

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

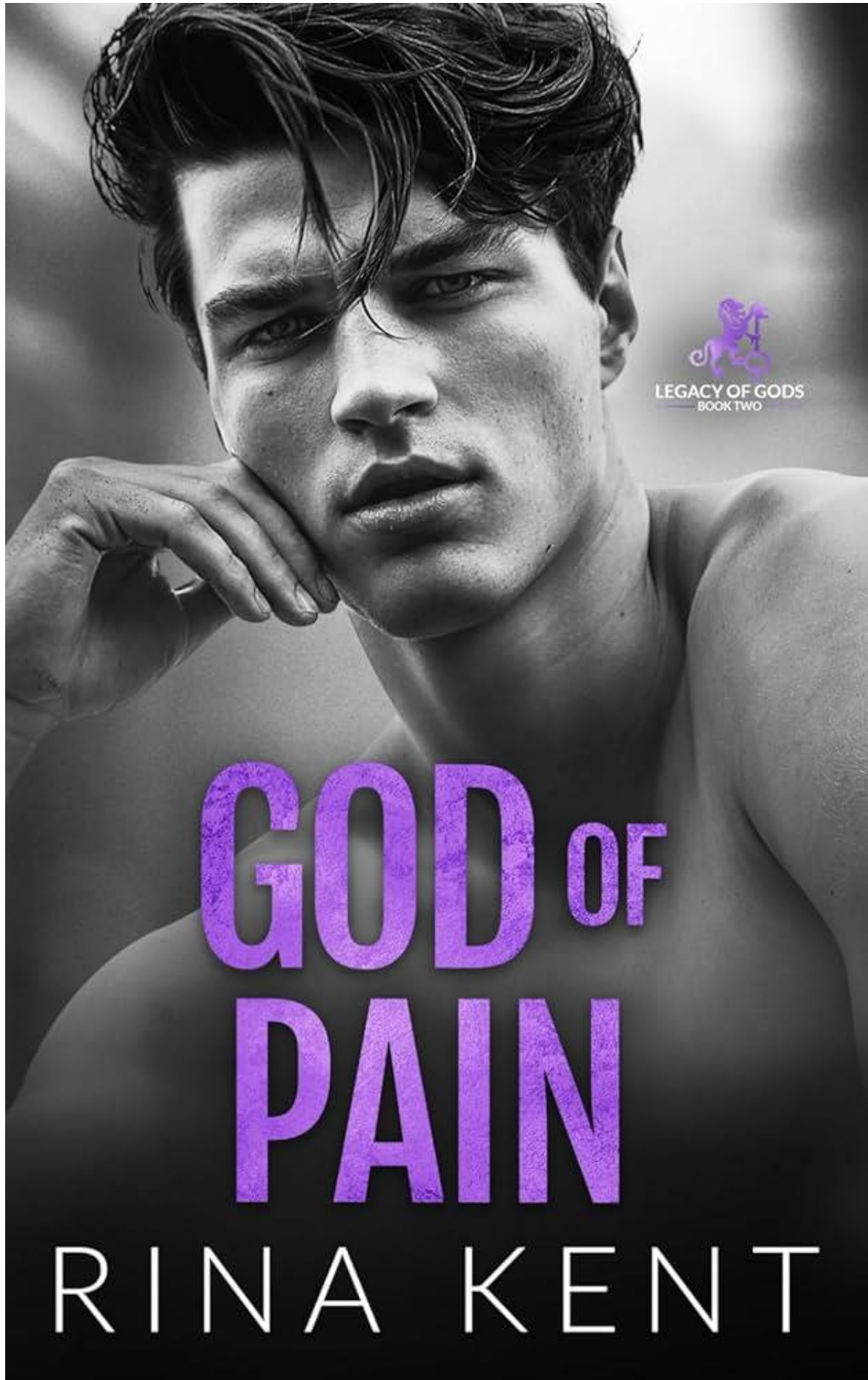
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GOD OF PAIN

RINA KENT

ACI TANRI

TANRILARIN MİRASI SERİSİ 2. KİTAP

RINA KENT

Acı Tanrısı Telif Hakkı © 2022, Rina Kent

1

ANNIKA

Dışarıda biri var.

Veya birisi.

Sert nefeslerinin sesi odanın dışından sızıyor, kesik kesik yükseliyor, kapana kısılmış yaralı bir hayvanı

andırıyor.

Vahşi bir hayvan.

Gözlerim aniden açılıyor ve sendeleyerek yataktan kalkıyorum, saçlarımı sırtıma düşecek şekilde

düzelteyorum. Sonra kıcıımı zar zor kapatan mor uyku gömleğimi üzerime indiriyorum.

Gölgeler köşede duruyor, aç hayvanlar gibi kıvrılıp inliyor. Tek ışık her zaman açık bıraktığım balkon

ampülünden geliyor. Lambanın düğmesine uzanmıyorum, hatta dokunmaya bile kalkışmıyorum.

İçimden bir ses, orada gizlenen hayvana ışık tutarsam durumun çirkin bir yöne sapacağını söylüyor.

Adımlarım duyulmuyor, bu bana doğal geliyor. Ancak geri kalan sakin kısım öyle değil.

Uzuvlarımı kesen titremeyi ya da gömleğimin aşırı ısınmış cildime yapışmasına neden olan sırtımdan aşağı

süzülen teri kontrol etmek imkansız.

Bu doğru değil.

Kardeşimin malikanesi kampüsteki en güvenli yer olmalı ve New York'taki evimizden sonra dünyadaki en

güvenli ikinci yer olmalı.

Bu yüzden bazı geceleri burada geçirmem konusunda ısrar ediyor. Onun işine karışmıyorum ama o gecelerin

neleri gerektirdiğini biliyorum; kargaşa, kaos, zavallı ruhların katledilmesi.

Bu yüzden beni koruyacak en iyi yer, bir düzine gardiyanın beni izlediği kanatlarının altıdır.

Rapunzel'in fildişi kulesinde kaldığını biliyor musun? Kafirlerin yerleşkesindeki odam (kardeşimin anarşisiyle

dolu kulübü) bunun somut örneğidir.

Lanet olsun, balkonun altında bile korumalar var, yani ağaçtan aşağı inmeye çalışsam bile beni yakalayacak

olanlar onlar olur. Kaşlarını çatarlar, homurdanırlar ve yaptıklarını hem kardeşime hem de babama bildirirlerdi.

Ahh.

Ancak iyi tarafından bakılırsa, korunuyorum. Volkov ailesinde doğduğum günden beri korunuyorum.

Ve ben bir Volkov'um.

Sistemimden temizlenmeyi reddeden korkunun ürpertisine neredeyse gülüyorum. Başka hiçbir yer bilmiyorum

ama burada güvendeyim.

Tamam, orada her ne gizleniyorsa, yaralı bir kuş ya da önemsiz bir şey olsan iyi olur. Aksi takdirde ölmeye

hazır olun.

Balkon perdeleri içeride uçuşuyor, beyaz kumaş gecenin rengine ve loş ışığa bürünmüş.

Birkaç adım uzaklaşınca duraklıyorum. Dün gece balkon kapısını açtım mı?

Hayır. Hayır, yapmadım.

Mantıklı yaklaşım arkanı dönüp kapıya koşmak, kardeşimi ya da adamlarından birini çağırmak ve yaldızlı

kafesimde saklanmak olurdu.

Ama olay şu ki.

Zehirli özelliğim meraktır, sanki bilgiye olan susuzluğumu gidermezsem geceleri gerçekten uyuyamam.

Kabarık yastıkları, mor çarşafı, ısıtılı duvar kağıtları ve göz kamaştıran her şeyiyle geniş oda, yavaş yavaş arka planda kayboluyor.

İleriye doğru bir adım attığımda balkondan gelen yumuşak ışık tek pusulam oluyor.

Kader gizemli şekillerde işler.

Küçüklüğümden beri, her zaman ailesinin onayı için mücadele eden, korunaklı küçük bir prenses

olmayacağımı biliyordum. Bir gün hiç beklemediğim bir anda başıma bir şey gelecekti. Ne olacağını ya da

neleri gerektireceğini bilmiyordum.

Kardeşimin mega güvenli, korumalarla dolu malikanesinde başlayacağını kesinlikle düşünmemiştim.

Yarı açık cam kapıya elimi uzattığım anda karanlık bir figür yavaşça içeri giriyor.

Geri çekilip elimi göğsüme vuruyorum.

Balkonumun sürgülü kapısındaki kaygan hareketi görmeseydim, bu kişinin - yapısına bakılırsa bir adamıngecedan koptuğunu düşünürdüm.

Tamamen siyahlar içinde. Eşofman, uzun kollu bir gömlek, ayakkabılar, eldivenler ve yarı gülen, yarı ağlayan bir

maske.

Maskenin detaylarına bakarken tenimin altında bir ürperti hissettim. Ağlayan kısım siyah, gülen kısım ise

beyazdır. Her ikisinin karışımı tüyler ürpertici bir şekilde unutulmaz.

Hepsi öyle.

Giysilerinin kasvetli rengi, gömleğinin altındaki kaslarının şişkinliğini gizlemiyor ya da sessiz varlığının katıksız

gücünü azaltmıyor. Spor yapan biri, göğsü düz kaslarla dolu ve belirgin bir karın bölgesi var ama hantal değil.

Sadece orada durarak güç yayabilecek kadar kaslı.

O da uzun. O kadar uzun ki onu bütünüyle görebilmek için başımı kaldırmam gerekiyor.

Ben biraz kısa ve minyon taraftayım. Ama hala. Genelde insanlara bakmak için bu kadar ileri gitmem

gerekmiyor.

Bir süre birbirimize bakıyoruz, tıpkı iki hayvanın birbirinin boğazına saldırmadan önceki hali gibi.

Tüyler ürpertici maskedeki iki delik, koyu renkli, ancak siyah veya kahverengi olmayan, daha çok okyanusun

karanlığına benzeyen gözleri görevi görüyor.

Ve ben o renge, siyah auranın bozulmasına tutunuyorum. İnsanlardaki iyiliği görmek, kimseyle empati kuramaz

hale gelene kadar dünyanın beni sertleştirmesine izin vermemek de benim zehirli özelliğim.

Nasıl bir dünyaya doğduğumu anladığımda kendime verdiğim bir söz bu.

Uzuvlarım titremeye devam ediyor, ritim hızla artan kalp atışlarıma uyuyor.

Yine de süper neşeli, süper rahat ses tonumu kullanmaya çalışıyorum.

"Muhafızlar seni bulmadan önce gitmek

isteyebilirsin..."

Bana doğru yaklaştığında kelimeler boğazımda donup kalıyor.

Her seferinde etkileyici bir adım.

Peki onun varlığının güce sahip olduğu gerçeğini hatırlıyor musunuz? Etkilerine ilk elden tanık oluyorum.

Yanılmışım.

Bu yalnızca güç değil; en saf haliyle gözdağıdır.

Vahşiliğini serbest bırakmak için inleyen ve kükreyen bir okyanus.

O tekrar ilerleyene kadar geri adım attığımı bile fark etmiyorum. Bu sefer yerimde durup ona baktım. "Dediğim

gibi, muhtemelen gitmelisin..."

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatırken göğsü neredeyse benimkine çarpıyordu. Sıcaklık, baharatlı bir şeyle ve is

kokusuyla karışıyor. Ateş falan mı yakınındaydı?

O tekrar ileri adım attı ve ben otomatik olarak geri adım attım. Ya öyle olur ya da onun bana çarpmasına ve

beni bir kasırğa gibi sürüklemesine izin veririm.

"Gerçekten buranın kimin evi olduğunu biliyor musun?" Sesim artık neşeli değil ve uzun zamandır uzuvlarımın

titremesiyle eşleşiyor. "Ölüm dileğin var mı?"

Bundan sonra olacıklara hazır değilim.

Ani bir hareketle eldivenli elini ağzıma vurup beni geri itti.

Omurgam sertçe duvara çarpıyor ve bağıriyorum ama boğuk çıkıyor. Ses, hayaletli bir ninninin ürkütücülüğüyle

havada yankılanıyor.

Maske, en derin, en karanlık kabuslarımdan bir bölüm gibi yüzümden birkaç santim uzakta duruyor.

Vücudunun benimkine yakınlığı ve güçlü deri kokusu bunu daha da vurguluyor.

Nefes alabildiğim tek şey bu.

Ve görebildiğim tek şey o. Gözleri gerçekten mavi ama çerçeveleri siyah.

Efsanevi bir yaratık gibi.

Bu gözleri bir yerde görmüştüm. Ama nerede?

Maskenin altında ne olduğunu görmek istemem yanlış mı? Onu çıkarıp ağlayan taraf mı yoksa gülen taraf mı

olduğunu öğrenmek için mi? Belki ikisi de?

Onu ne kadar uzun süre izlersem nefesim o kadar sıklaşıyor ve sıcaklığı kemiklerime sızıyor.

Hayır. Bu olamaz.

Kesinlikle düşündüğüm kişi bu değil.

Emin olmak için elimi maskesine kaldırdım ve maskeyi hızla uzaklaştırmasını bekledim.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir hareket yapmıyor. Parmaklarım donmuş gülümsemenin kenarı üzerinde kaydı. Ama

artık bunu taşlaşmış bir şey olarak görmüyorum; bu sadece birisi için bir kılıf.

Korkunç bir kenar.

Bir duygu karmaşası.

O sen misin? Gözlerimle sordum ve karşılığında onunki biraz kısıldı.

Ben de maskeyi çıkarmaya çalışıyorum ama bunu yapamadan o elimi itiyor. Yanıma gevşek bir şekilde

düşüyor ama önsezimin doğru olduğundan neredeyse eminim.

Başka hiçbir şey bilmiyorum ama bu gözleri her yerde tanırım, alternatif bir evren de dahil.

Dışarıdan bir patlama sesi geliyor.

İkimiz de hareketsiz kalıyoruz.

Tekrar geliyor ve odamın kapısında olduğunu fark ediyorum.

"Hanımefendi, uyanık mısınız?"

Bir gardiyan.

Rus aksanlı ses, başka bir patlamayla birlikte yeniden geliyor. "Güvenlik ihlali var. İyi misin?"

Maskeli yabancıнын gözleriyle karşılaştım.

Hayır, yabancı değil.

O bir yabancıdan çok daha fazlası.

Hâlâ titriyorum ama bunun tamamen farklı bir nedeni var.

"Mmm," diye küçük, boğuk bir ses çıkardım.

Ağızındaki tutuşunu sıkılaştırıp bir kasırganın kesinliğiyle alanıma doğru ilerliyor.
Her nefes alışımında

göğüslerim onun göğsünün sertliğine değiyor.

"Kayıp? İçeri geliyorum."

Davetsiz misafirin kolunu tutuyorum ve gözlerimle ona yalvarıyorum. Elini
yarıklara kadar daraltıyor ama elini

yavaşça ağızmdan çekiyor. Yardım için çılgık atarsam muhtemelen beni tekrar
susturmak için onu havada asılı

tutuyor, yakında hayalet gibi duruyor.

Ama sorun şu ki, yardıma ihtiyacım yok çünkü o bir tehdit değil.

Ya da en azından geçmişte değildi. Bu durumda pek emin değilim.

"İyiyim!" Gardiyanın duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum. Durum göz
önüne alındığında,

kekelemediğime ya da sesimin gergin çıkmadığına şaşırdım.

Kapı biraz açılıyor ama güvenlik görevlisinin sesi içeri doğru süzülürken o
pozisyonda kalıyor. "Emin olmak için

içeri giriyorum hanımefendi."

"Yapma! Ben... ben çıplağım."

Gardiyan boğazını temizliyor ve onun kızarmış yüzünü neredeyse hayal
edebiliyorum. Beni çıplak görse

kafasının sopaya saplanacağını biliyor.

Tabi hayatım tehlikede değilse.

Durum böyle değil.

Sanmıyorum.

"Gerçekten harikayım. Şimdi tekrar uyumaya gidiyorum. Beni uyandırma."

Bir, iki, üç saniyelik bir sessizlik—

"Pekala hanımefendi. Bir şey olursa patron seni görmeye gelecektir."

Kapı kapanıyor ve uzun bir nefes veriyorum.

Bir sonraki nefes alışım göğsümün yabancı olmayan kişiye sürtünmesine neden oluyor ve durup ona

bakıyorum.

“Az önce bahsettiği patron benim kardeşim ve 'Çıplakım' bahanesiyle onu dışarıda tutamam. Gözleri kapalı bir

şekilde içeri girecek, bir çarşaf falan alıp üzerime atacak ve sonra aramasını yapacak. O kadar acımasız ki,

mezar taşınızda 'Öldürülene kadar dövüldü' yazmasını istemiyorsanız, o gelmeden gerçekten gitmek istersiniz.

Ayrıca uzun süre bana yapışık mı kalacaksın? Havalı görünebilirim ama aslında sen etraftayken nefes almak

zor.”

Bana boş boş bakıyor, kusmuk sözünden kesinlikle etkilenmemiş ve yoldan çıkmamıştı. Bu kurtulmaya

çalıştığım bir alışkanlık ama aslında görüldüğünden daha zor.

"Ne için bekliyorsun?" Fısıldıyorum. “Cidden, Jeremy ortaya çıkmadan git. Balkon kapısından fark edilmeden

girdiyseniz aynı yoldan geri dönün. Belki yakın zamanda bana yerimi geri verirsin?”

Eldivenli elini yüzüme uzattı ve sanırım beni tekrar susturacak ama parmakları çenemi sardı.

Tehdit edici değil ama bu hareketin altında güç kaynıyor.

Hayır, güç değil.

Kontrol.

Onunla boğulma noktasına kadar sızıyor.

Başparmağı alt dudağımı okşuyor ve alt dudağım öylece ayrılıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve belki de rüya falan görüyorum diye düşünüyorum.

Belki de çarpık beynimde o kadar çok senaryo yarattım ki, bunlardan biri gerçekten gerçekleşiyor.

Aksi takdirde, daha önce hiç dokunmadığı halde neden bana dokunsun ki?

Ve o sadece benim herhangi bir parçama dokunmuyor. Benim dudaklarım.

Beni öpecek mi?

Düşünce tam olarak şekillenmeden önce onun zengin, derin ve kesinlikle tanıdık sesi havada çınlıyor.

"Çok fazla konuşuyorsun. Bir gün bu ağız başını belaya sokacak.

Sonra beni serbest bıraktı, geri adım attı ve içeri girdiği kadar kolaylıkla balkon kapısından dışarı çıktı.

Sonunda uzuvlarım beni başarısızlığa uğrattı ve duvardan aşağı, yere doğru kaydım.

Bunda hiç şüphe yok.

Parmaklarım onun bir saniye önce dokunduğu yere dokundu. Eldiveni vardı yani doğrudan bir temas değildi

ama yine de önemli, değil mi?

Ancak şimdi dudaklarım titriyor ve kalbim darmadağın oluyor.

Bu o.

İstememem gereken biri.

2

ANNIKA

"Buraya kimsenin gelmediğinden emin misin?"

Bunun aslında alternatif bir gerçeklik olduğundan ve yakında uyanacağımdan emin miyim? Titreyen içimi

kimsenin görmemesine şaşırdım mı?

Tabi ki.

Bende bir sorun olduğundan tamamen eminim çünkü kardeşimle yüzleşirken en parlak gülümsememi

takınıyorum.

Odama dalıp şimdi üzerime dikilen Jeremy uzun boylu, kaslı, biraz hantal ve babamızın mükemmel bir

kopyası. Cidden, baba kopyala-yapıştır çabalarından dolayı A+ alıyor.

Ayrıca benden altı yaş büyük, dolayısıyla henüz on yedi yaşında bir bebek gibiyim. Yaklaşık bir buçuk ay sonra

on sekiz olacağım, yani zihinsel olarak zaten o yaşıyım.

Ayrıca, mükemmel akademisyenlerim nedeniyle bu yaşta sınıf atlayıp üniversiteye gitmem gerekti. Kardeşimin

hoşlanmadığı bir gerçek.

O her zaman kapımın önünde nöbet tutan ölümcül bir kaplan gibiydi. Ben ancak benden birkaç yıl önce

Amerika'yı üniversite için terk ettiğinde nefes alabildim.

Nefes alabilmek biraz abartı, çünkü hâlâ babamın daha da boğucu ilgisi ve koruması altındaydım.

Bu yüzden üniversiteye girmek için çok çalıştım. Ama doğal olarak sadece Jeremy'nin olduğu yere

başvurabildim. Öyle ya da New York'ta kalmak zorundaydım.

Beynim kardeşimi iki kötüden daha azı olarak seçti.

Bu dönemin başında Brighton Adası'na geldim. Birleşik Krallık'ın güney kıyısına yakın bir adadır. Kardeşimle

yeniden bir araya geldiğimden beri, o ince boğulma hissi, her saniye izleniyor ve izleniyormuş hissi geri geldi.

Kazağımı gömleğimin üzerine çekiyorum, çünkü hayır, günah kadar kısa gömleğimi giyerek kardeşimin önünde

dolaşmayacağım.

Bu daha önce bir sorun gibi görünmüyordu.

O minik sesi susturuyorum ve umursamaz bir tavırla elimi kaldırıyorum.

“Gardiyan beni uyandırana kadar

tamamen derin bir uykudaydım. Bir kız güzelliğini burada uyuyamaz mı?”

Bunu çiviledim.

Cidden.

Başka biri olsaydı beni rahat bırakırlardı ama bu Jer. Kafirlerin başkanı, şeytan lakaplı ve Papa'nın mafya

imparatorluğunun varisi.

Evdeki insanlar onun yüksek lisansını bitirmesini ve New York Bratva'nın kalbindeki bekleme pozisyonuna geri

dönmesini bekliyor.

Tüm bu üniversite deneyimi onun için sadece bir basamak, ait olduğu yere dönmeden önce mümkün olduğu

kadar çok güç elde etmenin bir yolu.

Şahin gibi bakışları odamın her yerinde dolaşıyor, sanki onun izlerini görebiliyormuş gibi ara sıra duruyor.

Sanki eldivenlerindeki derinin kokusunu alabiliyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Davetsiz misafirin onlara nasıl dokunduğunu hatırladığımda dudaklarım titriyor ve kulaklarım çınlıyor. İyi bir

yüzük türü. Sesini hâlâ kafamın içinde duyabildiğim türden.

Onun sözleri.

Benim Çaykovski'm, bu arada, bu benim tanrım, çünkü o benim maneviyatımın kökü.

Topla beni.

"Hiçbir gürültü duymadın mı?" Jer, avını koklayan bir tazı gibi ısrarla itiyor.

"Muhafazanın yüksek sesi dışında pek de değil. Neler oluyor? Bir ihlal olduğunu mu söyledi?"

"Evet. Ekteki evde kundaklama girişiminde bulunuldu."

"Kundaklama mı?"

Bir sopanın üstüne lanet olsun. Kurum kokusunun ateşle bir ilgisi olduğunu biliyordum. Bu, olayın arkasında

onun olduğu anlamına mı geliyor?

Bunu sorup Jer'in şüpheli radarını harekete geçirmek yerine, "Herkes iyi mi?" diye sordum.

Gerçek şu ki, bu malikane Kafirlerin yerleşkesi ve kardeşimin arkadaşları olan kulübün kurucu üyeleri burayı ev olarak kullanıyor. Yatılı korumalardan ve bazı personelden bahsetmiyorum bile. İzinsiz girişle meşgulüm ama diğer insanları unutacak kadar değil. Kardeşimin vahşiliğine rakip olsalar bile.

Jeremy, "Kimse yaralanmadı ve ek binayı yutmadan önce yangını söndürdük" diyor.

"Vay canına! Can kaybının olmaması çok sevindirici" dedi. Birden fazla nedenden dolayı. "Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Henüz değil ama onları bulacağım." İleriye doğru adım atıyor. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Hiçbir şeye ihtiyacın yok mu?"

"Güzellik uykusu, hatırladın mı?"

Saçlarımı karıştırdı, dudaklarında nadir bir gülümseme vardı. Kardeşimin sert bir adam olduğunu ve onun

sıcaklığını hafife almamam gerektiğini çok iyi bildiğimden, ben de karşılık olarak gülümsemekten kendimi

alamıyorum.

Jeremy'nin değer verdiği kişilerin kısa listesinde yer alacak kadar şanslıyım.

"Güzellik uykunu böldüğüm için özür dilerim Anoushka."

O ve babam bana böyle diyorlar. Anuşka. Benim adım Annika'dan türeyen bir Rus sevgisi.

Özrün kabul edildi ama saçımı karıştırmayı bırak. Artık çocuk değilim."

"Benim için çok tatlı bir bebeksin."

"Jer!"

"Ne?"

"Gerçekten kendime bakabilecek yaştayım."

"Bunu duymuyorum."

homurdandım. "Tamam ama yarın yurda dönebilir miyim?"

Jeremy, Brighton Adası'ndaki iki dev üniversiteden biri olan ve mafya parasıyla beslenen The King's U'da

okuyor. Diğer üniversite olan Royal Elite University ise eski İngiliz parasıyla kurulmuş ve finanse edilmektedir.

İki üniversite ve öğrencileri birbirine dayanamıyor. Bu düşmanlık spora ve gizli kulüp rekabetlerine de yansıyor.

Birbirlerinin boğazına sarıldıklarını söylemek yüzyılın yetersiz ifadesi olur.

Dolayısıyla benim Royal Elite Üniversitesi'ndeki (veya REU) sanat okulunda okumam ve onların yurtlarında

kalmam kardeşime pek uymuyor.

Bu yüzden bazen burada, üç arkadaşıyla paylaştığı Kafir malikanesinde kalmam konusunda ısrar ediyor.

Beni korumak için olduğunu söylüyor ama daha çok bana göz kulak olmak için.

Henüz değil, dedi düşüncelerimi doğrulayarak. "Birkaç gün daha burada kal."

"Ama Jer..."

"Bu senin güvenliğin için."

Hayal kırıklığı içinde inlemek istiyorum ama kapının diğer tarafından sert bir ses geldiğinde sözüm kesiliyor.

"Gecenin bir yarısı insanlarla ilgili bir sorun mu var? Bu Allah'ın unuttuğu delikte kimse biraz uyuyamaz mı?"

Uzun boylu, kaslı, yarı çıplak bir adam odamda vals yapıyor, yumuşak bir kalemi tekmeliyor ve kan çanağı

gözleriyle bize bakıyor.

Ya da daha çok Jeremy'deki gibi.

Durumum ve soyadım beni uzun zaman önce Nikolai'nin gözünden sildi.

Teşekkür ederim Çaykovski.

Korkunç bir mofo, mafya prensliği var ve tıpkı bizim gibi New York Bratva'ya ait. Vücudu sayılamayacak kadar

çok dövmeyle kaplı ve her zaman gömleksiz. Cidden, derslere şorttan daha fazlasını mı giydiğini yoksa yarı

çıplaklık statüsüyle de şort mu giydiğini merak ediyorum.

Ağır vücudunun duvara yaslanmasına izin verdi. "Neler oluyor?"

"Ateş." Kardeşim başını arkadaşına doğru eğiyor. "Ve üstüne bir gömlek giy."

"Gömlekler abartılıyor. Peki ateş mi dedin? Neden kimse beni uyandırmadı?"

"Hiçbir yerde bulunamadın."

"Emin misin? Çünkü merdivenlerin dibinde uyuyordum. Ya da belki merdivenlerin arkasında. Lanet olsun

hatırlamıyorum."

"Eğer uyuyor olsaydın."

"Bunun anlamı mı bu?"

Jeremy bir kez daha saçlarımı karıştırdı ve Nikolai'yi de yanına alarak odamdan çıktı. Nikolai'nin Jeremy'den

birkaç yaş küçük olmasına rağmen birbirlerini tanıdıklarından beri yakın arkadaşlardı.

Kardeşim yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda şiddete başvuran sessiz bir stratejist; Nikolai ise dengesiz,

kana susamış bir canavar.

Arkalarını izlerken onları nasıl bir geleceğin beklediğini bilmenin verdiği rahatsızlıktan kendimi

alıkoyamıyorum.

Kanla, mafya savaşlarıyla ve acımasız karşılaşmalarla dolu bir dönem. Nikolai bu imaja mükemmel bir şekilde

uysa ve hatta bunun için çabalasa da Jeremy'yi o açıdan hayal etmek istemiyorum.

Çok daha kötü olabileceğini bilsem bile.

"O salak kimdi?" Nikolai çıkarken Jeremy'ye sorar. "Onun hayatını mahvedeceğim, cesedini yakacağım ve küllerini kana bulayacağım."

"Bir önsezim var."

Bilinçsizce kapıya doğru adım attım ama Jeremy bana tam olarak çözemediğim bir bakış attı ve kapıyı

arkasından kapattı.

Onun önsezisini duyma şansımı kestim.

Onun olduğunu anlamış olamazdı.

Sağ?

Arı vızıltılarının azmiyle suskun fısıltılar dolaşüyor etrafımda.

Benim adım, Jeremy'nin adı ve soyadımız onlarca kez mırıldandı.

Hala karşıma çıkanlara gülümsüyorum, hatta onlara nasıl olduklarını soruyorum. Modaları hakkında yorum

yapıyorum ve onlara son TikTok veya Instagram'larını beğendiğimi söylüyorum.

Her biri bana gülümsüyor ve hâlâ benim hakkımda mırıldansalar bile, bu şu şekilde:

Onun Jeremy Volkov'un kız kardeşi olduğuna inanamıyorum. O çok tatlı biri.

Oyuncak bebek.

Bir tatlım.

İyi bir spor.

Ben halkın insanıyım, Jer'in itibarının halkla ilişkiler sorumlusuyum ve ailenin sözcüsü olmaya bir numaralı

adayım.

Popüler olmanın ya da sevilmenin tek yolunun başkalarını ezip kötü davranmak olduğunu söylüyorlar ama ben

nazik olmaya inanıyorum.

Çoğunluğun iyiliği için sosyal olmanın önemine inanıyorum.

Başkalarının fikirlerinin beni içten içe yemesine izin vermeseydim bu mükemmel olurdu.

Bir kol omzuma dolandığında durdum. "Ah. Em. Tanrım. Tanrılara ve tüm dinlere şükürler olsun, hayattasın."

Ava etrafımda tam bir tur atıyor ve sırtına bağlanan devasa çello göz önüne alındığında bu oldukça komik

görünüyor.

Vücudumun her santimini inceliyor, hatta aynı olduğundan emin olmak için yüzümü okşuyor.

Bugün pembe bir etek ve şık kesimli beyaz bir üst giymiş. Annemden sonra tanıdığım en zarif insan ve kişiliği

de bana benziyor.

Yaklaşık iki ay önce REU'ya ilk kaydolduğumda ilk tanıştığımız anı tıkladık. Bunun sonucunda ben de onun tüm

arkadaşlarıyla yakınlaştım. O ve kızlar, onların balık ve cips takıntısını anlamayan 'Amerikalı' olmama rağmen,

yurttaki özel dairelerine taşınmama bile izin verdiler.

Sırıyorum. "Merhaba, seni özledim."

Bana sarılıyor ve yanağımı öpüyor. "Seni özledim, kaltak. Kardeşinin topal ataerkilliği bırakıp yurda dönmene

izin verme şansı nedir?"

"Şu anda? Sıfır."

İnliyor ve kolunu benimkine doluyor. "Gerçekten iyi misin? Herkes Kafirlerin malikanesindeki yangından

bahsediyor."

"Ölümcül bir uykudaydım." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Beni tüm gürültüyle uyandırıncaya kadar."

"Bu çok korkutucu olsa gerek. Gece yarısı bir saldırı haberiyle uyanmayı hayal edemiyorum."

“Ben buna tam olarak saldırı diyemem.”

Kesinlikle öyleydi. Muhtemelen kardeşinin ya da kafir arkadaşlarının peşindeydiler. Cidden, buranın senin için

bizim küçük yurdumuzdan daha güvenli olduğunu nasıl düşünüyor?”

"İpucu yok." Muhtemelen tüm korumaların orada olması nedeniyle.

“Ces'in onunla konuşmasını sağlayalım. Belli ki onun yarattığı tüm karanlık lord aura mojosundan korkmuyor...

Şeytandan bahset!”

Öğle yemeğini sıklıkla yediğimiz kafeteryaya varıyoruz. Biz, Ava, Cecily, Glyndon (birlikte kaldığım kızlar) ve

Remington, Brandon ve... o.

Okyanus gözleri ve korkutucu varlığı olan çocuk.

Ancak masaya geldiğimizde Cecily ve Remi patates kızartması konusunda tartışıyor ve Bran arabuluculuk

yapmaya çalışıyor. Glyndon ve onu hiçbir yerde göremiyorum.

Göğsümdeki düğümü görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Ava ve ben boş koltuklara oturduk ve gözleri benimkilerle buluştuğunda Bran'e gülümsedim. "Glyn nerede?"

“Dürüst olmak gerekirse hâlâ o haini sormana şaşırdım.” Ava ofladı.

“Muhtemelen orada D'yi alıyor.”

Bran tabağını itiyor, burnu kırışıyor. "Küçük kız kardeşimin ihtiyacım olan görüntüsü bu değil."

Ava ağzına patates kızartması fırlatıyor. “Bu yüzden sik değil D dedim.”

Remi son derece yumuşak bir şekilde kayıyor ve sırıtıyor. "Birisi penisten mi bahsetti?"

“Ah, şuna bak. Birisi onun bir olduğunu kabul ediyor. Cecily kollarını, üzerinde Pew, Pew, Mudafaka yazan

silahlı sevimli bir kedinin olduğu gömleğinin üzerinde kavuşturuyor.

"Bir?" Remi'nin dudakları bir Cheshire kedisi sırtışıyla yukarı doğru kalkıyor ve bu hâlâ onun simetrik yakışıklı

yüzünden uzaklaşmıyor. "Kelimeyi söyle, Ces. DICK. Erdemli olmayın."

Gümüş rengi saçlarını geriye doğru savurdu. "Namuslu mu? Ben sınırları tercih ederim."

"Esne." Remi uykuya dalmış gibi davranır. "Bu inek bir hayat yaşamaya başladığında lordum uyanın."

Asil kanından dolayı Remi kendisine 'efendim' diyor. Herkes bunu kibir olarak görse de ben bunu çok sevimli

buluyorum.

Kaygısız bir meleğin kişiliğine sahip; ancak Ava ve Cecily onun hedonist bir şeytan olduğunu iddia ediyor. Remi

bana anında ısınan ilk kişilerden biriydi ve bunu hiçbir zaman unutmayacağım.

"Yapma." Bran onu dürttü.

Cecily bin turluk çekişmeye hazırdı ama sonra beni gördü ve geri adım attı. "Ah, Anni. İyi misin?"

"Tamamen havalı. Fiziksel olarak bizzat Ava tarafından incelendi."

"Bu doğru." Arkadaşım çellosunu okşuyor. "Dışarıdan bakıldığında iyi."

"Kimin yaptığını biliyorlar mı?" Cecily soruyor.

"Fikrim yok. Bu işe karışmadığımı biliyorsun." Gülümseyerek yemek kabımı çıkardım.

OKB'm, salata kaplarımdan birinin diğerleriyle aynı seviyede olmaması gibi küçük, aptalca ayrıntılar tarafından

tetiklenebiliyor.

Kanım göğüs kafesime baskı yapıyor ve kafeteryanın sesleri bastırılmaya başlıyor.

Sağlıklı yiyeceklerle dolu kapların kapaklarını hızla açıp onları önümde düzenliyorum ve ancak mükemmel

olduklarında nefes alıyorum.

Dış dünyadan gelen gürültü yavaş ama emin adımlarla içeri giriyor.

"Başka kim olabilir ki?" Remi buzlu kahvesinden yudumlayarak sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Muhtemelen Yılanlar."

"Aynı üniversiteden değiller mi?" Ava soruyor. "Kulübümüzün onlarla kavga etme ihtimali daha yüksek."

Bran başını salladı. "Elitlerin şu anda Kafirlerle arası pek kötü değil. Ancak Yılanlar, özellikle malikanelerine

yapılan son baskından sonra onlar tarafından aşağılandılar ve harekete geçmeye daha yatkınlar."

Cecily, "Her şey çok berbat" diyor. "O yangında birileri yaralanabilirdi."

Jeremy'nin sözlerini "Kimse öyle değildi" diye aktarıyorum. "Merak etme."

"Hala. Bu hoşuma gitmedi." Alt dudağını çiğniyor, sonra sırt çantasına uzanıp kabarık tüylü mor bir kalem

çıkarıyor. "Bunu çekmecemde buldum ve artık kullanmıyorum, o yüzden aklıma sen geldin, Anni."

İki elimle tutuyorum. "Bu çok tatlı, teşekkürler!"

"İstediğin zaman."

İkisi The King's U'dan (Kafirler ve Yılanlar) ve biri REU'dan (Elites) olmak üzere üç kulüp arasındaki çekişmeler

hakkında konuşma uzayıp gidiyor.

Savaştan, rekabetten ve intikamdan söz ediliyor ama ben buna pek dikkat etmiyorum.

Bakışlarım o tanıdık uzun çerçevenin bir ipucunu yakalamak için girişe doğru kayıyor. Neredeyse yemeğimi

bitiriyorum ama ondan hiçbir iz yok.

Onun hakkında da kimse konuşmuyor.

Yüzüm gülüyor ve sıradan bir ses tonuyla soruyorum: "Bu arada, Creighton nerede?"

"Ah, Cray Cray?" Remi duyulamayan höpürtüler arasında konuşuyor.

"Muhtemelen bir yerlerde uyuyordur.

Benim yavrum dün gece pek uyumadığını söyledi."

Nedenini merak ediyorum.

Remi'nin kişiliğinde ayrıca sevimli bulduğum şey, Creighton'a yavru demesi.

Anne tarafından kuzenler ama

Remi onu benimseyen tam anlamıyla dışa dönük biri.

Yangını ve kulüplerin saçmalıklarını tartışmaya devam etmelerine izin verdim, sonra geri döneceğimi söyledim.

Muhtemelen söylemeyeceğim ama küçük beyaz bir yalanın zararı yok.

Öğleden sonra dersim olmadığından genellikle yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışmaya giderdim

ama bunu daha sonra yapacağım.

Kaplarımı tekrar çantama koyduktan sonra kafeteryadan çıkıp işletme okuluna gidiyorum. Yolda bana selam

veren, hatta bana bakan herkese selam veririm.

Bir parçam, tüm bu insanların, kardeşimin kötü şöhreti ve babamın mafya statüsü nedeniyle sadece benim

iyiliğimi kazanmak istediklerini biliyor ama bu sorun değil.

En azından Ava ve diğerleri beni soyadım için değil, ben olduğum için seviyorlar.

Bazı öğrencilerin birkaç girişimine rağmen sohbet etmek için durmuyorum.

Bak, bir görevdeyim.

İşletme okulunun arkasındaki çardağa ulaşmam tam on dakikamı alıyor.

Elbette gölgelerin arasında bankta biri yatıyor. Yoldan geçenlerden ve izleyenlerden gizlenmiştir.

Bunu bilmemin tek nedeni Remi'nin istediğim her bilgiyi sunmasıdır.

Durup birkaç saniyede bir güneşi engelleyen kasvetli gökyüzüne bakıyorum, sanki onun içeriyi gözetleme

cüretkarlığına kızıyormuşum gibi.

Ahşap çardak, arka bahçenin pek fazla öğrencinin bulunmadığı تنها bir bölgesinde yer almaktadır.

Tam da bu yüzden burayı sevdiğini düşünüyorum.

Derin bir nefes alarak mümkün olduğunca rahat yürüyorum. Ama dünya bunu göremese bile adımlarımdaki

sertliği hissediyorum. Göğsümdeki ağırlık. Dudaklarımdaki titreme.

Topla beni.

Bir bacağı bükülmüş ve bir eli başının altında bankta yatan çocuk huzurlu görünüyor.

Kalçalarına kadar uzanan bir kot pantolon ve karın kaslarını ve V hattını belli edecek şekilde yukarıya doğru

atılmış bir kapüşonlu giyiyor.

Yutkundum ve bakışlarımı onun yerine yüzüne odaklanmaya zorladım.

Bu kesinlikle daha iyi bir fikir değil.

Yüzü muhteşemden başka bir şey değil. Sözsüzce sana seslenen bir güzelliğe sahip. Keskin çene çizgisi,

yüksek elmacık kemikleri ve belirgin dudaklar.

Yanları kısa, üst kısmı uzun olan kahverengi saçları dağınık, parmakla taranmış ve şimdiye kadar gördüğüm en

güzel saç modeli. Her zaman o uzun tellerin nasıl bir his vereceğini merak etmişimdir.

Merak.

Bu gizemle tanıştığımdan beri yaptığım tek şey bu. Merak ettim, hayal ettim ve hayal ettim.

Ama hepsi tek bir kasvetli gerçekliğe çarptı.

Benimle hiçbir ilgisi yok. Ya da en azından ben öyle düşündüm.

Demek istediğim onun ilgisizliği beni mutlu etmeli. Kaderimin doğduğum gün zaten belirlenmiş olduğunu

düşünürsek bu en iyisi.

Onun benim yüzümden zarar görmesini kesinlikle istemiyorum.

Ama böyle anlarda kendimi ona biraz daha yaklaşıırken, kalın kaşlarının arasındaki kırıışıklığı yumuşatmak için

uzanırken buluyorum.

Gitmesini sağla.

Bir anda bir el elimi tuttu ve o yavaşça gözlerini açarken yutkundum.

Zengin mavi, siyah çerçeveli.

Dün gece beni ziyaret eden maskeli adamın gözleri aynı.

3

ANNIKA

Düzgün nefes alamıyorum.

Doğru düzgün düşünemiyorum bile.

O gözleri tanıdığımndan beri bu anı hayal ediyorum. Bukalemun, ondan başka hiç kimsede görmediğim nadir

heterokromiye sahip okyanus gözleri.

Mavi gözlerini çevreleyen siyah halkalara bu isim veriliyor. Heterokromya.

Kimliğinin bir parçası olan

mükemmel bir kusur.

Dikkatimi çeken ilk şey bu oldu. Çoğu kişi dikkatimi çekmenin kolay olduğunu söylese de kimse bunun

imkansız olduğunu bilmiyor.

Evet, insanlara iyi davranmaya, isimlerini hatırlamaya ve son sosyal medya paylaşımlarını sormaya devam

ediyorum ama bunların hepsi yapmacık bir davranışın parçası. Beni ilk etapta onlara çeken şey, çoktan

büzüştü ve öldü.

Creighton bu olgunun istisnasıdır. Ona olan ilgim herkes gibi başladı; hafif, normal. Kişiliksiz.

Yavaş yavaş, içimi içten dışa saran bu sınırsız güçlü ilgiye doğru genişliyor.

Ona olan ilgim azalmadı. Aksine, her karşılaşmada, her çalıntı bakışta daha da güçlü hale geliyor. Her

dokunuş.

Gerçi doğaları gereği hiçbir zaman şehvetli olmadılar.

Şu ankinin aksine.

Elim Creighton'ın elinde veya daha doğrusu uzandığım parmağında karıncalanmaya başladı. Elinde tuttuğu ya

da avucunda ezdiği tek şey bu. Sadece bir parmak.

Onu yüzünden uzaklaştırıyor ve sanki önemsiz bir nesneymiş gibi düşürüyor. Görünen tarafsızlığın altında,

bakışlarında çok daha kötü bir duygu var: tiksinti.

Tanıdık bir sıkışma göğsümü sıkıyor, ardından göğüs kafesimin arkasında hafif bir ağrı geliyor.

Az önce attığı parmağın titrediğinden habersiz olan Creighton oturma pozisyonuna doğru fırladı. Ona

çarpmamak için geri adım atmak zorunda kalıyorum.

Benim Çaykovski'm.

Gerçekten bu kadar aniden hareket etmeyi bırakması gerekiyor.

Ya da belki daha az sarsıntılı hareket etmesi gereken kişi benim.

Çantamı kucaklayıp yanına oturdum ve en güzel gülümsememi takındım.

"MERHABA! Seni öğle yemeğinde

göremedim, o yüzden belki aç olursun diye düşündüm?"

Cevap vermiyor ama vermesine de gerek yok. Onu tanıdığım birkaç hafta boyunca ağzından sözcükler

çıkarmaya çalışsam da onun konuşkan bir tip olmadığını acı bir şekilde fark ettim.

Daha da kötüsü, sessiz tedavi oyununu bir sonraki seviyeye taşıyor ve bu da size tasarım ayakkabılarındaki

kirden daha az hissetmenizi sağlıyor.

Bilinmesi için söylüyorum, gururum yaralandı. Genellikle herkesle arkadaş olabilirim. Onlara esprili hikayeler

anlatıyorum ve gülümsüyorum ve onlar da bana aşık oluyorlar.

Bunun tek istisnası bu bir buçuk metrelik kas duvarıdır.

Ama pes etmeden önce cehennemde soğuk bir gün olacak.

Çantamı karıştırıp, yemek yediğim kutuyu değil, mor kabı alıp kucağına koydum.

“Ekstra öğle yemeği

hazırladım, salata değil; Bunlardan hoşlanmadığını biliyorum. Jer bu sabah açlıktan ölüyordu, ben de ona biraz

karides hazırladım ve kalanlar da vardı.”

Aslında durum tam tersi ve kardeşim en küçük paya sahip - kusura bakma Jer - ama Creighton'ın bunu

bilmesine gerek yok.

Her zamanki onaylamaz tavrıyla konteynere bakıyor. Creighton'ın ne hissettiğini anlamayı imkansız kılan kalıcı

bir boş bakışı var. Her türlü maskeden daha kötü ve her türlü kamuflajdan daha etkili.

Ve ne zaman bir şeye baksa, ona dokunmayı mı yoksa onu çıplak elleriyle öldürmeyi mi düşündüğünü asla

bilemezsiniz.

Bakışlarım kayıtsızca dizlerinin üzerinde asılı olan ellere kaydı. Yani olay şu ki, Creighton bana yeni bir fetişin

kilidini açtı: eller.

Ya da belki bunu daha önce de yaşadım ve o ortaya çıktığında daha da belirginleşti.

Büyük elleri, uzun parmakları ve damarları var. Ellerin arkasında çok sayıda damar, uğursuz bir şeyin vaadiyle

kıvrılıyor.

Dikkatimi hızla onlardan uzaklaştırıyorum, yoksa salyalarım akmaya başlayacağım utanç verici bir olayla

karşılaşacağım.

Creighton hâlâ kutuya bakıyor, alnında ciddi çizgiler var ve sanırım parmağıma yaptığı gibi onu da çöpe atacak.

O yapmıyor.

Ama onu da açmıyor.

Sadece boş boş bakıyor. Sonra damarlı elleri kapağın üzerinde esneyerek onu yakalıyor ve ayağa kalkmaya

başlıyor.

“Dün gece beni ziyarete geleceğini bana söyleyebilirdin ve ben de bu duruma uygun giyinirdim. Tabii... beni yarı

çıplak görmek istemediysen?”

Yükselişinin ortasında durdu, tekrar yerine oturdu ve başını bana doğru eğdi. Gözlerinin mavisi hafif bir şekilde

koyulaştı ve akıl almaz bir keskinlikle keskinleşti.

Creighton'un bu tür ifadelerine alışkın değilim. Ondan en çok aldığım şey kayıtsızlık ama bu mu?

Sanki boynumu kırmanın en iyi yolunu hayal ediyormuş gibi.

Sıcaklık boynumdan kulaklarıma kadar yükseliyor ve içimi kemiren korku hissini bastırıyorum.

Gülümsememi korumaya çalışıyorum. "Sen olduğunu biliyorum. Bak, ayrıntılara pek dikkat edemiyor olabilirim

ama gözlerin seni ele vermiş gibi. Endişelenmeyin, Jeremy bundan daha akıllı değil. Birisinin odama

girdiğinden şüphelendi ama ben onun dikkatini dağıtmayı başardım ve...”

Bir an konuşuyorum, sonra bir el ağzıma çarpıyor.

Dün geceki gibi.

Sırtım çardağın ahşap sütununa çarpacak şekilde beni fiziksel olarak yana doğru çekti.

Ancak bu sefer çıplak eli ağzımdaydı ve ben onun parmaklarının arasından nefes alıyordum. Kurum ve deri

kokusu gitti. Şu anda, doğal baharatlı kokusuyla karışmış, kurutucudan çıkmış temiz giysiler gibi kokuyor.

"Ne istiyorsun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalıyor. Sadece o sert, derin ve ateşli İngiliz aksanıyla konuştuğu için değil, aynı

zamanda tüm bunları ona bir şey istediğim için anlattığımı düşündüğü için de.

"Mmm," diye mırıldandım eline doğru.

"Sadece bana ne istediğini söylersen konuşmana izin veririm. Eğer gevezelik etmeye devam edersen seni

tekrar susturacağım.

Bir kez başımı salladım ve o da yavaşça ağzımı bıraktı. Geri adım atmak yerine o kadar yakında kalsa da

düzgün nefes almak zor.

Bazen insanlar ve benim üzerinde ne tür bir etki yarattığını tam olarak bildiğini ve bunu hâlâ bilerek yaptığını

düşünüyorum.

Hâlâ davetsizce, yalnızca arkasında bir yıkım izi bırakmak niyetiyle dalıp gidiyor.

"Dün gece Kafirlerin malikanesine neden geldin? Ek evi neden yaktınız? Kulüple ya da üyeleriyle bir sorunuz

olduğunu sanmıyordum. Sen Elitlerin bir parçası bile değilsin, o yüzden bunu yapmak istemen hiç mantıklı

değil, değil mi?"

Tekrar avucunu uzatıyor ama ben iki elimi de havaya kaldırıyorum. "Tamam tamam. Beni susturmana gerek

yok ama sen sebebini itiraf etmedikçe sana ne istediğimi söyleyemem."

Bana bakıyor. Boş boş. 'Hayır'ı açıkça görülüyor.

İç çekiyorum. "O zaman sanırım Jeremy'ye sadece onun malını yakmakla kalmayıp aynı zamanda kız

kardeşinin odasına da gizlice girdiğini anlatacağım. İç çekiş. Tamamen vahşi olmayacağını garanti edemem."

"Eğer ona söylemek isteseydin çoktan söyledin." Sesinin sakın, zengin tınısı etrafımda bir şarkı gibi

yankılanıyor.

Uyanık ve uyku anlarıma musallat olan şey.

"Sana sadece bir şans vermek istedim ve verdim ama sen bunu değerlendirmemeyi seçtin. Bu çok üzücü.

Fikrini değiştirmek için son bir şansın var mı?"

"Ona söyle."

"Sen... blöf yapıyorsun."

"Sen."

"N-ne?"

"Çatışmalardan o kadar nefret ediyorsun ki Küçük Bayan Devekuşu gibi ondan saklanıyorsun. Dün gece o

gardiyanın içeri girmesine izin vermemenin ve sonra beni korumanın nedeni de bu. Kişisel olarak çatışma

yaratmak senin karakterine hiç yakışmıyor, o yüzden evet, blöf yapıyorsun Annika."

Dudaklarım açık kalıyor.

Ah. Benim. Çaykovski.

Lütfen bana rüya görmediğimi ve aslında bütün bir paragrafı söylediğini söyle. Oh, ve benim hakkımda bu

kadarını biliyor.

Bırakın karakterimi, hakkımda hiçbir şey bildiğini düşünmüyordum.

Belki ayrıntılara ne kadar duyarlı olduğunu hafife almışımdır.

"Tamam, tamam, bana nedenini henüz söylemene gerek yok. Bir gün buna ulaşacağız." Parmaklarımı

kucağımda birleştirip ayırıyorum. "Ama bana ne istediğimi sordun, değil mi?"

Kaşlarını kaldırıyor ve neden bu kadar basit bir hareket midemde bir dalgalanmayı tetikleyecek kadar?

Sanki bu yeterli değilmiş gibi, küçük bir yanımda bu işin nereye varacağı konusunda fısıldıyor, sızlanıyor ve

kesinlikle homurdanıyor.

Bu yanlış ve bunu biliyorsun.

Sadece başını belaya sokarsın ve pişman olursun.

Ama diğer kısmı, yani özlem duyan, ödünç alınan havayla yaşayan ve hayatta kalmanın nasıl bir şey olduğunu

hissetmeye ihtiyaç duyan kısmı görmezden gelemem.

Sadece yaşadığımı, popüler olduğumu ve sevildiğimi iddia etmek değil, aslında korunaklı varlığıma hayat

vermek.

Yine de sesim kısık çıkıyor, emin değilim. "Her gün benimle bir saat geçirmeni istiyorum. Yalnız."

"Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum, hiçbir şey. Konuşmak, burada oturmak, okumak, yemek yemek, belki alışverişe gitmek... Kaşlarını

çatıyor, ben de geri adım atıyorum. "Alışveriş yok, anladım. Film izleyebiliriz."

"Bir film bir saatten fazla sürüyor."

"Ah, tamam. Film de yok. Ama geri kalan her şeyi yapabiliriz."

"HAYIR."

Kalbim göğüs kafesimin arkasında küçülüyor ama zorla gülümsemeye çalışıyorum. "Neden?"

"Seninle çıkmayacağım."

"Ben... senden benimle çıkmayı istemiyorum."

Tamam, belki de öyleydin? Ama neden bu kadar soğukkanlı bir pislik? İnsanları daha nazikçe falan incitemez

mi?

"O zaman daha iyi." Yüzü, ifadesi ve ses tonunun tamamı Arktik Okyanusu'na yakalanmış durumda. "Hiçbir

buluşma olmayacak."

"Varsayımsal olarak konuşursak ve yalnızca varsayımsal olarak, çünkü bu gerçek bir durum değil, neden

benimle çıkmak istemiyorsun?"

Bir elini tekrar yüzüme uzattı ve iki parmağıyla çenemi kaldırdığında donup kaldım. Yavaş yavaş yaklaşan bir

fırtına gibi bir elektrik yükü üzerimden geçiyor.

Gerginlik artıyor, tenime yapışıyor ve kemiklerimi delip geçiyor. Titriyorum ama hâlâ bakışlarımı o okyanus

gözlerinden ayıramıyorum.

Sahiplerinin değişen ruh halinin bir tezahürü olarak yine karanlık görünüyorlar.

Bu değişikliğin benden mi kaynaklandığını yoksa on iki saat içinde bana onu tanıdığım tüm haftalarda

olduğundan daha fazla dokunmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Ama onun ağına yakalandım.

Hareket edemez.

Bir kamçının ölümcüllüğüyle hassas tenimi delip geçen ince parmaklarının nasırlı dokunuşunun altında

kesinlikle hapsolmuştum.

Konuştığında alçak, derin sözler beni neredeyse felç ediyor.

"Varsayımsal olarak konuşursak, karşı cinse karşı sapkın zevklerim ve şiddet eğilimlerim var. O kadar

kırılgansın ki, seni anında ezerim."

"Nasılsın bebeğim melek?"

Annemin yayılan özelliklerine odaklanmak için içten içe başımı salladım.

En havalı anne-kız çifti gibi FaceTiming yapıyoruz çünkü bu bir şey.

Eğer Jeremy babamın klonu sayılırsa ben de annemin 2.0'daki başarılı girişimiyim. Onun zarafetini asla

kaldıramayacağımı belirtmek isterim ama aynı minyon özellikleri paylaşıyoruz, kahverengi saçları (benimki

daha uzun olsa da) ve yuvarlak göz şeklini paylaşıyoruz. Gerçi benimkilerde babamınki gibi çok fazla gri var.

Onunkiler daha akıldan çıkmıyor, sanki trajik bir hikaye barındırıyorlarmış gibi. Ve öyle olduklarını biliyorum.

Uzun zaman önce, ben doğmadan önce annem, benim hayatım boyunca olduğu kadar mutlu değildi.

Annemin beni her zaman yeneceği diğer bir konu da baledir. Lia Volkov, New York Şehir Balesi'nin en ünlü baş

balerinlerinden biriydi. Çocukluğumu onun performanslarını gizlice izleyerek (çünkü o bundan hoşlanmazdı)

ve büyülenerek geçirdim. Ne pahasına olursa olsun onun gibi olmak, gökyüzüne uçmak ve tam olarak nereye

düşeceğimi bilmek istiyordum.

O noktada mıyım? Tam olarak değil. Üniversiteye mi odaklanmalıyım yoksa profesyonel bir balerin olmayı mı

hedeflemeliyim hiçbir fikrimin olmadığı bir dönüm noktasındayım. Baleye ilk görüşte dört yaşındayken aşık

oldum ama yine de kendimi akademisyenlere daha çok yönelirken buluyorum. Balerinlerin mesleki hayatları

kısa olduğu için sonradan yapacak bir şey olmadan yakalanmak istemiyorum.

Yani geleceğime henüz karar verilmediyse.

"Ah bilirsin. Aynı eski aynı eski." Elimi Kafirlerin malikanesindeki odama doğru salladım. "Saçmalıklar ve

kıkırdamalar için Jer'in mahkumunu oynamak. Fildişi kule ve yaldızlı kafes benimle birlikte sırayla geliyor."

Gülümsemesini bastırarak korkunç bir iş çıkarıyor.

"Bu hiç komik değil."

"Biliyorum biliyorum. Tüm bu alaycı tavırları sergilediğin zaman çok sevimli görünüyorsun.

"Teşekkür ederim ama sevimli olmaktansa güzel olmayı tercih ederim. Üniversite durumumu ve daha yaşlı

davranma çabalarımı düşünürsek. Ve cidden anne, bana biraz özgürlük vermesi için Jer'le konuşamaz mısın?

Böyle giderse genç öleceğim ve hayaletim TikTok'ta ilham verici videolar yayınlamaya başlayacak."

Gülme çizgileri hâlâ yüzünde. "Yaptım ve onun cevabı sadece seni kolladığı yönünde oldu."

"Bu sadece beni kitlemek için bir bahane."

"Babanın tüm kalbiyle aynı fikirde olduğu bir şey. Seni gözünün önünden ayırmak istemediğini biliyorsun."

"Çünkü ben bir kızım?"

Gözleri en açık maviye dönüyor. "Çünkü çok fazla düşmanı var ve senin güvenliğinden endişe ediyor."

Dudağım abartılı bir şekilde somurtarak ileri doğru itildi. "Yani ben onun zayıf noktası mıyım?"

"Üçümüz öyleyiz ama biz de onun gücüyüz Anni. Doğru olduğunu biliyorsun?"

"Evet. Ama bu yine de berbat."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Olma. Bu senin hatan değil ve bunu anlıyorum. Bu şekilde olması gerekiyor. Sadece huysuz davranıyorum.

Benim hakkımda yeterli. Evde işler nasıl? Siz iyi misiniz? Beni özler misin?"

"Deli gibi. Şu anda babanı, senin yanında yaşayabilmemiz için bize Brighton Adası'nda bir ev bulmaya ikna

ediyorum.”

Lütfen yapma. Babam bütün bir orduyu yanında getirecek.”

"Sence?"

“Hah. Noel için Rusya'ya en son gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Bütün bu güvenliği düşününce

ürperiyorum. Peki ona sorduğumda bunun çok fazla olduğunu düşünmüyor musun? Kesinlikle hayır gibiydi.

Babamın donuk sesini taklit ediyorum ve annem kahkaha atmaya başlıyor. Kahkahası bile kendisi kadar

muhteşem.

"Sen çok yaramaz bir şeytansın."

"Beni hala seviyorsun."

"Ah, anlıyorum." O iç çekiyor, sonra ben de iç çekiyorum.

Uyandığım ve uyuduğum her anımda beni rahatsız eden düşünce ön plana çıkıyor ve duraklayıp sözlerimi

ölçüyorum.

"Hey anne."

"Evet bebeğim?"

"Babam benim için olası talipleri mi araştırıyor?"

Kaşlarının arasında hassas bir kaş çatma beliriyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

“Bu benim kaderim değil mi?”

"Hala gençsin. Henüz on yedi yaşındayken baban seni evlendirmez.”

“On sekize giriyorum. Peki bunu şimdi mi yoksa birkaç yıl sonra mı yaptığı gerçekten önemli mi?”

“Ah, Anni. Bu yüzden mi üniversiteye gitmeye bu kadar kararlıydın? Özgürlüğünüze el konulmadan önce

yalnızca birkaç yılınızın kaldığını mı sanıyordunuz?”

“Durum bu değil mi?”

Adrian asla senin isteğın dışında biriyle evlenmene izin vermez. Babana o kadar az inancın var mı?"

"Onun dünyasına pek inancım yok. Dünyamız. Kadınlar sadece gösterişli bir aksesuardır ve en yüksek teklifi

veren para birimidir. Bratva'nın, layık gördükleri herkesle ittifaklarını güçlendirmemin beklendiğinin

farkındayım."

"Seni piyon olarak kullanmalarına izin vermem için beni öldürmeleri gerekir."

"Teşekkürler Anne. Ama ailemizin talihsizliğinin sebebi olmak istemiyorum. Pahan, babama beni diğeri liderin

oğullarından biriyle veya suç örgütlerinden biriyle evlendirmesini emrettiğinde yapabileceğeri tek şey bunu kabul

etmek olur."

"Yapmayacak."

"O zaman hain olarak etiketlenecek ve kovulacak."

"Anni..."

"Sorun değeri, anne. Bu kaderle uzun zaman önce barıştım. Aslında barış değeri. Anlaşıldı sanırım."

"Hayır, sorun değeri." Telefona biraz daha yaklaştı, ifadesi ciddiye. "Evet, içinde yaşadığımız dünya acımasız

ama bu babanla benim seni desteklemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Üstelik eğeri aşık olursan, onun yerine

seni bir yabancıyla evlendirmeye kim cesaret edebilir?"

Dudaklarım aralanıyor.

Bu kadar.

Neden bunu daha önce hiç düşünmedim? Evet, öyle ama bunun bir fark yaratacağeri düşünmedim.

Ta ki annem bunu onaylayana kadar.

Babam beni isteğim dışında kimseyle evlendirmez ama gerçekten bir erkek arkadaşım olursa daha ikna olur.

Daha önce hiç sahip olmadım. Elbette flört ettim ve mümkün olduğu kadar çok arkadaş edindim ama bunu

hiçbir zaman resmileştirmedim. Bu, zavallı çocuğu babası, Jeremy ve onların eşit derecede acımasız

muhafızlarıyla doğrudan çatışmaya sokmak anlamına gelirdi.

Babamın kıdemli muhafızı Kolya'nın çatık yüzünü düşünmek bile beni ürpertiyor. Daha kendisini babasına

tanıtamadan zavallı adamı parçalara ayıracaktı.

Ahh.

Ama bu, önceden belirlenmiş zalim kaderimden kurtulmam anlamına geliyorsa belki de denemeye değer.

"Anni mi? Hala benimle misin?" Annemin sesi beni düşüncelerimden kurtardı.

"Oh evet. Naber?"

"Bana söylediklerini sakın babana söyleme, yoksa üzülür."

"Neye üzüleceğim?"

Arkasından gelip eğilip başının üstünü öperken annemin yüzü geniş bir sırıtişla aydınlanıyor.

Baygınlık.

Babam gibi bir adam istiyorum. Evet. Herkese karşı kötü davranıyor ve onunla karanlık bir sokakta, hatta

güpegündüz bile tanışmak istemezsiniz ama o, annenize her zaman bir kraliçe gibi davrandı.

Kendi dünyasının Mekke'si.

Karanlığını gideren kişi.

Onun yanağını okşuyor. "Seni arıyordum Lenoçka."

"Yarım saatliğine yoktum."

"Hala çok fazla zaman var."

“Ah, merhaba? Ben buradayım arkadaşlar. Fark ettiğin için teşekkürler.”

Babam sonunda annemin elindeki telefona bakıyor ve gülümsüyor. Ya da belalı bir mafya lideri için

gülümseme denilebilecek kadar.

Kimin ne söylediğini umursama. Eğer babamın stratejik beyni olmasaydı, New York Bratva'daki o enayilerin

hepsinin işi biterdi.

“Anoushka, orada geç değil mi?”

“Hayır, beni annemle yalnız vakit geçirmek için kovmuyorsun, baba. Ciddi anlamda yaralandım.”

“Dramatik davranıyorsun. Yarım saattir onunla konuşuyorsun.”

"Ama baba!"

“İyi geceler Anuşka. Seni seviyoruz.”

Telefonu annemin elinden alıyor ve annem gülüyor, ardından hat kesildiğinde ciyaklıyor.

Harika. Artık ailemin bu gece ne yaptığını biliyorum.

Yatağıma çöktüm ve tavandan sarkan parlak mor nesnelere baktım.

Aklım türlü türlü düşüncelerle dolu. Birincisi, kaderimden kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Tamam, belki de ilk şey bu değildir çünkü Creighton'ın dünkü sözlerini düşünmeden duramadım.

Şiddet eğilimleri.

Sapkın zevkler.

Derin sesini hâlâ kulağımda hissedebiliyorum ve hemen sonrasında beni ele geçiren öfkeli ürpertiye de

hissedebiliyorum.

Kesinlikle Creighton gibi birinin söylemesini beklediğim şey bu değildi. Yalan söylüyor olabilir ama bunu

yapması için bir neden yok.

Üstelik doğrudan hataya yöneliyor.

O kadar şaşkına dönmüştüm ki, hazırladığım öğle yemeğini alıp çardaktan dışarı çıktıktan sonra kendimi

toparlayabildim.

Aslına bakılırsa hâlâ şaşkınım.

Bu açıkça benden uzak durmam için yaptığı bir uyarıydı, peki neden şimdi ona daha da fazla ilgi duymaya

başladım?

Yirmi yaşındaki bir çocuk neyi sapkın ve sapkın olarak kabul eder?

Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

4

CREIGHTON

Hatırlanamayacak kadar genç olmak diye bir şey yoktur.

Hayatım alt üst olduğunda üç yaşındaydım. Kan sıçradı, canavarların dişleri göründü ve ben onların arasında

kaldım, tek kaderim ezilerek ölmekti.

Üç yaşındaydım ve hâlâ her kötü sözü, her nefret dolu bakışı hatırlıyorum ve hâlâ bir bedenden ayrılan hayatın

gurultusunu duyabiliyorum. Hâlâ tavandan sarkan ve bana gözlerini kırpmadan, iri gözlerle bakan bir bedenle

ilgili kabuslar görüyorum.

O zamandan beri aynı değilim.

Evet, sevgi dolu ama sıra dışı bir aile tarafından evlat edinildim ve yaşayan en iyi ebeveynlere sahibim, ancak

bu bana asla geçmişini unutturmayı başaramadı.

Sorun şu ki, bazı görüntüler silinmiyor.

Bazı görüntüler bilinçaltıma sızıyor ve beni içten içe yutuyor. Her gece.

Her gün.

Her saniye.

Bu sadece uzak bir anı değil; bu benim kim olduğumun bir parçası.

Hayatım boyunca bunu görmezden geldim, onunla baş etmeye, geçmişle hesaplaşmaya, şimdiki hayata uyum

sağlamaya çalıştım.

Gerçekten denedim. Dürüst çabalarım arasında her şeyi kitabına uygun yapmak, terapistin başa çıkma

mekanizmalarını takip etmek ve normal bir yaşam sürmeyi öğrenmek yer alıyor.

Ama ben normal değilim.

Ve başa çıkmak asla yeterli değildir. Ve kendimi zamanın her şeyi daha iyi hale getireceğine de

inandırmıyorum.

On yedi yıl sonra görüntüler, korkunç detayları ve o şişkin gözleriyle hâlâ o zamanki kadar canlı.

Annemle babama geçmişle ilgili soru sormayı bırakmayı öğrendim; hem onlar hem de veba gibi konulardan

kaçınmakla kalmıyor, aynı zamanda annemin de gözlerinde hüznü bir bakış beliriyor. Sanki göğsünü

parçalıyormuşum ve kırılğan kalbine yumruk atıyormuşum gibi hissettiren şey.

Şanslıyım ki artık ipleri kendi başıma yönetebilecek yaştayım.

Katliamdan bu yana geçen on yedi yıldır bildiğim her şeyi terk etmek anlamına gelse bile.

Her ne kadar sadece iki kişi ölmüş olsa da, kafamda hep böyle adlandırırdım.

Bunu üç yap; benim üç yaşındaki

halim de dahil.

Ölümün onu muaf tutmayı seçmesine rağmen en çok acı çeken oydu.

Sonunda bu iğrenç anılar hakkında bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

Geçmişte ailemin çatısı altında yaşadığım ve onların sürekli gözetimi altında olduğum için proaktif

olamıyordum.

Ancak şu anda üniversitedeyim ve gerçeği arama konusunda yeterince özgürlüğe sahibim. Tek engel, annemle

babamın şahin gözlerinin, sinir bozucu ağabeyim Eli'nin kişileştirilmesiydi.

Koşullar gereği, onu besleyecek bilgileri tam olarak biliyorum, böylece meşgul kalacak ve beni rahat bırakacak.

Çünkü son zamanlarda bir şeyler değişti.

Bakiş açımı altüst eden bir bilgi aldım.

Çığır açıcı bir şey değil ama buzdağının görünen kısmı; daha derine inmemi sağlayacak küçük bir ipucu.

Bu sefer tüm gerçeği ortaya çıkarana kadar durmayacağım.

“Kundaklama çok fazla zarar vermedi. Biraz hayal kırıklığına uğradım.”

Yatağımda tünemiş olan kuzenime -ikinci kuzenime- bakmak için elimi yüzümden kaydırıyorum.

Landon benden üç yaş büyük ve zarif bir prensin görünüşüne ve şeytanın karakterine sahip.

Ya da daha çok şeytanları ve bilinmeyen her yaratığı kontrol eden Lucifer gibi.

Kahverengi saçları kaotik bir şekilde alnına düşüyor ve heykel yapmayı takıntı haline getirdiği taşlardan hiçbir

farkı olmayan açısız özellikleri vurguluyor. Hatta insanların tuhaf bir şekilde başyapıt olarak adlandırdığı ve

onu dahi olarak nitelendirdiği daha fazla taş üretebilmek için sanatta yüksek lisans yapıyor.

Anarşist ona daha çok yakışırdı.

Uyumaya çalıştığım için yan dönüp gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Yatağın yanındaki sandalyeden bir gıcırta geliyor; bu, Landon'ın benim net 'Siktir git' sözüme aldırış etmeden

kalmayı seçtiğini gösteriyor.

“Çok daha iyi olabilirdi. Ne büyük bir potansiyel kaybı.”

"Ve uyuyabilmem için gidebilirdin."

Landon ofladı ve sırtıma tekme atmadan önce hafif bir kıkırdama yayıldı.

"Uyanmak. Uyumaktan daha iyi

şeyler var."

"Şüphem yok."

"Yapbozun ikinci parçasının senin için elimde olduğunu söylesem?"

Gözlerim açılıyor ve yavaşça arkama dönüyorum.

Landon sırtıyor, beni tam olarak istediği yere getirdiğini gayet iyi biliyor.

"Dikkatinizi çektiğinize sevindim,

küçük kuzen. Şimdi gidelim."

Ona sert bir şekilde bakarken hareket etmiyorum ve o dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Gözlerinle

iletişim kurmaya çalışma alışkanlığın çok sinir bozucu. Herkesin bu dille arası iyi değildir ve sizi yanlış

anlayabilirler ve anlayacaklardır. Şanslısın ki tüm dillerde yetkinim. Pek de incelikli olmayan talebinize yanıt

vermek için, hayır. Karşılığında bir şey almadığım sürece yapbozun hiçbir parçası senin için kalmayacak.

Anlaşma buydu, unuttun mu?

Geçmişim hakkında bilgi toplamaya yönelik ana planımın arkasındaki dezavantaj da bu. Bir şekilde Landon

bunu duydu ve emirlerini yerine getirmemi sağlamak için bunu kullanıyor.

Başlangıçta kibarca sormaya çalıştı, ona bunu söyleyeceğim, ama biz Kral soyadına sahip olanlar işleri pek iyi

yapmıyoruz.

Her şeyi yapmaya mecbur bırakılmamız için tekmelenmemiz, kışkırtılmamız ve hatta tehdit edilmemiz

gerekiyor.

Landon'un beni satranç tahtasında görmek için yaptığı da tam olarak buydu.

Ağırlığımı metal karyolanın direğine vererek doğruldum. "Ne istiyorsun? Başka bir yangın mı var?"

"Hayır, ilk denemede eğlenceliydi ama güvenlikleri artık daha iyi durumda. Onlara bu değişikliği kabullenmeleri

için biraz zaman verelim ve tam da gardları düştüğünde... Boom. Tekrar saldıracağız."

"Peki neden şimdi beni rahatsız ediyorsun?"

"Biraz pislik olma." Gardırobumu açıyor, benzerlerinin arasından bir kapüşonlu üstünü çıkarıp bana doğru

fırlatıyor. "Eğlenmeye çıktık."

"HAYIR."

"Ya da benim için modellik yapabilir misin? Özelliklerinizden bir şaheser yaratacağım.

"Kesinlikle hayır."

"O zaman çıkıyoruz. Ancak işimiz bittiğinde size bir sonraki adımın ne olduğunu anlatacağım.

Elbisenin parçasını alıp yanından geçiyorum. "Benimle vakit geçirmek istiyorsan çok yalnız olmalısın."

Gülüyor, sesi gerçekten eğlendiriciydi. "Belki. Bu gürültücü dünyada senin huzurlu sessizliğini bulmak çok zor."

Bir omzumu kaldırıp kapşonluyu üzerime geçiriyorum. Landon ve ikiz kardeşi Brandon muhtemelen

sessizliğimden dolayı beni arayan tek kişiler. Herkes benim konuşmamı istiyor, onlar değil.

Tolere edilebilirler, ancak yalnızca ayrı ayrı. Birbirlerinin yanında sinir bozucu pisliklere dönüşüyorlar.

Giyindikten sonra odamdan çıkıp koridora doğru yürüyoruz. Zarif duvar kağıdı göz alabildiğine uzanarak

mekana klasik bir hava katıyor.

Landon'ın aynı zamanda kulübü Elitlerin yerleşkesi olarak kullandığı, kampüs dışında bir malikanede yaşıyoruz.

REU'ya kaydolduğumdan beri benim de üye olmamı istediği bir kulüp ama ben onun davetini her defasında reddettim.

Kimseye sadakat sözü vermiyorum. Kendime bile.

Malikaneden uzaklaşıyoruz ya da daha çok Landon'un gösterişli McLaren'ında yaptığı gibi. Bütün yolculuğu uyuyarak geçiriyorum.

Kapının açılması beni hafif bir uykudan uyandırdı. Resmi kıyafetli bir adam başını bana doğru eğdi. "Tekrar hoş geldiniz efendim."

Dışarı çıkıp arnavut kaldırımlı sokağa adım atmış olan kuzenime bir göz attım. Yüzünde rahat bir ifade yazılıydı

ama bu sadece onun çarpık iç tarafının kamufleliydi.

Adanın en az nüfuslu kısmında yer alan gizli sokağı yalnızca birkaç ışık süslüyor.

Burası Landon'un beni sinirlendirmeye başladığı yer. Karşılıklı berbat arzularımız sırasında bir şekilde benimle

karşılaştı ve o zamandan beri beni yalnız bırakmadı.

Onu tanıdığıma göre muhtemelen beni de bir sürüngen gibi avlamıştır.

Kulübün fedaisi gülümseyerek ve reverans yaparak bizi içeri alıyor. Biz muhtemelen onların en genç üyeleri

ama en acımasızlarıyız.

Hem de en çok talep görenlerden.

"Bizim için neyiniz var?" Landon sesinden saf sadizm damlayarak soruyor.

O bir sadisttir.

Ben sadece bir hayvanım.

Smokinli bir adam bir pezevenğin kurnazlığıyla gülümsüyor. "Hoşunuza gideceğine inandığım iki üye var.

Dokuzuncu oda." Anahtarı kuzenime veriyor, o da ona adamın boncuklu gözlerinin karanlıkta parlamasına

yetecek kadar para veriyor.

Koyu kırmızı koridorlarda yürüyoruz, adımlarımız halının üzerinde çok az ses çıkarıyor veya hiç ses çıkarmıyor.

Acı verme vaadiyle kanım pompalanıyor.

Çok fazla acı.

İçimdeki acıyı bastırmaya yetecek kadar.

Landon kapıyı açıyor ve kırmızı ışıklı bir odaya giriyoruz.

İki çıplak kız halının üzerinde diz çökmüş, siyah deri yakalı, başları öne eğik, kolları siyah kelepçelerle bağlı, her

birinin boyunlarına birer tıkaç asılmış, yerlerine itilmeyi bekliyorlar.

Odanın her iki yanını süsleyen kırbaçlar, bastonlar ve zincirler kırmızı ışıktaki parlıyor, hepsi de kullanımımıza

açık.

"İyi akşamlar hanımlar." Landon esmerin yanına gidiyor ve başparmağını çenesinin altına vuruyor. "Biraz

eğlenmeye hazır mısınız?"

Evet, lütfen, diye mırıldanıyor.

Benden en az beş yaş büyük, uzun bacaklı bir sarışın olan arkadaşı bana baktığında dudaklarını yalıyor.

O çok güzel ve ben onun soluk tenine izlerimi kazıdığım da daha da muhteşem olacak.

Landon'un dediği gibi biraz eğlenmek yeterli olacaktır. Bir uyku için kabusları durdurmaya yetecek kadar.

Ona yaklaşmaya başlıyorum, sonra duruyorum. Daha yaşlı, olgun ve biraz keskin olan yüzü tamamen farklı bir

yüze dönüşüyor.

Tıpkı berbat bir fantezideki gibi, saçları koyu kahverengiye dönüyor. Yüz hatları yumuşar, küçülür, daha canlı,

daha...rahatsız edici hale gelir.

Somurtkan dudakları aralanmış, horozla doldurulmak için yalvarıyor ve yanaklarını pembe bir renk kaplıyor.

Büyük mavi-gri gözleri hayatla, mutlulukla ve kırılabilir bir masumiyetle parlıyor.

Karanlığımı lekelemek istediğim bir masumiyet.

Sadece delirmediğimden emin olmak amacıyla başımı salladım.

Tabii ki, sarışın yeniden odak noktasına geliyor ve benimle Landon'ın acımasız bastonuyla tanışan arkadaşının

arasına bakıyor.

Esmeri yere yatırıp seansa başladığını fark etmedim bile. Onun boğuk çığlıklarını duymadım ya da gözyaşlarını

görmedim; genellikle bunlar benim açlık dolu gecelerimin en önemli anlarıydı.

Sarışın sırtını kamburlaştırarak büyük göğüslerini bana doğru itiyor, bu da benim ona arkadaşıyla aynı

muameleyi yapmamı davet ediyor. Ama muhtemelen garson itaatsizlikten nefret ettiğimi söylediği için bana

doğru hareket etmiyor ya da sürünmüyor.

Yüzü yeniden bulanıklaşmaya başlıyor, değişiyor, burada hiçbir işi olmayan bir yüze dönüşüyor.

İçimden küfür ediyorum, arkamı dönüyorum ve gidiyorum.

Sadece oda değil, kulüp ve sokak da.

Birkaç kişinin ve çiftlerin birbirine karıştığı plajın kayalık tarafına kadar yürüyorum. Uzaktaki bir kayanın üzerine

atlayıp avuçlarımdan üzerine yaslanarak orada oturuyorum.

Bakışlarım, bir şiddet senfonisi gibi sarp kayalara çarpan dalgalarda kayboluyor.

Her zaman şiddete eğilimim vardı. İster yeraltında dövüşmek olsun, ister cinsel acı vermek olsun. Bu yüzden

Eli ve Landon gibi ahlaki açıdan siyahi insanlarla iyi geçiniyorum.

Ben de bu yüzden genellikle onların planladığı adrenalin kaynaklı kargaşaya katılırım. O dengesiz enerjiye ve

onunla birlikte gelen saf dengesizliğe ihtiyacım var. Günde bu şekilde hayatta kalıyorum.

Yarım saatten fazla aynı pozisyonda kalıyorum ama kulüpten aceleyle çıkmamın sinir bozucu nedeni hâlâ

aklımı kurcalıyor.

Telefonumu alıp az önce yaşananları açıklayabilecek tek kişiye mesaj yazdım.

Creighton: Sismek üzere olduğun kızın üzerinde başka bir kızın yüzünü görmene anlama geliyor?

Kırbaçlama ve sopalama kısmından bahsetmeme gerek kalmaması için 'siktir' diyorum. Yargılamazdı ama

bunu dünyanın görmesi için Daily Mail'de yayınlardı.

Annem tarafından kuzenim hemen cevap veriyor.

Remington: Bu, diğere kıızı becermeliydin anlamına geliyor. Yüzünü gördüğün kişi, çünkü siki onu istiyor ve biz

her zaman sikiğimiz kimden hoşlanacağına karar vermesine izin veriri. Bu şimdiye kadarki en kolay ve en

mantıklı açıklama gibi. Hadi yavrum, lordum sana bu kadarını öğretti.

Creighton: Diğere kıızdan etkilenmiyorum bile. O benim tipim değil.

Remington: Türleri gereğinden fazla önem veriliyor. Değişebilirler.

Çenem kasılıyor ve Remi'nin sözlerini gerçek olarak kabul etmeyi reddediyorum. Sonuçta onun bilge olduğunu

düşünen tek kişi benim. Herkes onu tavsiye almak için değil, eğlence için arıyor.

Muhtemelen aramızda en dengeli olanıdır ama yine de evde soyadı King olmayan tek kişi o.

Remington: Ve kaba, bu arada, dün gece beni Read'de bıraktın.

Sohbetten çıkıyorum ve onu tekrar Oku'da bırakıyorum.

Ancak uygulamayı kapatmadan önce, son birkaç haftadır Read'de bıraktığım başka birine gidiyorum.

Annika.

Parmağım sonsuz mesajlarının üzerinde geziniyor. Bazıları bana onun en sevdiği müzikten bahsediyor; klasik.

En sevdiği film; Gurur ve Önyargı, tüm versiyonları. En sevdiği yemek olan pizza, disiplinli rutini nedeniyle pek

fazla yiyemiyor. Bazıları onun selfie'leri.

İlk birkaçını görmezden geldiğimde bunlar durdu.

Son mesajı benim tarafımdan kasıtlı kontrol kaybından önceydi.

Kasıtlı çünkü onu kendimden uzaklaştırmayı düşünüyordum. O kadar uzaktaydı ki bana o ısıltılı gözleri ve

aralık dudaklarıyla bakmayı bırakacaktı.

Bu bana yemek veren ve beni kardeşine gümüş tepside sunmayan birine karşı gösterdiğim son nezaketti.

O olay bir hafta önce yaşandı.

O zamandan beri mesafesini korudu; öğle yemeğinde bile. Daha önce yanıma yapıştı ve ben kalkıp gidene

kadar mutlu bir şekilde gevezelik etti.

Artık seçtiği kurbanlar ya Remi ya da Bran. Onlara en son okuduğu kitap ya da izlediği film hakkında sürekli

konusuyor.

Onu dinliyorlar, etkileşime giriyorlar ve hatta cevap veriyorlar.

Benden farklı olarak.

Ava, sonunda benden vazgeçip vazgeçmediğini bile sordu. Güldü ve konuyu ustaca değiştirdi.

Pes etti.

Nihayet.

Bu kadar kolay olacağını bilseydim, ona gerçekte kim olduğumun ipucunu uzun zaman önce gösterirdim.

Böylece onun rahatsız edici neşesine katlanmak zorunda kalmazdım.

İki hafta önce gönderdiği son selfieye tıklıyorum. Saçları yüzünün iki yanına düşüyor ve iki eli de çenesinin

altında. O çok genç, sinirlerimi tırmalayan rahatsız edici bir mutluluk fışkırıyor.

Evet, ben de gencim ama sadece yaşlıyım. Katliamdan bu yana kendimi hiç genç hissetmedim.

Telefonumun üst kısmında bir metin bildirimi beliriyor. Bir şekilde tepki falan mı gönderdim?

İşte o zaman yaklaşık beş dakikadır onun selfiesine baktığımı fark ettim.

Çok uzun bir zaman.

Az önce gönderdiği mesaja doğru ilerledim.

Annika: Ben de düşünüyordum.

Creighton: Konuşmadan önce bunu yapmanıza şaşırdım.

Yazdığını gösteren noktalar belirip kayboluyor.

Çılgılık atan emoji

Ölü çıkartması

Oluyor GIF

Annika: OMT! Gerçekten cevap verdin mi? Gizli kelimeleri söyle yoksa seni Creighton'ı kaçırmaktan şikayet ederim.

O şimdi ne halt ediyor?

Annika: Ben ciddiym. Seni hemen rapor edeceğim. Çaykovski'ye yemin ederim. Merak ediyorsanız OMT'nin anlamı budur. Ah Çaykovski'm.

Creighton: Çok fazla konuşuyorsun.

Annika: Bu gerçekten sensin. MERHABA! Ayrıca bin yıl sonra cevap verdiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten takdir edildi.

Creighton: Eğer bu durumda olduğumu bilseydim, yapmazdım.

Annika: Bekle, beni henüz hayal kırıklığına uğratma. Cidden üşüyorsun, bunu biliyor muydun? Bu kadar buzun altında bir kalbin var mı diye merak ediyorum.

Cevap vermiyorum.

Annika: İşte yine başlıyoruz. Beni Read'e bırakıyorsun. Ama neyse, geçen gün söylediklerinizi düşündüm ve

'sapkın zevkler' kısmını merak ettim. Çocukluk arkadaşlarınızı araştırıp sormayı denedim ama sanırım ya o

parçanızı gizli tutuyorsunuz, ya da bu doğru değil? Ne olursa olsun daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Bana

söyler misin?

Elim telefonda esniyor ve sert parmaklarla yazıyorum.

Creighton: Bu benim tek uyarım Annika. Ne istediğine dair hiçbir fikrin yok. Seninle ilgilenmediğim için şükret

ve defolup git. Eğer seni yakalamama izin verirsen seni canlı canlı yutarım.

Metnimi hemen okuyor ama hiçbir nokta görünmüyor.

İyi.

"İşte buradasın."

Landon yanımda otururken ekranımı kapatıp telefonumu cebime koydum.

"Neden eğlence başlamadan ortadan kayboldun?"

"Havasında olmamak." Bu da hafif bir ifadeyle. İliklerime kadar tiksiniştim.

O kız tarafından değil.

Kendi başıma.

Düşüncelerimin bu yöne kayması cildimin karıncalanmasına ve elde edebileceğim her türlü ereksiyonun

yumuşamasına neden oldu.

"İkisiyle de çok eğlendim. Bunun için teşekkürler." Landon avuçlarına yaslandı, hiç de doymuş görünmüyordu.

Artık bu onun için neredeyse bir rutin haline geldi. Muhtemelen benim için de aynı şekilde olmaya başlıyor.

Etin ete karşı verdiği tatmin, yaralar ve bastonlar, zincirler ve tıkaçlar yok olup gitmeden önce ancak belirli bir

süre devam edebilir.

Çok geçmeden bu sonradan akla gelen bir düşünceye, yalnızca tatmin etme içgüdüsüne dönüşür.

"Sonraki şeye hazır mısınız?" Landon başını eğdi. "Spoiler uyarısı, acımasız olacak."

Sert bir baş selamı veriyorum.

"Her zaman iyi bir spordur Creigh. Dinleyin, biyolojik ailenizi kimin yok ettiğini söylemenin karşılığında sizden

şunu yapmanızı istiyorum...

Sonunda bir isme sahip olma ihtimali karşısında kaslarım kasıldı.

Landon'un bu küçük anarşilerin ardındaki planının ne olduğunu hiç sorgulamadım. Zaten her zaman kaos için

planlar yapıyor ve ben de istediğimi elde ettiğim sürece bunda bir rol oynamaktan çekinmem.

Ve bunu yapmak için, dikkatimi dağıtacak her türlü şeyi ortadan kaldıracağım.

Yani Annika kahrolası Volkov.

ANNIKA

"Bunu yapabileceğimize emin misin?"

Cecily'e bakıp sırıtiyorum. "Hayır ama kesinlikle deneyebiliriz."

"Bizi öldürteceksin, değil mi?" Konağın bahçesinde gizlice yürürken fısıldıyor.

"Sıkıcı olma Ces. Kafirlerin evinin içini görmek için tek şansımız bu sanki." Ava omzunu benimkine çarptı ve

ben de ona katılarak başımı salladım.

Cecily başını eğerek, "Bunun sadece bir parti olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyor. Onun adımları bizimkinden

çok daha sessiz. Ninja gibi.

Konağın köşesinden bir göz atıyorum ve ek binaya doğru adımlarımı hızlandırıyorum. "Bunun küfür gibi

görüneceğini biliyorum ama partiler bazen sıkıcı olabiliyor."

"Glyndon gibi ateşli bir pislik tarafından aşağılanmadığın sürece." Ava kaşlarını oynatıyor.

"Eli'nin lanet gökyüzünde kulakları varken birine ateşli demek istediğinden emin misin?" Cecily soruyor.

"Kaltak lütfen. Onu daha az umursamıyordum.

"Şşt, siz çocuklar. Gardiyanlardan herhangi biri bizi görürse Jer'e rapor verecek ve işimiz bitecek. Kafirlerin

malikanesinden ömür boyu kovulmuş gibi. Ya da olacaksın. Rapunzel gibi bir mahkum olmaya geri

döneceğim.

"Tamam tamam. Yangının çıktığı yer burası mı?" Mor elbisemle uyumlu muhteşem dantelli pembe bir elbise

giyen Ava yanıma yaklaşıyor.

Arkadaşlığımızın en sevdiğimiz renklerdeki uyumlu kıyafetleri giydiğimiz noktadayız.

Elimi ektaki evin genel yönüne doğru fırlatıyorum. "Evet."

"Ama her şey temiz görünüyor."

"Bir haftadan fazla oldu. Üstelik büyük bir yangın değildi."

"Ah!" Ava haykırıyor. "Bize bu şiddet olaylarını nerede yaptıklarını gösterin. Bilirsin, insanları kovalayıp avlıyorlar."

Cecily iki parmağını çocukluk arkadaşının şakağına sıkıştırıp onu itiyor. "Lanet kafanda gevşek bir vida var.

Bunu neden görmek istiyorsun?"

"Çünkü eğlenceli, ha."

Bir omuz kaldırıyorum. "Bunun tam yerini bilmiyorum. Bu, mülkün tamamında olabilir."

"Hayır, sonuncusunun konağı çevreleyen ormanda olduğunu duydum."

"Gece ormana gitmek ister misin?"

"Evet! Bu çok eğlenceli olmalı.

"Çılgınsın." Cildimin altına bir adrenalin dalgası sızıyor. "Bayıldım."

"Hayır hayır." Cecily önümüzde duruyor ve hafifçe titreyen elini kalçasına doğru götürüyor. "Karanlıkta lanetli bir ormana gitmiyoruz. Bütün yırtıcıların olduğu yer orası."

"Ah, hadi ama Cecy, o kadar çok psikoloji okuyorsun ki en iyiden önce en kötüyü görüyorsun. Üstelik burası

özel mülkiyet. Yırtıcı hayvanlara izin verilmiyor, değil mi Anni?"

"İçeridekileri saymazsan tabii. Yani ben de karanlığın pek hayranı değilim ama maceralara açığım."

"Maceralara evet! Haydi, Ces. Çok eğlenceli olacak."

"Ama..."

"Hayır. İkiye bir, demokrasi kazanır."

Cecily bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyor ama siyah çerçeveli gözlüğünü burnundan yukarı kaydırıp

ormana giden yolda bizi takip ediyor.

Toprak yolda yürürken ana evden gelen müzik ve sohbet azalıyor ve sonunda kayboluyor.

Uzun ağaçlar çatık muhafızlar gibi her hareketimizi izliyor. Havanın bulutlu olması nedeniyle yolumuzu

aydınlatmıyor ve telefonlarımızın fenerlerini kullanmak zorunda kalıyoruz.

Her adımda ayakkabılarımızın altında yapraklar eziliyor ve bu durum topuklu ayakkabılar için gerçekten en

kötü durum.

"Görmek? Geceleri ormanda dolaşmanın ilginç bir yanı yok. Kötü hisler ve tuhaf heyecan dışında," diyor Cecily

içeri girdikten on beş dakika sonra. Peki bana mı öyle geliyor yoksa tüm bu süre boyunca titriyor muydu?

Cecily'nin her zaman şeytandan çok baş belası olduğunu biliyordum, bu yüzden titremesi tuhaf geliyor. Belki

de kendi paranoyamdan dolayı bir şeyler hayal ediyorum.

Ava, "Bu tuhaf heyecan muhtemelen tören sırasında buraya dökülen kandan kaynaklanıyor," diye fısıldıyor Ava,

ses tonu ürkütücüydü. "Olayın acımasızlığından dolayı birkaç katılımcının hastaneye gitmek zorunda kaldığını

duydum. Belki bazıları öldü bile. Sence ruhları burada birinin sahip olmasını bekliyor olabilir mi? Boo!"

Zıplıyorum ve Cecily irkiliyor.

Ava yüksek sesle kahkaha atarak başını geriye attı. "Siz ne kadar pısırsınız, haha."

"Beni çok korkuttun," diye nefes verdim. "Ayrıca bu sahne çok tanıdık değil mi? Ah, tıpkı o korku filmlerindeki

gibi, ıssız bir yere girip birer birer öldürülüyorlar..."

“Kim var orada?”

Biraz öteden gelen yaşlı erkek sesi karşısında üçümüz donup kaldık.

Ağır ayak sesleri bizim yönümüze doğru gelen yaprakları eziyor.

Ava, "Kahretsin, gardiyanlar olmalı," diye fısıldıyor.

"Koş," diye mırıldandım ve koştuk.

Ya da öyle yapıyorlar çünkü grubun en yüksek topuklu ayakkabısına sahip olan benim.

Bir anda geride kalıyorum, yetişmeye çalışıyorum. Cecily durup arkasını döndü ve elini uzattı. "Ayakkabılarını

çıkar."

"Asla ve asla. Bunlar Gucci."

Ava, "Onları taşıyabilirsin Anni" diyor.

"Ama ayaklarımı inciteceğim." Herhangi bir yaralanma ve potansiyel bale geleceğimin yok olması düşüncesi

bana kabuslar yaşıyor.

Gerçi en başta topuklu ayakkabı giymemeliydim. Kendimi savunmak gerekirse topuklu ayakkabılar nadir

görülen bir zevktir ve bende yalnızca üç çift ayakkabı var.

“Bunun yerine birkaç gün daha fildişi kulemde kilitli kalmayı tercih ederim. Siz koşun. O, kardeşimin

korumalarından biri ve bana hiçbir şey yapmayacak.”

Cecily yüzünde tuhaf bir ifadeyle elimi tutup beni ileri doğru itti. Cesur olmaya çalıştığımda böyle

görünüyorum. "Seni burada bırakamayız."

"Jer şimdi sana yalvardığım vesaire için sana tahammül edebilir ama bunu öğrenirse gerçekten de mülke

girmeni yasaklayacaktır."

"Umurumda değil."

"Peki yaparım. Kafirlerin partileri berbat bir şey. Ama Anni'den daha önemli değiller." Ava diğer elimi tuttu ve neredeyse ağlayacaktım.

Yaldızlı kafesim ve mafya prensesi durumum nedeniyle çoğu kız bana fazla yaklaşmaktan korkuyor. Cecily,

Ava ve hatta Glyndon değil. Evet, Jer'den korkuyorlar ama onun yüzünden benden kaçacak kadar değil.

Yenilenen enerji içimden geçiyor ve yolun geri kalanını onların yardımıyla koşuyorum. Cecily bizi eve geri

götürmede başı çekiyor. Yön bulma konusunda o kadar iyidir ki, ormana yaptığı bir yolculuktan sonra yolu

bulabilir.

Bu ve spor ayakkabı giyen tek kişi o, bu yüzden hareketleri bizimkinden daha kolay.

Müzik yeniden kulaklarımıza dolduğu anda hep birlikte rahat bir nefes alıyoruz. Bir ömür boyu orman yok.

Ana malikaneye gizlice girip kalabalığa karışıyoruz.

King's U'nun öğrencileri, sefahate karşi seçkin bir zevke sahip, sıkı parti insanlarıdır. REU öğrencileri de parti

yapmayı severler ama bu abartılı şekilde değil.

Kafirlerin düzenlediği bu partiye neredeyse herkes geldi. İçeri girmek bile bir ayrıcalık olarak görülüyor.

Genellikle Jeremy, bırakın arkadaşlarımı davet etmek şöyle dursun, içeri girmeme bile izin vermiyor ama

depresyon belirtileri göstermeye başladığımdan beri biraz hoşgörölü davrandı.

Biraz büyüdüm. Ne zaman kendimi çok boğulmuş, çok korunaklı hissetsem, ne kadar denersem deneyeyim

renkleri göremediğim gri günler yaşırdım.

Genellikle bale ya da dışarıda dolaşma şansı bu yükü azaltmak için yeterlidir.

Üçümüz bir duvarın yanında toplanıp nefesimizi tutuyoruz ve o sırada Jeremy'nin odanın karşı tarafında

Nikolai ve onun en güvendiği muhafızıyla konuştuğunu görüyorum.

Ne zaman içeri dalıp gizlice seansımızla ilgili her şeyi bildiğini açıklayıp beni on iki yaşındaymışım gibi

cezalandıracağı zamana hazırlanmak için nefesimi tuttum. Ancak hareket etmiyor. Gri gözlerinin rengi

daralıyor, üzerimde koyulaşıyor.

Hayır ben değilim.

Cecily mi?

Ona baktım ve hâlâ duvara yaslanmış haldeydi, sert nefesler alıyordu ve kardeşimin ona sanki bok listesinin

başındaymış gibi baktığından tamamen habersizdi.

Oh hayır.

Bakış görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboluyor ve Jeremy, koruması ve Nikolai ile birlikte merdivenleri

tırmanıyor. İşte o zaman gerçekten nefesimi bırakıyorum.

Güvende. Şimdilik.

Cecily, "Artık geceleri ormanda dolaşmak yok," diye homurdanıyor. "Yemin ederim hayatımın birkaç yılını

kaybettim."

Ava bana, "Bunu gizlice yapacağız," diye fısıldıyor.

"Bunu duydum ve bu olmayacak."

Ava yüzünü buruşturuyor ve Cecily de ona bakıyor. "Çok olgun."

"Üzgünüm gençliğimi dolu dolu yaşamak istiyorum anne." Ava oflayıp, yanından geçen bir garsondan bir

bardak alıyor.

Ahh. Ona yönelttiği bakışlar göz önüne alındığında, bu muhtemelen bir gardiyandı. Eğer ben orada

olmasaydım, onu boynundan yakalayıp küstahlığından dolayı dışarı atardı.

Biraz içiyor, sonra duruyor ve inliyor. "Vay be. Bu çok güçlü. Nedir?"

"Muhtemelen Jer ya da Nikolai için hazırlanmış saf votka."

"Kafirlerin en iyi şeylere sahip olduğunu biliyordum." Beni yan tarafından kucaklıyor. "Parti ayrıcalıklarını

kaybetmediğimiz için şanslıyız."

Cecily bir sütuna yaslanarak, "Daha çok pervasızca," dedi. Günlük gömleğinde okumayı tercih ederim. "Artık

yurda dönebilir miyiz?"

Hayır'ın canı cehenneme. Geleceğine söz vermiştin, Cecy."

"Sabahları dersimiz olduğunu unuttun mu?"

"Evet, öyle mi? Üniversite öğrencisi olmak eğlenmekle çelişmiyor biliyorsun. Aslında senin dışında herkes öyle

yapıyor Bayan Eğlencesiz."

"Yarın iyice dövüldüğünde seni uyandırmam için bana yalvarma."

"Pfft. Glyn yapacak."

"Glyn, kim erkek arkadaşıyla birlikte Tanrı bilir ne yapıyor?"

"Buna sikişmek denir Ces. Benden sonra tekrar et. KAHRETSİN."

Ona boş bir bakış attı ve Ava kahkahalara boğuldu ve tekrar içmeye başladı. Hepsi Cecily'e inek ve iffetli biri

olduğu konusunda dalga geçiyor ama ben neyi sevip neyi sevmediği konusunda net sınırlara sahip olduğu için

onu çok havalı buluyorum.

Keşke ben de onun kadar kendime güvenebilseydim.

"Yani..." Boğazımı temizliyorum. "Sizinle bir konu hakkında konuşmak istiyordum."

"Ooh, kulağa çok hoş geliyor." Ava bana odaklanıyor. "Nedir?"

"Vajinam olduğunu öğrendiklerinden beri kaderimde olan o görücü usulü evlilik olayını hatırlıyor musun?"

"Bu ataerkil pislikler." Cecily'nin gözleri meydan okurcasına parlıyor.

"Ne dedi." Ava arkadaşının omzuna çarpıyor. "Ve? On yedi yaşında sana bir koca mı seçtiler? ABD büyükelçiliği

önünde isyan çıkarmamızı mı istiyorsunuz? Belki Rus büyükelçiliği de olabilir?"

"Her bakımdan hayır. Annem buna izin vermeyeceğini söyledi."

Cecily'nin ifadesi rahatladı. "Annenden hoşlandığımı biliyordum."

"Yine ne söyledi. Peki annen senin adına bir orospuyu kesecek mi, yoksa biz mi yapmalıyız?"

"Bunların hiçbirine gerek olduğunu düşünmüyorum. Annem, sevdiğim biri varsa babamın beni evliliğe

zorlamasına izin vermeyeceğini söyledi.

"Evet! Kaltak, bunu neden daha önce söylemedin ve neden kutlamıyoruz?"

"Merhaba? Çünkü sevdiğim kimse yok?"

"Pekala, birini bulabilirsin." Ava iç çekiyor. "Aşık olmak aslında görüldüğünden daha kolaydır. Sadece

söylüyorum, abartılıyor. Deneyimden ya da başka bir şeyden bahsettiğimden değil.

Cecily, "Güvenlik, buradaki kişi patolojik bir yalancı" diyor.

"Değilim!"

"Ben de öyle!"

Ava, "Sen hayal görüyorsun," diyor ve sonra bana odaklanıyor. "Konumuzun başına dönelim. Sana söylüyorum

Anni, çok ateşli ve akıllısın ve eğer seçme şansım olsaydı senin için kesinlikle eşcinsel olurum. Mesele şu ki,

herkes sana aşık olabilir. Tek yapman gereken onları tekrar sevmek."

Ayak bileklerimin ağrısını hafifletmek için Cecily'nin yanındaki sütuna yaslandım ve uzun bir iç çektim. "Bunu

söylemek yapmaktan daha kolay. Ailem istikrarlı bir ilişki içinde olduğumu düşünene kadar birini benimle

sahte randevuya çıkmaya ikna etmeyi düşünüyordum. Ama yine de yalanlarımı doğrudan anlayacaklardı.

Ayrıca zavallı çocuğu babam ve Jer'in bok listesinin başına koymuş olacağım. Aynı zamanda isabet listesi olarak da bilinir.

Cecily, "Bunun hakkında o kadar da fazla düşünmenize gerek yok" diyor. "Eminim bunu erkek arkadaşlarından

herhangi birine açıklarsan, yardım etmeye istekli olacaklardır. Jeremy onları falan öldürmeyecek."

"Kardeşimin ne kadar aşırı korumacı olabileceğini elbette bilmiyorsun."

"Seçtiğiniz kişi harika bir adamsa ve harika konuşma becerisine sahipse, kardeşinizin kalbini kazanabilir."

"Peki bu Yakışıklı Prensi nerede bulabilirim, Ava?"

"Brandon! Oldukça yakışıklı, karizmatik ve en önemlisi senden hoşlanıyor. Sadece bir arkadaş olarak

düşünüyorum ama bu Jeremy'yi ikna etmek ve onun radarına yakalanmamak için yeterli."

"Bilmiyorum. Ona zarar vermek istemiyorum."

"Onunla konuş ve gör." Cecily gülümsüyor. "Remi de yardım etmeye istekli olacaktır. O sinir bozucu bir pislik

ama büyük bir sadakat duygusu var. Ve durum gerektirdiğinde etkili bir konuşmacı haline gelebilir.

Bu planı ilk aklıma getirdiğimde bu seçeneği düşünmüştüm ama benim çıkarım için birinin incinmesi

konusunda tereddütlüyüm.

"Ah, Creigh!" Ava önümüze, arkamıza bakıyor. "Burada tek başına ne yapıyorsun? Belirlenen gölgen nerede,

Remi?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve cildimde orman yangını patladı.

Sütunun arkasına bakmaya, hatta nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Ama saklanıyor olmam dünyanın durduğu anlamına gelmiyor.

Creighton bir eli cebinde, diğer eli bir şişe su tutarak küçük dairemize doğru yürüyor.

Siyah tişörtü ve kot pantolonu, kaslı yapısını veya yüzeyin altında parıldayan gücü gizleyecek hiçbir şey

yapmıyor.

Yüzündeki boş bakış ya da ifadesiz gözlerindeki soğukluk da yok.

"Remi düzüşüyor," diye açıkladı soğukkanlılıkla, kolaylıkla.

Cecily'e başını salladı ve bana doğru bir bakış attı. Ama aslında buna böyle denilemez. Bir bakışın onda biri.

Sadece bir santimlik bir bakış.

"Ah. Şu domuz." Cecily başını sallıyor. "Remi'yi potansiyel adaylar listesinden çıkarıyoruz."

"Onun yerine Creigh'i ekleyebiliriz!" Ava sırtarak kolunu onun omzuna doladı. Adam ona baktığında şöyle

devam ediyor: "Anni'nin, ailesini kendisini kötü bir mafya adamıyla ayarlamaması konusunda ikna edecek

sahte bir erkek arkadaşa ihtiyacı var. Bran bizim bir numaralı adayımız çünkü o en iyisi. Sen de öylesin Creigh

ama kelimelerin eksikliği bazıları için anlaşmayı bozabilir.

"Evet, o değil." Zorla gülümsedim ve ayağımı baldırıma sürttüm. "Bu sadece Bran'i bırakıyor. Gidip ona

dizlerimin üzerinde yalvaracağım."

Creighton'ın gözlerinde bir şeyler parladı. Ne olduğundan emin değilim ama iki gün önceki mesajı gibi tüylerimi

ürpertecek kadar çığ.

Ben, Annika Volkov, ilk kez cevap verecek kelime bulamadım. Bir emoji veya GIF bile değil. Sessizliğe gömüldüm.

Kısmen birisi net sınırlar koyduğunda zorlamamam gerektiğini bildiğim için, kısmen de Creighton'ın dış dünyaya gösterdiği görüntüye hiç benzemediğini düşünmeye başladığım için.

Bu ilgimi çekse de beni iliklerine kadar korkuttu ve çamurlu durumları hissettiğim anda onlardan uzak duracak kadar kendimi koruma içgüdüm var.

Bu duygu tekrar tekrarlanıyor ve sanki bir balonun içinde hapsolmuşuz gibi etrafımızdaki tüm gürültüyü bastırıyor.

Ava, "Yardım edeceğiz" diyor. "Bran benim en iyi arkadaşım gibidir."

Cecily, "Herkes senin en iyi arkadaşındır" diye belirtiyor.

"Ve sen zirvedesin ve beni seviyorsun." Cecily'nin tekrar başını salladığı öpücüklerini gönderdi.

"Neden ben değil?"

Creighton'ın sakince söylediği sözler karşısında hepimiz duraklıyoruz. Bana bakıyor.

Tamamen bitti.

Kararan heterokrom gözlerle ve o taş gibi soğuk yüzle.

Hiç bu kadar boğucu yoğunlukta onun incelemesine maruz kalmamıştım.

Artık bana bakışı farklıydı.

Bana kızgınlıkla, boş bakışla ya da tamamen kayıtsızlıkla bakardı.

Artık kesinlikle bir kayıtsızlık yok. İlgi var ama iyi bir tür değil. Lanet olsun, tehlikeli türden de olabilir.

"Onun sen olmasını ister misin?" Cecily yavaş yavaş, neredeyse dikkatle soruyor.

"Neden ben değil?" diye tekrarlıyor, hâlâ bana bakıyor, yüzüme delikler açıyor.

"İlginizi çekmeyeceğine eminim." İçimdeki savaşın şiddeti göz önüne alındığında, kendimi toparladığıma şaşırdım.

"Ya öyleysem?"

Neredeyse kendi salyalarımda boğulacaktım. Bu gece onun nesi var? Belli ki beni korkutup kaçırmak için

elinden geleni yaptı ama şimdi benim sahte erkek arkadaşım mı olmak istiyor?

Hayır, daha kararlı bir şekilde konuşuyorum. "Bran daha uygun."

"Neden?"

"Çünkü ayda birkaç kısaltılmış kelimeden fazlasını söylüyor." Ava'ya gülümsedim. "Ben içecek bir şeyler

alacağım. Gelmek istemek?"

"Elbette." Kolunu benimkine bağladı ve uzaklaştığımızda kulağıma fısıldıyor: "Bu çok hafif bir darbeydi.

Gözlerini dikeyyor."

Arkama bakıyorum ve elbette Creighton'ın soğuk bakışları hareketlerimi takip ediyor, çenesi dik, kötü dudakları

bir çizgi halinde inceliyor ve kolları gergin.

Bir endişe duygusu ya da öfkesinin tenime yayılan kırbaçlarını hissetmeden duramıyorum.

Yanlış bir şey yaptığım söylenemez. Ona sadece kendi ilacından tattırdım.

Yine de ilk olarak göz temasını kestim ve savaşı isteyerek kaybettim.

İçimden bir ses canavarı mağarasına soktuğumu ve peşime düşebileceğini söylüyor.

ANNIKA

İki küçük sivri kulak, bıyıklar ve pembe bir burun benim zayıflığımın tanımıdır.

Minik çizgili kediyi elime alıp başını okşuyorum. Kendini elime sürttü ve bulanık bir his kemiklerimin iliğine

kadar indi.

Yumuşak bir miyavlama, sevgi çığılı atıyor ve kalbim kanıyor. "Annemi kaybettiğin için çok üzgünüm Tiger. Sen

burada ortalığı kasıp kavurmaya başlayana kadar seninle ilgileneceğime söz veriyorum."

Onu birkaç gün önce yol kenarında diğer üç yavru kediyle birlikte bir kutunun içinde buldum. Sağanak yağmur

ve muhtemelen açlık, bu minik savaşçı dışında hepsini öldürdü. Onu cebime sakladım ve gönüllü olarak

çalıştığım hayvan barınağına getirdim.

Dr. Stephanie, Tiger'ın kardeşlerinin trajik kaderiyle karşılaşmamasına şaşırıyordu ama ben küçük bebeğin

hayatta kalacağından emindim.

"Sen bir dövüşçüsün, değil mi?" Onunla bir çocuk sesiyle konuşuyorum, diğer yavru kedilerin başına gelenleri

hatırlatınca ağlamamaya çalışıyorum.

O sırada ağlamıştım. O kadar küçük, çaresiz ve annesizdiler ki. Onları yol kenarına atan kalpsiz canavarı

lanetlemek için bir vudu bebeği sipariş ediyorum.

Bu arada bu bebeği hayatım pahasına koruyacağıma söz veriyorum. Her gün barınağa aldığımız tüm sokak

hayvanlarının bakımında Dr. Stephanie'ye yardım etmeye geliyorum ve mola zamanım geldiğinde Tiger ile

oynuyorum.

Cecily benimle gönüllü olarak çalışıyor - tamamen insani yardım faaliyetlerinde bulunuyor - ama genellikle

daha geç geliyor, ben de erken ayrılmak zorunda kalıyorum, yoksa gardiyanlar burayı basardı.

Ama pekala, hayvanlarla konuşabiliyorum. Zaten insanlardan daha iyi arkadaşlar ve onlara zarar vermeye

çalışan her kaltağı keserim.

Bebek Tiger'ı uyluğumun üzerine yerleştiriyorum ve o da tırmanmaya çalışırken pençeleriyle elbisemi

çekiştiriyor. "Ben özellikle pamuklu giydim, seni küçük moda teröristi, o yüzden onu da diğer elbisen gibi

mahvedemezsin."

"Bir hamsterla mı konuşuyorsun?"

Başım dönüyor ve nefes almayı bırakıyorum.

Barınakta görmeyi beklediğim son kişi kapı eşiğinde duruyordu, daha doğrusu kapıyı kapatıyordu.

Bir an için, belki de dün gece gördüğüm o gizemli rüyada bana dik dik bakıp sonra ortadan kaybolduğu gibi

bazı şeyleri hayal ediyorum diye düşündüm.

Dün işlerin nasıl yürüdüğünü göz önüne alırsak, Creighton'ın tekrar peşime düşmesini bekliyordum -

bakışlarında tuhaf, kesinlikle hain bir şey vardı- ama bunun bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

"Bu bir hamster değil, bir kedi ve adı Tiger." Boğazımı temizliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Gönüllü olmak."

"Neden?"

"Cecily benden bunu yapmamı istedi."

"Peki az önce dinledin mi?"

Cevap vermiyor, bu da konuşmanın bittiğinin işareti. Ama biliyor musun? Onu etkilemeye ya da onun iyi

tarafına geçmeye çalışmaktan bıktım. Zaten bu da işe yaramadı ve ben cidden şu anda bağlarımı koparmak

istiyorum, o halde neden işleri zorlaştırıyor?

"Sırf Cecily senden istedi diye gönüllü olmaya karar verdiğine inanmakta zorlanıyorum."

"Personelinizin eksik olduğunu söyledi ama eğer durum böyle değilse o zaman Dr. Stephanie'ye beni etrafta

istemediğinizi söyleyebilirim."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Bunu ima ettin."

Gözlerimi kısıyorum ve o, kucağımda top şeklinde kıvrılıp uyuyakalan Tiger'a bakıyor.

Dikkatini yavaşça kediden yüzüme kaydırdı. "Ne konuda yardım etmeliyim?"

"Dr. Stephanie'ye sorun."

"Sana sormamı söyledi."

"Yiyecek ve çöp torbalarını dışarıdaki kamyonlardan alıp stokların yanına koyabilirsiniz."

Ayrılmak için bir hamle yapmıyor ve benim onun çevresinden acilen çıkmam gerekiyor. Elbette etrafta olduğu

zaman odadaki tüm havayı emdiğini biliyor.

Creighton uzun boylu, kaslı ve REU'da ünlü bir dövüşçü olabilir ama korkutucu olan onun dondurucu bakışları

ve soğuk gözleridir.

"Ne?" Ne zaman yerinde kalacağını soruyorum.

"Senden ne haber?"

"Ben?"

"Ne yapacaksın?"

“Ben gidip hayvanları kontrol edeceğim ve bazı evrak işlerini bitireceğim.”

"Ve daha sonra?"

"Bugün çok konuşkansı." "

Boş ifadesi hiç değişmiyor. Bir şey olursa, çimentolanmış. “Hayvanları kontrol ettikten sonra ne yapacaksın?”

Dudaklarımı büzüyorum ve o bana yine o ısıltılı yoğunlukla bakıyor. Yüzeyin altında bir süpernova renginde

patlama vaadiyle dolup taşan.

Hayır, renkler değil. Muhtemelen sadece gri.

"Bana bu soruyu tekrar sordurmayın." Sesi otoriteyle dolup taşarak derinleşiyor.

Ve genellikle bundan nefret ederdim. Her türlü komuta karşı kurnazca isyan etmeye çalışırdım. Ama şimdi

değil.

Bu farklı.

Ve eğer tekrar sorarsa ne olacağını gerçekten görmek istemiyorum.

"Okula geri döneceğim." diye kısık bir sesle mırıldandım.

Elini cebine sokuyor, çenesi kasılıyor.

Şimdi neye kızıyor? Sorusuna cevap verdim değil mi?

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Creighton hâlâ kucağımda huzur içinde uyuyan Tiger'a bir göz atıyor

ve çıkışa yöneliyor.

Uzun bir nefes verdim ve Tiger'ı göğsüme bastırdım. "Onun nesi var, ha?"

Kedi cevap olarak bana esniyor ve onu kafesine geri koymadan önce başımı sallıyorum.

İşimle meşgul oluyorum ve kalbimin bir köşesini tırmalayan dırdırcı duyguyu görmezden gelmeyi başarıyorum.

Bazı evrak işlerini bitirdikten sonra kollarımı uzatıp ayağa kalktım. Gerçekten personel sıkıntısı çekiyoruz,

dolayısıyla bir günü kaçırsam idari işler bunaltıcı bir noktaya gelebilir.

Yanımda getirdiğim smoothie'yi almak üzereyken dışarıdan gelen bir hareketlilik dikkatimi çekiyor.

Bu çok tuhaf. Ben, Cecily ve birkaç kişi dışında neredeyse hiç gönüllü bulamıyoruz. Eğer hiç. Dr. Stephanie ve diğer iki teknisyen de pek dışarı çıkmıyor.

Sesler veya konuşmalar duymak nadirdir.

Ya hayvanlardan birine bir şey olmadıysa?

Küçük ofisten hızla çıkıp dışarıdaki verandaya doğru ilerliyorum.

İki teknisyen Harry ve Zoey ile gönüllülerden biri olan, kardeşimin üniversitesinde okuyan Amerikalı Sandy,

burunları neredeyse cama yapışık halde orada dururken köpüren enerji bana dalgalar halinde ulaşıyor.

Onlara biraz daha yaklaştım ve onları büyülenmiş bir şoka sokan sahneyi bulduğumda durdum.

Dışarıda Creighton gömleğini çıkardı ve iki ağır evcil hayvan maması torbasını aynı anda kaldırıyor.

Efordan dolayı karın kasları dalgalanıyor ve bilenmiş kasların üzerinde ter parlıyor. Sol tarafını kaplayan bir

örümcek dövmesi, karın kaslarındaki Adonis şeklindeki çizgilere kanıyor. Genellikle örümcekler korkunç

görünürdü ama onda bu... gizemliydi, çok daha derin bir şeyi kamufle ediyordu.

Kot pantolonu kalçalarının altından sarkıyor ve aşağıya doğru uzanan belirgin V hatlarını ortaya çıkarıyor...

Aşağı...

Sandy ısıklık çaldığında bakışlarımı yukarıya doğru zorluyorum. "Gönüllü olacağını bilseydim daha sık gelirdim.

Şu yalanabilir karın kaslarına bakın."

Harry İngiliz aksanıyla, "Benden birkaç yaş küçük olduğumu biliyorum," dedi. "Ama memnuniyetle onun sikinde

boğulurum.”

"Büyük bir penis enerjisine sahip gibi görünüyor." Zoey kendini beğeniyor.

“Herhangi bir gün arka kapı eylemine

açık olurdum.”

"Sen istersen kızım." Sandy onun omzunu dürtüyor. “Aynı üniversitede okumuyoruz ama her zaman yeraltı

ringinde onun dövüşünü izlemeye gidiyorum. Besin zincirinin tepesinde gibi. Tam İsa'nın altında.”

“O kadar emin değilim.” Tuhaf bir ateş kemiklerimi sarstığında nasıl kayıtsız kaldığıma dair hiçbir fikrim yok.

"Soğuk, kayıtsız, Kuzey ve Güney Kutbu'nun kişiliğine sahip ve kraliçe onunla şahsen konuşmuş olsa bile iki

cümleden fazla konuşmaz.”

Üçü bana doğru döndü ve Harry gözlerini devirdi. "D harfi varsa konuşmasına gerek yok. Lanet kelimelerden

daha yüksek sesle konuşuyor, Anni.”

"O heteroseksüeldir, Harry." Bence.

"Bu yüzden? Bir erkeğin hoşuna gitmesine izin verin. Oyunbozanlık yapmayın.”

"Heteroseksüel erkeklere aşık olman ve kalbini kırman dışında, zavallı delikanlı." Zoey gülüyor.

Onu geri çeviriyor ve hepsi başka bir çanta taşıırken karın kasları esneyen Creighton'a odaklanıyor.

Kamyon neredeyse boş.

Hayır. Gerçekten bu çantaların hepsini tek başına mı taşıdı? Sadece bazı konularda yardım etmesini istedim.

Her şeyi kendisinin yapacağını düşünmemiştim.

Birkaç dakika sonra, güneş bulutların arasından bakarken binadan çıkıyor.

Elini kalkan olarak kullanıyor ve gözlerinden biri yarı kapalı, diğeri parlak, sıvı maviye dönüşerek yukarıya

bakıyor.

"Hadi gidip ona içecek bir şeyler verelim!" Zoey haykırıyor. "Sanırım bütün bu kaldırma işlerinden dolayı susadı."

"Benim kadar değil." Sandy gülüyor.

"Ona enerji içeceğimi vereceğim." Harry göz kırpmıyor ve kızlar Creighton'ın siki hakkında konuşmaya geri dönüyorlar.

Yavaş yavaş onların çevresinden ayrılıyorum, tüm sahne ağızımda kötü bir tat bırakıyor.

Creighton'un denemeden bile popüler olduğu bir sır değil. Ava bana bunun çocukluklarından beri böyle

olduğunu söyledi. Kızlar onun sessiz kişiliğine ve muhteşem görünümüne ilkokuldan beri akın ediyor.

O benim. Ben kızım. Kızlar benim.

Yoksa ben miydim? Artık onu tamamen unuttum.

Kesinlikle.

Bir süre çalışıyorum, sonra hayvanların yiyeceklerini almasını sağlıyorum. Tiger'a veda öpücüğü verdikten

sonra sığınaktan ayrılıyorum.

Kampüse uzaklık arabayla yaklaşık on dakika ama ben yarım saat yürümeyi ve kafamı boşaltmayı tercih

ediyorum.

Deniz kenarının yolda olması ve onun güzelliğinde kaybolmama yardımcı oluyor. Dev dalgaların kayalara nasıl

çarptığı göz önüne alındığında bugün hava çok şiddetli.

Barınakta bıraktığım sahneyi düşünmemeye çalışıyorum ama bilincimin kıyısında kırıdamaya devam ediyor.

Bu yüzden AirPods'larımı çıkardım ve huzursuzluğu bastırabileceğini umarak Çaykovski'nin üçüncü senfonisini en yüksek ses seviyesine koydum.

On dakika sonra kendimi daha dengeli hissediyorum. Bunda sürpriz yok. Bunu yalnızca benim Çaykovski'm yapabilir.

Arkamda bir varlık belirliyor ve sırtımdan sıcaklık yayılıyor. Etrafımda hızla dönüyorum, gözlerim Creighton'un

göğsüyle çarpıştığında nefesim kesiliyor; bu göğüs Çaykovski'ye şükürler olsun, bir gömlekle kaplıydı.

AirPods'umu çıkarıp sertçe nefes alıyorum. "Beni korkuttun."

"Birlikte kampüse dönebilmemiz için beklemedin." Yanıma adım atarken alçak, zengin sesi içimde titriyor.

"Birlikte geri döneceğimizi asla söylemedik."

"Başka neden sana ne yaptığını sorayım ki?"

"Bilmiyorum. Konuşma mı yapıyorsunuz?"

"Amaçsız konuşmam."

Ah, yani bütün mesele bu mu? Yani, evet, onu ne kadar zorlamaya çalışsam da konuşmuyor ama belki de

gerçekten sırf konuşmak için konuşmakta bir amaç bulamamasındandır.

"Bütün bu soruların arkasında bir amaç var mıydı?"

Başını salladı, koyu renk kirpikleri okyanusun gözlerine bir hapisane gibi iniyordu.

"Peki neydi o?" İkinci AirPods'umu çıkarıp kutusuna koydum ve çantama attım.

"Bran'dan sahte erkek arkadaşın olmasını isteme."

Yavaşça kapatmadan önce elim fermuarın üzerinde duruyor ve ben geride kalana kadar adımlarım bocalıyor.

Ona baktığımda yüzüm donmuş gibiydi. "Ne?"

"Beni duydun."

"Evet ben yaptım. Bu da şu soruyu gündeme getiriyor: Bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip olduğunu

sana düşündüren ne?"

Aniden duruyor ve geri sıçramadan önce ona çarpıyorum. Dönüp bana baktığında yüzü gerildi ve eli yeniden cebindeydi.

Sanki bir şey yapmasını engelliyormuş gibi.

Ne, bilmiyorum.

"Bir dahaki sefere kendimi tekrarlamayacağım."

Nefesim kesiliyor. Sözlerinin arkasına bu kadar çok yumruk ve hakimiyeti nasıl sığdırmayı başarıyor?

"Cidden benden ne istiyorsun Creighton? Beni uzaklaştırdın, değil mi?"

"Ve sen geri adım attın."

"Ne?" O sustuğunda ben ısrar ediyorum: "Ben öyle bir şey yapmadım. Senin çok güzel öğrettiğin gibi aramıza

mesafe koydum. Artık sana mesaj bile atmıyorum. Bu işin böyle yürümemesi gerekiyor."

"Bu?"

"Beni korkutuyor, sonra benimle konuşuyor ve gittiğim barınakta gönüllü olarak çalışıyor. Bu bir itme-çekme

oyununa mı benziyor?"

"Korkup kaçtın mı?"

"Öyle olmam gerekmiyor muydu?"

"Öyleydin ama seni korkutmak için bu kadar az şeye ihtiyaç duymana şaşırdım."

"Evet, acı beni korkutuyor."

Gözleri... heyecana benzer bir şeyle parlıyor.

Ve işte bu beni çok korkutuyor. Ne zaman alışverişe çıksam ya da bale yaparken hissettiğim türden normal bir

heyecan değil bu. O kadar masum ya da zararsız bir Şey değil.

Gözlerindeki o bakış kesinlikle delice.

Birini korkutma ihtimali karşısında heyecanlanması mı gerekiyor?

"Bran'dan ya da başkasından sahte erkek arkadaşın olmasını isteme," diye tekrarlıyor bu sefer keskin bir

tavırla.

"Ya bu arada son derece mantıksız olan taleplerinizi yerine getirmeyi reddedersem?"

Göğsü neredeyse benimkine değene kadar yaklaştı ve başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi yakalayıp beni

olduğum yere hapsetti. "O zaman o kadar korktuğın acıyla tanışacaksın."

7

CREIGHTON

Geçen hafta, karanlık ve tamamen hain bir Şeyin eşiğindeydim.

Ergenliğe girdiğimden beri çok iyi kontrol ettiğim dürtü kabuslarıma, yemek zamanlarıma ve kavga

zamanlarıma sızıyor.

Tüm zamanımı.

Yükseldi, büyüdü, benim bile ruhumun boşluğuna itemeyeceğim yüksekliklere ulaştı.

Sebebi ise karşımda oturan kızıdan başkası değil.

Cehenneminin koruyucusu Jeremy, geceyi REU'nun yurdunda geçirmesine izin verdi. Kuzenim, gümüş melek

ve kardeşimin takıntılı olduğu kızla paylaştığı dairedemiz.

Genellikle Remi beni bu gecelere bol bol yalvararak ve balık-cips şeklinde rüşvetlerle sürüklüyor. Ancak bu

gece yalvarma olmadı.

Ancak balık ve patates kızartması tartışılmaz.

Bir ısırık alıyorum ve Lan bir parça koparmaya çalıştığında eline tokat atıyorum.

"Cimri kaltak," diye mırıldandı alçak sesle.

"Ve burada ne yapıyorsun?" Beni kasıtlı olarak aralarına koyduktan sonra Bran diğer tarafımdan ona soruyor.

"Erkek kardeşim, kız kardeşim ve arkadaşlarımla takılamaz mıyım?"

"Arkadaşlar?" Bran tiksiniş gibi görünerek devam etti. "Bunlar ne zamandan beri sende?"

"Ben bir arkadaşım var." Omzumu dürttü ama onu görmezden geldim, bu yüzden karşı tarafa, Glyn

arabuluculuk yapmaya çalışırken Cecily ve Ava'nın Remi ile çekiştiği yere baktı. "Öyle değil mi Ces?"

Remi'ye küfretmenin ortasında duruyor, parmaklarını büyükanne benzeri saçlarının arasından geçiriyor ve

gölümsüyor. "Elbette."

Umutsuzca acıklı.

Ortaokula başladığımızdan beri onu Landon konusunda uyarmak için elimden geleni yaptım. Ama gerçekten

dinleme şansı sıfıra yakın.

Sadece çok gerekli olduğunda konuştuğum ve beynimin sözlerim üzerinde düşünmesine izin verdikten sonra

bazı şeyleri fark ediyorum. Desenler, kalıcı bakışlar ve çözülmemiş takıntılar.

Glyn'in Killian'dan hoşlandığını, onun hakkında kamuya açık bir iddiada bulunmadan çok önce bu şekilde

biliyordum. Lanet olsun, bunu kendine itiraf etmeden çok önce.

Cecily, çekingen doğasına rağmen aslında Ava'nın açık sözlülüğünü ve Glyn'in Kafirlerin psikopatıyla olan

ilişisini özlemektedir.

Bu konuda yanlış yola gitti. Hala öyle.

Uyarılarıma rağmen.

Cecily, dünyaya sığacak kadar kalbe sahip, var olan en saf ruhlardan biridir. Biz gençken ne zaman birisi

benimle dalga geçse beni savunurdu. Umurumda değildi ama bana 'Seni koruyacağım Creigh' dediğini

unutmayacağım. Arkadaşlar bunun için var.'

Onu da sağımdaki canavardan korumaya çalıştım ama işe yaramadı.

Bu yüzden beni ilgilendirmeyen hiçbir şeye bulaşmamayı kendime görev ediniyorum. İnsanlar buna kalpsizlik

diyor; Ben buna zamanımı korumak diyorum.

"Görmek." Landon kardeşine sırtıyor. "Bir arkadaşım var, bu yüzden Cecily'nin güzel gözleri için kalıyorum."

Kızardı. İmzam niteliğindeki boş bakışımla onu sabitledim ve o da başını eğdi.

İkizlerden daha hoş olanı, "Sen gitmiyorsan ben giderim" diyor.

"Bran, yapma." Glyn tabağını bırakıp ağabeyinin yanına gidiyor ve kolunu okşuyor. "Hadi ama, bir araya

gelmemiz çok nadir oluyor."

"Küçük prensesimizi duydun." Landon kız kardeşinin başını okşuyor.

Ona bir yüz yapar ve o da sırtarak karşılık verir.

Bran yarı ikna olmuş durumda ama son derece eğlenen Lan'e hançer atmaya devam ediyor.

Ne kadar tiksinti ya da herhangi bir düşmanlık gösterirlerse, o da onlara eziyet etmekten o kadar keyif alıyor.

Sırf yapabildiği için.

Kaos ortaya çıkıyor, daha fazla konuşma, daha fazla dramatiklik, daha fazla gürültü.

Bakışlarım, huysuz ruh halimin ardındaki nedene ve uyanıkken ve uyurken her anımı yavaş ama emin adımlarla

işgal eden karanlığa odaklanıyor.

Annika kanepede zarif bir şekilde otururken birkaç cips kemiriyor, iki bacağı da yana doğru bükülmüş.

Üzerinde kedi bulunan kabarık bir pijama takımı giyiyor.

Saçları, uyumlu mor bir bantla at kuyruğu şeklinde toplanmıştır.

Onu en yakın yüzeye fırlatırken ve kusursuz cildini kırmızı çizgilerle işaretlerken, ona nasıl tutunabileceğimi

hayal ettiğim bir at kuyruğu. Nemli soluk tenine karşı çarpıcı görüneceklerdi.

Bana o somut korkuyla ve belki de gözyaşlarıyla bakardı.

Çok korkardı, ağlar ve durmam için yalvarırdı ama ben durmak dışında her şeyi yapardım.

Ergenliğe girdiğimden beri karşı cinse dair bu ahlaksız fantezilerim var ama bunlar hiçbir zaman belirli bir

kadınla ilgili olmadı.

Kırbaçlarımın kırbaçlarını almaya ve zincirlerime boyun eğmeye hazır olduğu sürece her dişi bunu yapar.

İlk defa tüm bu fantezilere uygun bir yüzüm var. Ve sikimin dövülüp dövüldüğünü ve çılgık atana kadar

dövüldüğünü her pozisyonda hayal ettiğim bir vücut.

Annika'nın çarpık fantezilerimin yüzü olmaması gerekiyor. Onu korkutup kaçırmaya çalışırken ciddiydim.

O benim berbat zevklerime uymayan masum bir kız.

Ama sonra bir erkek arkadaş alacağını söyleyecek kadar cüretkar davrandı. Sahte biri -önemli değil- ve

kardeşinin önünde onunla Hollywood oynayacak.

Ve o küçük lanet sürtük beni alışılmışın dışındaki anlaşmasının dışında bırakmaya da cüret etti.

Haftalarca bir arı azmi ile etrafımda dolaşan, menekşe kokusuyla beni boğan, morluklarıyla gözlerimi

kamaştırıran oydu. Şimdi de ben menüde yokmuşum gibi mi davranıyor?

Benim gözetimimde değil.

Ve evet, başka bir adamın ona dokunduğunu hayal ettiğimde ve görüşüm kırmızılaştığında tutum değişikliği

başlamış olabilir. Şiddete duyulan ihtiyaç, akıl sağlığımın yüzeyini kazıdı ve pençeledi, intikam talep etti. Ve

hayır, cinayet işleyeceğim kişilerin Remi ve Bran olmasının bir önemi yoktu.

Annika sanki ona bakışımı hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve parlak mavi-gri gözleri benimkilerle çatışıyor. O

kadar masumlar, o kadar hayat dolular ki onları gözyaşlarıyla doldurmak istemem doğru olmamalı. Zevk

gözyaşları. Gözyaşlarından korkun. Bu noktada umurumda değil.

Somurtkan dudakları muhtemelen yüzüme gelen duyguyu görünce açıldı ve onları parmaklarımla tıkamamak

ve titreşmelerini izlemek tüm kontrolümü ele geçirdi.

Göz temasını hızla keser ve Remi, Ava ve Cecily'nin oynamayı sevdiği hiç bitmeyen kedi fare oyununda Glyn'in

arabuluculuk pozisyonunu devralır.

Remi bu gece beni bininci kez çağırıyor: "Haydi, yumurtla, bu çılgın pumalara karşı bana yardım et."

Onu görmezden geliyorum. Tekrar.

"Lord hazretleri üzerine yemin ederim ki, ebeveynlik haklarını iptal ediyorum. Konuşmanıza gerek kalmadan

düşüncelerinizi tercüme edecek başka birini arayın.

"Hmph. Bunu gayet iyi yapabilirim. Cecily burnunu havaya kaldırdı. "Creigh ve ben aynı barınakta gönüllü olarak

çalışıyoruz ve ben her zaman onun adına diğer personelle konuşurum."

Bir anda aldığım karar artık programımın bir parçası haline geldi.

İlk başta o barınağa sadece aslında bir mafya prensesi olan ama kemiklerinde tek bir suç özelliği olmayan

oyuncak bebek benzeri kız hakkında daha fazla bilgi edinmek için gittim.

Kız hayvanlara bir annenin bebeğine davrandığı gibi davranıyor, Allah aşkına.

Sonra ben ortaya çıktıkça onun daha da sinirlendiğini fark ettim. Ve onun son sinirini bozmak, bana dik dik

baktığını ya da o şaşkın ifadeyle beni izlediğini görmek hoşuma gidiyor.

Ayrıca benim barınağa katılmamdan hemen sonra birçok öğrenci barınakta gönüllü çalışmaya başladı. Cecily

bunun benim yüzümden olduğunu ve kalmam gerektiğini söyledi.

Ben kimim ki böylesine büyük bir amaca hayır diyeceğim?

Neredeyse bir hafta oldu ve her gün oraya gidiyorum, bilinçli olarak uyku zamanımdan fedakarlık ediyorum.

“Doğ! Bu ben özentisiyle bana ihanet etme yeteneğin mi var? Benim gibi giyinmeyi, benim gibi yürümeyi,

konuşmayı ve davranmayı sonsuza kadar deneyebilirsin. Bir sonraki en iyi şey sen olabilirsin ama tam olarak

ben değilim.”

“Beklemek. Bu Eminem değil mi?” Ava soruyor.

Aşırı dramatik sesiyle "Mesele şu ki, yaralandım, doğuyorum" diyor. “Ve burada senin en sevdiğin olduğumu

sanıyordum. Şimdi gidip lordumun öğretilerini takip etmeye istekli başka bir yavru bulmam gerekiyor.

Şimdiden itibaren adayları alacağım. Zorlamak yok, herkesi kabul edemem.”

Kimse öne çıkmıyor ve gülüyor. “Utanma. Korkutucu olduğumu biliyorum ama çok soğukkanlı olabilirim.

Annika birkaç adım öne çıkıp ağzını açıyor. Bu şeytani grupta birlikte geçirdiğimiz süre boyunca onun hakkında

öğrendiğim bir bilgi var. Kimseyi savunmasız bir durumda görmekten hoşlanmaz ve bunun için her zaman

kendini feda etmeye hazırdır.

Ya öyle ya da sahte pislik pozisyonu için ciddi olarak Remi'yi düşünüyor.

Hangisi olduğunu bulmaya hazır değilim. Herhangi bir söz çıkmadan önce şunu söylüyorum: "Sen zaten bana

sahipsin. Neden başkasını arıyorsun?"

"Sağ!" Gülerek beni işaret ediyor. "Hala senin en sevdiğin olduğumu ve çılgın pumaların hiçbir girişiminin bizi

ayıramayacağını biliyordum. Bunu duydun mu inek? Hiçbir şey ifade etmiyorsun."

"Ve öyle olduğunu mu sanıyorsun?" Cecily hemen geri atıyor.

Ava iki elini de uzatıyor. "Zaman aşımı! Ces, özellikle de herkes buradayken tartışmamız gereken daha önemli

bir konu olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ah, elbette." Cecily Annika'nın yanına oturuyor ve Ava diğer tarafı tutuyor.

"Bugün burada Remi'nin canını

sıkmaktan biraz daha acil olan önemli bir neden için toplandık. Arkadaşımız Anni'nin, ailesini kendisi için bir

evlilik ayarlamamaya ikna etmek için yeterli süre boyunca erkek arkadaşı gibi davranacak birine ihtiyacı var.

Kim buna hazır?"

Annika bana iri gözlerle bakıyor, ben de gözlerimi kısıyorum. Ona özellikle bu fikri kafasından ve bununla

bağlantılı olarak Cecily ve Ava'nın kafalarından silmesini söyledim.

"Sahte flörtte komik bir iş yok." Ava parmağıyla kuzenimi işaret ediyor. "Senden bahsediyorum Remi."

"Komik işi tanımla, aşkım." Haylazca sırtıyor ve sıkışan boğazımda gerginliğin arttığını hissedebiliyorum.

Karanlık arka planda parlıyor ve peşinden gelen her şeyi yok etme tehdidinde bulunuyor.

Cecily, Remi'ye "Hayır, sen dışarıdasın" diyor. "Tamamen bitti."

"Neden buna karar veren sensin? Anni olmalı! Mevcut potansiyel adaylar arasında en yakışıklısı benim ve en iyi erkek arkadaş malzemesi olabilirim."

"Kibiriniz hayret verici."

"Teşekkür ederim hanımefendi."

"Bu bir iltifat değildi, Remi."

"Her neyse. Tek söylediğim, günün kızının seçim yapması gerektiği. Mevcut herkes arasından kimin sahte erkek arkadaşın olmasını istiyorsun, Anni?"

Gözleri yeniden benimkilerle buluştu; parlak, o kadar parlak ki kör edici. Dişlerini alt dudağına geçirerek çiğniyor, ısıyor ve bekliyor.

Aklıma başka görüntüler dolduğunda çenem kasılıyor. Hepsi onun altımda sıkışıp kalmasıyla ve çıkış yolu

olmamasıyla başlıyor.

Herhangi bir kemirme veya çiğneme olmayacak. Ben onun minik amını parçalayana kadar tokat atacağım,

fırlatacağım, boğacağım, kırbaçlayacağım, öğüreceğim, sikişeceğim, sikişeceğim ve daha çok sikişeceğim.

Tanrım.

Son zamanlarda bende bir sorun mu var?

Çok ısırdığı için kırmızı ve dolgun olan dudağını serbest bıraktı. "Yardım etmeye istekliyse ve bu hiçbir şekilde

bir zorunluluk değil elbette ama bir seçim yapmak zorunda kalsaydım bu Brandon olurdu."

Çatalı tutan yumruğum kasılıyor ve sert kavramamdan dolayı ikiye ayrılmamasına şaşırıyorum. Çenem esniyor

ve kaslarım bir kayadan farkı kalmayana kadar kasılıyor.

Ŗu anda onu kucağıma almaktan beni alıkoyan tek Ŗey onun derisini kıracağımı bilmekti. Buna hiç Ŗüphe yok.

Zeki küçük minx, iŖi berbat ettiğini çok iyi bildiğinden bakıŖlarımı tamamen kaçırıyor.

Ama ne ölçüde olduğunu bilmiyor.

Annika, haftalardır hayalini kurduğum kontrolün son parçasını da serbest bıraktı.

Ruhum karanlığı arzuluyor ve ben de ona tam olarak bunu vereceğim.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama erkekler konusunda berbat bir zevkin var, Anni." Remi saçını geriye attı.

"Ama yine de, lordum asla sahte bir Ŗey yapmak için tasarlanmamıŖtır."

"Beni seçtiğin için onur duydum." Bran gülümsüyor. "Yardım etmekten memnuniyet duyarım..."

Aniden ayağa kalktığımda sözünü kesti. Bu sefer Annika bana dehŖet dolu gözlerle bakıyor.

Sağ gözler.

Arkamı dönüp ayrılırken tek kelime etmiyorum.

İstediği kadar eğlenebilir ya da öyle olduğunu düşünebilir.

Onu insafına bıraktıktan sonra hiçbir önemi kalmayacak.

Kesin olan bir Ŗey var. Sözümü tutacağım.

Annika Volkov'un acısı benim olacak.

8

ANNIKA

Kaybediyorum.

Nabzım hızlanıyor, kulaklarım karıncalanıyor ve en hafif seste uzuvlarım titriyor.

Dün gecedен beri bu böyle.

Creighton bana o korkutucu sıcaklıkla baktığından beri mecazi olarak beni soydu ve sonra ayağa kalkıp gitti.

Ama daha önce sadece bir bakıŖla bu uyarıyı yapmıŖtı.

aba gösterdiğinde gözlerinin bu kadar anlamlı olabilmesi çılgınca. Bir saniyeden çok daha kısa bir sürede

boş ve tamamen kayıtsız bir halden, kavurucu lavlara dönüşecekler.

Dün gece yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, pencereye ve kapiya bakıyordum. Bazı nedenlerden

dolayı, gece, dünya uyurken ve kendisi karanlıkta kamufle olurken pusu kuracağını düşünmüştüm.

Kardeşimin evini kundakladığı geceki gibi.

Beklenti beni uyanık tuttu; kalbim boğazımda atarken yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu.

Bu sabahtan beri mideme ken duyguya değinmeyi ya da isim koymayı reddediyorum.

Okuldan sonra aykovski'nin Kuğu Gölü kulağımda patlayarak barınağa gidiyorum. Müzikle senkronize dans

etmemi engellemek insanlık dışı bir çaba gerektiriyor.

Buğn ortalık sessiz, sakinlerinin 'Hot Stuff'ı gelmediği için üzüntü havada uçuşuyor. Evet, onun sayesinde

daha fazla gönüllümüz var, ancak tüm iş ahlaklarının onun varlığına ya da yokluğuna odaklanması sakıncalı.

Ah, ve onun altılı paketi. Harry, onun yarı çıplak fotoğraflarını paylaőtıkları ve onun 'kocaman sikine' ilkönce

kimin tapacağı konusunda tartıőtıkları bir grup sohbeti baőtlattı. Cidden hiçbiri onun aletini görmedi, yani bu

tamamen abartı.

Kısa sürede bir hayran kulübü, fanatikler ve antiler oluőt; ikincisi şu anda sadece benim. Ben sadece durumu

kavramak için o gruptayım, başka bir şey değil.

Ve çok sık yarı çıplak oluyor. Eğer onun hatalardan uzak olduğunu bilmeseydim, bunu bilerek yaptığına yemin

ederdim.

Bana kalsaydı, barışçıl ortamımızı geri kazanabilmemiz için onu barınaktan kovardım. Ancak bu düşüncemi

dile getirirsem fanatikler tarafından taşlanarak öldürüleceğim.

Dr. Stephanie bile yardım eden ellere minnettar.

Bir süre Tiger'la oynuyorum, diğer gönüllülerle biraz konuşuyorum ve ardından depo odasındaki stokları

kontrol etmekle meşgul oluyorum.

Buraya genellikle kimse gelmediğinden, Çaykovski'mi hoparlöre alıyorum ve bir koridordan diğerine geçerken

dönüyorum.

Ayaklarım açıklanamaz bir enerjiyle karıncalanıyor ve patlıyor. Dans etmeyi her zaman sevdim, öyle ki annemin

banaya öğretmekten ve dört yaşındayken beni bale derslerine kaydettirmekten başka seçeneği yoktu.

Bazen üniversiteye gitmeyi seçerek bu yeteneğimi çöpe atıyormuşum gibi geliyor. Bazen de baleyi bale için

sevdiğimi hatırlıyorum, negatif enerjiden arınmamı sağlayan böyle anlar için. Bu yıldız olmak ya da insanların

beni izlemesi için değil.

Evet ben halk insanıyım ama o anlamda değil.

Müzik kreşendoya ulaştığında kollarımı açıyorum ve koridor boyunca pointe üzerinde dönüyorum.

Sonra o heyecan anında duvara çarpıyorum.

Hayır, fiziksel bir duvar değil; kaslardan oluşan bir duvar.

Müzik, içimde kaynayan kaosa tamamen aykırı bir şekilde yavaş yavaş alçalmaya başlıyor.

Acımasız bir el düşmemi engellemek için dirseğimi yakalıyor. Onun ruhani muhteşem yüzüne, aynı çizgide

duran, tamamen duygudan yoksun dudaklarına bakıyorum.

O, tek dili onaylamamak olan soğuk bir tanrıdır.

Tek amacı avını tuzağa düşürmek olan bir avcı.

Şu anda bu benim.

Göğüslerim onun sert göğüs kaslarına çarpıyor. Bedenlerimiz yumuşaklığa karşı kuvvet ağında çarpıştı.

Bu konumda boyut farkı göz ardı edilemeyecek kadar büyüktür. Ona kıyasla o kadar küçüğüm ki kolaylıkla

kırılabilir ve her tarafımı ezebilir.

Beni tamamen perişan halde bırak.

Parmaklarının dirseğime dokunduğu deri milyonlarca ateş saçarak göğsüme kadar yayılıyor.

Her zaman, kişinin boğazının arkasında bir ağırlık gibi kalan ve onda akıl sağlığını ve mantıksal düşünceyi yok

eden türden, ezici bir gerilim olduğunu duymuşumdur.

Ama bunun bu kadar... korkutucu olacağını hiç düşünmemiştim.

Bu güçlü.

Ve onun yörüngesinden çıkmam gerekiyor. Şimdi.

Dirseğimi kurtarmaya çalışıyorum ama bir tuzağa yakalanmış da olabilirim.

Bu yüzden dudaklarımı muhtemelen en iyi ihtimalle tuhaf görünen bir gülümsemeye zorladım. "A merhaba.

Bugün geleceğini bilmiyordum. Muhtemelen dışarı çıkıp hayran kızları ve hayran çocuklarını selamlamalısın,

Harry. Senin burada olmayacağını düşünerek moralleri bozuldu..."

"Kapa çenenini."

Dudaklarım sessiz kalma çabasıyla kapandı. Sadece iki kelime omurgamı dikleştirmeye yetiyor. Dün gece

dönüp dönüp balkonuma bakmaktan kaynaklanan tüm kaygılar bana geri dönüyor.

“Gerçekten çuvalladın, Annika.” Dirseğimi tutarak beni geriye doğru itti. “Sana sahte erkek arkadaş fikrinden

vazgeçmeni söyledim ama sen devam ettin ve beni kışkırttın. Sen. Becerdin. Yukarı. Pencereden atlayıp

tenini kırmızıya çevirmediğim için şanslısın.”

Havada bir nefes sesi yankılandı ve sırtım raflardan birine çarptığında bunun bana ait olduğunu fark ettim.

Creighton hâlâ dirseğimi rehin tutuyor, vücudu benimkine bastırılıyor.

Eminim inip çıkan göğsümü hissedebiliyor ve müziğin sesiyle birlikte yükselen boğuk nefeslerimi duyabiliyor.

Onun bu yönüne ilk kez tanık oluyorum ve bu her türlü duyguyu ortaya çıkarıyor; korku, dehşet, ama aynı

zamanda heyecan ve beklenti.

Daha önce hiç yaşamadığım bir tür.

“Sana söyleneni yapmazsan ne olur dedim?” Derin sesi havada süzülüyor ve sıkışan göğsüme iniyor.

Ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum. İlk defa o konuşkan biriyken ben suskunum, kelimeler bulmaya

çabalıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

“Ben ne dedim, Annika?”

Onun emredici sözlerinin kırbacı karşısında irkildim ve ağzımdan kaçırdım: “Bana acıyı öğreteceksin.”

Beni döndürdüğünde kelimeler ağzımdan zar zor çıkıyor. At kuyruğunu yakalayıp başımı köpek maması dolu

plastik torbaya doğru iterken ağzımdan bir çığlık kaçtı.

İşte o zaman, o tam arkamdayken eğildiğimi, kığım havada olduğumu fark ettim.

Güçlü parmaklar elbisemin eteğini belime kadar kaldırdı ve sert bir hava poposuma çarptı. Tüylerim diken

diken oluyor ve art arda tüylerim diken diken oluyor ve ateşim kaynayana kadar yükseliyor.

"Dinlemeliydin küçük mor. Gerçekten beni kıskırtmamalıydın." Elini kırımın yanağının üzerinde ve dantelli

külotumun üzerinde okşuyor. Dokunuşu kesin ve baskındı, en ufak bir direnişe bile izin vermiyordu.

Yüz ifadesini görmeyi isteyerek -hayır, buna ihtiyaç duyarak- geriye bakmaya çalışıyorum. Saçlarımdaki tutuş

sıkılaşıyor ve burada kontrolün tamamen kimin elinde olduğunu bana gösteriyor.

"Haftalardır bu küçük kırımı oynatıyorsun ve artık onu disipline etmenin zamanı geldi." Göğsü sırtımı kaplıyor;

ağır, sıcak ve güçlü. Sonra kulağıma fısıltısı geliyor: "Ve sen."

"Creigh..." Adı tekinsiz bir fısıltı gibi çıkıyor. "Lütfen."

Ne için yalvardığımı bilmiyorum. Durması için mi? Bunu bir adım daha ileri götürmek için mi? Sınırlarımı

bundan geri dönemeyeceğim noktaya kadar mı test edeceğim?

Tam olarak ne?

Beni itti, vücut ısısı benimkini terk etti ama acımasız tutuşu at kuyruğumda kaldı. "Henüz senden yalvarmanı

istemedim. Bunu yaptığımda durum bundan çok daha kötü olacak."

Ne...

Düşüncelerim onun kesin emriyle kesintiye uğradı: "Şimdi ona kadar sayın, yoksa sıfırdan başlayacağız."

Havada bir tokat yankılandı ve ağzım sözsüz bir nefesle açıldı. Acı kırımın yanağında patlıyor, sıcak ve şiddetli.

Ama eli ilk seferinden daha sert bir şekilde tekrar tenimle buluştuğunda buna odaklanmıyorum bile.

O kadar sert ki önüm raflara çarpıyor ve bacaklarım titriyor.

"Saydığını duymuyorum." Sesi karardı, baskınlık nedeniyle gölgeli ve zengin hale geldi. "Tekrar gideceğiz."

Tokat, artan müzikle çarpışıyor ve ben "Bir" diye sızlanıyorum.

Tekrar kıcıma vuruyor ve boğazımdan hıçkırıklar akıyor, şarkının kreşendo'su ve benim çiğ nefes alışlarımla

karışıyor.

"T-iki."

Hava, bir ahlaksızlık ve çarpık duygular örtüsüyle ağırlaşmış durumda. Bu pozisyonda olacağımı, yere

çakılacağımı, kıcım havada olacağımı, şaplak atacağımı hiç düşünmezdim.

Ama belki de beni uyardığından beri öğrenmeyi arzuladığım şey tam da budur.

Bana sapkın zevklerini anlattığından beri.

Belki de bu yüzden onu kışkırttım. Bunu bilerek yapmadım ama derinlerde, zihnimin karanlık köşelerinde onu

görmek istedim...

Bu kadar acımasız olacağını hiç düşünmemiştim. Ya da buna belirsiz bir tepki vereceğimi.

Eli bir kırbacın acımasızlığıyla yeniden tenime iniyor.

"Bundan sonra sana bir şey yapmanı söylediğimde onu yapacaksın." Tokat. "Seni uyarırsam beni görmezden

gelme." Tokat. "Lanet emirleri dinleyeceksin." Tokat. "Bana itaat edeceksin." Tokat.

"Üç, f-dört, beş, altı." Ölümcül bir tutuşla raflara tutunuyorum. Ter sırtımdan aşağı akarken tırnaklarım metale

batıyor.

Güzel mor elbisem onun ezici acımasızlığı yüzünden buruşmuş ve ezilmişti ama bu benim endişelerimin en

küçüğüydü.

Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve bu sadece acıdan dolayı değil.

Yüce Çaykovski. Umarım bu sadece saldırıya uğrayan kıcımın zonklaması yüzündendir.

Baldırlarım kasılıyor ve karın bölgem ağrıyor, hayvani bir ihtiyaçla nabız gibi atıyor. Bana art arda üç kez tokat

attığında öne doğru sallanarak klitorisimi aşağıdaki rafa çarptım.

Zevk patlamaları midemin alt kısmını düğümlüyor ve gözlerimi kapatıyorum, sesim derinleşip erotikleşiyor.

"Yedi sekiz dokuz."

Nefeslerim metalin üzerinde yoğunlaşıyor ve küçük bir rahatlamayı ve acıdan kurtulmayı memnuniyetle

karşılıyorum.

Kıçma tokat attı ve daha tek hareketle kalçalarımı iki yana ittiğinde "On" diye fısıldamayı bitirmedim bile.

Parmakları kafatasımın içine girdi ve saçlarımı tutarak beni geriye doğru çekerek gözlerimi açmaya zorladı.

Kulağıma ürpertici bir yoğunlukla fısıldarken başımın arkası sert göğsüne yaslandı :

"Gelmeye hak kazanmadın."

Başımı hafifçe çeviriyorum ve 'ceza'ya başladığından beri ilk kez yüzünü görebiliyorum

ve sahneye hazır değilim,

sanki tamamen farklı bir şeye bakıyormuşum gibi. Nefesleri düzensiz, göğsünün hala sakin bir şekilde

kaynayan hızlı bir ritimle şişip inmesine neden oluyor ve yüzü - sonsuz boşluğa hapsolmuş ve kontrolü ağzına

kadar sızdıran taş gibi soğuk yüzüne lanet olsun

. , tamamen farklı bir hikaye anlat. Evet, o hakimiyet gösterisi var, hatta sadizm, ama çok daha derin bir şeyi

maskeliyorlar. Çok daha

karanlık bir duygu.

Ve keşke onun içine ulaşip bu duyguları çekip çıkarabilseydim. Hatta bu da benim de bu süreçte saldırıya

uğrayacağım anlamına geliyor.

Saldırıya uğrayan kığım kot pantolonuna sürtünüyor ve hem acı hem de yüzündeki ifade karşısında

sızlanıyorum.

gerçi ilki bacaklarımın arasındaki zonklamayla karşılaştırıldığında sönükleşmişti.

çenesi kasılıyor ve gözleri aralık dudaklarıma kaydı: "Acının seni korkuttuğunu sanıyordum, peki nasıl oldu da

bundan vazgeçtin?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama onun saçımı tutmasıyla bu imkansız.

"Uyarılmanın kokusunu alabiliyorum. Kahrolası havaya nüfuz ediyor." Parmakları külotuma doğru uzandı. "Ne

zaman bu kadar sıırılsıklam oldun, hımm? Küçük kıçına şaplak atmamdan önce mi sonra mıydı? Belki sırasında

mı? Bana ait olma fikri seni tahrik mi etti? Beni hayal ettin mi? sen çığlık atıp adımı duyuncaya kadar horoz

amını parçalayacak mı?

Dudaklarım ayrılıyor.

Kutsal. Kahretsin.

Sessiz Creighton'un bu kadar kirli bir ağız olduğunu kim düşünebilirdi? Sanki onun başka bir versiyonuyla

tanıştıyormuşum gibi.

Her sırrını çözmek ve karanlığının her sıçramasında bocalamak istediğim biri.

Kalçalarım Eline doğru sallanıyor, ona kuru bir şekilde vuruyor ve onu çıkarmıyor. Bunun yerine parmakları

külotumu kenara itiyor ve kıvrımlarıma doğru kayıyor.

Sesi kulak mememe doğru alçalıyor. "Şimdi yalvarma zamanı."

"Lütfen" diye mırıldanırken kalbim neredeyse boğazımda atacak gibi atıyor.

"Lütfen ne? Cümlelerin tamamını söyle."

Lanet olsun. Hiç bu kadar kaba sözler yüksek sesle söylememiştim ama artık başka seçeneğim yok.

Beni tamamen insafına bıraktı.

"L-lütfen gelmemi sağla."

Çenesi bir, iki kez tikliyor ve sonra iki parmağını içime sokuyor. Nefes alamayacak duruma gelene kadar basınç

arttıkça sarsılıyorum.

Daha önceki uyarım yüzeye çıkıyor ve elimi uzatıp tutuyorum. yanına yattı, tırnaklarım gömleğine battı.

Soğuk bir sesle "Ellerini indir," diye emretti ve ben de bıraktım. Göğsümde bir düğüm oluşurken kollarım

yanlarımda gevşek bir şekilde duruyor. Başparmağı

şaşırtıcı bir şekilde klitorisimle dalga geçiyor. Uzmanlık. Sadece baskın değil, aynı zamanda ne yaptığını ve

nasıl yaptığını da tam olarak biliyor. Daha önce birkaç oyuncak ve parmaklarımı kullandım ama hiçbir

uzuvlarımı titreten vahşi yoğunlukla kıyaslanamaz. İçimden zevk

fıskırıyor. bir kere ve dayanma umudum yok. Parmaklarının arasında dağılırken çiğ inlemelerim müzikle

örtüşüyor.

Dalga beni içine çekiyor ve kıcımdaki nabız gibi atan izler hazzı uzatıyor, onu daha güçlü hale getiriyor.

Aşağıya indiğimde Creighton yine o boğucu karanlıkla bana bakıyor.

Daha fazlasına ihtiyaç var.

Daha fazla.

Ve daha fazla.

Bu noktada onun istediğini almasını engelleyebileceğimden emin değilim.

Hatta belki bundan keyif bile alırım.

Parmaklarını dışarı kaydırıp geri adım atarken kirpikleri aşağıya doğru iniyor ve duygularını engelliyor.

Bacaklarım sallanıyor ve rafları ayakta kalabilmek için dayanak olarak kullanıyorum.

Sert nefesim depoyu dolduruyor ve ancak o zaman birisinin içeri girip bu alışılmışın dışındaki sahneyi görmüş olabileceğini fark ediyorum.

Bok.

Creighton elini kot pantolonunun cebine sokup bana dik dik bakıyor ve bu bakış beni ürpertmeye yetiyor.

Şimdi onun nesi var? Depoya girdiğinde olduğundan daha da gergin görünüyordu.

Ve yine bir şeyleri bastırıyor. Ne, bilmiyorum.

"Bana bir kez daha meydan okursan sana yapacaklarım yanında bu ceza çocuk oyuncağı gibi kalır."

9

ANNIKA

Kaza yapmadan yurda ulaşmam bir mucize.

Kıçımdaki zonklayan ağrı, hatırlayarak uyluklarımın kasılması ve göğsümdeki sıkışma dışında hiçbir şeye

odaklanamadım.

Bende bir sorun olmalı.

Cidden yanlış.

Çünkü depo odasında yaşananları cinsel anılarda boğulana kadar tekrar tekrar yaşamaktan kendimi

alamıyorum.

Ta ki kalbim patlama tehlikesiyle karşı karşıya kalana ve kafam her türlü ahlaksız teoriyle dolana kadar.

Ve görüntüler.

Eli kıcımda, parmakları içimde, saçlarım onun insafına kalmış. Bütün vücudum onun acımasız hakimiyetine odaklanmıştı.

Her zaman saygılı seksten, 'bunu bu gece yapabilir miyiz' seksinden, 'bir randevumuz olur, sonra karanlıkta yemek yiyip birbirimize dokunuruz' tipinden hoşlanan bir tip olacağımı düşünmüşümdür.

Peki ya bir şekilde hardcore pornoyu bir veya iki kez, tamam, belki birkaç kez izlemeyle sonuçlanırsam? Bu

yalnızca bir meraktı, bir fanteziydi ve gerçek hayattaki tercihlerimle hiçbir ilgisi yoktu.

Ancak bu tercihler ve kendimle ilgili sahip olduğum her algı, Creighton'la tek karşılaşmamda paramparça oldu.

İçeri uzandı ve varlığından bile haberdar olmadığım bir parçamı çekip çıkardı. Yüzeyin hemen altında

gizlenmişti ve Creighton çapında bir doğal felaketin nihayet kendini göstermesini bekliyordu.

Kızlarla paylaştığım daireye parmak uçlarıma basarak giriyorum ve eşiğin hemen önünde duruyorum. Neden

sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi ortalıkta dolaşmam gerekiyor?

Gerçek şu ki, her gözeneğimden bir yolsuzluk kokusu yayılıyor, mümkün olan en iyi şekilde biraz pis

olduğumdan bahsetmiyorum bile.

"Anni!"

Hafifçe zıplıyorum, sonra tepkimi kontrol ediyorum ve Ava elinde bir şeyle bana doğru vals yaparken

gülümsüyorum.

"Birisi bunu üzerinde adınızın yazılı olduğu posta kutusuna düşürdü. Zehir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dudaklarım aralanıyor ve görüşüm onun elindeki merhem tüpüyle doluyor.
Kullanmam için bana sebep veren

kişi dışında hiç kimse buna ihtiyacım olduğunu bilemezdi.

"Dünya'dan Anni'ye mi?" Ava yüzümün önünde elini sallıyor.

"Ah, sanmıyorum." Parmaklarının arasından yavaşça çekiyorum. "Her ihtimale karşı onu atacağım."

"Evet, iyi bir konuşma. Çok şüpheli görünüyor.

"Gidip üstümü değiştireceğim." Yüzümdeki duyguyu görmediği için şükrederek yanından geçtim. Lanet olsun,

buruşuk elbisem hakkında yorum yapacağına ve muhtemelen çocukluk arkadaşının bana verdiği el izlerini

göreceğine yemin edebilirdim.

"Beklemek."

Nefesim boğazımda kalıyor. Lütfen bana daha suçlayıcı bir şey gördüğünü söyleme.

Her zamanki gülümsememle ona doğru dönerken soğukkanlılığımı koruyorum.
"Naber?"

"Akşam yemeği için bir şeyler hazırlamam gerektiğini biliyorum ama bunu yapmak istemiyorum. Onun yerine sipariş verebilir miyiz?"

Vay be. "Tabi ki. İstersen yemek pişirebilirim."

"Hayır, kesinlikle hayır, yani hayır." Teklifimi hemen geri çevirdi.

Gözlerimi kısıyorum. "Benim yemeğim yenilebilir, biliyorsun."

"İnsanlara değil. Cidden Anni, seni seviyorum ama yemek pişirmek için yaratılmamışsın. Sadece taze

salatalarınıza sadık kalın."

Creighton yemeğimi gayet güzel yedi, diye homurdandım. Gerçi sadece bir kez oldu ve önümde değildi.

"Bulursa köpek maması dahil her şeyi yer."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Yemek konusunda neden bu tuhaf takıntıya sahip olduğunu biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Çocukluğumuzdan beri oradaydı."

Bazen Creighton'dan daha genç birini tanıdıkları için Ava ve diğerlerini kıskanıyorum. Ama yine de Cecily

kişiliğinin çok farklı olmadığını söyledi, bu yüzden tekrar düşününce onunla o zamanlar tanışmamış olmamın

muhtemelen daha iyi olduğunu söyledi.

Beni ya ölesiye arkadaş bölgesine ayırırdı ya da kalbimi onarılamaz parçalara ayırırdı.

Artık onu hâlâ kırabilirdi.

Bu düşünceyi zihnimin karanlık köşelerine bastırdım ve Ava'ya odaklandım. "Sessizliği gibi sanırım."

"Tamamen. Creigh az konuşan bir adam çünkü konuşmak istemiyor. Soğuk ve mesafeli görünebileceğini

biliyorum ama son derece şefkatli olabiliyor."

Kıçım zonkluyor ve mırıldanıyorum: "Benim tanıdığımdan farklı bir Creighton'dan bahsediyor olmalısın."

"Hayır." Ava duvara yaslanıp başını geriye doğru eğiyor; gözleri başka bir evrende kaybolmuş gibi görünüyor.

"Karanlık bir anımda yanımdaydı. Hiçbir şey söylemedi, sadece yanıma oturdu ve bir erkek kardeşimin yaptığı

gibi omzunu kullanarak gözlerim dolu dolu ağlamama izin verdi ve bunu asla unutmayacağım.

Ava'yı ilk kez bu kadar dalgın görüyorum. Acı içinde hatta. O karanlık anın ne olduğunu sormak istiyorum ama

fazla sert davranmak ya da araya girmek istemiyorum.

Arkadaşım başını sallayıp gözlerini kıstı. "Dur bir dakika, flört ediyorsun. Dün gece Bran'le sahte randevuya

çıkma isterken neden Creigh'den bahsediyoruz? Ces ve ben senin için güzel sözler bile söyledik. Bran flört

etmeyi pek sevmiyor çünkü bütün kızlar Lan'i elde edemedikleri için ona gidiyor. Ve eğer onu gerçekten kendisi

için sevselerdi, Lan'le tanışır tanışmaz kötü ikize doğru yol değiştirirlerdi. Bran'i incittikleri için o küçük kör

orospuların gözlerinden bıçaklama görevim var."

Dudağımın kenarını ısıyorum. "Yani... ah, bunu düşündüm ve sonuçta Bran'in kardeşim tarafından incinmesini

istemiyorum. O bunu hak etmiyor."

Ve kabuslarıma giren kişi kesinlikle o değil. Dün gece ona mesaj attım ve sahte erkek arkadaşım olmak

zorunda olmadığını söyledim ve o da ona ihtiyacım olursa her zaman yanımda olacağını söyledi.

Cidden dünya Brandon gibi nazik bir ruhu hak etmiyor. Şimdi kuzeni biraz benzer olsaydı işler çok daha kolay

olurdu.

Ama hayır, King ailesinin yerleşik dilsiziyle ilgilenmem gerekiyordu.

Ava, "Bran şimdiye kadarki en güzel konuşan kişi" diye savunuyor. "Jeremy'yi tamamen ikna edebilirdi."

"Bu onun Kafirlerin oyunlarına sürükleneceği anlamına geliyor."

"Bu yüzden? O büyük bir çocuk. Kendi başının çaresine bakabilir."

"Nikolai'nin ona nasıl baktığını gördün mü?"

Ava gözle görülür bir şekilde titriyor. "Bu psikopat herkese sanki kendi bok listesindeymiş gibi bakıyor."

"Evet ama Bran için durum farklı."

"Nasıl farklı?"

"Kötü farklı. Nikolai'nin kana ve şiddete karşı ciddi bir susuzluğu var ve kardeşimin yakın arkadaşı olabilir ama

ben ondan mümkün olduğu kadar uzak duruyorum. Bran'i onun yoluna çıkarmıyorum. Benim yüzümden onun

incinmesi durumunda kendimi asla affetmem.

"Ahh. Sen en tatlısısın." Ava kolumu okşadı, sonra geri çekildi. "Bunu sana söylüyorum çünkü seni gerçekten

seviyorum, Anni. Creigh, kardeş taşından sonra kırılması en zor ceviz gibi ama sanırım o noktaya geliyorsun."

"Ben?"

"Merhaba? Onu sahte erkek arkadaş pozisyonu olarak düşünmeyip Brandon'ı seçtiğin için çok sinirlendi."

"Bu hiçbir şey."

"Bu ilgidir, kaltak. Ve inanın bana, Creigh bunu yiyecek olmayan hiçbir şeyde asla göstermez." Tekrar kolumu

okşuyor. "Onun ilgisini çekmenin iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim. Boş ver,

tamamen kötü. Sonuçta o bir Kral ve Glyn ile Bran dışında onların bir tür çarpık aile havası var."

Kıçımdaki el izleri sanki Ava'nın sözlerine katlıyormuşçasına acıyla sızlıyordu.

"İyi şanslar. Buna kesinlikle ihtiyacın olacak." Benden uzaklaşıp gülümsedi.

"Hemen dönecek. Ben gidip Cecily'yi

bu gece sipariş vermemize izin vermesi için ikna edeceğim.

O arkadaşımızın odasına doğru koşarken ben de kendi odama girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Çantamı

yere düşürdüm ve neon mor çerçeveli boy aynasının karşısında durdum.

Elbisemin eteğini kaldırdım ve kumaş ağrıyan kalçama sürtündüğünde ürktüm. Yan tarafa dönerek

Creighton'ın kıçımda ve uyluklarımın üst kısmında bıraktığı kızgın kırmızı el izlerini inceliyorum.

Parmaklarım bilinçsizce üzerlerinde geziniyor ve soğuk tenim temas ettiğinde yeniden ürküyorum. Onlara

dokunmaya devam ediyorum, hafifçe dürtüyorum, küçük acı patlamalarının ve tetikledikleri anıların tadını

çıkarıyorum.

Hala onun kokusunu alabiliyorum, o müstehcen ve temiz koku. Ağırlığını, büyüklüğünü ve üzerimde kurduğu

mutlak hakimiyeti hissedebiliyorum.

Bana daha önce hiç yaşamadığım zevki metodik bir şekilde getirdiğini hatırlayarak, çekirdeğim hayata geri

dönüyor.

Lanet olsun, bu tür cinsel iddiaların var olduğunu bile bilmiyordum.

Özellikle acı veren bir noktaya dokunduğumda ürküyorum. Gelecek günler boyunca arkamda oturmak ya da

uyumak bir anne gibi canımı acıtacak.

Ve yine de bazı nedenlerden dolayı bunu sabırsızlıkla bekliyorum.

Acı, bir şekilde bilinçaltımdan çıkmayı reddeden o taze anıları geri getirecek.

Avucumdaki tüpe bakıyorum, açıyorum ve kıcıma biraz merhem sürüyorum. Bazen acı çok fazla oluyor ve

parmak uçlarımda yükselip derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum.

İşim bittiğinde sanırım ya ağlayacağım ya da tekrar geleceğim.

Rahat pijamalarımı giydikten sonra telefonumu alıp yatağa yüzüstü, bacaklarım havada uzanıyorum.

Bildirimlerimi kontrol ediyorum, annemin günlük mesajlarına ve diğer birkaç kişiye yanıt veriyorum, ardından

Instagram'ımı açıyorum.

Birkaç beğeni gönderip yorum yazdıktan sonra Remi'nin profiline tıklıyorum.

Creighton tamamen, kesinlikle ve geri dönülmez bir şekilde herhangi bir sosyal medya kullanımına karşı

olduğundan, Remi'nin hesabı onunla ilgili güncellemeleri almaya en yakın şey.

Remi'nin güncelleme yayınlama konusundaki dindar doğası göz önüne alındığında, orada bir Şeyler olacağına

eminim...

Tabii ki, üç adamın ortasında olduğu bir selfie paylaşıyor. Bunlardan ikisi ikizler, Landon ve Brandon. Biri

gülümsüyor, diğeri gülümsüyor. Dördüncüsü, Creighton'ın en büyük kardeşi ve Ava'nın adı her anıldığında

savunmaya geçmesinin nedeni olan gizemli Eli King'dir.

Arka planda Creighton sandalyede otururken uyuyor.

Onu yakınlılaŐtırmak için resmi sıkıştırıyorum. Birisi uyurken bile nasıl suç teşkil edecek derecede muhteşem

görünebilir? Creighton'ı her zaman ateşli bulmuşumdur ama bu, yzeyssel güzelliği çoktan aÇıp yeni derinliklere

ulaştı.

Tehlikeli derinlikler.

Daha nceki kıyafetlerin aynısını giyiyor ve fotoğraf on dakika önce yayınlandığı için bu, eve geldiği anlamına

geliyor.

Ava bana beŐinin Elitlere adanan malikanede yaşadığını söyledi. Onlar da partiler veriyorlar ya da daha çok

Remi'nin yaptığı gibi ama ne Ava, Cecily ne de Glyn oraya gitmek istemiyor.

Onlara malikanelerinin neye benzediğini merak ettiğimi söylediğimde bile.

Cidden, The King's U'ya gitmek için benimle birlikte gelmeleri sorun değil ama kendi kulüpleri olunca birdenbire

ilgilenmemeye baŐlıyorlar.

Remi'nin başlığını okumak için resmi bırakıyorum.

Bu heriflerin bir arada olduğu nadir bir fotoğraf. Bana sonra teşekkür edin fangirl'ler. Ayrıca Creigh'in yüzünü

kalıcı kalemle boyayacağız. Bıyıkla iyi görüneceğini mi düşünüyorsun?

Gülümseyerek fotoğrafı ve yorumu beğendim.

annika-volkov: Eminim öyle olacaktır. Resimleri paylaşın.

Kıçıma bıraktığı el izleri haritasından sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi uykuya daldıktan sonra bu adil olur.

Buna nasıl cesaret edebilir?

Remi yorumuma hemen cevap veriyor.

lord-remington-astor: Dileğiniz benim için emirdir leydim. Bizi izlemeye devam edin.

Gülümseyip IG akışında gezinmeye geri dönüyorum, ardından TikTok'a geçiyorum. Taslaklarımdan birini

yayınlamak üzereyken ekranımın üst kısmında bir metin belirdi.

Kalbim onun adını duyunca atıyor ve cidden bunun artık mantıklı bir tepki olup olmadığını merak ediyorum.

Metin Remi'nin bir fotoğrafıdır. Somurtarak. Markerle çizilmiş çirkin bir bıyık takıyor.

Creighton: Fotoğraf istediğini duydum.

Annika: Ben önermedim, o önerdi ve ben sadece ona uydum.

Creighton: Bir dahaki sefere birlikte oynama.

Annika: Yoksa ne?

Kelimeleri yazarken kalbim kulaklarımda atıyor.

Creighton: Kıçın bunun kesin cevabını biliyor. Velet olma.

Pekala lanet olsun.

Bana velet olmamamı söylerken bu kadar ateşli konuşmaya hakkı yok. Bu sözleri söylerken alçak ses tonunun

sesini bile hayal edebiliyorum.

Uyluklarımda arasında başlayan ağrıyı dindirmek amacıyla yatağa kayarak merhemi alıyorum, ardından

fotoğrafını çekip bana gönderiyorum.

Annika: Bunları tokatladığın herkese veriyor musun?

Creighton: Sadece veletler.

Göğsüm ağrıyor ve içimde sürünen duyguyu bir isimle onurlandırmayı reddediyorum. Ya da benim dikkatimi.

Ve hayır, benim yaşadıklarımı kaç kadının yaşadığını düşünmeyeceğim. Bir nevi uyanış olarak gördüğüm şeyin

onun için normal bir olay olduğunu düşünüyorum.

Ben oraya gitmiyorum.

Annika: Cezanın tüm amacının acı hissetmem olduğunu sanıyordum.

Creighton: Öyle. Ama morarmasını istemiyorum. En azından uzun süre değil. Bu şekilde tekrar

işaretleyebilirim.

Annika: Bu baygınlıkla başladı ve hızla tüyler ürpertici bir hal aldı. Ha bu arada daha iyiyim. Hala fena halde

ağrıyorum ama hayatta kalacağım. Sorduğunuz için teşekkürler.

Creighton: Dikkat et.

Annika: Yani bunu alıp susmam mı gerekiyor?

Creighton: Tercihen.

Annika: O ben değilim.

Creighton: Bilmiyorum.

Annika: Peki bu senin için sorun değil mi?

Creighton: Ben değilim.

Göğsüm yeniden ağrıyor, o tanıdık acı kıcımdakinden daha güçlü oluyor.

Annika: Ama sen hala beni takip etmekte ısrar ediyorsun.

Creighton: Ben buna takip etmek diyemem.

Annika: Peki nedir bu?

Creighton: Seni cezalandırıyorum küçük mor ve her an yarı saydam tenine damgamı vurmaya çalışıyorum.

Ayağımı tekrar bacağıma sürttüm. Her nasılsa bacaklarımla arasındaki zonklama daha da kötüleşti ve kıcım

sanki yanıyormuş gibi hissettiriyor.

O gerçek bir sadist, değil mi?

O zaman neden daha fazla korkmuyorum? Lanet olsun, en azından ilgimi çekmeyi bırakabilirim.

Creighton: O akıllı ağzın nihayet suskun kaldı mı?

Annika: Bu hayatta değil. Sadece düşünüyordum.

Creighton: Hakkında mı?

Annika: Bir: Neden bana küçük mor diyorsun?

Creighton: Bu renge takıntılı değil misin?

Annika: Ama değilsin.

Creighton: Bana göre sen o rengin kişileşmiş halisin.

Kızarmamaya çalışıyorum ama yanaklarımdaki sıcaklık göz önüne alındığında kesinlikle başarısız oldum.

Creighton: Bu bir. İki nedir?

Annika: Ne zaman bu... eşsiz tatlara sahip olmaya başladın?

Creighton: Ergenliğe girdiğimden beri.

Annika: O zamandan beri deney mi yapıyorsun?

Gerçi kirpiklerine deneysel diyemem. Ne yaptığını tam olarak biliyordu. El izlerinin yarattığı acıya rağmen,

bunların kalıcı bir iz bırakması amaçlanmamıştır.

Bu da demek oluyor ki bunu daha önce defalarca yaptı.

Bir düzine başka kıza. Belki daha fazla.

Hayır, hayır. Ben oraya gitmiyorum.

Creighton: Denemek değil, ilgi çekici.

Annika: Kız arkadaşlarıyla mı?

Creighton: Seks partnerleriyle.

Annika: Mesela fahişeler mi?

Annika: Pardon, seks işçilerini mi kastediyorum?

Creighton: Hayır. Gönüllü itaatkarlar.

Kaç tane itaatkarın dizlerinin üstüne çöktüğünü, dayak yediğini ve daha sonra bunun için ona teşekkür ettiğini

düşündükçe yumruğum kasılıyor.

Barınaktaki fangirl'ler onun bu kadar sapık olduğunu bilselerdi 'Beni boğ, baba' derlerdi.

Annika: Peki hâlâ bu gönüllü itaatkârları görüyor musun?

Creighton: Neden soruyorsun?

Annika: Zaten senin işlerine meraklı kızlarla rekabet etmek istemiyorum.

Creighton: Bir şeyler mi?

Annika: Biliyorsun. Ne olursa olsun gitmeleri gerekiyor.

Creighton: Oyunağım olarak onların yerini alır mısın?

Annika: Zaten öyle değil miyim?

Creighton: Bugün olanlar sadece bir gösteriydi, neler yapabileceğimin küçük bir tadıydı. Bu kesinlikle benim

'tekil zevklerimin' tamamı değil. Benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Tekrar düşün.

Lanet olsun.

Eğer bu sadece bir tatsa o zaman bana başka ne yapmayı planlıyor?

Bu muhtemelen geri adım atmam ve sadiste karşı beslediğim çarpık hislerden vazgeçmem gereken an.

Ancak küçük bir sorun var.

Ne kadar acı verirse versin, oturmak ne kadar acı verirse versin, başka bir şey daha var. Hiçbir zaman beni

bastırdığı ve 'cezalandırdığı' andaki kadar güçlü ve özgür hissetmemiştim.

Beni o raflara fırlatıp bana hükmettiğinde, onunla savaşmayı ya da onun vahşi elinden kaçmayı hiç düşünmedim.

Bazı nedenlerden dolayı... doğru geldi.

Ve benim toksik özelliğim kesinlikle merak çünkü yazıyorum.

Annika: Denemeden asla bilemeyeceğim. Ve ikiyüzlü olmayın. Bana Bran'i sahte erkek arkadaş olarak

almamamı söyleyip sonra da gidip başkalarıyla birlikte olmamı söyleyemezsin. Eğer içindeki sadisti açığa

çıkarsan, onu bana sal.

Bir sonraki mesajı nefesimi çalıyor ve nefes nefese kalmamı sağlıyor.

Creighton: Yine her şeyi berbat ettin. Sana kaçman için bir fırsat verdim ama sen devam ettin ve bunu kabul

etmeyi reddettin. Bundan sonra olacaklar için beni suçlama. Artık cezalandırmak ve disipline etmek için

benimsin, küçük mor.

10

CREIGHTON

Kırmızı bir el küçük parmaklarımı çekiştiriyor ve ben kan gölüne doğru uçuyorum.

Görüşüm kızarıyor, sonra uzuvlarım sıcak kırmızı sıvıya battıkça yavaş yavaş kararıyor.

Alçak, akıldan çıkmayan bir acı iniltisi kulaklarımı dolduruyor ve kemiklerime çarpıyor.

Donmuşum, bağıyım, çaresizim ve karmaşık bir ağın ortasında sıkışıp kaldım.

Onun ağs. Örümcek.

Yumuşak eller yüzümü kavradı ama o, tüm kırmızılık nedeniyle sadece bulanık bir gölgeydi.

Parmaklarımı kaba kuvvetle sıkıyor ve ılık atıyorum ama havada yankılanan tek ses anlaşılmaz bir boğukluk.

“Şşşt, Creigh. Yakında her şey sona erecek.”

Aniden uyanıyorum, kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor.

Ellerim mecazi olarak hâlâ bağlı ve hareket edemiyorum.

Bir an için sanki o karanlık odaya geri döndüğümü, kan damladığını düşünüyorum, bu arada dev siyah bir

örümcek beliren Azrail gibi üzerimde uçuyor.

Elimi çektim ama onun bir yumruk olduğunu ve birisinin onu yakaladığını gördüm.

Erkek kardeşim.

Eli yatağımın yanında duruyor, gündelik siyah pantolonu ve beyaz düğmeleriyle her zamanki gibi muhteşem

görünüyor. Saçları biçimli, tavırları sert, yüzü sonsuz bir sıkıntıya yakalanmış.

Yumuşak ışık odayı aydınlatıyor ve köşeli hatlarına kasvetli bir hava katıyor.

Benden beş yaş büyük. Yirmi beş yaşında, aramızda en yaşlı olan o. Tanrısal ebeveynlerin ilk çocuğu ve hatta

daha dindar büyükanne ve büyükbabaların ilk torunu.

Büyükbaba Jonathan, baba tarafından Büyükbaba Ethan ve Anne tarafından Büyükbaba Agnus ile Eli'nin

doktorasını bitirdikten sonra kimin servetini yöneteceği konusunda sürekli kavga ediyor.

Eli, neredeyse ona vuracağım yumruğunu yavaşça bırakıyor, kayıtsızca bırakıyor ve yanıma oturuyor. Ve

böylece gerçek doğası parlak bir gülümsemeye dağılır.

Telefonunu yüzüne doğru kaldırdıktan sonra sesini açar. "Bunun için üzgünüm anne. Sanırım Wi-Fi'da bir sorun

var. Remi muhtemelen porno zulasını indiriyordur.”

Ekrana baktığımda annemin elini göğsüne götürdüğünü görebiliyorum. "Kes şunu Eli. Çok Kötüsün."

Göz kırıyor. "Karşılaşabileceğiniz en iyi kötü türü. Ayrıca bak burada kim var? Bebeğinizin ender görülen bir görüntüsü."

Eli telefonu ikimize bakacak şekilde eğmeden önce bana kadınsı bir soluk geldi.

Elsa Steel King zarif bir kadının simgesidir. Ten rengi dudaklar, düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmış

parlak sarı saçlar ve hem güzel hem de bilge bir yüz.

"Creigh!" eli hâlâ göğsünderken ağlıyor. "Aman Tanrım, uyudun mu?"

"Evet ve küstah oğlunuz beni uyandırdı."

Eli bana dirsek attı. "Sadece onun uyku programına dikkat ediyordum anne. Bu serseri, sağlıklı kabul edilenden

daha fazla saat uyuyor, ciddi Uyuyan Güzel sendromundan, diğer adıyla narkolepsiden muzdarip ve bu yüzden

dersi asmaya eğilimli."

"Hala mükemmel puanlara sahip."

"Sınıfta hâlâ o kadar sık uyuyorum ki profesörlerim bana bundan bahsediyor. İtibarımı lekelemeye

kalkışmayın."

"Peki sen iyi bir tane olduğunu mu düşünüyorsun?"

"En azından insanlar beni gerçekten tanıyor."

"Ve bu olumlu çünkü..."

"Çocuklar!" Annem telefonun diğer ucundan kıkırdadı. "Beni kavga etmek için mi çağırdın? Ve kardeşini rahat

bırak Eli. Çalıştığı sürece her şey yolunda."

Kaşımı ona doğru kaldırdım.

Bunu duydun mu, sikik?

"Onu şımartmayı bırak, anne. Bu yüzden onunla yalnızca yılda bir kez FaceTime yapıyorsunuz ya da en

sevdiğiniz oğlunuz, yani ben, bir sürpriz planlayıp onu kış uykusundan uyandırdığınızda. Teşekkürlerim

nerede?"

"Dıştan." Telefonu elinden alıp yaklaştırdım, böylece çerçevedeki tek kişi ben oldum. "Annemle bir bağlantı

kurmak için her gün konuşmamıza gerek yok."

"Bu doğru." Gülümsüyor, gözleri örtülü bir çaresizlikle yüzümün her yerinde geziniyor. "Seni çok özledim

Creigh."

"Ben de seni özledim anne."

"Bu kadar aptallığın nesi var? Son görüşmenizin üzerinden yıllar geçmiş gibi davranıyorsun, oysa gerçek şu ki,

evimizi bir ay önce ziyaret etmiştik." Eli ekranın önünde ve ortasında olacak şekilde telefonunu geri alıyor.

"Sizi hâlâ her gün özlüyorum çocuklar." Uzun bir iç çekti. "Seni yatağına yatırdığım ve sana hikayeler anlattığım

geceleri özlüyorum."

"Diyelim ki bir sonraki ev ziyaretimizde bunu yeniden yaratabiliriz. Ama bir şartım var." Eli sırtıyor. "Önce

babamı kovun."

"Seni güneş sisteminin dışına atacağım serseri." Babam odanın içinde geziniyor ve annemin arkasındaki

çerçevede belirliyor.

Ona bakmak için hafifçe döndüğünde telefon elinde sallanıyor. İfadesi parlıyor ve yüz hatları pembe bir

duyguyla parlıyor.

Aşk.

Annemin yıllardır hem bana hem de kardeşime aşılamaaya çalıştığı ama başaramadığı bir duygu.

Babam annemin sandalyesinin kol dayanağına oturuyor ve sahiplenici bir kolunu onun omzuna doluyor.

Aiden King, soyadının örneklediğı her şeyi temsil ediyor: acımasız bir hükümdar, medyanın kötü şöhretli

şeytanı ve annemin hayatının aşkı.

Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve karşısına çıkan herkese ya da bize karşı kesinlikle acımasız.

Çocukluğumuzdan beri babam bize başkalarının üzerimize basmasını engellemeyi öğretti ve istemeden ya da

kasıtlı olarak bizi de kendisi gibi acımasız yaptı.

Eli kişiliğinden fazlasını miras aldı. Siyah saçları, koyu gri gözleri ve benzer yüz hatları var; bu da annemin

gizliden gizliye sevdiği ama açıkça kıskandığı, en büyüğünün ona hiç benzemediğinden şikayet ettiği bir gerçek.

"Merhaba baba." Eli'nin gözleri bir meydan okumanın vaadiyle parlıyor. Babamızla her zaman tuhaf bir rekabet

içinde olmuştur. "Annemi aradım, böylece onu tamamen kendimize bırakabiliriz."

"Ard arda on kez reenkarne olsan bile."

Annem gülüyor, babasının omzundaki elini okşuyor ve Eli'ye bakıyor. "Gerçekten şimdi. Babana düşman olmayı

bırak. Çok Kötüsün."

"Duydun mu baba? Ben kötüyüm. Muhtemelen senden daha kötü, değil mi?"

"Yakınında bile değil." Babam bana bakmak için başını eğdi. "Bakın burada kim var."

"Merhaba baba."

"Her şey yolunda mı oğlum?"

Başımı salladım ve annem ona mükemmel puanlar aldığımı, çoğu derste nasıl uyuduğumu ve diğer yarısına

katılmadığımı tamamen atladığımı söyledi.

Annelerin yaptığı budur. Bir köprü, bir arabulucu rolü oynuyorlar.

Bir çapa.

Ya da en azından annem öyle yapıyor.

Diğer annem için bunu söyleyemem.

Babam, "Gelebildiğine sevindim, Creigh," diyor. "Sen de Eli."

Kardeşim başparmağıyla kendisini işaret ediyor. "Creighton'ın nadir görünümü benim sayemde. Ayrıca ikimiz

de annemi özlüyoruz."

"Ve baba," diye bitiriyorum ve babamdan nadir görülen bir gülümseme kazanıyorum.

Eli'nin onu kızdırmaya yönelik girişimlerini tamamen görmezden geliyor. Birkaç dakika daha görüştükten sonra

annemle yeterince zaman geçirdiğimize karar verdi ve aramayı sonlandırdı.

Ekran karardığı anda Eli'nin kaburgalarına tekme atıyorum ve onu yatağın diğer tarafına uçuruyorum.

Yeterli alana sahip olduğumda, avucumu ensemin altına alıp gözlerimi kapatıyorum.

Sinir bozucu ağzı olan minyon bir esmer aklıma daldı.

Ya da daha çok kışına bıraktığım kırmızı el izlerine benziyor. İşaretlenmek, morarmak ve sahiplenilmek için

yalvaran o soluk tenin önünde her şey pırıl pırıl.

Bu iki gün önceydi.

Ve o kadar uzun süre nezaketle benden kaçındı. Her zaman bir grupta olduğumuzdan emin oluyorum, sanki

üzerine saldırmamdan korkuyormuş gibi.

İsterim.

Sorun şu ki, Annika kontrolümü sınıyor ve mümkün olduğunu düşünmediğim sınırlara kadar çekiyor.

Ve o bunu ne kadar çok test ederse, canavarım ona sahip olma ihtiyacıyla o kadar çok çığlık atıyor.

Her şeyi başlatan şey buydu.

Açık uyarılarıma rağmen bana karşı geldikten sonra ona bir ders vermek zorunda kaldım.

Onu o raflara doğru ittiğimde onu cezalandırmak niyetindeydim ama aldığım şey beklentilerimin çok

ötesindeydi.

Onun teslimiyeti.

Ses tonum otoriter bir hal aldığında ondaki gizli itaatkârlığı gördüğümü sanıyordum ama onun doğal biri

olduğunu hiç düşünmemiştim.

Annika sadece acı dolu kirpiklerimi almakla kalmadı, aynı zamanda onlardan da keyif aldı. Parmaklarımın her

tarafına dağıldığı an, aletimi onun tatlı sıcaklığına sokmamak için kontrolümün her zerresini aldı.

Onu kırdım. Buna hiç şüphe yok.

Bu yüzden ona ve kendime geçici bir süre tanıdım. Konu o kız olduğunda neler yapabileceğimi tahmin

edemiyorum.

Yatak yanıma çöküyor.

Eli'nin defolup gitmesini bekliyordum ama o beni yan tarafıma tekmeledi ve yanıma uzandı. "Cidden, senin

uykunda bir sorun mu var? Annemin seni götürdüğü doktorun hormonal dengesizlik olmadığını söylediğine

eminim. Gözlerini aç."

"Uyumak insanlarla uğraşmaktan daha iyidir. Defol git."

Tekrar yanıımı dürttü. “Ağabeyin sana nadir bir bağ kurma anı bahşediyor köylü. Uyan artık.”

"Lan ya da Bran'a git."

“Bazen Lan'den hoşlanmıyorum ve Bran da bazen benden hoşlanmıyor.”

"Remi."

“Biz konuşurken iki sarışınla sevişiyorum. Ayrıca ne sikim? Beni eğlendirmek yerine onlara mı fırlatacaksın?”

"Ben kahrolası bir palyaço değilim."

"Hayır ama sen benim sevimli küçük kardeşimsin." Çocukluğumuzda yaptığı gibi parmaklarını çenemin altında oynattı.

Elini ittim. "Eğer bu kadar sıkıldıysan Ava'ya git."

Havayı tatlı bir sessizlik dolduruyor ve sanırım sonunda çimden kurtulmayı başardım ama sonra sesi

sessizlikte yankılandı. Daha alçaktır, daha ölümcüldür ve önceki kayıtsızlığı kaybetmiştir.

"Eğer onun yanına gidersem onu öldürürüm." Karanlık görüldüğü kadar hızlı bir şekilde yok oluyor. "Ama bunun

ne yeri ne de zamanı. Seni suyla ıslatmadan önce uyan.”

Parmaklarını çenemin altına hafifçe vurmaya başladı ve ben onu bir sonraki gezegene kadar yumruklamaya

çok yaklaştım.

Eli mesafeli, Makyavelci ve düpedüz psikopattır, ama kazara onun yıkıcı enerjisinin yardımcısı olduğumdan

beri, garip bir şekilde bana ilgi duyuyor.

Benim savaşlarımı verdi, birkaç kez beni yere sererek bana kendi savaşımla nasıl savaşağımı öğretti ve

bana zorbalık yapmaya kalkışan herkese karşı psikopata dönüştü.

Psiko derken şiddeti kastetmiyorum. Ama işbirlikçi. Dolaplarına uyuşturucu zulası sakladı, onları kendi

varlıklarından şüphe ettirdi ve hatta onları okul değiştirmeye bile zorladı.

Her zaman tedbirli ama son derece etkili olmuştur.

Bu itibar ona yalnız kurt statüsü kazandırdı. Etrafında ne kadar insan olursa olsun Eli'nin derinlerde benim

kadar yalnız olduğunu biliyorum.

Muhtemelen daha kötü.

Bu yüzden çenemle oynamasına izin verdim. Belki o zaman beni yalnız bırakır.

"İsa. Mumyalar gibi uyuyorsun, bunu biliyor muydun?"

Zaten uyuduğumu düşünmesini umarak cevap vermiyorum.

"Belki de Lan'in peşinden gitmeliydim. Kafirlerin kendi yerleşkelerinde düşüşünü izleyebileceği yakın bir

konumu var."

Gözlerim hızla açılıyor ve Eli'nin sessiz gözleriyle çatışıyor. Yavaşça sırtıyor, parmakları çenemde duruyor.

"Nihayet. Seni delirtmeye o kadar yaklaştım ki."

"Elitler Kafirlerle karşı mı çıkacak?"

"Hayır, sanırım Yılanlar malikanelerine baskın yapıyor. Lan, muhtemelen kendisi kışkırttıktan sonra iç savaşın

gelişmesini izlemek için patlamış mısırını aldı. Ama önce Killian'la değil, Glyn'in yurttaki olmasını sağladı."

O kadar aniden doğruldum ki Eli beni bırakıp geri çekilmek zorunda kaldı.

"Şimdi senin derdin mi var?"

Bir anda ayağa kalktım, telefonumu alırken çıplak ayaklarım halıya battı.

Ava'nın bağlantısına tıkladığım anda Eli arkamda belirliyor ve Lucifer'in karanlık enerjisini yayıyor, sesi yine o

uca doğru alçalıyor. "İşte bu yüzden bazen Lan'den hoşlanmıyorum, biliyorsun."

"Kapa çeneni." Onu kovuyorum ama o orada duruyor, bekliyor, izliyor, dikkati bir şahininkinden farklı değil.

Creighton: Annika seninle mi?

Cecily ya da Glyn'e mesaj atabilirdim ama onlar telefonlarına Ava kadar takıntılı değiller.

Tabii ki cevap hemen geliyor.

Ava: Aman Tanrım. Az önce bana mesaj mı attın? Sen kimsin ve Cray Cray'imizi neden kaçırdın?

Creighton: Soruya cevap ver, Annika orada mı?

Ava: Tanrım. Yavaşla, hayır merhaba, nasılsın? Ya da belki Read'de bıraktığınız önceki düzinelerce mesajıma

cevap verme girişimi. Yaralıyım biliyorsun. Bana yalvarırsan cevap vermeyi düşünebilirim.

Arkamda kardeşimin tavrının sertleştiğini hissediyorum. En kötü yanı Ava'nın yalvarma konusunda ciddi

olmasıydı. Sırf eğlence olsun diye arsız olacağından hiç şüphem yok.

Ben de şah damarına gidiyorum.

Creighton: Biz konuşurken Eli bu konuşmayı okuyor. Sorumu cevapla.

Cevap gelmeden önce noktalar birkaç kez görünüp kayboluyor.

Ava: Anni geceyi erkek kardeşinin malikanesinde geçirmek zorunda kaldı.

Tüm vücudum kasılırken elim telefonu daha da sıkı tutuyor. Annika'nın numarasını çevirip kulağıma götürdüm

ve uzun, unutulmaz çınlamaları dinledim.

Cevap yok.

Kahretsin.

Evet, genellikle 'güzellik uykusu' ya da başka bir şey için erken yatar, ama bu için çok erken.

Kapşonlumu giyiyorum, gördüğüm ilk ayakkabıları giyiyorum ve dışarı fırlıyorum.

"Rica ederim!" Eli arkamdan bağıyor ama ben çoktan merdivenlerden aşağı koşuyorum.

Annika'yı tekrar arıyorum ama sesli mesaja bağlanıyor.

"Merhaba, ben Annika. Mesaj bırakın, sizi en kısa sürede geri arayacağım."

Onun sesli mesajını ne kadar çok alırsam ateşim o kadar artıyor.

Arabama atlayıp yüksek hızla mülkten çıkıyorum, sonra kuzenimi arıyorum.

Neredeyse hemen telefonu açıyor. "Uyuyan Güzel aşamasında değil miydin?"

"Neredesin?"

"Şu anda Kafirleri kutsal su gibi yiyip bitiren bir orman yangınının canlı gösterisini izliyorum. Bütün günahları

onları sonsuza kadar cehennemde tutsun. Amin."

"Yangın mı var?"

"Orman yangını kısmını kaçırdın mı?" Sesinde saf sadizm parlıyor. "Kusursuz planlama ve uygulama için beyni

alkışlamalıyım..."

Bitir düğmesine basıp gaza basıyorum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu, boğucu bir yoğunlukla içime yayılıyor.

Ve hepsi onun yüzünden.

Henüz planlarımın bir parçası olmaması gereken kız bir şekilde içeri sızmayı başardı.

Ona bir şey olacağı düşüncesi beni vahşi bir canavara dönüştürüyor.

11

ANNIKA

Alarm sesi duyuluyor ve soğuk sıvı yüzüme sıçradı.

Yangın fışkiyelerinden yayılan su saniyeler içinde uyku gömleğimden sıılsıklam olurken nefesim kesilerek

ayağa kalktım.

Kafamdaki yönelim bozukluğunu atıp çevreme odaklanmam birkaç saniyemi daha aldı.

Dışarıdan gölgeler ve parlak ışıklar içeri süzülürken duman kokusu burun deliklerimi tıkıyor.

Yataktan sendeleyerek kalktım ve parmaklarım pervazı sıkarak pencereden dışarı baktım. Karşımda beliren

manzara nefesimi boğazıma hapsediyor.

Parlaklık aslında hafif değil. Büyük bir yangın konağın üst batı yarısını tüketiyor.

Benim olduğum yerin yarısı.

Kardeşimin olduğu yer.

Derin bir korku duygusu ruhuma yerleşiyor ve olduğum yerde donup kalıyorum.

Adrian Volkov'un tek kızı olmak beni sayamayacağım kadar çok kez tehlikeye attı. En az üç kaçırma girişimi ve

birkaç silahlı saldırı yaşandı. Bazı pislikler babama zarar vermek için her şeyi deneyebilir ve buna beni, Jer'i ve

annemi hedef almak da dahildir çünkü bizim onun zayıf noktası olduğumuzu düşünüyorlar.

En iyi korumalara sahip olduğumuz için tüm bu girişimler başarısızlıkla sonuçlandı ve ardından saldırganların

ölümleri geldi.

Hiçbir zaman dış tehditlerden korkmadım çünkü babamın, Jeremy'nin ya da adamlarının her zaman orada

olacağını biliyordum.

Ancak bu yangın için geçerli değildir.

Yani şu anda konağı yiyip bitiren kişi.

Önümde gelişen sahneyi izlemeye devam ederken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Muhafızlar farklı yönlerde

koşuyor; bazıları hortumlarla, bazıları ise yangın söndürücülerle.

Yüz ifadelerine bakılırsa yangının kontrolden çıktığı anlaşılıyor.

Onlarla birlikte Gareth ve Killian'ı görüyorum ama Jeremy ya da Nikolai'den eser yok.

Kapıya doğru fırladığımda kan dolaşıma farklı türde bir korku sızdı.

Yeri dolduran suyun üzerinde çıplak ayaklarım kayıyor ve bir şeyin üzerine basıyorum ama buna hiç dikkat etmiyorum.

Kapıdan çıktığım an, bir sıcak hava dalgası yüzüme çarpıyor. Karanlık koridor o kadar çok dumanla dolu ki,

düzgün bir şekilde görmek veya nefes almak mümkün değil.

Elimi burnuma ve ağzıma koyuyorum ve onlardan zehirli havayı içime çekiyorum.

Kardeşimin odası bu dumanın diğer tarafında ama onu bu cehennemde bulabileceğimden emin değilim.

Sanki alevler her yeri sarmış gibi.

“Annika, aşağı gel!”

Yüksek ses karşısında omurgam seğiriyor. Merdivenlere doğru döndüğümde elinde hortum tutan yarı çıplak

bir Nikolai görüyorum.

"Jeremy nerede?" diye bağırdım.

“Onu görmedik. Şimdilik dışarı çık. Onu bulacağım.

Hayır, hayır, hayır...

Nikolai'nin lanetlerini görmezden gelerek dumanın olduğu yöne doğru koşuyorum.

Zehirli havanın yoğunluğundan gözlerim sulanıyor ve dengemi sağlamak için duvara tutunurken öksürüyorum.

Bu işe yaramaz.

Gömleğimin eteğini yırtıyorum, eğiliyorum, yerdeki suyla ıslatıyorum, sonra da burnuma tutuyorum.

Nemli soğuk biraz olsun rahatlama sağlıyor ama duman hâlâ boğazımı tıkıyor.
Gözlerim yanıyor ve kusacağımı
sanıncaya kadar öksürüyorum.

Yine de duvarı denge olarak kullanarak yoluma devam ediyorum. Bir kapıya
dokunduğum anda onu açmaya
çalışıyorum ama kilitli.

Boştaki elimle vuruyorum. "Jeremy!"

Sesim o kadar zayıf ve boğuk ki, zar zor duyuyorum.

Öksürük krizi geçirirken tekrar kapıya vurdum. "Jer!"

"Anuşka mı?" Düşük sorusu diğer taraftan geliyor, aynı derecede zayıf. "Senin
burada ne işin var? Çıkmak."

"Ben senin için geldim!"

"Ben iyiyim. Git."

Baş dönmesi bana saldırırken öksürmeye devam ediyorum. "Eğer iyiysen birlikte
gidelim."

"Defol buradan Annika." Sesinde acıya çok benzeyen bir gerginlik var.

Öksürüğümü bastırırken kalp atışlarım gümbürdüyor. "Kapıyı aç."

Onun ve benim tarafımdan daha çok öksürük duyuluyor ama yanıt yok.

"Jer?" Sesim korkmuş. "Aç..."

"Yapamam." Onun alçak sözlerini zar zor duyuyorum. "Kapana kısıldım. Gitmen
gerek Anuşka. Şimdi."

"Hayır hayır." Omzumla kapıya çarptım, yanaklarımdan yaşlar aktı ve bunların
tek nedeni duman değildi.

Demek bu yüzden yangın çıkar çıkmaz beni bulmaya gelmedi. Aşırı korumacı
kardeşimin kapımı kırmamasını

ya da beni uykumdan uyandırmamasını tuhaf buldum.

Beni düşünmediğinden değil, yardımına gelemediğinden değil.

"Gitmek!"

"HAYIR!" Öksürüklerimin arasından çığlık atıyorum. "Seni ölüme bırakmayacağım."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ama kapıya defalarca vurmayı bırakmıyorum.

Bütün gücümü alıyor ama bu lanet şeyi hareket ettirmeye hiçbir faydası olmuyor.

Bu yüzden tüm gücümle koluna tekme atıyorum ve kendimi defalarca ona atıyorum.

"Anoushka...git...lütfen..."

"Kapa çeneni." Tekmeler atarken, yumruklar atarken ve sapa vururken öksürüklerimin arasından hıçkırarak

ağlıyorum. Ayaklarım yanıyor, elim acı içinde çığlık atıyor ve görüşüm gözyaşlarıyla doldu ama pes etmeyi

reddediyorum.

"Eğer kalırsan... ikimiz de öleceğiz..." Jeremy'nin sesi uzaktan geliyor, sanki başka bir alemdeymiş gibi.

"Seni bırakmıyorum." Kolu tekrar tekmeledim, gücüm azalıyordu. "Seni kurtarabileceğimi ama bunu

yapmadığımı bilerek yaşamaktansa seninle ölmeyi tercih ederim."

Tüm enerjimi sapa son bir tekmede topladım ve silah kopup yere düştü.

Kapıyı açarken kalbim küt küt atıyor. Sıcak bir ısı dalgası beni fiziksel olarak geriye doğru çekiyor ve kumaşı

daha sıkı tutuyorum.

Oda tamamen gri ve duman kokuyor. Yangın kuzey duvarını yok etti ve ürkütücü derecede kolay bir hızla

ilerliyor.

"Jer?"

Cevap yok.

Yumruğumu sıkıyorum ve öksürürken duyguların boğazımı tıkadığını hissedebiliyorum.

Kardeşimin adını tekrar söylüyorum, bu sefer ürküyorum ve giderek zayıflıyorum. Sallanıyorum ve uzun süre

ayaklarımın üzerinde durabileceğimi sanmıyorum.

Sonuçta haklıydı. Belki bu gece birlikte ölmemiz gerekiyordu.

homurdandım. Jer her zaman haklıdır.

Ayağımı kaybettiğimde gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve kumaş yere düşüyor. "Jer..."

Böğrüm bir duvara çarpıyor; hayır, duvara değil.

Sıcak ama alevlerin öldürücülüğüne rağmen değil. Boğucu ama dumanın öldürücülüğü gibi değil.

Güçlü kollar beni zahmetsizce yukarı çekiyor ve kaya gibi sert bir göğüse yaslanıyorum.

Görüşüm yavaş yavaş Creighton'un yarısı gaz maskesiyle örtülü güzel yüzüne odaklanıyor. Bu gerçeğe rağmen

onu nerede olsa tanırdım.

Ve hepsi gittiğim her yerde beni rahatsız eden bu delici ışık gözleri yüzünden.

Bir an için bunun benim hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünüyorum ve onu en zor durumumda

uyduruyorum.

Ama o burada.

Benim için.

Creighton maskeyi çıkararak sıkı ve keskin hatlarını ortaya çıkarıyor. Yüzüme yapııştırıyor. Temiz havayı derin

bir şekilde içime çekiyorum ve diğer elimle gömleğini yumruklayarak onu geri çekiyorum.

"Jer... burada."

"Gitmeliyiz."

"Jeremy olmadan olmaz." Sesimdeki sıcaklığı tanımıyorum.

Çünkü kardeşim güvende olana kadar buradan ayrılmayacağım.

Creighton maskeyi tekrar yüzüme taktı ve beni çıkışa doğru itti. "Ayrılmak."

"Hayır—"

Bir vücut benimkine çarptığında sözüm yarıda kesildi. "Yoldan çekilin, sürtükler."

Nikolai elinde bir maskeyle ve bir el çantasına dönüştürüp beline bağladığı bir çarşafın içinde birkaç tane daha

taşıyarak içeri hücum ediyor.

Bir tanesini alıp Creighton'ın göğsüne vuruyorum ve ona dik dik bakıyorum. Başını sallıyor ama takıyor.

Nefes alabilme ihtimaline rağmen sıcak hava dayanılmaz. Yine de Nikolai ve Creighton'a yangının yayıldığı

yöne doğru işaret ettiğimde tereddüt etmiyorlar.

Oraya koşuyoruz ama Creighton beni her zaman vücudunun koruması altında tutuyor.

"Annika..." Jer'in alçak sesi zar zor bize ulaşıyor. "Ayrılmak..."

Kardeşimi bir masanın altında sıkışıp kalmış halde bulana kadar sesi takip ediyoruz. Muhtemelen bir patlama

ya da yangının yayılmasından kaynaklanmıştır.

Nikolai'nin çarşafından bir gaz maskesi alıp kardeşimin yüzüne takıyorum. Gözleri kapalı ve vücudu gevşek

ama nefes alıyor.

O hala burada.

Ben Jeremy'nin saçını yüzünden uzaklaştırıp adını seslenip yanıt alamadığım sırada Creighton ve Nikolai

masayı kaldırıyorlar.

Daha sonra, yangın odayı yutmak üzereyken onu dışarı çıkarırlar.

Kardeşimin ayakları yere sürtünüyor, ağırlığı onu aşağıya doğru çekiyor ama bir yandan da onu hızla tehlikeden

uzaklaştırıyor.

Ben onların arkasında duruyorum ve Creighton bana her baktığında gerilmemeye çalışıyorum ama

başaramıyorum. Merdivenlerin sonuna ulaşana kadar gözü üzerimde olmaya devam ediyor.

Dışarı çıktığımızda bizi farklı boyutlarda bir kaos karşılıyor. Muhafızlar, itfaiyeciler, izleyiciler. The King's U

kampüsünün tamamı izlemek için burada gibi görünüyor.

Kardeşıme odaklanmayı seçerek onları görmezden geliyorum.

Gareth, görevi Creighton'dan devralır, ardından o ve Nikolai, tıbbi yardım almak için baygın ama nefes alan

Jeremy'yi taşırlar.

Maskemi çıkarıp arkalarından takip etmeye başladığımda bir kas duvarı yolumu kapattı.

Creighton bana o sessiz düşünceli bakışıyla bakıyor ve bu düpedüz dehşet verici.

Olanlardan dolayı beni suçluyormuş gibi. Ya da belki de bir şekilde yangına karıştığım için beni suçluyor.

Maskesini çıkarıp yere atıyor ve sıkılmış çenesi ortaya çıkıyor. Hem elleri hem de yüzü is lekeli ve ben onu

silme istiyorum.

Ancak yüz hatlarını kaplayan karanlık ifadenin tuzağına tamamen düşmüş değilim.

Cezalandırıcı bakışları kızgın bir öfkeyle yüzümden göğüslerime, oradan da belime kaydı.

İşte o zaman ıslak bir gömlekle dolaştığımı fark ettim. Yırtık ıslak bir gömlek. Sadece kıcımlı zar zor

kaplamakla kalmıyor, aynı zamanda vücuduma göre kalıplanmış ve hayal gücüne çok az yer bırakıyor.

Göğüs uçlarım bile sert, kumaşa baskı yapıyor.

Creighton bu manzaradan pek memnun görünmüyor ama eğer öyleyse, hoşnutsuzluk ve öfke her türlü takdir

duygusunu yok etmiş durumda.

Kapşonlusunu çıkarıp kafama geçirdi. Ellerimi bol kolların arasından geçirerek yardım ediyorum. Bu şey beni

bütünüyle yutuyor ve neredeyse dizlerime ulaşıyor. Ve aynen böyle, onun sıcaklığı ve rahatlatıcı kokusuyla çevreleniyorum.

Ama soğğun etkisinden kurtulmuş olmama rağmen yarı çıplaklığını, şişkin kaslarını ve örümcek dövmesini görünce titremekten kendimi alamıyorum.

Cızırtılı boğazıma bir şey sıkışıyor ve birkaç kez öksürüyorum. "Teşekkürler."

Vahşi bir el kolumun üst kısmını kavradı. "Yangının ortasında evde kalarak ne düşünüyordun?"

Sözlerinin ardındaki saf güç karşısında yutkundum ve biraz ürktüm.

Görünüşümden dolayı kızgın olduğunu

sanıyordum ama belki de durum böyle değildir.

"Jer tuzağa düştü," dedim yavaşça. "Onu yalnız bırakamazdım."

"Yani sen de onunla birlikte ölmeye mi karar verdin?"

"Gerekirse." Çenemi kaldırıyorum. "Ayrıca sonuçta her şey yolunda gitti. Neye bu kadar kırgınsın?"

"Hayatını tehlikeye attığın gerçeği." Ben ürkünceye kadar kolumu daha sıkı tuttu. "Bu bir daha olmayacak,

anlaşıldı mı?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Bu çok açık mı, Annika?"

"Değer verdiğim insanları ölüme terk etmeyeceğim," diye mırıldandım. "Bu ben değilim."

Creighton'ın burun delikleri nefes alıp verişinin gücüyle parlıyor ama daha başka bir şey söyleyemedi

arkadan bir şey ona çarpıyor.

İlk başta donmuş halde kalır, ancak daha sonra başının yanından aşağı doğru bir kan damlası akar.

O öne doğru yuvarlanırken çılglık atıyorum ama yolumdan çekilmiyorum. Bana doğru düşmeden önce vahşi bir

el saçını yakalayıp onu geri çekti.

Nikolai beysbol sopasını yere atıyor ve manyak gibi sırtıyor. "Malımızı yakan amcığı cezalandırmanın zamanı

geldi."

12

ANNIKA

Takip etmemi engellemeye çalışıyorlar.

Nikolai, Killian, Gareth ve tüm gardiyanlar yani.

Ancak görünüşe bakılırsa bugün hesaba katılması gereken bir gücüm var.

Jeremy'nin tıbbi bakım aldığından ve evin doğu ucundaki güvenli bir yerde iyileşmeye başladığından emin

olduktan sonra onlara yetişiyorum.

Yangın söndürüldü ancak alevler evin batı ucunun tamamını kapladı. Geriye kalan tek şey koyu renkli kurum,

duvarlar ve ara sıra itfaiyeciler. Gösteriye veya bir kısmına tanık olduktan sonra burada olmaması gereken

öğrenciler mülkten atıldı.

Kardeşimin arkadaşları Creighton'ı yangının dokunmadığı ek binaya taşıdılar. Muhtemelen muhafızlar ve

onların tüm ekipmanları ve güvenlik cihazları burada olduğu için.

Açıkçası ana bina saldırganların hedefiydi.

Kapının önünde iri ve iri bir muhafız duruyor ve girişi neredeyse tamamen kapatıyor.

Bana bakmaya bile tenezzül etmeden, Rus aksanıyla, "Lütfen ana eve dönün hanımefendi," diyor.

Başka bir zaman olsaydı kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırır ve bana söyleneni yapardım. Bunların hepsi

benim korunaklı yetiştirilme tarzımın ve babamla erkek kardeşimin beni uzak tutmak için ellerinden geleni

yaptıkları sert dünyanın bir parçası.

Çatışmalardan kaçınmak ve benim güzel mor renkli balonumda yaşamak sadece benim iyiliğim için değil, aynı

zamanda herkes için de iyi.

Ama bu gece bir şeyler değişti.

Bu, Jeremy'nin sesini artık duyamadığım zaman ile onun bayılıp kendini kurtaramadığı zaman arasında bir

zamanda oldu.

Ne Jeremy'nin ne de babamın her zaman orada olmayacağını fark ettim. Kendi hayatımın kontrolünü yeniden

kazanmamın zamanı geldi.

Genelde insanlara dik dik bakmam. Lanet olsun, nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama tartışılmaz bir ses

tonuyla konuşurken bunu başarabiliyorum. "Taşınmak."

"Kimsenin içeri girmesine izin vermemem yönünde emir aldım hanımefendi."

Kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlıyorum. Eğer babama Jeremy'yle beni korumada başarısız olduğunu

söylersem itaat edeceğin hiçbir emir olmayacak. Önceliğiniz bizim, uymaya çalıştığınız geçersiz emirler değil.

Bu yüzden eğer babanın yakın çevresinden atılmak istemiyorsan hemen önümden çekilmeni öneririm."

Bu sefer gardiyan bana bakıyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. Sonra açılan bir kapının

yavaşlığıyla kenara çekildi.

İçeri girip seslerin geldiği yere doğru yöneldim.

Evet, Jeremy beni kulübünden ve karanlıkta yaptığı her türlü hain faaliyetten uzak tuttuğundan emin oldu ama

bu, olup bitenlerden habersiz olduğum anlamına gelmiyor.

Babam her zaman bilginin güç olduğunu söylerdi, bu yüzden mümkün olduğu kadar çok bilgi biriktirmeye

dikkat ettim ve bir gün ihtiyacım olursa diye bu bilgiyi kafamın arkasındaki derli toplu kutulara tıktım.

O gün şimdidir.

Kazanma yeteneğim doğal olarak geliyor. Gardiyanlar, onlara aşçının yaptığı yemekleri ısmarlamamdan

hoşlanıyorlar; benim yemeklerimi değil, çünkü görünüşe göre kimse benim yemeklerimi beğenmiyor. Onları

tedavi etmenin ödülü olarak bana bir şeyler anlatıyorlar.

Ben biraz araştırdığımda Gareth bazı bilgileri özgürce ifşa ediyor; onun şüphesini tetiklemeyecek kadar az

miktarda.

Yani kafirlerin söylediğinden çok daha fazlasını biliyorum.

Koridorun sonundaki yarı açık metal kapıya varıyorum. Normalde istenmeyen ilgiyi dağıtmak için kapıyı

kapatırlardı ama bu sefer aceleleri olmalı.

Kapıyı açıp içeri adım attığımda adımlarım duyulmuyor.

Karşılaştığım manzara beni olduğum yerde donduruyor.

Oda, duvarlardan zemine ve her iki taraftaki raflara kadar bembeyazdı.

Neredeyse kör edici.

Peki ya bu raflar? Her türden bıçak, metal nesne, baston ve beyzbol sopasıyla dolular. Ve bunlar sadece

tanıdıklarım. Kötü bir mojo ve işkence vaadi ile parıldayan, adını sayamayacağım başka farklı araçlar da var.

Bakışlarım tüm kurallara ve mantığa meydan okuyup buraya gelmemin sebebine kaydı.

Creighton.

Kalın ip onu metal bir sandalyeye başlıyor ve orada bilinçsiz bir şekilde oturuyor, başı garip bir açıyla öne

doğru eğiliyor.

Nikolai bastona benzeyen bir şeyi alıyor ve parmaklarını onun üzerinde kaydırıyor. "Onu sopayla dövmeye ve

Orta ağ atalarının anısına saygı duruşunda bulunmaya oy veriyorum."

Killian şok tabancasına basarak sessizlikte yankılanan bir kıvılcım yarattı. "Bu onu konuşturmak açısından

daha etkili olacaktır."

Bunun zerine Nikolai bastonu havada sallıyor ve eline tokat atmadan önce baston ısıık sesi çıkartıyor. "Bu bir

iz bırakacak ve bu orospu çocuğuna bir ders vermede daha önemli."

"Ne yapıyorsan yap, yap." Gareth kollarını ve ayak bileklerini çapraz bir şekilde duvara yaslanmış, kardeşi Killian

ile kuzeni arasındaki konuşmadan sıkılmış gibi görünüyor.

"şiddeti teşvik edemeyiz, Gaz." Nikolai derin nefes alıyor. "Doğru hazırlık yapılması gerekiyor"

İçimde kükreyen güçlü duyguları kilitlemek için birkaç saniyemi ayırıyorum. Eğer onları serbest bırakırsam

sadece duygusal olacağım ve duygular bu adamlarda işe yaramıyor.

Eğer bir şey olursa, onları bana karşı kullanacaklar.

Havalı dış cepsemi giydikten sonra daha önce sıkığım yumruklarımı gevşeterek içeri giriyorum. "Her ne

yapmayı düşünüyorsan, bırak onu."

 ift göz bana doğru kayıyor; hepsi karanlık ve korkutucu. Genellikle bu bende anında kaygıya neden olur.

Rahatsızlığın göğsüme hücum ettiğini ve boğazımı tıkadığını hissedebiliyorum ama onu bastırıyorum.

"Ve burada ne yapıyorsun?" Nikolai başını bana doğru eğiyor ve hâlâ seçtiği silahı okşuyor. Yarı çıplak hali,

dövmeleri ve gözlerindeki ölümcül bakışla birleşince çok geçmeden beni kaçırdı.

Bugün değil.

"Creighton'a işkence yapacağını biliyorum ve sana bunun olmayacağını söylemek için buradayım."

Killian, "Burası sana göre bir yer değil, prenses," diyor, sesi prenses kısmıyla alaycı bir hal alıyor. "Git

bebeklerinle oyna. Yani eğer yangında yanmamışlarsa."

"Bebekler bekleyebilir." Onun alaycı ses tonuna uyuyorum. "Ve ben gitmiyorum."

Gareth duvarı itip yanıma geldi ve sakın, insani bir tavır takınmaya zaman ayırdı.

"Bu düşündüğünden çok daha

ciddi Annika. Bununla endişelenmemelisin ya da nefesini onun için harcamamalısın. Gidip Jeremy'yi kontrol

etmeye ne dersin?"

"Creighton'ın gitmesine izin verene kadar olmaz."

"Yapamam." Nikolai silahını havaya sallıyor. "Bu orospu çocuğu, evimizi yakıp hiçbir şey olmamış gibi çekip

gidebileceğini sanıyordu."

Geriye doğru bir adım attım, sırtım neredeyse duvara değiyordu.

Onun sözleri ve olaylar aklıma geldiğinde şüphe yüzüme çarpıyor.

Nikolai'nin söyledikleri doğru olabilir.

Sonuçta Creighton daha önce de aynı yerde kundakçılığa teşebbüs etmişti. Onu kapsamını genişletmekten ve

tüm evin peşine düşmekten alıkoyan ne?

Onun bunu yapması ve Jeremy ile benim ölmemizi umursamaması düşüncesiyle uzuvlarım titriyor.

Evdeki herkes ölseydi.

İçten içe başımı salladım. Kesin gerçekler olmadığı sürece bu şüphelere inanmayacağım.

Ayrıca Creighton ben oradayken evi yakmaz, değil mi? Doğru, birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ama benden nefret etmiyor.

Umarım.

Bu yüzden beynimin oluşturduğu kara deliğe düşmek yerine gülüyorum ve ekstra etki yaratmak için başımı geriye atıyorum.

"Sana ne oldu?" Nikolai beni sanki bir uzaylıymışım gibi izliyor. "Daha önce kafanı mı vurdun?"

"Bütün bunların kulağa ne kadar saçma geldiğini görünce sadece gülüyorum." Eğlenmemek için büyük bir çaba

harcıyormuş gibi yaparak gözlerimin kenarlarından yaşları siliyorum. "Yatağa gittiğimden beri Creighton yanımdaydı."

Gareth kaşını kaldırıyor. "Seninle?"

Elimi havaya kaldırıyorum. "Biliyorsun, benimle."

Sessizlik odaya çok uzun bir süre çöküyor ve etkilenmemiş görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Creighton'ı belirli bir işkenceden kurtaracak bir çözüm düşünecek kadar zamanım yoktu ve bu aklıma gelen en iyi fikirdi.

Hikaye anlatma becerilerimin bu üçünü ikna edebileceğini umuyorum.

Killian benimle göz temasını kesmeden şok cihazını Creighton'ın yanağına bastırdı.

Bu adamlarla aynı özel okullarda okudum ve Killian, Nikolai ile birlikte her zaman en korkutucu olanıydı. Ancak

kuzeni yöntemleri konusunda açık olsa da Kill sağduyulu davranıyor ve arkasında bıraktığı tek kanıt yıkımın izi.

Gareth, prens benzeri görünümüyle yaklaşılabılırken Killian, koyu saçları ve yalnızca Glyn etraftayken

parıldayan kasvetli mavi gözleriyle bir seri katilin güzelliğine sahip.

Onun bir psikopat olduğundan oldukça eminim ve bu da onu ikna edilmesi en zor kişi yapıyor. Bahsetmiyorum

bile, doğrudan gözlerinin içine bakmak canlı canlı parçalanmaya benziyor.

"Şimdi mi yaptı?" diye düşünüyor. "Lütfen söyleyin, güvenliği aşmayı nasıl başardı? Tesise girebilmesinin tek

yolu sistemimize girip kamera yayınımızı durdurması. Mesela... yangının faili."

"Sağ!" Nikolai kuzeniyle aynı fikirde. "İzin ver de bu orospu çocuğunu döveyim."

İleriye doğru bir adım atıyorum, giderek daha az gergin hissediyorum. "Ben ona erişim kartımı verdiğim halde

neden bu kadar ileri gidip sistemi hacklesin ki?"

Killian şok cihazını Creighton'ın yanağına daha da bastırdı ve irkilmemek için elimden geleni yaptım. "Bize

Jeremy'nin çatısı altına bir adamı davet ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Neden yapmayayım? Jer her hareketimi izliyor, bu yüzden fark edilmemenin en iyi yolu Creighton'la onun

şüphelenmeyeceği bir yerde buluşmak.

Onların dikkatli gözlerinin incelemesi altında güçlü durmaya devam ediyorum. Onları ikna ettiğimden oldukça

eminim ya da en azından onların tünel vizyonunu açtım.

Nikolai'nin bakışları benimle Creighton arasında gidip geliyor. "Bir dakika bekle. Madem o senin odandaydı,

nasıl oldu da yangın ilk çıktığında onu yanında görmedim?"

"Sizinle karşılaşmasını istemediğim için durumu araştıran kadar orada kalmasını söyledim." Yapabilseydim

ben de beşlik çakardım. Bu inanılır bir yalan.

"Yine de..." Gareth söze başlıyor.

"Hâlâ ne?" Çenemi kaldırıyorum. "Creighton benim ve Jeremy'nin hayatını kurtardı. Onu bu yüzden dövmek

yerine ödüllendirmelisiniz. Ayrıca eğer bunun Elitlerin işi olduğundan endişeleniyorsan Creighton'ı tehdit etmek

yine de mantıklı değil. Hiçbir zaman o kulübün bir parçası olmadı."

Killian gerçekçi bir tavırla, "Kuzeni öyle," dedi.

"Ama o değil. Hiç olmadı ve hiç olmayacak. Burada harcadığın zaman, iyice gücendirdiğin Yılanlar hakkında

endişelenmek için kullanılabilirdi Kill. Bu karışıklığın ardındaki en muhtemel suçluların onlar olduğunun

farkındasın herhalde?"

İfadelerindeki ince değişiklik göz önüne alındığında, onlara ulaştığımı söyleyebilirim. Yılanların bakış açısını da

düşünmüş olmalılar ama Creighton'ı ellerinde tuttukları için onun yerine Elitlerin olacağına inanmayı seçtiler.

Nikolai, eğlencesinin mahvolmasından dolayı üzgün görünerek silahını fırlatır.

Killian, "İtiraf etmeliyim ki, tüm hikaye karmaşık görünüyor" diyor. Jeremy'nin bu olayı duyabileceğinden ve

duyacağından bile endişelenmiyorsun değil mi?

Yutkundum, artık kendimi o kadar cesur hissetmiyorum. Yine de cepheyi korumak için elimden geleni

yapıyorum. "Kardeşim uyanınca onunla konuşacağım. Bu arada Creighton'ı bırak gitsin."

Hem Killian hem de Nikolai odadan çıkarlar.

Sadece Gareth geride kaldı ve onu çözmeme yardım etti. Kurumuş kan izi onun ruhani güzel yüzüne karşı

korkunç görünüyor.

Işık eksikliği onun yüz hatlarına, göze neredeyse kötü görünen sert açılar veriyor. Dudakları hafifçe aralıktı ve

onlara dokunmak ya da ona dokunmak için elimi uzatmadan duramıyorum. Ama sonra onun dokunulmaktan

hoşlanmadığını hatırladım, bu yüzden onu yanıma bıraktım.

Halatları çıkarmayı bitirdikten sonra sandalyesinin yanına çömeliyorum.

"İyileşecek mi?"

Gareth duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ifadesinde kayıtsız ama tetikte bir ifade var. Kir, ıslak

gömleğine, boynuna ve yüzüne bulaşıyor ve yangının kalıcı kanıtı olarak görülüyor. "Sadece bilinci kapalı.

Muhtemelen birkaç dakika sonra uyanırım."

"Gelip onu almaları için Remi ve Lan'i arayacağım."

"Ya da uyanıp kendi başına gidene kadar bekleyebilirsiniz."

"Kill ya da Niko'nun buraya geri dönüp başladıkları işi bitirmeyeceklerine güvenmiyorum."

Gareth gülümsüyor. "Bu doğru. Ara, ama Landon yerine Brandon yap. Seçkinler burada hoş karşılanmıyor."

"Tamam aşkım. Teşekkürler Gareth."

"Henüz bana teşekkür etme. Jeremy öyle ya da böyle bunu öğrenecek. Başkaları ağzını açmadan önce ona

tüm bu sahneyi anlatacak kişi ben olacağım."

"Anladım."

Sanırım başımı sandığımdan daha kötü bir belaya soktum.

Bu yüzden yangının etkileriyle başa çıkma becerilerimi abartmış olabilirim.

Jeremy uyanıp Creighton'la olan olayı öğrendikten sonra beni açıkça ev hapsine zorladı.

REU ile malikane arasında gidip geliyorum. Barınakta gönüllü olarak çalışmama bile izin verilmiyor.

Onun bahanesi: tehlikeli.

Ve bu kez annesi onun ve babasının yanındadır. Hatta bana bir süreliğine eve gelmenin iyi bir fikir olduğunu

bile söyledi.

Bir hafta boyunca sürekli güvenlik, sınırlar ve aptalca kilitli hapishanelerle geçti.

Kızlarla yalnızca mesaj yoluyla ya da bazen gardiyanlara onlarla öğle yemeği yememe izin vermeleri için

yalvardığımda konuşabiliyorum.

Aslında yalvarmıyorum. Tehdit etmeyi de öğrendim.

Bu durumun güzel yanı Jeremy'nin kişisel olarak Creighton'a karşı çıkmamış olmasıdır. Muhtemelen hayatını

kurtardığını bildiği için.

Ama yine de onu benim yanımda görürse öleceğini söyledi.

Bu yüzden mesafemi korudum.

Remi ve Bran o gün onu aldılar ve Remi, Eli'ye kardeşinin kaçırılması veya işkence girişimi olayı hakkında

kesinlikle bilgi vermemesini söyledi.

"Eğer psikopat Eli bunun Cray Cray'in başına geldiğini öğrenirse, bu sefer tüm Kafirlerin orada olduğundan

emin olduktan sonra tüm malikaneyi yakar," dedi Remi.

Bran anlayışlı bir ses tonuyla, "Ve kimsenin onun gazabından kaçmamasını sağlayacak," diye devam etti.

"Bunu bizden al, Anni. Eli ve Lan, kaçınmak isteyeceğiniz ve hiçbir koşulda onların kötü tarafına geçmemeniz

gereken iki kişidir."

Creighton'u götürdüklerinden beri ne gördüm ne de onunla konuştum.

Kısa bir süre sonra bana birkaç mesaj gönderdi, çoğunlukla iyi olup olmadığımı ve onu dışarı nasıl çıkardığımı

sordu ve bu sefer onu Read'e bırakan bendim.

Cesur beni kucaklamış olabilirim ama o pervasız olamaz. Jeremy'nin tehditlerinin kısa sürede gerçeğe

dönüşeceğinden eminken hayır.

Ve belki de en iyisi budur. Benim yüzümden ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Ayrıca yangından bu yana üç kulüp arasındaki ilişkiler iyice kirlendi.

Yangının arkasında Yılanların mı yoksa Elitlerin mi olduğu yoksa bunun ortak bir çaba mı olduğu hala

bilinmiyor.

Her iki üniversitede de gerginlik artıyor ve durum Soğuk Savaş'a çok benziyor. Kulüplerin üçü de güçlerini

topluyor ve kargaşanın ne zaman yaşanacağını kimse bilmiyor.

Bugün, korumalar olmadan sığınağa gitmeme izin vermesi için Jeremy'yi ikna etmeyi başardım.

Sadece gardiyanlar dışarıda kalırsa buna izin verdi, bu yüzden gerçekten şikayet edemezdim.

Gelir gelmez yapacağım ilk şey Tiger'ı kontrol etmek olacak. Bir haftadır ilk kez sırtarak kafesine doğru

koşuyorum. "Seni özledim bebeğim! Nasılsın..."

Tiger'ın olması gereken yerde küçük bir hamster bulduğumda aniden duruyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve yavaşça geri çekiliyorum. Koridorda yürüyen Harry beni gördü ve koşarak geldi.

"Neredeydin kızım? Yüzündeki pisliği özledik. Beni kucakladı ve ben de ona karşılık verdim, hâlâ bulduğum şey

karşısında şaşkındım.

Ayrıldığımızda, "Okulla meşguldüm," diye teklif ettim. "Hey, Harry, Tiger nerede?"

"Kaplan?" tekrar eder. "Ah, Tiger, yüzüne binmesine izin verdiğin kedi mi? O gitti."

Neredeyse bayılıyorum, ayaklarım bir adım geriye gidiyor. Harry kolumu tutup alnına tokat attı. "Tanrım, ben ve

ağzım. Ölmüş gibi gitmiş demek istemiyorum. Hayır, hayır. Bunu sana söyledim ve düzgün bir cenaze töreni

faian düzenlerdik. Gitti, evlat edinildi."

"Ah." Nefesim yavaş yavaş normale dönüyor ama acı bir türlü geçmiyor. Sevgi dolu bir sahip bulduğuna

sevindim ama keşke veda edebilseydim. "Onu kimin evlat edindiğini biliyor musun?"

"İpucu yok. Bu sabah onu beslemeye gittiğimde bunu Dr. Stephanie'den duydum." Şakacı bir tavırla yanağımı

çekiştiriyor. "Şimdi, gitmenizin asıl sebebini açıklayın. Ve bana "okulla meşgulüm" saçmalığını söyleme. Beni

almadan güzellik merkezine mi gittin? Yüz bakımını nerede yaptığın hakkında detaylı bilgiye ihtiyacım olacak,

çünkü tatlı İsa, sadece oyuncak bebek gibi görünmüyorsun, aynı zamanda cildin de oyuncak bebek gibi

hissettiriyor.

Gülüyorum. "Şşşt, kimseye güzellik merkezinden bahsetme. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

"Biliyordum. Bu küçük orospu, yemin ederim." Alaycı bir tavırla yanağımı daha çok sıktı. "Bir dahaki sefere beni

de yanına alır mısın?"

"Önce beni bırakabilir misin?" Güldüm.

"Söz verene kadar olmaz. Sadece ikimiz varız, böylece diğerlerinden hiçbirisi sırrı öğrenemez.

Bir an Harry'nin tuhaflıklarına gülüyorum, sonra belimden sert bir tutuşla geri çekiliyorum.

Her şeyi kapsayan bir varlık üzerimde belirirken sert bir göğse çarpıyorum.

Creighton'ın parmakları elbisemin kumaşına, sanki onu yakmaya ve cildime parmak izlerini kazımaya

niyetliymiş gibi batıyor.

Yüzünü görebilmek için kafamı kaldırıyorum. Suç teşkil edecek derecede çekici yüz hatlarında artık ne kan izi

var, ne is ne de kirlilik.

Ancak bir kasırgaya dönüşebilecek ve dönüşebilecek, yavaş yavaş kaynayan bir karanlık da var.

Uzak durma kararlılığıma rağmen midemde beni içten dışa yutmak isteyen kötü niyetli kelebekler uçuşuyor.

Her zamanki kot pantolonunu ve kapüşonlusunu giymesine rağmen hâlâ bir defileden çıkmış gibi görünmesi

haksızlık. Hiç çabalamadan dikkatimi çekebilecek bir süper güce sahip olması daha da haksızlık.

"Gitmesine izin vermemi söyledi." Derin sesinde bir öfke tınısı vardı ve bana yöneltilmemiş olmasına rağmen

ürperiyorum.

Beni serbest bırakmak zorunda kalan Harry gerginlikten habersiz gibi görünüyor ve ona sadece aval aval

bakıyor. "Aman tanrım merhaba yakışıklı. Gerçekten konuştuğunu bilmiyordum. Ve bütün hafta seni özledik!

Dur bir dakika, sadece Anni için mi geliyorsun?"

Dudaklarım aralanıyor. Ben etrafta yokken Creighton'ın barınakta olmadığını söyleme sakın bana?

Creighton ona cevap vermek yerine beni de kendisiyle birlikte ofis olarak kullandığım küçük köşeye sürükledi

ve Harry'yi geride bıraktı.

"Seninle konuşmak güzeldi!" arkamızdan bağılıyor. "Ve anlaşmamızı unutma Anni, yoksa seni İsa'ya kurban

ederim ve sana Nika demeye başlarım."

"Cesaret etme!" Omzumun üzerinden ona baktım.

Sadece yüzünü buruşturuyor, sırtıyor, sonra parmaklarıyla bir delik oluşturuyor ve diğer elinin işaret parmağını

müstehcen bir şekilde içeri ve dışarı kaydırıyor.

Creighton beni odaya itip kapıyı arkamızdan çarptığında yanaklarım ısındı.

Göğsü benimkine çarptığında tüm utanç unutuldu.

Duvara çarpana kadar ayaklarım geriye doğru sendeledi. Konuşmak için ağzımı açtım ama ellerimi yakalayıp

başımın üstüne duvara fırlattığında bu bile durdu.

Yüzüme çok yakın fısıldadığında sesinin derin çakılları tenimde yankılanıyor:

"Sana birkaç soru soracağım ve

sen de onlara cevap vereceksin, Annika. Bana yalan söylersen cezalandırılırsın. Temizmiyiz?"

13

ANNIKA

Creighton'ın gözlerine ne kadar uzun süre bakarsam nefesim o kadar parçalanıyor ve parçalara ayrılıyor.

Sert gözler.

Tamamen duygulardan yoksun gözler.

Onu her zaman tarafsız, damarlarında kan yerine buz olan biri olarak görmüştüm ama buna ilk defa ilk elden

tanık oldum.

Peki ya bu buz gibilik? Şu anda cildimin altına sızıyor ve en karanlık tarafıma yapışıyor.

"Anlaştık mı, Annika?" Sesinin öldürücü sesi tenime bir kırbaç gibi çarpıyor.

Güçlü durmaya çalışmama rağmen omuzlarımdaki hafif sıçramaya ya da boğazımdaki kuruluğa engel

olamıyorum.

Yutkunarak yavaşça başımı salladım.

“Senin bir sesin var. Kullan onu.”

Çaykovski.

Gelin bu adamla biraz konuşun çünkü otoriter ve kontrolcüyken bu kadar çileden çıkaracak kadar seksi

görünmesinde hiçbir sakınca yok.

"Evet," diye mırıldandım ve gülümsemeye çalıştım. “Artık gitmeme izin verir misin?”

“Rahatsız olduğunda gülümseme gibi lanet alışkanlığını bırak. Sen kahrolası bir oyuncak bebek değilsin.

Bunu nasıl biliyor?

Sahte gülüşümü o kadar mükemmelleştirdim ki kimse okuyamıyor, peki o neden okuyabilsin ki?

Bu hareket o kadar bilinçaltıma geldi ki artık ona hiç dikkat etmiyorum.

Peki neden öyle?

O daha yakına bastırırken, bedeninin uzunluğu benimkine çarptığında, etrafını ikinci bir deri gibi bir

onaylamama bulutu kaplıyor. “Söyle bana Annika. Neden aramalarım veya mesajlarıma cevap vermedin?

Göğsüm benim bile adını koyamadığım bir cinsel dürtüyle doluyor ve konuşabilmek için boğazımı temizlemek

zorunda kalıyorum. "Biliyor musun, yangından sonra çılgınca bir şey oldu ve Jeremy bir nevi özgürlüğüme el

koydu."

“Benden başka herkesle konuştuğun telefonuna el koymadı.”

Bok.

Onun doğası gereği o detaya odaklanmayacağından o kadar emindim ki, o yüzden o açığa dikkat etmedim.

Görünüşe göre bu bir hataydı.

Parmakları bileklerimin yumuşak etine battı ve sesinin zengin tınısı daha da alçaldı. "Bana cevap ver."

"Read'de kalmak kötü hissettiriyor, değil mi?" Kanlı parmaklarımla soğukkanlılığıma tutunarak yönümü değiştiriyorum.

"Benimle dalga geçme."

"Ne? Okuma ayrıcalıklarına sahip tek kişinin sen olduğunu bilmiyordum. Nasıl bir his olduğunu görmeye

çalışacağım diye düşündüm ve tepkinizin berbat olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Eğer havamda olursam

devam edebilirim. Ayrıca bana dokunmadan konuşabilir misin?"

Son isteğimi göz ardı etmekle kalmayıp tam tersini de yaparak beni daha sıkı kavradı. Etkilenmemeye

çalışırken onun uhrevi varlığı, çarpıcı sıcaklığı ve bağımlılık yaratan kokusuyla saldırıya uğruyorum.

Gerçekten başarılı olma şansı var mı? Negatif olarak.

"Şimdi ne oynuyorsun küçük mor?"

Kalbim ve aklım onun bu sözlerine uygun bir tepki vermek için savaşıyordu. Bir yanımda bu maskaralıktan çıkıp

herkesi beladan kurtarmak ve kendimi balonuma gömmek istiyor.

Ama diğer kısım, küçük mor takma isim, pençeler ve kaküller karşısında bocalayan ve serbest bırakılmayı

talep eden kısım.

"Mordan önceki küçük kısmı çıkarabilir misin?"

"Sen küçüksün." Parmakları tenimin üzerinde esniyor ve hava onun iddialı yoğunluğuyla parlıyor.

"Yakında on sekiz olacağımı biliyorsun."

"Bu senin yaşınla alakalı değil."

"O zaman... neyle ilgili?"

Bakışlarını yüzüme ve inip kalkan göğsüme doğru kaydırırken gözleri kayıyor ve ısınıyor. "O kadar küçük ve

kırılgansın ki, sen ağlarken ben her zaman küçük amını ısırarak, yaralamak, işaretlemek ve dövmek için can

atıyorum çünkü artık buna dayanamıyorsun."

Şu anda dehşete kapılmış, taşlaşmış, ürkmüş de dahil pek çok şey olmalıydım ama burada bu kadar

utanmazca sıcak ve utanç verici derecede ıslak durmak kesinlikle onlardan biri değil.

Lanet olsun ona ve şaşırtıcı derecede kirli ağzına. Sanki tamamen farklı bir Creighton'ı tanıyormuşum gibi.

"Sana son kez soruyorum. Ne oynuyorsun Annika?"

"Oyun yok," diye mırıldandım. "Uyarılarınızı düşünüyordum ve onları ciddiye almaya karar verdim. Artık seni

rahatsız etmeyeceğim. Çaykovski'nin mezarı üzerine yemin ediyorum, kalbimden geçiyor ve ölmeyi

umuyorum."

Çenesindeki hafif bir tik dışında ifadesi aynı kaldı. "Çok geç."

"Ne?"

"Gitmene izin vermiyorum."

Kalp atışlarım hızla artıyor ve tüm vücudum onun tutuşuna uyum sağlıyormuş gibi görünüyor. "Ama..."

"Kapa çenenini."

"Gitmemi istemen gerekmez mi? Tanıştığımızdan beri bunun için kampanya yapıyorsunuz."

"Kapa çenenini, Annika."

Dudaklarım büzüldü ve kalçalarımı sıktım. Onun bu kontrolcü yanı beni kabul etmeyi reddettiğim şekillerde

etkiliyor ve adını vermeyi reddettiğim yerlere koşuyor.

Ellerimi bırakıp geri adım attı. Belki de her şeyi iyice düşünüp buna değmeyeceğine karar verdiğini düşününce

midem bulanıyor.

Ama Creighton ayrılmıyor.

Bunun yerine elini cebine soktu ve bunu kendini bir şey yapmaktan alıkoyuyormuş gibi görüldüğünde yaptığını

fark ettim.

Aniden sona eren bir fırtına gibi.

"Masaya otur."

Bakışlarım boşluktaki tek masaya kaydı; duvara yaslanmış, üstünde bir yığın evrak bulunan küçük masama.

"N-neden?"

"Soru sormayı bırak. Ben masaya otur dediğimde, kahrolası masaya otur."

Bacaklarımın arasındaki sıkışmadan hem nefret ediyorum hem de hoşlanıyorum. O etraftayken, sanki bu onun

doğuştan hakkıymış gibi bu kontrolü ele geçirip yaktığında değil, vücudumun kontrolünü elinde tutmak

imkansız.

Kendimi sakinleştirmeye yönelik nafile bir çabanın ardından masaya tırmandım. Ben oturduğumda, o da

öpüyor.

"Bacaklarınızı mümkün olduğu kadar geniş açın. Ayaklar ve avuçlar masanın üzerinde."

Yanaklarım ısınıyor ve boynumda atan nabzını hissedebiliyorum. Bir yanımda bununla mücadele etmek istiyor

ama onun dikkatli bakışları karşısında bunu yapamıyorum, bu yüzden bacaklarımı kaldırıyorum ve istediği

pozisyona giriyorum.

Elbisem orta kısmıma kadar uzanıyor ve çıplak kalçalarımı ve külotumun dantellerini ortaya çıkarıyor.

Creighton'ın önüme yürür yürümez gördüğü külot. Ben titrerken ve kendimi tamamen yabancı hissederken, o

bir heykel gibi hareketsiz kalıyor.

Bacaklarımı kapatmaya başladım ama onun sadece sert bir bakışı bile bu fikirden vazgeçmem için yeterliydi.

Kahretsin.

Neden şu anda tamamen farklı bir insana benziyor ve neden buna bu kadar sert tepki veriyorum?

"Bu bir tane." Sandalyemi masamdan çekip ağırlığını üzerine vererek amımla göz hizasında oturuyor. "Bir daha

bana itaat etmezsen saat on olacak."

Bu kadar yakından, onun sarhoş edici kokusunda boğuluyorum, koyu gözleri ise bacaklarımın arasını yutuyor.

"Uyarılarımı ciddiye aldığını söylemiştin, değil mi?"

Beni gördüğü açığa odaklanmamaya çalışarak ama başaramadığım için başımı salladım. Bu o kadar samimi

ki, ciğerlerimi hava için çırpındıracak türden bir yakınlık.

Eli bacaklarımın arasına doğru fırladı ve beni külotumun içinden kavrayıp parmaklarını hassas etlerime

sapladığında nefesim kesildi.

"Peki nasıl oluyor da sıırıslıkam oluyorsun, küçük mor?"

Dudaklarımı büzdüğümde avuçlarım terliyor.

"O akıllı ağız şimdi nerede?" Dikişleri kıvrımlarıma sürtünecek şekilde külotumu çekiştiriyor. "Yoksa bu sadece

yalan söylemek için mi saklandı?"

Aşırı uyarılmış kıvrımlarımdaki gergin kumaşın sürtünmesi hem zevkli hem de acı verici. Belki bu iki duygunun

Creighton'la el ele gidebileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Sen tam bir salaksın, küçük eteklerin ve dantelli külotlarınla ortalıkta dolaşıyorsun, disipline olmak için

yalvarıyorsun." Eli amımın üzerine iniyor. Zor. "Ama şimdi çekilemezsin. Bu iş böyle yürümüyor. Neden biliyor musun?"

Vuruşunun gücünden tüm vücudum sarsılıyor, gözlerimden yaşlar akıyor ve külotumu ve elini daha fazla uyarılma kaplıyor.

Vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor; dünyevi, hayvani sadizmle dolu. "Çünkü senin benim oyuncağım olacağına karar verdim."

Ve sonra o benim peşimde.

Damarlı eli kalçamı sarıyor ve bacaklarımın arasına dalarken çok küçük görünmesini sağlıyor. Dişleri

külotumun içinden amımı kemirdiğinde kirli çenesi hassas iç organlarımı tırmalıyor, ardından onları

çekirdeğimden söküp atıyor.

Vücudum titriyor ama keskin dilini deliğimin içine soktuğunda tam bir şoka giriyor.

Sarsılarak masadan kalktım ama tutuşu beni tekrar aşağıya indirdi.

Kutsal. Cehennem.

Çok fazla hareket etmemek içimdeki her şeyi gerektiriyor. Biraz sürtünme sağlamak için bacaklarımı birbirine

kenetlemeye çalışıyorum. Bir şey, herhangi bir şey ama kalçamı acımasızca kavraması bunu yapmamı

yasaklıyor.

İçimden tüm vücuduma zevk kıvılcımları yayılırken başım geriye döndü.

Klitimi başparmağı ve işaret parmağı arasında ustalıkla, beni diliyle siktiği aynı çılgın hızda yuvarlıyor.

Kalçalarım öne doğru fırladı ve bunu ancak dilinin çılgın ritmi neredeyse beni çözecek hale geldiğinde fark

ettim. Saçını yakalamak için ellerimi kaldırıyorum ve yıldızlar görüş alanımda dans ederken yüzünün üzerinde

geziniyorum.

Güçlü bir orgazm üzerime çöküyor.

Bu sefer daha çaresiz ve gücü o kadar dengesiz ki bayılmadığıma şaşırdım.

Utanmaz inlemelerimi bastırmaya çalışırken kirpiklerim tarafından kamufle edilen göz kapaklarım aşağı iniyor.

Creighton'ın kafası bacaklarımın arasından görünüyor ve amıma o kadar acımasızca tokat atıyor ki, ben de

bağırıyorum.

Zevk acıya karışıyor ve gözlerime yapışan yaşların birincisinden mi yoksa ikincisinden mi olduğu hakkında

hiçbir fikrim yok.

"Elini masadan çekebileceğini söylemiş miydim?"

Başımı sallıyorum ve o bana dik dik bakıyor.

Terli avucum tekrar masaya düşerken, Hayır, diye mırıldandım.

"Peki sana cezanın ne olacağını söylemiştim?"

"Ah."

"Ah bu bir cevap değil."

"On."

Beni cezalandırma vaadiyle yüzünün hatları korkutucu bir heyecanla kaplanıyor. Acı vereceğini, bedenimin

onun yaptığı haritayı taşıyacağını bilerek hareket ediyor.

"Saymaya başla." Eli tekrar amımın üzerine indi ve nefesim kesilerek ürktüm.

Tokatlarının acısı her tokatla birlikte artıyor, asgari düzeyde bir zevk sunuyor, gelmemi istememe yetecek

kadar ama gelmeme izin vermeyecek kadar değil.

Cezasını verirken çok vahşi ve kesinlikle acımasız. Ben bağırdığımda, çığlık attığımda ya da hıçkırdığımda

durmuyor.

Özellikle ağladığımda.

Gözyaşlarım gözlerindeki o sadist parıltıyı, daha fazlasına, daha fazlasına ve çok daha fazlasına olan ihtiyacını

derinleştiriyor.

Bir canavar.

Keskin hatları, sert çenesi ve ince dudaklarıyla şu anki hali budur.

Ve kontrol.

Onunla birlikte damlıyor. Ne zaman bacaklarım titrese ya da düşse, doğru pozisyonda olmam için onları tekrar

düzeltiliyor.

Bu yüzden onun istediğini yapmak için emrindeyim.

Bitirdiğinde gözlerimden yaşlar akıyor. Uyarılma bacaklarımın iç kısımlarını kaplarken bile amım yanıyormuş

gibi hissediyor.

Creighton sandalyesini itip üzerime doğru yükseldi. Bacaklarım hâlâ bükük, tüm vücudum titriyor ve

yanaklarımdan yaşlar akıyor. Ancak başımı daha fazla belaya sokma ihtimaline karşı onları silmeye cesaret

edemiyorum.

Bunun nasıl çalıştığından hala emin değilim ama acıya ve rahatsızlığa rağmen açıklanamaz bir şekilde ona

çekildiğimi biliyorum.

Eli kızgın yanağımdan daha soğuk, daha büyük ve... güvenli bir şekilde yüzüme uzanıyor.

Ben sessizce burnumu çekerken o da başparmağını göz kapaklarımdan altını okşuyor, gözyaşlarını cildimin

üzerinde kaydırıyor.

Okyanus gözlerinde saf sadizm parlıyor, sahip olabileceği her türlü asil duyguyu yok ediyormuş gibi görünüyor.

"Gözyaşlarını görmeyi seviyorum."

İçimden bir ürperti geçerken nefesim kesiliyor. "Bu... kulağa iğrenç geliyor."

"Ben hastayım. Şansın varken uzak durmalıydın."

Başparmağını yeniden yüzümün her yerinde gezdirirken karanlık yüzeyde değişiyor, şekilleniyor ve kaynıyor.

Büyük bir ilgiyle izliyorum.

Tıpkı geçen seferki gibi, ne zaman beni cezalandırırsa, içindeki bir şeyler yüzeye çıkıyor gibi görünüyor.

Savaş.

Isırma.

İsabet.

Sanki...kontrol için savaşıyormuş gibi. Ama kime karşı? Ve ne için?

Sanki düşüncelerimi doğruluyormuş gibi elini cebine sokup geri çekildi.

Ayrılıyor.

Tekrar.

Tüm bunların işlevsizliği karşısında bir boşluk hissi hissetmeden duramıyorum.

Ama beni bu şekilde bir kenara atmasına izin vermeyeceğim. Teklif ettiği çıkış yolunu istedim ama o bunu

yapmama izin vermedi.

En azından bana önemliymişim gibi davranabilir.

Bacaklarımın düşüp masadan sallanmasına izin verdim. "Bu sefer posta kutumda ağrıyan am için merhem

bulacak mıyım?"

Kapının birkaç adım uzağında durdu ve gözlerini kısarak arkasını döndü. "Velet olma."

"Aptallık etme. Ben senin kullanıp atacağın bir seks bebeği değilim."

"Hayır değilsin. Henüz seni becermedim."

Boynum ve yanaklarım ısınıyor ama devam ediyorum: "Ya bana hak ettiğim saygıyı gösterin ya da gitmeme

izin verin."

"Sana gitmene izin vermek için çok geç olduğunu söylemiştim."

"O zaman cevap basit."

Bir kaşını kaldırıyor.

Ciddiyim, Creighton. Blöf yaptığımı düşünüyorsan beni dene. Brandon'la sahte randevuya gideceğim. Daha

sonra pişman olmayacağınızdan emin olun, çünkü aşk romanlarında sahte flört denilen bir kinaye vardır ve bu

her zaman gerçek olur.

Soğuk sesi havada çınlarken kaşları çatılıyor ve gözleri kısılıyor. "Sahte olsun ya da olmasın Brandon'la çıkmak

olmayacak."

"O zaman bana istediğimi ver."

"Peki sen ne istiyorsun küçük mor?"

Masadan atlıyorum ve kahretsin, yeteneklerimi tamamen abartmışım çünkü amım deli gibi zonkluyor.

Creighton da yüzümdeki değişikliği görmüş olmalı çünkü gözleri nihayet benimkilerle buluşmadan önce

karanlık bakışları artık kapalı olan amıma kaydı.

Beklemek.

Korkutucu.

Ona doğru adım atıyorum. "Beni bir randevuya çıkar, sana ne istediğimi söyleyeyim."

"Randevulara katılmıyorum."

Yüzüm gözyaşlarından dolayı korkunç görünüyor olmalı ama yine de saçlarımı savuruyorum. "Bu durumda

sanırım başlamanız gerekecek."

Sonra başımı dik tutarak yanından geçtim.

14

CREIGHTON

"Randevu fikriniz bu mu?" Bakışlarımı barınağın çatısındaki pikniğe benzer ortamda gezdiriyorum.

Annika dün randevu istediğinde onu görmezden gelmeye hazırdım.

Ama bu çileden çıkaran kızın sorunu da bu. Onu görmezden gelmek imkansız.

Ne zaman orada yokmuş gibi davransam, renkli, konuşkan ve kesinlikle küstah varlığıyla içeri dalıp çıkıyor.

Bugün omzuna astığı kocaman bir taşıma çantasıyla gönüllü olmaya geldi. Şimdi bunun ne için olduğunu

anlıyorum.

Yerde kareli mor bir çarşaf yatıyor ve üstünde sayısız tabak duruyor. Makarna, köfte, üç çeşit salata, balık ve

patates kızartması ve meyve sepeti.

Annika dizlerinin üzerinde elma suyuna benzeyen bir şeyi ısıltılı bir bardağa daha da ısıltılı bir pipetle döküyor.

Onun pozisyonuna odaklanmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Onun şakacı olmak istemediğinden

neredeyse eminim, ama doğal olarak bu itaatkar pozisyonlara girdiğinde ve bunu yaparken düpedüz zarif

göründüğünde olan şey tam olarak budur.

Sıcaklık belimin altına doğru hücum ediyor ve aletim yavaş ama emin adımlarla uyanıyor. Minik amını içten

dışa doğru esnetme ve yırtma düşüncesi daha da yoğunlaşıyor.

Çok erken.

Acıya alışkın değil.

Kahretsin, ben gelmeden önce acıyı bilmiyordu bile. Onu kıramayacağımı kendime hatırlatmam gerekiyor...

henüz.

Ancak bugünkü modası buna yardımcı olmuyor. Dizlerinin üzerinde biten fırfırlı bir etek ve göbek deliğini

ortaya çıkaran omuzları açık kısa bir üst giyiyor. Ona bakış açım o kadar küçük görünüyor ki onu bir kırbaçla

mahvedebilirim.

Hayır, sadece ısırarak işe yarar.

Yarı saydam cildi önce kırmızıya, sonra mora dönüşecekti; tıpkı en sevdiği renk gibi.

"Maalesef ben ilk kız gibiyim ve her zaman izlenmem gerekiyor, bu yüzden bir sonraki duyuruya kadar

geçirebileceğimiz tek randevu türü bu." Bana gülümsüyor, mavi-gri gözleri güneşin altında parlıyor. "Bütün gün

orada mı duracaksın?"

İç çekerek battaniyenin kenarına çöküp birkaç mutfak eşyası alıyorum. "Her şeyi bu kadar... mor yapmak

zorunda mısın?"

"Her şeye huysuz olmak zorunda mısın? Ayrıca mor üstündür. Üzgünüm, kuralları ben koymuyorum."

Ona bakıyorum ve genellikle göz temasını kesiyor ya da konuşarak bu durumdan kurtulmaya çalışıyor ama bu

sefer sanki mantıksız olan benmişim gibi başını sallamakla yetiniyor.

Sonra balıkları ve cipsleri bana doğru itiyor. "Bak en sevdiğin şeyi yaptım. Bana FaceTime üzerinden yemek

yapmayı öğretmesi için Ces'e yalvarmak zorunda kaldım ve bu o kadar da zor değildi. Ayrıca insanlar berbat

bir aşçı olduğumu söylüyorlar ve buna ailem de dahil. Ava ayrıca salataya sadık kalmam gerektiğini söylüyor,

bu yüzden yemek istemezsen bunu kesinlikle anlarım.

Bunu bana o lanetli beslenme çantasını vermeden önce söylemeliydim. Kabı açtım, yiyecekten bir ısırık aldım

ve neredeyse çiğnemedem yuttum. Ben gezegendeki yemek seçmeyen bir numaralı insanım. Yiyecek olduğu

sürece onu yerim ama Annika sertifikalı bir gıda terörizmidir.

Mutfığa girmesi yasaklanmalı.

Tuzlu şey boğazımdan aşağı yuvarlanırken ifademini değiştirmemesine şaşırdım. İlki bitmeden bir ısırık daha

alıyorum.

Bir şişe su aldığımda iri gözleri ve aralık dudaklarıyla beni izlediğini fark ettim.

"Nasıl oluyor?"

"Fena değil." Abartılmış bir ifade. Bu şimdiye kadar tükettiğim en kötü şey ve annemin de o kadar iyi bir aşçı

olmadığını düşünürsek bu bir şey ifade ediyor.

Ama tıpkı annem gibi Annika da benim için çaba gösterdi. Yani bu olumlu bir şey sanırım.

Yüzü düşüyor ve bardağındaki pipetle oynuyor. "Ah."

Yüzündeki bu ifadeden nefret etmem normal mi? Tamamen parlak ve kahrolası ışıltılı bir durumdan tam bir

keyifsizliğe dönüştüğünde daha da belirgindir.

"Bu iyi." Yemeye devam ediyorum. "Tuz konusunda biraz fazla."

Başka bir yetersiz ifade.

"Gerçekten mi?" Elini uzatıyor ama sonra duruyor. "Deneyebilir miyim?"

"HAYIR."

"Bu kadar cimri olmayı bırak. Sadece tuzun ne kadar kötü olduğunu görmek istiyorum."

"Yine de hayır."

Çatalını salataya sapladı ve yüzünü onunla doldurdu, kirpiklerinin altından bana baktı.

Onun kesinlikle komik ifadesine gülümseme ve suyumun açma dürtüsüne direniyorum. İlk defa duygularını bu

kadar dışa vuran birini görüyorum, bu biraz sarhoş edici oluyor.

Yüzündeki gözle görülür değişikliği görmek için onu kışkırtmak ya da kızdırmak çok eğlenceli.

Bir süre sessizce yemek yiyoruz, ya da daha çok benim yediğim gibi, sonra hemen hemen aynı anda su

içiyoruz.

Yine de barışçıl aşamanın üç, iki ve birde bitmesini bekliyorum.

"Bunun bir randevu olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre sana yemek ayarladım. Belki de gelecekte

yiyecek hiçbir şey eklememeliyim."

Gelecekte hiçbir şey pişirmemelisin.

Ama bunu söylemiyorum ve onun yerine ilk yemeği bitirdikten sonra köftelere geçiyorum.

Annika hâlâ salatasını canı pahasına saklıyor.

"Sana sormak istiyordum, neden yemekten bu kadar hoşlanıyorsun? Aslında bundan gerçekten hoşlanıyor

musun, yoksa sadece yemek yeme eylemini mi seviyorsun bilmiyorum."

Aynı derecede korkunç köftelerin ağzını yuttum ve başımı kaldırdım. "Neden soruyorsun?"

"Seni daha iyi tanımak istiyorum."

Bilinecek ne var?

Onun kişiliğini tanıdığım için, karanlığın ilk işaretinde kaçacağından hiç şüphem yok.

Dün senin o berbat yanından kaçmadı. Ya da ondan önceki zaman.

O küçük sesi görmezden gelip "Gerek yok" diye mırıldandım.

"Oh hayır. Buna karar vermek sana bağlı değil. Tam olarak ne olduğumuzdan emin olmasam da, bir şey

olduğumuzdan eminim ve kurallar birbirimize açılmamız gerektiğini söylüyor. Bu yüzden bana söylemek

isteyebilirsin yoksa seni rahatsız ederim.

Kaşımı kaldırdım. "Beni rahatsız edeceksin, öyle mi?"

"Ölümüne bayım. Buna güvenebilirsin. Ben ısrarcı olmaktan başka bir şey değilim. Aslında kalıcı muhtemelen

göbek adım olmalı.

"Velet olması gerektiğine eminim," diye homurdandım. Sırıttıyor ve gözlerimi kısıyorum. "Ne?"

"Hiç bir şey. Ne kadar kuru olursa olsun bir mizah anlayışının olması hoşuma gidiyor."

"Sen az önce bana kuru mu dedin, velet?"

Tamamen alaycı bir tepkiyle elini göğsüne vuruyor. "Sen az önce bana velet mi dedin?"

"İzle yoksa saymaya başlayabilirim."

Dudaklarını büzüyor ve hafif bir hareketle omuzları kalkıyor. En azından acı vaadinin onun üzerinde bir etkisi

var.

Şimdilik.

Suyumdan bir yudum alıp uzaktaki binalara bakıyorum. "Çocukluğumda neredeyse açlıktan öleceğim bir

dönem vardı. O zamandan beri, midemde doldurulamayan veya doyurulamayan bir kara delik varmış gibi

hissettim, bu yüzden ne zaman yiyecek olsa, hepsini tüketme ihtiyacı duyuyorum.”

Çatalını tutuşu zayıflıyor ve bana köpek yavrusu gözleriyle bakıyor.

Masum gözler.

Tekrar gözyaşlarıyla doldurmaya ayartıldığımı.

"Annenle baban bunun farkında mı?"

“Beni o sonsuz açlıktan kurtardılar.”

"Özür dilerim..."

"Bana acıma, yoksa bu seninle son paylaşımım olur."

"Haklısın. Üzgünüm. Sana acımaya hiç niyetim yoktu ve aslında bunu da yapmak istemezdim. Empati yapmak

bana doğal geliyor. Ama Çaykovski'ye yemin ederim ki bunu bir daha yapmayacağım."

Pek çok insan tanıdım. Bazıları çok gizli, bazıları sahte, bazıları gerçek ama hepsi şüphesiz kendinden bir

parça saklıyor.

Annika kendisi hakkında bu kadar açık sözlü olan tek kişi. Gördüğünüz şey kelimenin tam anlamıyla elde

ettiğiniz şeydir; çoğu zaman.

Daha derine inip daha sıkı çekersem, yüzeyin altında gizlenen karanlığı ortaya çıkarabileceğime dair bir his var

içimde.

Gerçek şu ki, mazeret sunma zahmetine girmeden yanlış yaptığını kabul eden tek kişi o.

Ve bu biraz fazla hoşuma gidiyor olabilir.

Üçüncü tabak olan makarnayı önüme itiyor.

Onu alıyorum, tuzlu bir lokma yutuyorum, sonra tabağı kucağımda tutarak elime yaslanıyorum. "Çaykovski'yle aranızda ne var?"

Yüzü sanki idolüyle tanışıyormuşçasına parlıyor ve yüzü parlıyor. "O benim tanrım. İnsanların İsa'ya, Allah'a ve

Buda'ya nasıl ibadet ettiğini biliyor musun? Çaykovski'nin balelerini, konçertolarını ve senfonilerini dinliyorum.

Bana dinlerin uğruna çabaladığı maneviyatın aynısını veriyorlar. Her şey dört yaşımdayken başladı ve annem

beni ilk baleme götürdü. Kuğu Gölü'nü izlerken ağladım ve Çaykovski'nin dehasında kayboldum. Eve varır

varmaz ona 'Konuşmamız lazım anne' dedim. Büyüdüğümde tamamen bir kuğu olacağıma karar verdim, bu

yüzden babamı ikna et ve bunu gerçekleştir. Lütfen lütfen."

Yemek yemeden çatalımı tabağa kaydırıyorum. Tuzluluktan o kadar nefret ettiğimden değil ama onun o

yumuşak, enerjik sesindeki hikaye anlatımı yemekten daha eğlenceli.

Bu bir ilk.

"Bunu onun yaptığını varsayıyorum?" Onu konuşturmaktan başka bir sebep istemiyorum.

"Başlangıçta? O buna tamamen karşıydı. Sorun şu ki, annemin en sevdiği gardiyanı ve en iyi arkadaşı olan

Yan'dan büyürken bu konuda daha fazla şey öğrendim; bu arada o, babamın en az sevdiği kişi, çünkü babam

dar görüşlü ve kıskanç olabiliyor. Her neyse, annem New York Şehir Balesi'ndeki ikonik bir baş balerin gibiydi

ama kariyeri aniden sona erdi. Ondan sonra, tüm bu sahneden nefret etti ve kariyerinin ben küçükken sona

ermesiyle yüzleşmeye başladı, bu yüzden ilk etapta beni o gösteriye götürdü. Orada ünlü yönetmenler,

koreograflar ve balerinler gibi arkadaşları var. Yine de o hayatı yaşamamı istemedi. Bu yüzden babamı ikna

etmeme yardım etmek yerine onu ikna eden kişi o olmalıydı. Şok edici, biliyorum. Ben de inanmadım.

Sonunda her şey yolunda gitti ve ilk bale yolculuğumdan birkaç ay sonra derslere başlamama izin verdi." İcini

çekiyor ve meyve suyunu yudumluyor. "Balerin olmak istediğimden o kadar emindim ki. Hatta lisede birkaç

gösteriye katılmayı başardım ve çok da başarılı oldum ama annem beni bir yıl boyunca üniversiteyi denemeye,

sanatı akademik açıdan incelemeye ve sanatı baleden daha çok sevip sevmediğimi görmeye ikna etti. Her

şeyden çok macerayı ve geçici de olsa babamın dikkatli bakışlarından ayrılma şansını kabul ettim. Hangisini

en çok sevdiğimden emin değilim. Yıl sonunda karar vereceğim." Başını kaldırıyor, gözleri genişliyor. "Bunun

için üzgünüm. Kendimi kaptırdım sanırım."

"Ne hakkında?"

"Sen...çok konuştuğumu söylemeyeceksin değil mi?"

"Çok konuşuyorsun."

"Ah."

"Ben buna alışığım."

"Ah." Bu bir sırtısla geliyor. "Ama biliyorsun, sen çok az konuştuğun için senin yanında çok fazla konuştuğumu

hissediyorum. Birisinin sessizliği doldurması gerekiyor."

"Neden doldurulması gerekiyor?"

"Sosyalleşmek ve bağlantılar kurmak insanın doğası değil mi?"

"Bütün insanlar aynı değildir."

"Bu doğru. Daha önce sizin tipinizin var olduğunu bilmiyordum."

"Benim tipim?"

"Bir prenze benziyor ve şeytani zevklere sahip. Beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve beni gafil avladı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Şeytanın tadı, ha?"

"Ah, acı verirken yüzünü gördün mü? Dur bir dakika, gülümsüyor musun?" Ben boş yüzüme döndükten çok

sonra telefonunu çıkarıyor ve binlerce fotoğrafa benzeyen fotoğraflar çekiyor.

Yine de sırtıyor, telefonunda gezinirken başarısından memnun görünüyor.

Kemerimin altındaki ani kalınlaşmayı hafifletmek için yerimde kıpırdandım.

"Acıdan nefret ettiğini söylemiştin.

Hala durum böyle mi?"

"Tamamen. Kim acı çekmek ister?" Hala telefonuna odaklanmıştı.

Çenem kasılıyor ve kutuyu daha sıkı tutuyorum. Başlangıçta ona karşı sakın davranırsam kendine gelir diye

düşünmüştüm ama belki de sadece vanilya isteyen biriyle zamanımı boşa harcıyorumdur.

Ama onun zevklerini karıştırmış olamazdım.

Annika'nın, özellikle dikkat etmediği zamanlarda ara sıra dışarıyı gözetleyen bir iç itaatkarı var.

"Şeytanımın zevklerinden biri de, ancak acı verirsem zevk hissedebilmemdir."

"Bilmiyor muyum?" Sahte bir tepkiyle başını sallıyor. "Dünkü aptalca cezadan dolayı hâlâ kızgıyım."

"Bana bak."

"Bir sn."

Uzanıp telefonunu alıyorum ve elinden fırlatıyorum. "Bana bak dediğimde bana bakacaksın."

Yoğun bir şekilde yutkunuyor ve yanaklarına kırmızı bir renk yayılıyor. O allığı yalamak, kemirmek, dişlerimin

arasında ezmek istiyorum.

İlgi odağı olmak için işaret ve orta parmaklarımla çenesini kaldırdım. "Bunun geçici bir oyun ya da deneme

olduğunu sanıyorsan neyle karşı karşıya olduğuna dair hiçbir fikrin yok küçük mor. Hayatını kahvaltı niyetine

yiyeceğim ve kimsenin seçebileceği bir artık bırakmayacağım. Sana bir şey yapmanı emrettiğimde onu

sorgulamıyorsun, bana tavır almıyorsun ve kesinlikle bu konuda veletlik yapmıyorsun. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarını bir araya getirmeden önce dudakları titriyor.

"Cevabın nerede?"

"Hala bunu düşünüyorum."

"'Evet, anlıyorum' cevabında düşünülecek hiçbir şey yok."

"Hayır, söylediğin her şeye katılmayacağım. İlişkiler böyle yürümez. Vermek ve almak ve bunun gibi şeyler var.

Google'da aratabilirsin."

"Annika."

Titreme devam ederken bile yüzü gülümsüyor. "Ne, Creighton?"

"Sen zorluyorsun."

"Ve sen baskıcı davranıyorsun. Seksteki hakimiyetinden ve hatta acıdan rahatsız değilim, çünkü bu aynı

zamanda zevk de getiriyor, ama sen benim hayatımı dikte etmeyeceksin ya da onu kendi kurallarına göre

yaşamamı sağlamayacaksın. Bu, Papa ve Jeremy 2.0'a benziyor ve ben onun hayranı değilim."

Çenesini serbest bırakıp geri itiyorum. "Bu bir tane."

"Ciddi olamazsın değil mi?"

"İki."

"Ah, hadi ama. Fikrimi ifade edemiyorum?"

"Bana meydan okuduğunda değil, hayır. Üç."

"Saymayı bırak, lanet olsun."

"Konuşmayı kesmezsen hayır. Dört."

"Sen..."

"Beş."

Bir şey söylemek için dudaklarını açıyor ama hemen kapatıyor ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bana

bakıyor.

Görünüşe göre çenesini kapalı tutmasını sağlayacak mükemmel yöntemi buldum.

O salatasını defalarca bıçaklarken ama neredeyse hiçbir şey yemeden yemeğimi sessizce bitiriyorum.

Gülümsemeyi bastırıyorum.

Yalnızca Annika, eylemleriyle de olsa ses çıkarmaya çalışırdı.

Birkaç kez ağzını açar, sonra cezalarının daha da artacağını hatırlayınca kapatır ve usulca inler.

Birkaç dakika boyunca onun mücadelesini izliyorum, manzarayı biraz fazla beğeniyorum ve sonunda

konusuyorum: "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Şu anda senden nefret ediyorum."

Çenem kasılıyor. "Altı. Bir dahaki sefere konuşmadan önce düşün."

"Ben hala senden nefret ediyorum. Geçen hafta senin için özgürlüğümü feda ettiğime inanamıyorum."

"Yedi." Başımı eğiyorum. "Peki özgürlüğünüzü feda etmekle ne demek istiyorsunuz?"

"Gerçekten Kill, Niko ve Gaz'ın iyi kalplerinden ayrılmaya izin verdiklerini mi düşündün?"

Gözlerimi kısıyorum. "Takma ad kullanmayın. İsimleri var."

"Ah, lütfen. Ayrıca konu bu değil. Konağı yaktığını düşünüyorlardı ve Elitlerle olan yakınlığını göz önünde

bulundurursak en muhtemel aday da sensin, bu yüzden suçu başka yöne çekmek için onlara bütün gece

benimle olduğunu söyledim. Doğal olarak Jeremy bunu öğrendi ve beni ev ve kampüs hapsine aldı.”

Bulaşıkları ve kabı yere koyuyorum. Elitlerin malikanesinde uyandığımda Remi aşırı davranıyordu, bana en

sevdiği yavru olduğunu söylüyor ve onu artık endişelendirmememi istiyordu.

Ayrıca Kafirlerden beni almaya gelmeleri için bir telefon aldıklarını söyledi, bu yüzden Nikolai'nin beni

bayıltmakla hata yaptığını anladığını ve beni bırakmaya karar verdiklerini düşündüm. Annika'nın bu olayla bir

ilgisi olduğuna asla inanmazdım. İyi kız Annika. 'Çatışma kötüdür' Annika.

Lanet olsun, bir keresinde Ava'ya tam olarak bu cümleyi söylediğini duymuştum. Çatışma kötüdür ve ne

pahasına olursa olsun kaçınılmalıdır.

Jeremy'nin etrafındaki güvenliği sıkılaştırdığını ve güvenliğinden endişe duyduğu için REU'nun yurduna

gelmesini engellediğini sanıyordum.

Meğerse onu özellikle benden uzak tutuyormuş.

"Neden bunu bana şimdi söylüyorsun?"

Bir elini havaya kaldırıyor. "Önemli olduğunu düşünmedim."

"Bu. Kendini tehlikeye atmaman konusunda seni uyarmadım mı? Kardeşinle ben ilgilenebilirdim.

“Peki bunu ne zaman yapardın? Kafirler seni ezip geçene kadar dövmeden önce mi sonra mı?

“Önemli değil. Ciddiyim, Annika. Başkaları için kendinizi feda etmekten vazgeçin. Hiç kimse buna değmez, ben de dahil."

"Buna sen değil ben karar vereceğim."

“Annika,” diye uyarıyorum.

"Sekiz? Her neyse."

"Dokuz yap."

Sinirli bir nefes verdi ama bana yine o masumiyetle baktı. "Yaptın mı?"

"Ne yap?"

"Köşkü mü yakacağız?"

"Yaptığımı mı düşünüyorsun?"

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kafirlerin yerleşkesinde kundakçılık geçmişiniz var. Bu arada bunu neden

yaptın?”

"Bilmen gereken bir şey yok."

"O zaman benim odama gelmeye ne dersin? Sanırım o kadar yer varken neden oraya geldiğinizi bilmeye

hakkım var.”

"Bir kaçış yolu bulmaya çalışıyordum." Herhangi bir balkonu kullanabilirdim ama bilinçsizce onun balkonuna

atladım.

Verandadaki mor yastıklar ve kızlara özgü Peluşlar göz önüne alındığında bunu fark etmek daha kolaydı.

O zamanlar balkonuna girmek için o ani kararı neden verdiğimden emin değildim ama şimdi biliyorum.

Annika Volkov'a ve onun sinir bozucu, geveze varlığına kesinlikle ilgi duymadığımı düşündüğümde bile, o

ortalıkta olmadığına hâlâ onu arıyordum. Bunu hiç yüksek sesle dile getirmedim ama orada olmadığına fark

ettim.

Kendime rağmen.

O zamanlar üç gün boyunca kızların evine gelmiyordu ve ağabeyinin malikanesine kapatılmıştı.

Ve bir yanım onu görmek istiyordu.

Cevabım karşısında omuzları düştü ama şöyle dedi: "İkinci yangın bununla mı ilgiliydi? Ek binadaki işi

bitiremediğiniz için kapsamınızı genişletmeye mi karar verdiniz?"

"Ve bu sırada hayatınızı riske mi atacaksınız?"

"Daha büyük bir iyilik için küçük fedakarlıklar, değil mi?" Bütün vücudu kasılıyor ve parmakları titriyor. Sözlerine

söylerken bile inanmak istemiyor.

"Eğer düşündüğün buysa burada işimiz bitti." Kalktım.

Annika da benimle birlikte ayağa kalkıp kolumu tutuyor. "Bu doğru mu?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Seni inciteceğimi, sonra da seni ve kardeşini kurtaracağımı mı sanıyorsun?"

Sessiz kalıyor.

"Buna inanıyor musun, Annika?"

"Hayır," diye mırıldandı küçük bir mırıltıyla. "Ama bunu senden duymak istiyorum."

"Sana asla zarar vermem."

Uzun bir nefes dışarı çıkıyor ve ışık yavaşça gözlerine geri dönüyor. Hafifçe gülümsüyor ve önümde duruyor;

onu gölgede bırakacak kadar yakınımda. "Seks dışında demek istiyorsun."

"Seks dışında, velet."

"Ya çok fazla gelirse ve gerçekten daha fazla dayanamazsam? O zaman ne yapacağım?"

"Bir kelime seç ve söyle. Duracağım."

"Ohh, güvenli bir kelime gibi mi?"

Daha çok karanlığımdan bir kopuş gibi. Ama başımı salladım. "Evet, güvenli bir kelime. Ne olmasını

istiyorsun?"

"Menekşe" diyor düşünmeden. "Renk olarak hoşuma gitmiyor. Mordan daha az üstün.

"Ben niye şaşırmadım?"

"Çünkü beni tanımaya başlıyorsun. VIP olduğunuz için tebrikler."

Alnına alaycı bir şekilde hafifçe vuruyorum, acıtacak kadar sert değil.

Saldırıya uğrayan deriye avuç içiyle vuruyor. "Bu ne içindi?"

"Akıllı küçük ağzın için."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum... ah hayır!" Açılan ve yağmur yağan gökyüzüne bakıyor. "Saçlarım.

Haydi İngiltere. Kahretsin."

Elleriyle başını örterek alt kata çıkan kapıya doğru koşuyor.

Kapı eşiğine sığındığında arkasına baktığında beni bıraktığı yerde dururken buldu.

Gökyüzüne bakıyorum, yağmurun beni saniyeler içinde ıslatmasına izin veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve

üzerime akmasına izin veriyorum.

Yağmuru her zaman sevdim.

O gün hastanede uyandığımda ve annem ve babamla ilk tanıştığım gün yağmur yağdı. Bir bakıma yağmur her

şeyi yıkar.

Kanlı bir geçmiş de dahil.

Geçici de olsa bana yeni bir başlangıç verdi.

"Creighton, ne yapıyorsun?"

"Yağmuru hissediyorum."

"Ama hepiniz ıslanmışsınız!"

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Bu yorumun benimle mi yoksa seninle mi ilgili olması gerekiyor? Son

kontrol ettiğimde, onu cezalandırdıktan sonra amın tamamen ıslanmıştı.

"Sen... kahrolası sadist sapık."

"Ve bu da on." Gözlerimi açtım, başımı ona doğru kaldırdım ve elimi uzattım.

"Buraya gel."

"Yağmurun ortasında dışarı çıkacağımı sanıyorsan delisin."

"Bu çılgın dünyada çılgınlık normal değil mi?"

"Hayır. Bu muhteşem görünmek için saçımı düzeltmek için iki saat harcadım.

"Yağmurdan saklanmaya devam edersen, çok şey kaçıracaksın."

"Saçımı ve kıyafetlerimi mahvetmek yerine kaçırmayı tercih ederim. Bütün yiyecekler bile yok oldu."

Omuzumu kaldırıp gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Annika muhtemelen saçını kurutmak için aşağıya uçuyordur. Bir yerlerde yedek kıyafetleri varsa şaşırmam. Bu

tür durumlara her zaman hazırlıklıdır.

Her zaman en iyi şekilde görünmeye çalışır, sanki daha azı kişiliğine doğrudan bir hakaretmiş gibi.

Küçük bir el elimin içine girmeden önce havayı yavaş klasik müzik dolduruyor ve yumuşak menekşe kokusu

burun deliklerimi dolduruyor. "Eğer saçımı mahvedeceksem benimle dans etsen iyi olur."

Gözlerimi açtım ve onun sırlıslık olmuştur minyon yüzüne baktım. Su damlacıkları yanaklarından boynuna

doğru süzülüyor. Beyaz üst kısmı şeffaflaştı, askısız sütyenine doğru şekillendi ve yuvarlak, diri göğüslerinin

bir ipucunu ortaya çıkardı.

Aşağı inmeden önce kapşonlumu ona vermeyi aklımın bir köşesine not ettim ki kimse onu bu şekilde

görmesin.

Ben dans etmiyorum, diyorum ona.

"Merak etme. Sana öğreteceğim." Elini omzuma koyuyor ve benimkini beline koyuyor, sonra müziğin ritmine

göre yavaşça hareket etmeye başlıyor.

Kollarımda çok küçük ve doğru hissediyor.

Onunla ziyafet çekme, onu yutma, onu yutma ihtiyacı içimde bir dürtü gibi atıyor.

Açık.

Ve üzerinde.

Ve devam ediyorum.

Yüzümdeki hayvani ihtiyacı görmüş olmalı çünkü dudakları aralanıyor. Hava daralıyor, ona şaplak attığımdan

ve o da oradan geldiğinden beri artan dayanılmaz bir gerilimle yer değiştiriyor.

Acıyı umursamamakla kalmıyordu, aynı zamanda bundan da etkileniyordu.

Sonunda sınırlarını bulmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi merak ediyorum.

Acaba bu sınırlarda duracak mıyım?

"Şimdi beni döndürüyorsun," diye fısıldıyor, sesi sessizlikte çok yüksek çıkıyor. Sonra elimi kullanarak

vücudunu bir tüy zarafetiyle döndürüyor.

Zarafetine, kollarımda kendini ne kadar doğru hissettiğine, onu nasıl bana karşı baskı altında tutmak

istediğime takılıp kaldım, bu yüzden onu geri çekiyorum ve göğsüme çarpıyor.

Nefesi kesildiği anda başımı eğip dudaklarını benimkilerle yakaladım. Annika, muhtemelen şoktan dolayı ağzı

hafifçe açık halde bana karşı gevşedi ve ben de dilimi içeri sokma fırsatını değerlendirdim.

Sanki bir tat, bir yudum için açlıktan ölüyormuşum gibi onunla ziyafet çekiyorum.

Öpücük.

Dudaklarım onunkilere baskı yapıyor, dilim onunkine el koyuyor, yalıyor, emiyor, ısıyor, ısıyor ve ısıyor.

İnliyor, elleri omuzlarımda gevşiyor ve bu onu canlı canlı yemem için bir davet anlamına gelebilir.

Onu daha önce hiç öpmediğim gibi öpüyorum, çünkü daha önce hiç öpmedim, bu davranışın hiçbir değerini

düşünmedim; ta ki bu yıkıcı gülle hayatımın içinden geçene kadar.

Dudaklarım doyumsuz bir canavarın enerjisiyle onunkilerle ziyafet çekiyor, ta ki nefesi kesilinceye kadar,

vücudu benimkiyle şekillenene kadar. Ta ki onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi artık çözemeyene

kadar.

Yağmur da bu anın tanığı gibi üzerimize yağıyor.

Annika Volkov'un benden kaçamayacağına karar verdiğim an.

Kendisi istese bile.

15

ANNIKA

Hayatımın alt üst olduğu günün üzerinden iki hafta geçti.

Yağmurda Creighton'la dans ettiğim ve onun beni öptüğü günden beri.

Ya da daha doğrusu beni bütünüyle yuttu ve bayılacağımı düşünene kadar kalıntılarla ziyafet çektim.

Öpüşmenin bir ölüm kalım deneyimi olabileceğini hiç bilmiyordum ama Creighton açıkça tüm inançlarımı iptal

etmeyi kendine misyon ediniyor.

Ondan önce acıya karşı çok duyarlı olduğumu sanıyordum ama her cezayla, her tokatla, belki de bu

ahlaksızlıktan keyif aldığımı düşünmeye başlıyorum. Belki bu kadar sevmemin bir nedeni de duyarlılığımdır.

Ya da belki sonrasında olanlardan hoşlanıyorum; kontrol eden dokunuşlardan, dünyayı sarsan orgazmdan.

Gözyaşları bile.

Ondan önce ağlamanın zayıflık olduğunu düşünürdüm. Artık ne zaman ağlasam Creighton'ın şiddeti bir adım

daha artıyor ve beni tamamen yutuyor.

Böyle bir sadist.

Ama o benim sadistim.

Son iki haftadır beni bilmediğim kavramlarla tanıştıyor. Bana şaplak atarken külotumla veya parmaklarıyla

ağzımı tıkmak gibi - bundan kesinlikle biraz fazla keyif aldı. Ya da bana orgazm için yalvartmak, beni perişan

edene kadar kışkırtmak.

Ama aynı zamanda bana acıyı kucaklamayı, onunla savaşmayı bırakmayı da öğretti ve bunu yaptığım anda

zevk çok daha kolay geliyor.

Kısmen onun hizmetlerine alışmaya başladığım için.

Kısmen acının arkasında o olduğu için. Başkası değil - Creighton.

Gerçi onu idolleştirmeyi uzun zaman önce bıraktım. O sadece kusurlu bir insan değil, aynı zamanda bazen

ondan hoşlanmıyorum. Özellikle zorba moduna girip temel istekleri reddettiğinde.

Hayır dersem cezalandırılıyorum.

Eğer ona karşı gelirim ben de cezalandırılıyorum.

Eğer benim bir velet olduğumu düşünüyorsa? Evet, bu başımı büyük belaya sokuyor.

Bazen, onun kusursuz kontrolü, onun bazı kısımlarını içeride kapalı tutmanın bir yolu gibi görünüyor.

İçimde bir isyanın yükseldiğini hissettiğinde cezamı daha da derinleştirdikçe bu teori daha da akla yatkın hale

geliyor.

O öpücükten sonra aramızdaki duvarın yıkıldığını hissettim. Üzücü haber şu ki, giderek daha fazla duvar

keşfediyorum.

Sanki beni bir kol mesafesi uzakta tutuyormuş gibi, gerçek doğasını göremeyeceğim kadar uzakta.

Acı vermeden zevk alamayan sadistlerin ötesinde yani.

Bu yüzden onu konfor alanından çıkarmaya çalışıyorum. Ve bu temelde tarih talep ederek oluyor. Evet, onlar

yüzünden cezalandırılıyorum ama buna değer.

İlk başta sık sık sığınağın çatısında buluşup öğle yemeği yiyorduk ama Jeremy geçen hafta güvenliği gevşetti.

Artık gardiyanlar beni takip etmiyor ve omzumun üzerinden bakmam gerekmiyor. Hatta kızlarla takılmaya bile

gidiyorum; yine de geceleri yurttan geçirdiğim aşamada değilim.

Özgürlüğüm için ayağımı yere basmak zorunda kaldım, babamı ve annemi aradım ve eğer beni zincirlemeye

devam ederlerse kaçacağımı söyledim.

Babam gerçekçi bir şekilde "Yani kaçabilirsen" dedi ama sonra Jeremy'ye bana özgürlük vermesini söyledi.

Babanın tamamen sert aşkla ilgili olduğunu söylüyorum sana.

Neyse, uzun zamandır beklediğim özgürlüğüme kavuştuktan sonra Creighton ve ben sinemaya gittik ve

şaşırtıcı bir şekilde o film sırasında uyumadı.

Ayrıca dağlara doğru koşuya çıktık, daha doğrusu o beni sürükledi. Ne? Yürüyüş yapmayı sevmiyorum. Buna

böyle denir. Bu koşu değil, kahrolası yürüyüş.

Ben mücadele ederken, kızarıırken ve her on dakikada bir mola talep ederken o sadece gülümsedi ve başını salladı.

Gülümsemesini gördüğümünden beri yaşadığım rahatsızlığa değmiş olabilir. Özel baskılar kadar nadirdirler ve

kalp sorunlarına neden olma yetenekleri vardır. Belki de onlara sık sık göstermemesi bir lütuftur.

Ayrıca onları ya da onu paylaşmak istemiyorum.

Ama bugün buna mecburum.

Ava, Cecily ve ben dövüş kulübüne gittik. REU ve The King's U öğrencilerinin birbirlerini dövdüğü yer burası.

Hatta bunun için şampiyonlukları bile var. Devam eden tüm rekabetler için bir havalandırma çıkışı gibi.

Kafirler şampiyonanın müdavimleri olduğundan Jeremy buraya gelmeme izin verilmediğini açıkça belirtti.

Beni en son bulduğunda, herhangi bir kavgayı izlemeden önce bana dışarı kadar eşlik etti ve beni ev hapsine aldı.

Bu yüzden bu sefer gizlice içeri girmem gerekiyordu. Bol bir kapüşonlu giydiğimden, saçımı gizlediğimden ve

hatta güneş gözlüğü taktığımdan emin oldum.

Gece vakti ve göz kamaştırıcı ışıklar göz önüne alındığında görüşüm pek iyi değil ama Creighton'ın yarı finalde

Nikolai'den başkasına karşı mücadelesini izlemeden kovulmaktan daha iyi.

Her zaman birinin yüzünü mahvetmeye ve başka birinin hayatına son vermeye hazır görünen aynı Nikolai.

"Siz onu durdurmaya çalıştınız mı?" Kızlara yarı korkmuş bir sesle soruyorum.

Cecily, "Kimse Creighton'ın savaşmasını engelleyemez" diyor.

"Aiden Amca bile." Ava kalabalığı daha iyi görebilmek için parmaklarının ucunda yükseliyor. "Ve Aiden Amca

tanıdığım en acımasız insan, şaka yapmıyorum."

"Belki de acımasızlığını babasından almıştır?" diye sordum, Creighton'ın ringin kenarında Remi'yle

konuştuğunu görünce ya da daha çok Remi'nin tüm konuşmayı yapmasını dinlerken.

Sadece siyah şort giyiyor, fiziğini ve örümcek dövmesini sergiliyor. Ve ben de onu yakından izlemeden, çarpıcı

ayrıntılar içinde kaybolmadan edemiyorum.

Sayamayacağım kadar çok model gördüm ama benim gözümde Creighton yaşayan en güzel adam.

Ve evet ön yargılıyım.

"Hayır" diyor Cecily. "Aiden Amca şiddet yanlısı değil. Yakınında bile değil. O sadece hesapçı ve hataya karşı

metodik biri."

"Totes, ama gerekirse şiddete başvurabilir. Babam her zaman Creigh'in Aiden Amca'nın oğlu olduğuna

inanmadığını söyler. Mesela çok tatlı ve iyi huylu ve aslında babamın kişiliğine uyuyor."

Tatlı? Şaşkın bir halde Ava'ya bakıyorum. Aynı Creighton'dan mı bahsediyoruz yoksa bir şekilde ikizi mi var?

Cecily sırtıyor. "Evet, baban açıkça Creigh'i ağabeyine tercih ediyor."

"Şşş. Ben eğlenirken kötü havayı gündeme getirme." Cecily'nin "Şiddet çözüm değil" yazan tişörtünü işaret

ediyor. Şiddet bir sorudur ve cevabı evettir. "Ve sen buraya tamamen eğlence için geldin."

"Bana bunu satın alan sensin."

"Sana mükemmel görünüyor." Sırtıyor. "O korkak Glyn'e bunu giydirmeliydim. Bizi yine terk ettiğine

inanamıyorum."

"Şiddetten nefret etmiyor mu?" Ben tedarik ediyorum.

"Daha çok Killian'la daha çok ilgileniyor gibi. Yine de onu destekliyorum. O kızın uzun zaman önce düzülmesi gerekiyordu.

Cecily alçak sesle, "Yine de The King's U'dan bir öğrenci dışında biriyle birlikte olmayı dilerdim," diye mırıldandı ve sonra bana gülümsedi. "Alınma."

"Hiçbiri alınmadı." Creighton'a odaklanmışken dalgın bir şekilde elimi salladım.

Ringin diğer tarafında Nikolai kollarını iki yana sallıyor ve gözleri kapalı bir şekilde başını geriye doğru eğiyor.

Siyah saten sabahlığı ardına kadar açık, kırmızı şortunu ve göğsünü kaplayan abartılı dövmeleri ortaya çıkarıyor.

Sanki şeytani bir ritüel yapıyormuş gibi.

İşin güzel tarafı hem Jeremy hem de Gareth onun yanındalar, bu yüzden onlara göz kulak olabilirim ve bu yöne gelirlerse kaçabilirim.

Kardeşimin gelecek hafta ikinci yarı final maçında Landon'a karşı dövüşmesi planlanıyor ve ben kesinlikle bunu izlemek için buralarda olmayacağım.

Nikolai'nin gözleri aniden açılıyor ve doğrudan bana bakıyor.

Bok.

Yarı Ava'nın arkasına saklanıyorum ama bakışları aynı kalıyor. Eğer Jer'e, açık uyarılarına rağmen buraya

geldiğimi söylerse, fildişi kulede yeni bir olay yaşamaya mahkum olurum.

Beklemek.

Yanlara doğru hareket ediyorum ve Nikolai'nin bakışları beni takip etmiyor.

Başlıyor...

Arkamızda duran, kaskatı Brandon'ı bulmak için onun görüş hattını takip ediyorum. Nikolai'nin dudakları

büzülmüş, gözleri sert bakışlarıyla karşılaştığında eli saçlarının arkasını çekiyor.

Onu ilk kez bu kadar üzgün, bu kadar tedirgin görüyorum.

"Kepek!" Ava ona yarım sarılışla atlıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

İfadesi normale döndü ve elini ensesinden indirdi. "Remi grup sohbeti aracılığıyla bize yalvardı."

"O yaptı?" Cecily soruyor. "Bunu bize göstermen için sana ne kadar rüşvet vermem gerekiyor?"

"Rüşvete gerek yok." Telefonunu çıkardı ve Lord Remi'nin Yardımcıları adlı grup sohbetine geçti.

Remington: Benim favorim -ve şunu da eklemeliyim ki- Spawn bu gece yarı finalde mücadele edecek!

Hepinizin gelip en küçük bokumuza tezahürat yapmanıza ihtiyacım olacak. Gözlerim doldu yemin ederim. Ne

zaman büyümüştü?

Eli: Onun hakkında çocukmuş gibi konuşmayı bırak.

Remington: Defol git, psikopat. Ona sürekli kardeşim diyorsun.

Eli: Ama bunu yalnızca ben yapabilirim.

Landon: Bunu her zaman arkandan yapabiliriz.

Eli: Eğer başka bir gün daha yaşamak istiyorsan hayır. O benim erkek kardeşim.

Landon: Ve benim küçük kuzenim.

Creighton sohbetten ayrıldı

Remington: Falan, falan, falan. Tüm saçmalıklarla yavrularımı korkutup kaçırdın. O benim kuzenim ve benim

çocuğum, ama bununla övündüğümü göremezsin, gerçi bunu kesinlikle yapmalıyım. Neyse, dövüş kulübüne

kim gelecek?

Remington sohbe Creighton'u ekledi

Brandon: Şiddetin benim sahnem olmadığını biliyorsun.

Landon: Önce yalvarın lordum.

Eli: Evet, yalvarırım. Ve harcadığımız zamana değmesini sağlayalım.

Remington: Bu nasıl bir saçmalık? Yalvaracağım tek zaman ikinizin de cehenneme itildiği zamandır. İşte o

zaman dizlerimin üzerine çöküp Şeytan'a, canlı canlı derinizi yüzmesi için yalvaracağım ve izlememe izin

vereceğim.

Landon: Sanırım bu yalnız gideceğin anlamına geliyor.

Eli: Üzgün görünmenden nefret ederiz Remi.

Landon: Fangirl'ler bunu onaylamaz.

Eli: Sevişme haklarını kaybedebilirsin.

Remington: Peki, sizi pislikler. Lütfen gel.

Landon: Kelime oyunu mu amaçlandı?

Remington: Siktir git, Psycho 2.0. Bunu birine anlattırsan seni öldürürüm. Tamam aşkım? Tamam aşkım.

Creighton sohbetten ayrıldı

Cecily gülüyor ve Ava bir süre boş boş ekrana bakıyor, sonra o da kıkırdıyor.

Cecily, "Bana ekran görüntüleri göndermen için sana para ödeyeceğim" diyor.

"Onları bedavaya alabilirsin."

"Vay canına, biz Bran'i hak etmiyoruz." Onu kolundan yakalıyor.

"Kaltak, bütün dünya Bran'ı hak etmiyor." Ava kolunu onun boştaki omzuna doluyor.

Uсталıkla onu üzerinden atıyor. "İltifatın için teşekkürler ama yine de bir gün daha yaşamak istiyorum."

Gözlerini devirip geri adım atıyor.

"Creighton sohbetten her zaman ayrılıyor mu?" Soruyorum.

Bran gülümsüyor. "Evet ve Remi onu tekrar dahil ediyor. Bu tıpkı bir kedi fare oyunu gibi."

"Sizinle konuşuyor mu çocuklar?"

"Nadiren."

"AMAN TANRIM." Ava beni dikkatle izliyor.

"Ne?"

"Seni küçük kaltak! Bunca zamandır Creigh'e takıldığın için Sahte Erkek Arkadaş Operasyonuna ara verdiğini

söylemiştin, değil mi?"

"Söz açılmışken." Cecily gözlerini kısarak bana bakıyor. "Belki de artık Creigh'in yanına yapışmamasının nedeni

baş başa vakit geçirmeleridir."

Bran dehşetimi şöyle dile getiriyor: "Ayrıca Creigh bana bugünlerde sinemadaki en iyi filmin hangisi olduğunu

sordu."

"Buluşma?" Ava'nın gözleri neredeyse yerinden çıkacak. "Cray Cray randevuda mı? Bu çok büyük. Hepsi gibi

detaylara ihtiyacımız var ve sırayla. Öpüştün mü? Sikiştin mi?"

Yüzüm kıpkırmızı görünüyor olmalı ama yine de boğazımı temizliyorum.

"Ben...sizin neden bahsettiğinizi

bilmiyorum."

Üçü bana yaklaşıyor ama cevaplar için beni sorguya çekmeden kavgaya başlıyor.

Bu kesinlikle onların dikkatini çekiyor.

Uzun bir nefes verdim ama hakem başlama anonsunu yaptığı anda Nikolai Creighton'a doğru hamle

yaptığında nefesim boğazımda kaldı.

Çoğu dövüşçü ilk birkaç saniyeyi dikkatlice birbirlerinin etrafında dönerek geçirir.

Nikolai değil.

Şiddet uygulamak için doğmuştur. Baştan sona bir mafya prensi.

King's U'nun kalabalığı, ilk darbeyi indirirken çılgına dönüyor ve Creighton'ın yüzü yana doğru uçuyor.

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor ve tüm vücudum kasılıyor.

REU'nun kalabalığı hep birlikte Creighton'ın soyadını zikretmeye başlıyor. Ava ve hatta Cecily de onlara

katılıyor.

"Kral, Kral, Kral!"

Bırak konuşmayı, doğru düzgün nefes bile alamıyorum.

Creighton geriye doğru sallanıyor ama düşmüyor. Yumruğunu sallıyor ve yumruk doğrudan Nikolai'nin yüzüne

iniyor. Burnundan kan damlıyor, inliyor, sonra sarılı eliyle kanı siliyor.

Bir süre devam ediyorlar, biri vuruyor, diğeri daha sert yumruk atmadan önce geri atlıyor.

Kalabalıktan gelen tüm bağırışlar, çığlıklar ve çığlıklar bir araya gelinceye kadar birbirine karışıyor.

Kalmak ve birbirlerini yumruklayıp uçurmalarını izlemek benim için her şeyi gerektiriyor. Ama bunu yapıyorum

çünkü burası aynı zamanda Creighton'ın bir parçası.

Onun bu şekilde olmasının bir nedeni olmalı. Neden cinsel acı ve şiddete neden olmaya bu kadar kararlı?

Ve onu tanımam gerekiyor.

Ancak o zaman Creighton'u anlayabileceğim.

Ve bunu her şeyden çok istiyorum. Onun acı dolu kirpiklerini öylece alıp bu hale gelmesinin nedenini

gizleyemem.

Remington ringin kenarından atlıyor ve ona sesleniyor ve tezahürat yapıyor. Kısa süre sonra Landon da

yüzünde sıkılmış bir ifadeyle ona katıldı.

Hem Cecily hem de Bran onu görünce hareketsiz kalıyorlar. Sadece Ava yukarı aşağı zıplamaya devam ediyor.

"Yakalayın onu, Cray Cray! Seni seviyoruz!"

"Biliyor musun?"

Ava aniden duruyor ve hepimiz çakıllı sese doğru döndüğümüzde ağzı hafifçe aralık kalıyor.

Yeni gelen Eli'den başkası değil. Onunla hiç tanışmadım ama onu etrafta gördüm ve Ava onu takip edebilmem

için IG'de onu takip etmemi sağladı.

O da beni takip etti, yani ortak olduğumuz ama hiç konuşmadığımız garip bir durumdayız.

Ayrıca kendisi Creighton'ın kardeşi ve IG'si onun hakkında güncel bilgilerin bulunduğu az sayıdaki yerden biri.

Bunlardan bazıları aile ortamlarında, ancak çoğu Creighton'un arka planda uyuduğu ve Eli'nin şu tür başlıklara

sahip olduğu selfie'ler:

Uyuyan Güzeli Belgelemek. 100. Gün.

Ben konuşurken arsız piç uyuyakaldı. Cesaret küstahçadır.

Ondan benimle uyku arasında seçim yapmasını istedim. Çarşafı başını örttü. Konuştuğumuz gibi kardeşlik

haklarını iptal ediyoruz.

Eli King küçük kardeşine hiç benzemiyor. İkisi de yakışıklı ama Creigh güzel bir prens gibi görünse de Eli daha

çok seri katil bir prene benziyor. Yapısı daha zayıf, yüz hatları daha keskin ve daha düzgün. Ve saf metalle

rekabet edebilecek siyah saçları ve koyu gri gözleri var.

Görünüşlerindeki ciddi farklılığın birinin ebeveynlerinden birine daha çok benzemesi sonucu olabileceğini

düşündüm ve bu Eli'nin durumunda da geçerli. Babalarının karbon kopyası gibi görünüyor. Creighton

annelerine hiç benzemiyor, yani aileden başka birine benziyor olabilir.

Ava'nın yüzü birkaç saniye içinde kırmızıya döndü ama hâlâ şöyle diyor: "Bazı şeytani ritüeller yapmak için

karanlıkta saklanman gerekmiyor mu?"

"Önemli bir malzemeyi kaçırıyorum." İfadesi değişmiyor. "Kan."

Vay. Tamam aşkım. Belki de Kral kardeşler ilk başta düşündüğümünden daha fazla birbirlerine benziyorlardır.

"Annika, değil mi?" Bana elini uzatıyor, ben de sıkıyorum. "Eminim Creigh her zaman benim hakkımda

konuşuyordur."

"Aslında yapmıyor." Sırıttıyorum ve devam ediyorum: "Ama senin hakkında bir şeyler duydum."

Kaşları çatılıyor. "Ondan değil mi?"

"HAYIR?" Garip bir şekilde cevap verdim, muhtemelen onun duymak isteyeceği şeyin bu olmadığını

düşünüyordum.

"O arsız piç." Bakışları kızışan kavgaya kaydı. "Buradan çıkmak ister misin?"

Cecily'e bir göz attım ama o, savaşın şu anda sürmekte olan nükleer savaştan daha önemli olduğunu iddia

ediyor.

Ava dişlerini gıcırdatıyor ama aynı zamanda ileriye de bakıyor.

Brandon kavgaya o kadar dalmıştı ki bir santim bile kıpırdamadı. Lanet olsun, o kadar sessizdi ki burada

olduğunu bile unutmuştum.

Ava sonunda, "Onu rahat bırak," dedi.

Eli'nin dudakları zalim bir sırıtişla kıvrılıyor. "Annika'ya sormam gereken birkaç şey var. Uzun sürmeyecek."

İkisi birbirlerine ya da daha çok Ava'nın yaptığı gibi dik dik bakarken, o da o mükemmel sırıtişını koruyor.

Aralarında olup bitenlerden dikkatim dağıldı çünkü ringde bir şeyler değişti.
Kalabalık çıldırıyor ve bunun nedeni Creighton'un Nikolai'yi köşeye sıkıştırması.

Yumruk.

Yumruk.

Yumruk.

Tekrar tekrar sürerken ifadesi vahşi bir hal aldı. Nikolai, kendini korumaya bile çalışmadan, çılgınca bir

kahkaha attı.

Bran'in elini ensesine kaldırdığını ve kısa saçlarını öyle şiddetli bir şekilde çektiğini görüyorum ki

irkiliyorum.

Nikolai ne kadar çok gülerse, Bran'in saçlarını çekmesi de o kadar vahşileşiyor.

Hakem Creighton'ın sayı farkla kazandığını duyurdu. REU'nun kalabalığı onun soyadını bağırarak çılgına

dönüyor.

Cecily alkışlıyor. Bran arkasını döner ve tek kelime etmeden ayrılır.

Eli ve Ava hala onun dövüşe olan odağını kaybetmesine neden olan tuhaf bir duruş içindeler ve bu, onun bu tür

sahneler konusunda en hevesli kişi olduğu için bir şeyler söylüyor.

Arkama bir göz attım ve Creighton ring direklerinden birinden atladığında nefesim kesildi. Remi ve Landon'u

tamamen görmezden gelip bize doğru koşmaya başladı.

Kalabalık onun için ayrılıyor ve bazıları sırtına tokat atarken, diğerleri de elini sıkımsa çalışıyor. Hiçbirine dikkat

etmiyor. Onun tek odak noktası benim üzerimde.

Dudağında bir kesik var ve yüzü savaştan yeni çıkmış bir yeraltı lordununkine benziyor.

"Ah, merhaba..." Beni belimden yakalayıp yanına çarptığında söyleyeceklerim boğazımda öldü.

Creighton'ın sesi en iyi ihtimalle kardeşine dik dik bakarken kırılıyor. "Benim olandan uzak dur."

Daha sonra beni kulüpten dışarı sürükledi.

16

ANNIKA

"Hey, yavaşla..."

Creighton'ın geniş adımlarına yetişmek için neredeyse koşuyorum. Onun davranışları karşısında muhtemelen

benim kadar şaşkınlığa uğrayan, ağzı açık öğrencilerin yanından uçarak geçiyoruz.

Ya da belki de yarı çıplak olduğu için, bilenmiş kasları sergileniyor ve sadece şortu kalçalarının aşağısında

sarkıyor.

Daha önce hiçbir dövüşünü izlemeye gelmemiş olsam da Creighton King'in son şampiyon olduğu bilinen bir

gerçek. Onun tarafsızlığı onun gücü ve geçen yılın şampiyonluğunu kazanmasının ve o zamandan bu yana her

maçı kazanmasının sebebidir.

Yani dövüşün sonunda soğukkanlılığını kaybetmesi bir çeşit küfür gibi görünmüş olmalı.

Bileğimi tutuşu kavga etme düşüncesini aklımdan çıkarmamı engelliyor.

Yapabileceğim tek şey ayak

uydurmak ya da ayak uydurmaya çalışmak. Daha iyi görmek için güneş gözlüklerimi çıkardığımda yere

düşüyorlar ama o onları almama izin vermiyor.

Devamlı yürüyoruz, öğrencilerin ve yerel halkın yanından geçiyoruz, sonra boş sokaklardan aşağı iniyor ve

kapalı dükkanların yanından geçiyoruz. Yavaşlamasını söylemek için sakinleştirici bir ses tonuyla konuşmaya

çalışıyorum ama beni duymuyor.

O, tek amacı ayaklarımı yerden kesmek olan bir canavar.

Gece havası kemiklerime sızıyor ve kapüşonlu giydiğim için minnettarım; bu sadece beni sıcak tutmakla

kalmıyor, aynı zamanda çok ihtiyaç duyduğum anonimliği de sağlıyor.

"Kaçırılmak falan sorun değil ama lütfen daha yavaş yürüyebilir misin?" Şaka yapmaya çalışıyorum. "Bu hızda

ilerlemek imkansız."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri karanlık ve gerginlik vücudunda dalgalanıyor. "Kapa çenenin."

Sözlerim boğazımda ölüyor. Sanırım bu kızgın olduğu anlamına geliyor. Hayır, belki bunun bir adım ötesindedir.

Peki bu yıkıcı duygular neden bana yönelik? Yanlış bir şey yaptığımı söylenemez.

Durumumun farkında olmadan daha da kötüleşmesini önlemek için dilimi ısırdım ve beni Tanrı bilir nereye

sürüklemesine izin verdim.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından sahile varıyoruz. İnsanlar suyun ve manzaranın tadını çıkarmak için

genellikle kum olan yerlere giderler.

Kesinlikle Creighton değil.

Beni sivri kısımlarının vahşi hayvan dişlerine benzediği kayalık bir alana götürüyor.

Özgürleşmek için mücadele ediyorum. "Hayır, hayır. Ben oraya gitmiyorum."

Elimi çekiyor ve ayaklarımı yere basıyorum. "Oraya gitmeyeceğimi söyledim. Tuhaf şeyler bu kayaların

üzerinde bir sonraki kurbanlarını bekleyerek yaşıyor. Karanlıkta ne tür bir hayvanın üstüme atlayacağını kim

bilebilir?"

"Endişelenmen gereken tek hayvan benim."

Dudaklarım aralandı ve şaşkınlık anımı kullanarak bileğimi çekiştirdi ve beni kendisiyle birlikte büyük bir

kayanın tepesine getirdi.

Çevremi dikkatle izliyorum. Buralar karanlık, gökyüzü bulutlu ve sadece uzaktaki bir sokak lambası geceyi

aydınlatabiliyor.

Dalgalar kıyıya öyle bir şiddetle çarpıyor ki, omurgamdan aşağıya bir ürperti iniyor.

Creighton beni öne doğru fırlatıyor, böylece sırtım suya dönük ayakta duruyorum ve o da üzerime yükseliyor.

Karanlıkta canavar gibi görünüyor, geceden kesilmiş ve ceza vermek için özel olarak yapılmış bir parça.

O, güzel bir tene sarılmış tehlikeli bir şiddettir. Saç çizgisine kuru kan yapışıyor, dudacağının köşesi kesilmiş ve

elmacık kemiğini bir morluk süslüyor.

Tek bir hareketle bana baskı yaptığında, aç bakışları beni çıplak bıraktığında ve yoğunluğu her oksijen alımda

dalgalandığında hâlâ onu inceliyordum.

Ayağım kayıyor ve gergin kolunu tutarken çığlık atıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Bunu sana soran kişi ben olmalıyım."

"Ben?"

Hiçbir şey söylemiyor, bana dik dik bakmaya devam ediyor, muhtemelen beni nasıl kucağına yatırıp tokat

atacağını düşünüyordu.

Görüntü karşısında ürperiyorum ama bacaklarımın arasındaki zonklamayı görmezden geliyorum. "Neyi yanlış

yaptığımı düşündüğünü bana söylemezsen, bunu çözemem. Her ne kadar zihin okumayı istesem de ne yazık

ki o süper güce sahip değilim."

"Bir."

"Ah, hadi ama. Şu anda sadece kinci ve adaletsiz davranıyorsun."

"İki."

"Creighton!" Öfke damarlarımda köpürüyor ama biliyorum ki bu duygu tarafından yönlendirilmeye devam

edersem kendimi bir çukura kazmaktan başka bir şey yapmayacağım.

Özellikle de sanki patlama noktasına gelmiş gibi beni izleme şekliyle.

Bu yüzden ses tonumu yumuşattım, ona yaklaştım, sesim yumuşadı. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır

mısın?"

"Eli'den uzak dur."

Kaşlarım kırışıyor. "O senin kardeşin değil mi?"

"Bu onunla yakın olabileceğin anlamına gelmiyor."

"Neden?"

"Soru sormayı bırak ve sana söyleneni yap."

Bu, genellikle üzerinde çok az düşünülmüş bir yanıt verdiğim ve başımı belaya soktuğum zamanlardan biriydi.

Ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum. Creighton'ın yanında geçirdiğim birkaç hafta içinde, onun hepimiz

gibi insan duygularıyla ilgilenmediğini fark ettim.

Killian, Nikolai ve hatta Jeremy gibi ruhsuz değil. Umurunda değil. Sadece yapmamayı seçiyor. Bu, uzun

zaman önce vermiş olması gereken bilinçli bir karar.

Bu onun, çözmeye çalıştığım duyguları, kusurları ve sırları olduğu anlamına geliyor.

Ve bunu yapmak için duygularım tarafından yönlendirilemem. Sadece onlara iyi tepki vermemekle kalmıyor,

aynı zamanda ben olayı tırmandırdıkça sadist zihninin derinliklerine kaçıyor.

Bu yüzden onun sağlam duvarlarını yıkmamanın tek yolu benimkini isteyerek açmak ve ona benim savunmasız

yanımı göstermek.

"Senin yanında olduğumu biliyorsun değil mi?"

Bileğimdeki tutuşu yumuşadı. "Sen?"

Kesinlikle. Ben senin bir numaralı hayranınım ve şu anda diğer tüm fangirl'leri ve fanboyları, yani Harry'yi

sabote ediyorum, böylece sana susamazlar. Ona lüks cilt bakım ürünleriyle rüşvet vereceğim ve sana bunun

nasıl çalıştığını anlatacağım.

Dudakları seğiriyor ve sunduğu gülümsemeye en yakın şey bu, bu yüzden onu kaptım, her tarafında onun

adının yazılı olduğu kalbimin bir köşesine kilitledim ve vücudumu daha da yakına bastırdım. "Mesele şu ki, ben

senin tarafında olduğum için bana güvenmene, bana inanmana ve bana bir şeyler söylemene ihtiyacım var.

Çaykovski'nin mezarı üzerine bunu bir sır olarak saklayacağıma yemin ederim."

"Böylece?"

"Tamamen."

"Tamam aşkım."

"G-gerçekten mi? Tamam aşkım?"

"Evet. Karşılığında Çaykovski'yi gündeme getirmeyi bırakacaksın."

Duruyorum. "Ama neden?"

"Başka erkeklere hayran olmandan hoşlanmıyorum."

"Ama o öldü. Bir asırdan fazla süredir ölü."

"Umrumda değil."

İçimden kaçan homurtuya engel olamıyorum. "Belki de... ölü bir yaşlı adamı kıskanıyorsundur?"

"Sanırım bu, bu ticaretle ilgilenmediğin anlamına geliyor." Beni bıraktı ve yakındaki bir kayanın üzerine

oturmaya gitti.

Ben de onu takip edip eşofmanımın kapüşonunu saçlarımdan çekip rüzgârda uçuşmasına izin verdim. Birkaç

dakikamı çevremi gözlemleyerek ürpertici bir hayvan arayarak geçiriyorum. Şüpheli bir şey görmediğimde

çirkin, kirli yüzeyi silip onun yanına yerleşiyorum. "İyi iyi. Artık Çaykovski yok."

Kafam hariç.

Bana onaylayan bir bakış attı, sonra gece kadar sessiz kalarak tekrar okyanusa odaklandı.

Ancak kelimelerin eksikliği onun heybetli varlığını asla zayıflatmaz. Eğer isterse öldürücü bir silaha dönüşme

eğiliminde. Hayır, bu bir seçim değil. Nefes alması gereken yıkıcı bir enerjisi var. O, üzerinde oturduğu kaya

gibidir; hareketsiz ve sağlam. Ancak dalgalar hâlâ onun sert yüzeyine çarpıyor ve ısrarlarının katıksız gücüyle

en sonunda çekirdeğine ulaşmaya çalışıyor.

Benim. Ben dalgayım. Dalgalar benim.

Omzumu onunkine çarpıyorum. "Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını burada saklıyorsun."

"Biraz sabırlı olmayı öğrenmelisin."

"Beni bir mağara adamı gibi kulüpten çıkardığından beri bunu yapıyorum."

Başı bana doğru eğiliyor. "Bir mağara adamı, öyle mi?"

"Merhaba? Yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

Bakışları yine şiddetli suda kayboluyor. "Seni koruma konusunda her zaman açıklanamaz bir ihtiyaç

duyuyorum."

“Bir profesyonelden daha iyi silah ateşleyebilirim, biliyorsun. Babam beni küçüklüğümde beri, bir delinin beni

kaçırmaya çalışmasının ardından eğitmişti, bu yüzden mükemmel bir atış puanım var ve asla

ıskalayamıyorum. Ve Jeremy bana sık sık silah taşımamı söyler. Mesele şu ki, kendimi koruyabilir ve

bazılarının kışını tekmeleyebilirim. Biraz kışını vur ama anlambilim. Ayrıca kulüpte tehlikeli bir durumda

değildim.”

“Başkalarının benim olana dokunması hoşuma gitmiyor. Özellikle Eli'yi.”

Bu söz karşısında kalbim sızlıyor. Bana ait. Bunu daha önce kulüpte söylemişti ama ben daha çok Creighton'ın

umursamadığı tüm o izleyicilerin önünde kaçırılmaktan endişe duyuyordum.

"Neden özellikle Eli?"

“O bir anarşist. Dünyanın altüst olmasını izlemekten başka amacı olmayan bir tip. Eğer seni gözünün önüne

koyarsa işin biter.”

Ah. "Sanırım bana ondan hiç bahsetmediğin için kırıldı.”

"O kadar yapışkan ki.”

"Eli mi? Yapışkan mı?"

"Evet, beni yalnız bırakmıyor ve bu benim çaba göstermememden kaynaklanmıyor.”

“IG'sinde gördüğüm kadarıyla o sadece sana karşı böyle. Aksi halde daha çok Kill'e benziyor; tam tersi bir imaj

verirken kesinlikle tarafsız.”

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Biz karşılıklıyız.”

"Karşılıklı mı?"

"Ah, doğru. Sosyal medyayla ilgilenmediğini unuttum. Karşılıklı olmak birbirimizi takip etmemiz anlamına

geliyor.

"Onu takip mi ediyorsun?"

"Neden? Sosyal medyanın amacı insanları takip etmektir."

Gözlerini kısıyor. "Onu takip etmeyi bırak."

"HAYIR."

"Annika." Onun derin, kaba sesindeki adımın sesi bir emirden başka bir şey değildi.

"Zorba olmayı bırakın. Ayrıca Remi'yi, Bran'ı ve hatta Landon'u takip ediyorum. Nikolai, Gareth ve Killian'dan

bahsetmiyorum bile. Benim de onları takip etmeyi bırakmam gerekiyor mu?"

"Tercihen."

"Bana sosyal paylaşımlarımı silmemi de söyleyebilirsin."

"Tercihen."

homurdandım. "İmkansızsın."

"Ve sen o kadar dışarıdasın ki bu beni çok kızdırıyor." Bir anda parmakları çenemi sıktı.

Yüz hatlarına sızan karanlığı görebiliyorum. Ciddi bakışları ve beni kucağına yatırma ve cezalarını tenimden

çıkarma yönündeki pek de kurnaz olmayan planıyla hava değişiyor.

Ama konuşmamız bitmedi.

"Her zaman kendi sosyal medyanı başlatabilir ve beni takip edebilirsin" diye öneriyorum. "Bu şekilde

etkileşimde bulunduğum herkesi tanıyacaksın."

"Bu hayatta değil." Baş parmağı giderek artan bir yoğunlukla çenemi ileri geri okşuyor.

"Denemeye değer." Kapşonlunun kolunu elimin üzerine çektim ve kuru kanı sildim. "Neden kavga ediyorsun?"

"O kadar fazla enerjim var ki, yalnızca şiddet ve acı vererek temizleyebiliyorum."

Bir özlem.

Bir dürtü.

Kim olduğunun bir parçası.

Ama neden bu şekilde?

Bunu sormak yerine, "Onu temizlemezsen ne olur?" diye soruyorum.

"Bastırılmış baskıdan iyi bir şey gelmez." Dudakları bir çizgi halinde inceliyor.

"Kim olduğumu değiştirme

seçeneklerini düşünüyorsanız, onu kaydedin."

"Seni değiştirmek istemiyorum." Seni anlamak istiyorum.

Son sözcükleri daha aktarmaya fırsat bulamadan boğazımda düğümleniyor ve parmağımı dudağındaki kesiğe

dokunduruyorum. "Acıtır mı?"

Onaylayıcı bir ses çıkardı, başparmağı çenemde ileri geri hareket etmeye devam ederken gözleri benimkilerde

kayboluyordu.

İleri geri.

"Gerçekten mi?" Elimi çekmeye başlıyorum.

Creighton onu alıp tekrar yüzüne yerleştiriyor. "Devam edebilirsin."

Sırıttıyorum. "Canın acıdığından emin misin yoksa sadece sana dokunmamı mı istiyorsun?"

"İkinci."

"Vay. Sana dokunmama izin vermediğinden bu yana çok yol kat ettin."

Rüzgârın taşıdığı alçak bir sesle, "Kontrolü bırakmaktan hoşlanmıyorum" diye itiraf ediyor.

"Benimle emin ellerde."

"Şüphem yok."

"Neden?"

"Sen bir veletsin."

"Ben de iyi olabilirim." Aklıma bir fikir geliyor ve canlanıyorum. "Ya bunu kanıtlarsam?"

"Neyi kanıtlayacaksın?"

"Benim için kontrolü bırakabilirsin ve ben de buna iyi davranacağım."

"Bunun nereye varacağı hoşuma gitmiyor."

"Güven bana." Bacaklarının arasına diz çöktüm.

Kayanın sert yüzeyi tenimi acıtıyor ama buna dikkat etmiyorum ve bunun yerine görevime odaklanıyorum.

Yarı karanlıkta Creighton, yarı çıplak, kanlı ve savaştan yeni çıkmış bir savaş ağasının aurasını paylaşıyor.

Herkesin yürüyebileceği halka açık bir yerde olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Evet, ana caddeden

saklandık ama birileri buraya gelebilir.

Eski Annika çıldırırdı ama umurumda bile değildi.

Creighton buradayken olmaz.

Parmaklarım şortunun lastiğine tutundu, biraz titriyordu ama beceriksizce dağılacak kadar değil.

İlk başta malzemeyi çekmeme izin verdi ama sonra sert sesi havada titredi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sana zevk getiriyor." Onun aletini serbest bırakmam birkaç dakikamı alıyor.

Küçük elim onun çevresini zar zor kavrayınca durakladım.

Ne...

Gerçek hayatta, bazı istenmeyen sik resimleri dışında hiç sik görmedim. Ya da biraz porno; yargılamayın, merak ettim.

Ama o porno yıldızlarının siklerinin gerçeği yansıtmadığını biliyordum.

Ancak Creighton tam anlamıyla porno yıldızı seviyesinde. Hem çevre hem de uzunluk olarak. Şimdi daha

önceki planlarım hakkında ikinci kez düşünüyorum.

İşaret ve orta parmağı çenemin altından kayarak kaldırdı ve beni gözlerinin karanlığına hapsetti. "Bu

dudaklarını sikimin etrafına dolayacak mısın ve güzel boğazını boşalmamla boğmama izin mi vereceksin,

küçük mor?"

Vay be.

Kalbim hızla çarpıyor. Sessiz olması gerekiyordu, peki nasıl oluyor da en müstehcen konuşmayı o yapıyor?

"Daha önce başka bir sikin boğazını sıktın mı Annika? Başka bir pisliğin ağzını sikmesine ve dudaklarının

şişmesine izin mi verdin?

Kalçalarım birbirine yapışıyor.

Cidden, böyle konuşmayı bırakması gerekiyor. Hareketlerimin onunla ilgili olması gerekiyordu ama utanmadan

ıslanan benim.

"Soruma cevap ver."

"Hayır, bu... benim ilkim." Sanki onun ilkiymiş gibi.

Biliyorum çünkü bir keresinde herkesle "Asla Yapmadım" oynamıştık ve o da sikinin emilmediğini itiraf etmişti.

Remi'nin dramatik bir kriz geçirmesine neden olan bir gerçek.

O zamandan beri, sanırım gizlice ona oral seks yapan ilk kız olma hayalini kurdum.

Özellikle şimdi, kontrolünü elinden aldığı için muhtemelen kendisine hiçbir zaman sözlü almaya izin

vermediğini fark ettiğimde.

Ama artık beni durdurmuyor.

Aksine ateşli gözlerle ve şehvet dolu bir ifadeyle beni izliyor.

Çenemin altındaki parmaklar dudaklarıma doğru baskı yapıyor. "Açık."

Ben öyle yapıyorum ve orta ve yüzük parmaklarını tamamen içeri doğru kaydırıyor. Onları dilime doğru itiyor,

tükürüğüme defalarca bulaştırıyor.

Etraflarında konuşarak öğürmeye başlıyorum.

"Nefes almak. Eğer parmaklarımı tutamazsan, aletimi nasıl alacaksın?"

Burnumdan nefes alırken gözlerini dayanak olarak kullanıyorum. Yavaş yavaş baskı hafifliyor ve parmaklarını

yalıyorum. Diğer elini sikinin üzerindeki elimin üzerine sararken dudaklarından alçak bir uğultu sesi dökülüyor.

Daha sonra benim tutuşumu kullanarak onu kendi uzunluğu boyunca bir büküm hareketiyle yukarı ve aşağı

kaydırdı ve bu da onu geri çekmemi sağladı. "Sadece yalama. Uslu bir kız ol ve dilini parmaklarımın arasında

kullan."

Parmaklarının arasına geçici hamleler yapıp ritmimi hızlandırıyorum. O zevk seslerini ne kadar çok çıkarırsa,

ben de o kadar sertleşiyorum. Aşırı uyarılmadan başım dönüyor ve kalçalarım o kadar ıslanıyor ki, keşke elimi

uzatıp kendime dokunabilseydim.

Creighton parmaklarını dudaklarımın arasından ve elimin çevresinden çekiyor.

"Sikimi ağzına koy."

Dudaklarım onun boyuna dolanıyor, otoriterliği harekete sıcaklık ve gerilim katıyor. Ama ağzım o kadar küçük

ki zorlanıyorum. Ve okyanus mavisi gözlerinde parıldayan ışığa bakılırsa bundan hoşlanıyordu.

Onun canavar sikiyle karşılaştırılmasa da parmaklarıyla bana öğrettiği gibi yapıyorum. Öğürmemeye çalışarak

derin nefes alıyorum ve yanlarını tekrar tekrar yalıyorum.

İnliyor ve nabzım hızlanıyor. Onun uyarılma düşüncesiyle külotumu ıslatmam normal mi?

Gözlerindeki o bakışı derinleştirmek, onu tuzağa düşürmek ve bunu verdiği tek kişinin ben olduğumdan emin

olmak istediğimi mi?

Creighton parmaklarını saçlarıma kaydırđı, yumrukladı ve eline doladı, sonra ayağı kalktı.

Diğeri eli uğursuz bir tavırla yüzümü okşarken ona baktım. "Çok güzel ve masum, benim küçük morum. Yani...

kırılabilir."

Vücudum kasılıyor ama onun bana verdiği hazzın aynısını benim de ona verebileceğimi kanıtlamak için hâlâ

yalamaya çalışıyorum.

"Sen benim aletimde boğulana kadar yüzünü sikeceğim. Bu acıtabilir."

Tüm gücünü içeri itti ve ben bu sefer gerçekten öğürdüm. Onun gücünün saldırısına, beni sikilebilir bir

delikmişim gibi kullanmasına hazır değilim.

Gözlerimi yaşlar akıtıyor ve bunun o farkındalıktan mı, boğulmaktan mı, yoksa uyluklarıma bulaşan ıslaklıktan

mı kaynaklandığından emin değilim.

Ağızma girip çıkarken saçlarımı acımasızca tutuyor. Boğuluyorum ve tükürüyorum, gözyaşlarım, salyalarım ve

akıntım çenemden aşağı akıyor.

Giriş çıkışlarının erotik sesi şiddetli dalgalara karışıyor ve göğüs kafesime çarpıyor.

Creighton acı vermeden zevk alamıyor, bu yüzden ben ne kadar çok öğürüp ağlasam o da o kadar derin inliyor.

Gittikçe daha da zorlaşıyor.

Ne kadar çarpık olursa.

Bu çok berbat bir şey ama ben de onun kadar sapkın olmalıyım çünkü o ne kadar ileri giderse o kadar

acımasızlaşıyor ve ben de o kadar ıslanıyorum.

Devam ediyor, her hamlesi aklıktan ölmek üzere olan çekirdeğimi doğrudan uyarıyormuş gibi. Sonra gırtlaktan

kurtulacağımı düşündüğümde dilimin her yerinde tuzlu bir tat patlıyor.

Creighton dışarı çıkıp parmaklarını ağzıma tikiyor, her hareketinden otorite damlıyor. "Yutmak."

Bunu yapmaktan başka seçeneğim yok. Çenemden aşağı akan spermi toplayıp dudaklarımın arasına sokarak

beni her damlayı yalamaya zorluyor.

Bitirdiğinde beni saçlarımdan tutarak kaldırdı ve beni öperken vücudumu kendikine çarptı.

Hayır, beni yutuyor.

Dudaklarımdaki, dilimdeki ve hatta birazındaki spermin son zerresini yalıyor.

Beni mahvediyor, yiyor, içten dışa

patlatıyor.

Onu öpmeye çalışıyorum ama o bir canavar gibi. Onun yoğunluğuna yetişmemin imkânı yok. Bu yüzden onun

bana ziyafet çekmesine izin verdim ve ben de onun tadı dudaklarımdan içmesi gibi sapkın, erotik bir yola

gömüldüm.

Sonunda ayrıldığımızda geri çekildim ve eli belime dolanarak beni ayakta tuttu.

Burnu saçlarıma sürtünüyor ve dudaklarından minnettar bir inilti dökülüyor. "İyi bir kız."

Vücudumdaki tüyler diken diken oldu ve onun kucağında erimediğime şaşırdım.

Kahretsin. Bu iki kelimenin bu kadar tahrik edici olması mı gerekiyor?

"Bunun için bana en az üç randevu borçlusun," diye homurdandım.

Daha önce hiç tanık olmadığım bir şey olduğunda bedenim hareketsiz kalıyor.

Creighton başını geriye atıp gülüyor.

İçten ve mutluydu ve ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oluyordu.

Ve sanırım belki, sadece belki bu canavara fazla batmış durumdayım.

O kadar derindeyim ki onu anlamak için elimden gelen her şeyi deneyeceğim.

Her ne kadar hoşlanmasa da.

17

CREIGHTON

“Beni hayalet gibi mi görüyorsunuz?”

Bu soruya yanıma bir tekme, bir dürtme ve hafif bir itme eşlik ederek beni yataktan düşürdü.

Bir gümbürtüyle yere düşüyorum ve doğrulurken inliyorum, sonra da dengesiz kuzenime dik dik bakıyorum.

Landon sırtıyor ve başparmakları ve işaret parmaklarıyla bir dikdörtgen oluşturuyor. “Mükemmel bir ifade. Sen

sanat malzemesinin Cray Cray. Benim için modellik yapmaya ne dersin?”

"Bana bunu sormaktan vazgeçmeye ne dersin?"

“Fikrini değiştirebileceğin zaman değil.” Beni kovduğu yatağıma oturuyor ve burnunun üstünden bana bakıyor.

"Soruma cevap vermedin. Hayalet titreşimleri hissediyorum."

"Bunları hisseden benim olmam gerekmez mi?" Ayağa kalkıyorum, onu yatağımdan kaldırıyorum, yere

düşmesini izliyorum, sonra da ona bakan kişi ben olayım diye oturuyorum.

"Anlaştığımız bilgi için oyalandın."

Gülümserken, "Yüz değil, seni kahrolası pislik," diye küfrediyor. “Ve oyalanmıyordum, sadece büyük resmi

oluşturmak için bulmacanın parçalarını bir araya getiriyordum. Bütün parçalar olması gerektiği yere gelene

kadar hiçbir şeyi açıklayamam.”

Çocukluğumuzdan beri Landon ve Eli satranca takıntılıydılar ve kazanmak için güneş altında her şeyi yaptılar.

Babama, Amcama ve Büyükbaba Jonathan'a meydan okuyacak kadar ileri gittiler. Bildiğimiz en güçlü satranç oyuncularını gibi.

Her ikisi de hem Amcaya hem de Büyükbabaya karşı kazanmayı başardılar; ikincisi sanırım, çünkü o onlara izin verdi.

Yine de babam son şampiyon olmaya devam ediyor.

Ayrıca birbirlerine karşı asla kazanamazlar. Aslında Eli ve Lan yıllar önce başladıkları oyunu hâlâ oynuyorlar.

Özellikle Landon, dünyayı her zaman kendi satranç tahtası ve içindeki insanları da piyonları olarak görmüştür.

Ben de dahil.

Ve istediğimi elde ettiğim sürece bu umurumda olmasa da, yangından bu yana bir şeyler beni rahatsız ediyor.

Lan ağırlığını karşımdaki yatağa vermeden önce beni dikkatle izliyor. Onu tekmelemeyeceğimden emin olduktan sonra sürüngen gibi gülümsedi.

"Düşünüyordum" diyorum.

"Ah? Aşırı uyku ile bir orduya yetecek kadar yemek arasında buna nasıl vakit buldun?"

"Kafirlerin yerleşkesini yakan ateşin arkasında sen miydin?"

"Duymadın mı? Suçu Yılanlara atıyorlar. Pis grup, bunlar. En son kontrol ettiğimde de zehirliydi."

"Onları sen mi ayarladın?"

"Böyle şeytani eylemler yapabilecek kapasitede görünüyor muyum?" Ben sessiz kaldığımda o sırıtıyor.

"Tamam, bunu ve daha fazlasını yapabilecek kapasiteye sahibim, kim bilir? Eğer olaylar yanlışlanabiliyorsa, gerçekler neden olmasın?"

Ayağa fırlayıp onu yanımda çekiyorum, yakasını tuttuğum için neredeyse onu boğuyordum. "Planların ya da

plansızlıkların umurumda değil ama hiçbir koşulda Annika'yı yeniden tehlikeye atmayacaksın."

Yüzü oksijen eksikliğinden dolayı maviye dönüyor ama savaşmak yerine sırtı genişliyor ve tam bir canavara dönüşüyor.

Onu boğarak öldürmenin eşiğine geldiğimde onu serbest bırakıyorum. Bu herif anormal ve eğer gitmesine izin

vermeseydim muhtemelen onu öldürürdüm ve o da kılını bile kıpırdatmazdı.

Landon şiddet yanlısı olmadığı anlamına gelmiyor ama bu onun şartlarına göre oluyor, başkasının şartlarına göre değil.

Dürüst olmak gerekirse babamın onda ne gördüğüne ve neden onu kişisel olarak yetiştirmeyi seçtiğine dair

hiçbir fikrim yok. Dengesi bozuldu.

Benim ve Eli'nin karakteri göz önüne alındığında bu bir şeyler söylüyor.

Landon yatağa düşüyor, o tüyler ürpertici kalıcı sırtış hâlâ yüzünde. "Eğer tehlikede olmasaydı Yakışıklı Prens

olma şansını nasıl elde edebilirdin?"

"Yani bu işin arkasında sen vardın?" Ona tekrar uzandığımda eğilip yataktan kalkıyor.

"Bir kez nazik davrandım, iki kez yaparsam seni öldürürüm Cray Cray. Aiden Amcanın üzülmelerini istemiyoruz, değil mi?"

"İçtenlikle söyledim. Oyunlarını benim olandan uzakta oyna."

Ciğerlerim kelimelerle ve bunların ne kadar doğru olduğuyla yanıyor. Annika benim. Ben bunu düşünmeden

çok önce o benimdi ve ona zarar vermeye kalkışan herkesi mahvederim.

Hayır, onun rahatsızlığına neden olan herkesi yok edeceğim. Bu, herhangi birinin bok listeme girmesi için

yeterli.

Ona olan bu takıntının nereye varacağından emin değilim ama sonuna kadar bunu yapmaya kararlıyım.

Özellikle dün geceki yarı final mücadelesinden sonra.

Onu kendime zincirlemenin yollarını düşünüyordum ama o devam etti ve benim için diz çöktü. Remi'yi dehşete

düşüren şey, daha önce kafa almakla hiç ilgilenmemiştim ama Annika aletimi ağzına koyduğu anda, yalnızca

ilkel içgüdüyle hareket eden bir hayvana dönüştüm. Ve onunla yüz yüze sikişmeme izin verip spermimi

yuttuğunda canavarım yüzeye çıktı.

Landon yavaş yavaş etrafımda dönüyor ve harekete vakit ayırıyor. "Artık acıyla ilgilenmediğini sanıyordum ama

görünüşe göre kalıcı bir arınma çıkışı bulmuşsun. Düşündüğüm gibi, yakınlaşma zamanımızda

bulunmamanızın sebebi Annika Volkov'du. Bu ilginç mi yoksa?"

"Düşündüğün her şeyi sil."

"Ah? Bu beklediğimden çok daha kötü." İşaret parmağıyla dudaklarına dokunuyor. "Tavsiyemi al. Ondan, erkek

kardeşinden ve onun berbat çevresinden uzak dur. Bu sadece seni mahveder.

Kafirlerin yaptığı her şeyin beni korkutup kaçıracağını düşünüyorsa, benim olanı korumak için ne kadar ileri

gidebileceğime dair hiçbir fikri yok.

"Kulübe gitmek ister misin? Zevklerinizi çeşitlendirin mi?"

Başımı sallıyorum. Onun dışında birine dokunma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Omuz silkiyor, kapıya doğru gidiyor, sonra duruyor ve omzunun üzerinden konuşuyor: "Hala Elitlere katılmak

istemiyor musun?"

"HAYIR."

"Bir gün fikrini değiştireceksin. Ah, bir de telefonunu kontrol etmek isteyebilirsin."

Sonra ıktı.

Yatağa sırt üstü uzanıp telefonumu alıyorum.

Genellikle bunu yalnızca Annika'nın bana mesaj gönderip göndermediğini öğrenmek için yaparım. Günlük

hayatında karşılaştığı her küçük şeyin fotoğrafını çekip 'Bu çok tatlı değil mi?' diyerek göndermeyi seven bir tip.

veya 'Keşke bunu evime g t rebilseydim.'

Bunlar genellikle kediler, köpekler veya herhangi bir küçük yaratıktır.

Son iki saat içinde ondan hiçbir mesaj bulamayınca ne kadar şaşırdığımı bir düşünün.

Bu çok nadir görülen bir durum.

Normalde bir randevu talep eder ya da beni bir sohbete davet ederdi.

Bu aksam olmaz.

Remi'nin katılmam konusunda ısrar ettiği grup sohbetine geçiyorum.

Telefonumu bildirimlerle havaya

uçurmaya başladıklarında onları susturuyorum.

Remington: Kim parti yapmak ister?

Eli: Onu evin içine atmayın, ne isterseniz yapabilirsiniz.

Remington: Peki ama neden? Evde ayrıcalıklarım var.

Eli: Taşaklarını tehlikeye atmak istemiyorsan hayır.

Remington: Lanet olsun dostum, aile mücevherlerini tehdit etmek yok. Hayatta tutmam gereken bir unvanım

var.

Landon: Her zaman bir kulübe gidebilirsin.

Remington: Hemen döneceğim. Gidip yavrumu alayım.

Brandon: Creighton uyuyor.

Remington: Beni daha önce hiç durdurmamıştım.

Brandon: Onu uyandırma. Eğer seninle gidecek birine ihtiyacın varsa, giderim.

Remington: Vay be, gözlerimden yaşlar geldi. En sevdiğimin sen olduğunu biliyordum Bran.

Remington: Cray Cray'e söyleme.

Landon: @Creighton King

Remington: Seni öldüreceğim.

Landon ne görmemi istedi? Remi palyaço mu oluyor? Ya da sevişmek istediği ve Bran'i başarılı bir şekilde

yanında sürüklediği gerçeği mi?

Üstte bir bildirim görünür.

Landon: Bir keşiş olduğunu unuttum.

Ekte Remington'ın Instagram'ından bir ekran görüntüsü bulunmaktadır.

Ava, Cecily ve Annika'nın Bran ile kendisi arasında durduğu bir selfie yayınladı. Ve onlar parlak bir şekilde

gülümserken bir kolunu Annika'nın omuzlarına atıyor.

En sevdiğim parti insanları. Bize katılın?

Parmaklarım telefonun etrafında kenetlendi ve ben ona bakmaya devam ederken göğsümde kontrol

edilemeyen bir yangın yayıldı. Ve askısız bir elbise giydiği için Remi'nin kolu çıplak omuzlarına dolanmış.

Demek bana mesaj atmamasının nedeni buydu. Görünüşe göre parti yapmakla meşgul olmak anılarını silebilir.

Ona mesaj atıyorum.

Creighton: Neredesin?

Beş dakika içinde yanıt gelmiyor. Bunu odanın uzunluğu boyunca adımlayarak geçiriyorum.

Ekranımda onun adı belirdiğinde duvara yaslandım.

Annika: Hımm, merhaba.

Annika: Demek istediğim hiiii.

Annika: Merhaba :)

Annika: İnsanlar soru sormadan önce böyle söylüyorlar. Merhaba :)

Creighton: Sarhoş musun Annika?

Annika: Hayır, hayır. Hayır.

Creighton: Emin misin?

Annika: Hı-hı. Gerçi bir içki içmiştim.

Creighton: Sadece bir tane mi?

Annika: Belki iki. İçmeyi severim. Ondan bana bir tane daha getirmesini isteyeceğim.

Creighton: O kim?

Annika: En sevdiğim içki arkadaşım elbette.

Creighton: İsim.

Annika: Tahmin et :)

Creighton: Remi mi Bran mı?

Annika: Belki ikisi de. Belki farklı biridir.

Telefonu daha da sıkı tutuyorum ve onu duvara fırlatmamak için tüm kontrolümü ele geçiriyorum.

Creighton: Neredesin?

Annika: Hayır, hayır. Gelip eğlencemi bozasın diye sana söylemiyorum. Zaten uykuyu tercih ediyorsun. İyi

geceler.

Ona birkaç mesaj daha gönderiyorum ama onları okumuyor bile.

Küçük kahrolası...

Ayağa kalkıp kapüşonluyu giyiyorum ve Landon'a mesaj atıyorum.

Creighton: Adres.

Landon: Çok hızlıydı. Patlamış mısır getirip izlemeye gelebilir miyim?

Creighton: Adres.

Landon: Konuşma becerileriniz üzerinde çalışmamız lazım, bebek kuzen. Hadi bakalım. Kardeşimi öldürmeyin.

Ancak Remi'nin hayatı tamamen senindir.

Kulübe gelmem gerekmeden on beş dakikamı alıyor. Arabamdan inip sert adımlarla içeri giriyorum.

Yüksek müzik, bağırışlar ve kahrolası gürültü, kafamın içinde sinsice dolaşan bir makineye benziyor.

Onlar zıplarken, sallanırken, içki içerken ve uyuşturucuyu çekerken kıpırdayan, bükülen vücutların arasından

geçiyorum.

Bir süre insanları yolumdan uzaklaştırdıktan sonra kulübün en üst katına varıyorum. Korkuluğu tuttum ve

aşağıda zıplayan herkese bir göz attım.

Renkli ışıklar görüşümü karartıyor ve onları bir kopyanın kopyası gibi gösteriyor.

Kaosun ortasında gözlerim açık mor elbiseli bir kıza takılıyor. Zengin kahverengi saçları yarı çıplak sırtına

düşüyor.

Annika, Ava ve Remi birlikte müziğe atlıyorlar ve karşılarındaki odanın bir köşesini işaret ediyorlar. Brandon ve

Cecily'nin birlikte oturup gülümseyerek ve başlarını sallayarak onları izledikleri yer burası.

Merdivenlerden aşağı inip bulundukları yere doğru koşarken daha önceki duyguların yoğunluğu artıyor.

Oraya vardığımda, Remi'nin aristokrat burnuna yumruk atmamak ve potansiyel olarak dramatik bir destan

başlatmamak için kendimi tutmam gerekiyor.

Ama ben onların çemberine daldım ve onu omzumla ittim.

Yan tarafa doğru tökezledi ve yüzünün yere çarpmasından zar zor kurtuldu.

Beni daha sonra fark eden Ava oldu, çılgınca atlamayı durdurdu ve Annika'yı dürttü.

Sinir bozucu küçük minx, kalçalarını sallayıp kıpırdatan tek kişi.

Onu ensesinden yakalayıp tek hamlede kendime doğru çekiyorum. Sırtı göğsüme çarpıyor ve menekşe kokusu

burun deliklerimi dolduruyor.

Vücudunu bir ürperti sardı ve sistemime sızdı. Parmaklarımı boynuna dolamamayı ve ona kırmızı bir kolye

vermemeyi nasıl başardığıma dair hiçbir fikrim yok.

Annika benden yayılan karanlığı hissediyor olmalı. Gözbebekleri genişliyor ve sikilebilir dudakları açık bir

davetle aralanıyor.

Hâlâ benim elimde kalıyor ve ben onun içindeki itaatkarın ne zaman dikkat çekmemesi ve beni daha fazla

kışkırtmaması gerektiğini bilmesine bağımlıyım.

Muhtemelen onun da hayatta kalma içgüdüğü bu çünkü bunun kendisi için iyi sonlanmayacağını biliyor.

Hem Cecily hem de Brandon'ın ellerinde içkilerle bize katıldığını görüyorum.

"Doğ!" Remi müzik yüzünden bağırıyor. "Başardın! Bekle, benim seni kovalamama gerek kalmadan buraya

isteyerek mi geldin? Sen kimsin ve en sevdiğim yavruma ne yaptın?"

"AMAN TANRIM!" Ava, Remi'nin konuşmasını tamamen görmezden gelerek ellerini bir arada tutuyor. "Anni

yüzünden buradasın! Bu kafamı meşgul edemeyecek kadar gerçeküstü. Hainin, ilişkiniz konusunda bizi

tamamen karanlıkta bıraktığına inanamıyorum. Çok yaralıyım."

Cecily, Evet, dedi. "Bizi görmezden gelip konuyu değiştiriyor ki biz de cevaplar için onu rahatsız etmeyelim."

"Sağ? Demek istediğim, saklanacak ne var? Zaten randevuya çıkmışlardı! Hatta Adı Anılmayacak Kişi'nin

önünde ona benim dedi. Değil mi Bran?"

"Evet," diye kabul ediyor. "Dövüş kulübünde idim ve bunu şahsen duydum."

"Devam etmek. Gerçekte ne var?" Remi yüzüme çarpıyor. "Buluşma? Bir randevuya çıktın ve bana söylemedin

mi? Peki ben orada olmadığımda sahiplik beyanı ne oldu? Böyle zamanlarda bana gelmezsen nasıl akıl hocan

olurum? Ve bunu öğrenen son kişi ben miyim? Siz sürtükler beni genç yaşta öldürmek için komplo kurdunuz,

değil mi?"

"Biz randevuya çıkmadık" diyorum.

Annika beni tutarken irkildi ama iğrenç sahte gülümsemelerinden birini takındı.

"Evet, düşündüğünüz gibi

değil. Tarih yok."

"Tek bir randevu değil. Tarih."

Annika dahil herkes şaşkın şaşkın bana bakıyor. Ortaya çıkan kaosun ortasında hareket etmeyen tek kişinin

biz olduğumuzu düşünürsek, tüm sahne dikkatleri üzerimize çekiyor.

"Beklemek. Tarih?" Ava neredeyse bağırıyor.

"Çoğul, evet." Parmaklarımı Annika'nın ısınmış teninin üzerinde gezdiriyorum ve Remi ile Bran'in arasına

bakıyorum. "O benim. Eğer ikinizden birinin ona dokunduğunu öğrenirsem, bir uzvunuzu kaybetmeye hazır

olun."

Sonra onu döndürüyorum ve ağzım vahşi bir öpücükle onunkini talep ediyor. Kollarım belini bir pranga gibi

sarıyor, sahiplenici tutuşumdan kaçmasını engelliyor. Yapabileceği tek şey nefesini tutmak, içini açmak ve ona

ziyafet çekmeme izin vermek.

Dudaklarını bıraktığımda ayakları üzerinde sallanıyor ve onu kulüpten dışarı sürüklerken diğer dördü şaşkın bir

sessizlik içinde orada duruyor.

Annika adımlarıma ayak uyduruyor, ifadesi hala tam bir şaşkınlık içindeydi.

"Ah, bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Yarın oturabilecek ruh halindeysen, çeneni kapat."

Dudakları büzüldü ve gözlerine hem korku hem de heyecan sızdı.

Bu noktada sadece korku olmalı çünkü onun için olan planlarım daha önce yaptıklarımın çok ötesinde.

18

ANNIKA

Bu gece kaosun tanımıdır.

Biraz delirmemle başladı.

Kızgın değil, üzgün. Biraz da üzücü.

Bu yüzden kulübe gittim çünkü bu kadar üzülmemek için elimden geleni yapıyordum.

İşe yaradı mı?

Kısmen. Tamam, hayır, olmadı. Tam olarak değil.

Mesajlaştıktan sonra ruh halim daha da kasvetli hale geldi ama bunu unutmak için dans ettim ve içtim.

Pastanın kreması, Creighton'ın bir kulübe gelip herkesin önünde benden hak iddia etmesiydi -şok edici,

biliyorum-. Tekrar.

Cezalandırıcı öpücüğünden, beni bütünüyle yutmasından ve bana nefes alacak yer bırakmamasından dolayı

dudaklarım hâlâ karıncalanıyor.

Ya da düzgün düşün.

Ya da onun yüzünden aslında biraz yaralandığımı unutmayın.

Ayılmam için bana kahve verdikten sonra araba yolculuğu tamamen sessizlik içinde geçti. Ne zaman

konuşmaya çalışsam bana dik dik bakıyor ve ısrar edersem 'ceza' sayısını artırıyor.

Ben pes etmeden önce dörde ulaştı, kollarımı çaprazladı ve pencereden dışarı baktı.

Çünkü siktir et onu.

Bu ruh halinde olmamın ve hatta bir havalandırma çıkışına ihtiyaç duymamın nedeni o. Bu konuda kötü

hissetmeyeceğim.

Bu Creigh'in Range Rover'ına ilk gidişim değil. Eskiden Porsche kullanıyordu ama bir hafta önce kucağına

oturmamı söylediğinde çok küçük olduğundan şikayet ettim ve iki gün sonra değiştirdi.

Bana söyleyecek bir şeyi olup olmadığını sorduğumda, sanki bunu benim için yapmış olabilirmiş gibi, kalpsiz

aptal sadece şunu söyledi: "Önemli bir şey değil. Bu, en sevdiğim büyükbabam Agnus'tan eski bir hediye."

İyi günlerde Creighton soğuktur ama bugün gibi kötü günlerde Arktik Okyanusu'ndaki buzdan hiçbir farkı

yoktur.

Araba kardeşiminkine benzeyen dev bir malikanenin kapısının önünde yavaşlayarak duruyor.

Buraya ilk gelişim ama bunun Elitlerin yerleşkesi olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

Siyah metal kapılar açılıyor ve Creighton içeri giriyor, bakımlı çimlerin arasından geçerek yuvarlak araba yoluna

ulaşıyoruz.

Bina muhteşem bir kaleden başka bir şey değil, kesinlikle Kafirlerinkinden daha az gotik ve tüm REU'nun

yapıldığı güçlü eski paranın kokusunu taşıyor.

"Çıkmak." Creighton'ın sesi donuk, neredeyse cansız ve bu da tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Duygularımın bu şekilde saldırısına uğrayabiliyorsam muhtemelen ayıkımdır.

Arabasından iner inmez emniyet kemerimi çözüyorum ve dışarı çıkıyorum.

Sadece iki içki içtim ve açıkçası

hafif siklet biriyim, çünkü bu beni sarhoş etmeye yetti.

Ama artık değilim ve başka bir şey beni gergin tutuyor.

Veya daha doğrusu birisi.

"Beni takip et." Creighton devasa ön kapıya doğru yürümeye başlıyor.

"Sipariş dağıtmayı bırakabilir misin?"

"Beş ve hayır."

Dudaklarımı sımsıkı kapatıp onun yanına düşüyorum, kollarımı kavuşturuyorum, vücudum kasılıyor ve

damarlarımda kan yerine hüsrana fokurduyor.

Pisliğe odaklanmak yerine çevremi incelemeyi seçiyorum. Mermer döşeme, barok duvar kağıdı, altın kaplama

korkuluklar ve klasik mobilyalar göz önüne alındığında iç mekan da dış mekan kadar zariftir.

Eğer isterlerse kraliçeyi kesinlikle çaya davet edebilirlerdi.

Creighton beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor, orada birkaç kapalı kapının yanından geçiyoruz, ardından bir

tanisini itip içeri girmemi işaret ediyor.

Onun karakterine uygun bazı işkence aletleri bulmayı umarak dikkatlice içeri giriyorum.

Ayaklarım giriş kapısının hemen yanında durdu. Bu sadece bir yatak odası.

Tamamı İngiltere'nin gökyüzü gibi gri ve biraz renklendirilebilir ama burası yine de normal bir erkeğin yatak

odası.

Ciğerlerimden bir nefes fışkırıyor ama kilit sesi havada yankılanınca nefesim kesiliyor.

Kendi etrafımda dönüyorum ama parmakları ensemin etrafına dolandığında ve beni duvara fırlattığında ona

tam olarak bakmıyorum bile.

Ön tarafım sert yüzeye çarpıyor, onunki ise sırtıma çarpıyor. Uzun, kaslı, heybetli.

Tehditkar.

Sıcak nefesleri kulağıma çarpıyor ve karanlık sözlerle fısıldıyor: "Bana ne düşündüğünü söyler misin?"

Arkama bakıp onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama acımasız tutuşu her türlü hareketi yasaklıyor.

"Hakkında?" İçim aynı anda binlerce renkte titreyip patlarken bile sakin görünmeye çalışıyorum.

"Benimle dalga geçme Annika. Bir şeyi kanıtlamak için Remi ve Bran'la birlikte o kulübe gittin mi? Belki sahte

erkek arkadaş planına kaldığın yerden devam etmek için?"

"Öyle değil..."

"Peki nasıl bir şey? Benim de gelmemi istemedi onlarla çıkmaya ne sebep oldu?"

"Kulüpleri bile sevmiyorsun."

"Ve randevuları, dansı ya da lanet sinemayı sevmiyorum, ama belli ki bunların hepsini yapıyorum. Peki neden

bana bu geceki küçük isyanın ardındaki sebebi anlatmıyorsun? Velet olmaya mı çalışıyordun?"

Dudaklarım bir çizgi halinde birbirine bastırıyor ve hiçbir yerde bulunamayan sabrımı çağırarak duvara

bakıyorum.

Creighton ensemdeki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Hayır, diye mırıldandım.

"O zaman ne?"

Bir an sessiz kaldım ve eli sertçe kıcıma indi. İğne tüm vücuduma yayılıp bacaklarımın arasına yerleşince

ciyakladım.

"Sessiz kaldığın her saniye için kıcın benim cezalandırmam olacak."

Tokat.

Parmak uçlarıma yükseliyorum, kalbim doğal olmayan bir ritimle küt küt atıyor. Göğsünün sırtıma karşı

sertliğini hissedebiliyorum, ne kadar bastırdığını ve bu özel cezayla ne kadar ileri gitmek istediğini

hissedebiliyorum.

Eğer ona kalsaydı muhtemelen sınırlarımı aşar ve bana hiçbir şey bırakmazdı.

Belki beni terk eder ve hiçbir şeyim kalmaz.

Onu anlamak için o kadar çabaladım ki durup onun da beni anlamasına yardımcı olmayı düşünmedim. Annem

ilişkilerin ancak bir orta yol bulunduğunda kurulabileceğini ve bunu bulmak için hissettiklerimi iletmem

gerektiğini söyledi.

"Üzüldüm," diye alçak bir ses tonuyla itiraf ettim, bu kadar savunmasız görünmemden nefret ediyordum.

Eli kıcımı sıkıyor ama sesi kesik olmasına rağmen bana şaplak atmıyor.

"Hakkında?"

"Yarın benim doğum günüm ve bunu özellikle sabırsızlıkla bekliyordum çünkü on sekiz yaşına giriyorum. Bu

sabah, yarın için bir planın var mı diye sorduğumda ve sen evet dediğinde, doğum günümde başka planların

olmasına üzüldüm. Ama birkaç hafta önce sana söylediğim için doğum günümü muhtemelen hatırlamamana

üzülmen doğru değil. Olgunlaşmamış olduğumu fark ettim ve bu enerjiyi kulüpte boşaltmayı seçtim.

Nefeslerinin giriş çıkışını sırtımda hissedebiliyorum. Hızlandıktan sonra nasıl da yavaşlıyor, vuruşlarının

ritmiyle kıcıma uyum sağlıyor.

Aramızdaki sessizlik uzuyor ama ben onu doldurmaya çalışmıyorum.

Konuşmadan önce sözleri üzerinde

düşünmesini bekliyorum.

"Bunu bana söylemeliydin."

"Olgunlaşmamış olduğumu düşündüğümü söylediğim kısmı kaçırdın mı? Artık bunun hakkında konuşmaktan

bile utanıyorum, o yüzden bırakabilir miyiz?"

"HAYIR."

"Creighton..."

"Planlarım seninleydi."

Sözlerinin alçak tonu karşısında kendimi utandıran gösteriyi durduruyorum.

Bunu doğru duydum, değil mi?

Benim için planları mı vardı?

Randevularımızın her biri şu ya da bu şekilde benim tarafımdan planlandı ve o sadece bu geziye geldi. İlk defa

bir şey planlıyordu.

Ona bakmaya çalışıyorum ama yine de buna izin vermiyor, o yüzden duvara bakıyorum, otoriter dokunuşunun

tadını çıkarıyorum. "Ne... ne planladın?"

"Beni ne zaman kızdırdığını bilmeye hakkın yok."

"Ama bunu kastetmedim."

"Evet yaptın. Cezalarını kaçırdığın için bilerek veletlik yapıyordun. Sen kötü bir kızsın Annika ve kötü kızlara ne olur biliyor musun?"

İçimde tanıdık bir gerilim oluşurken bedenim onunkine baskı yapıyor. Sadece ses tonunu değiştirerek en çılgın arzularımı uyandırma gibi bir yeteneği var.

Sesi alçaldığı anda başımın büyük belada olduğunu anlıyorum.

"Dışarda yeniyorlar."

Tokat.

Darbe karşısında ürktüm ama tutuşu hala hareket etmemi engelliyordu.

"Creigh... lütfen."

"Bu gece hiçbir yalvarma seni kurtaramayacak." Eli, sırtımın derisini okşamadan önce kıcımdan kalçama ve

belimin kıvrımına doğru kayıyor. "O kulübe asla paketi açılmayı bekleyen bir hediye gibi giyinerek

girmemeliydin. Bana asla karşı gelmemeliydin."

Elbisemin kumaşına yumruk atıyor, sonra vahşice bir hareketle yırtıyor ve ben nefesim kesiliyor. Bu sadece

onun saldırganlığından değil, aynı zamanda beni bir anda ele geçiren uyarımlardan da kaynaklanıyor.

Göğüslerim yerleşik sutyenden ve yerdeki elbise havuzlarından kayıyor ve üzerimde sadece külotum kalıyor.

Kesinlikle ıslanmış külot.

Birkaç tokat ve ses tonunun değişmesi beni bu duruma düşürmeye nasıl yeterli olabilirdi?

Creighton beni itti ve ellerinin bana dokunduğu yerlerim karıncalandı.

"Yatağa uzan."

Otoriter ses tonu müzakereye yer bırakmıyor ve ben de yatağa doğru sendeleyerek dağınık çarşafların üzerine

uzanıyorum.

Onun gibi kokuyorlar, hepsi erkek ve bağımlılık yapıyor. Onun yastığını göğsüme falan sarıp sarmalamamak

içimdeki her şeyi alıyor.

Creighton dolabına uzanıyor ve ben onun ne yaptığını görmeye çalışıyorum.

Siyah deri bir çantayla yeniden ortaya çıkıyor. Genellikle tarzı ve kalitesi hakkında yorum yapardım ama ipleri

almaya başlamadan önce bunu yapma şansım olmuyor.

Alçak, zengin ve kesinlikle toplanmış sesi odada çınlıyor, sonra tenime çarpıyor.

"Seni bu noktaya getirmeden

önce seni daha çok acıya sokmayı, daha iyi eğitip disipline etmeyi planlamıştım ama gidip beni kışkırtmak

zorundaydın küçük mor."

Halatlar.

Halatlar.

Daha fazla ip.

Boğazımda biriken yumruyu yutuyorum ama giderek büyüyor.

Creighton çantayı yatağın üzerine bırakıp yukarı çıkıyor. Dizlerini iki yanımda tutarak orta kısma otururken

yatak kendi ağırlığıyla alçalıyor ve tek eliyle iki bileğimi yakalayıp başımın üstüne doğru itiyor.

Kot pantolonu çıplak tenimde sıcak bir sürtünme yaratarak tüylerimin diken diken olmasına ve korkutucu bir

hızla çoğalmasına neden oldu.

"Creigh..."

"Şşt." İpi bir bileğine dolayıp metal yatak başlığına sabitliyor, sonra da aynısını diğerine yapıyor.

Ellerimi çekmeye çalışıyorum ama her denememde yarattığı düğümler daha da sıklaşıyor. Bok. Bu konuda

uzman değil mi?

Creighton karşımda dururken hatırladığımdan çok daha büyük görünerek beni itti.

Başıımı kaldırdım ve onun ayak bileğinden tutup yatağın ayakucuna bağlamasını izledim. Daha sonra hareketi

diğer ayağımla tekrarladı, böylece yatağa tamamen uzandım ve sadece külotum herhangi bir bariyer

oluşturdu.

Ve şu anda buna ihtiyacım var.

O beni bağlarken nefes nefese kalıyordum. Her ne kadar cezanın ve hazzın n sevişmesinden keyif alsam da

bu durum farklı.

Tamamen onun insafına kalmış durumdayım, istesem bile kaşamam.

Yarım kilo etimi isteyen soğukkanlı, acımasız bir canavar tarafından tuzağa dşrldm.

Gerçekten.

Mecazi olarak.

Creighton yerdeki çantasını karıştırdı ve gözleri bağlı olarak yeniden ortaya çıktı.

ılgınca başımı sallıyorum.

Evet, tedirginim ama başa çıkılamayacak kadar fazla olsa bile benim için neler hazırladığını görmeyi tercih

ederim.

İki parmağıyla çenemi kaldırdı, sonra başparmağını aralık dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Bu gece benim

sevimli küçük bebeğim olacaksın, Annika. Solgun tenini tuvalim olarak kullanacağım ve seni oyuncağım haline

getireceğim, ta ki hepiniz benim aletimle dolana, hıçkırır hıçkırır ağlayıp adımı haykırana kadar. Beni durdurman

gereken tek şey o tek kelime."

Sonra gözlerimin üzerine göz bağı takarak dünyamı kararttı.

Görüşüme el konulduğu anda aklım yarıyor.

O haklı. O söz bende ve bunu durdurabilirim.

Yapabilirim.

Ama bazı nedenlerden dolayı istemiyorum. En azından şimdi değil.

Bu yüzden beni kucağına ya da masaya koyduğunda olduğu gibi yavaşça nefes alıyorum. Bir bakıma bu da

farklı değil. Sadece yatağa bağlıyım.

Ayrıca önceden bağlı olmasam bile hareket etmeme izin vermiyordu.

Bu, farklı bir ortamda tamamen aynı durumdur.

Ya da ben kendimi kandırıyorum.

Görme kaybım nedeniyle duyularım artıyor. En ufak bir seste kulaklarım tıkanıyor, Creighton'ın kokusu

burnuma doluyor ve cildim o kadar hassaslaşıyor ki yumuşak çarşafı zorlukla kaldırabiliyorum.

Yan taraftan bir ses geldi ve yine dehşet dolu çantasını karıştırdığını fark ettim.

Beklenti ve heyecan birbirine karışıyor, kusacağımı sanıncaya kadar içimde savaşıyor.

Gürültü durduğunda nefesim kesiliyor ve onun üzerimde gezinip sessizce, beklentiyle beni izlediğini

hissediyorum.

Sonra karnıma soğuk bir şey dokundu ve külotumun beline doğru kaydı.

"C-Creighton?"

"O korkmuş küçük ses tonuyla adımları söylemeni seviyorum. Bu beni tahrik ediyor.

Tüm bedenimi bir ürperti sardı çünkü korkumun onun katalizörü olduğundan ve onun bundan ve benim

acımdan keyif aldığından hiç şüphem yok.

Soğuk -şimdi daha sıcak- şeyi hâlâ midemin üzerinde kaydırırken, yumruğuyla külotumu toplayıp klitorisime

doğru çekiyor.

Açıklanamaz bir zevk içimi yıkarken bedenim yataktan sarkıyor. Çaresizlik ve karanlık beni nasıl bu kadar

tahrik edebilirdi?

O kadar hassasım ki, kıyafetlerimin bir dokunuşu beni aşırı uyarmaya yetiyor.

Bir kesik ses beni daldığım daldan çıkarıyor.

Külotum çıkarıldığında hava göbeğime çarpıyor. Daha sonra ağzıma plastik bir şey yerleştiriliyor.

"Emmek."

Emri üzerine dudaklarımı araladım ve onları top gibi hissettiren bir şeyin etrafına sardım.

"İyi bir kız."

Onun övgüsü karşısında hareketlerim daha da heyecanlanıyor ve sanki onun aletiymiş gibi emiyor ve

yalıyorum.

Çok geçmeden, Creighton ağzıma koyduğu şeyi çekip klitorisimden aşağıya, kıvrımlarımın arasına doğru

kaydırdı. Ben kıvrana kadar dalga geçiyor, ovuşturuyor ve ıslaklığıma doğru kaydırıyor.

Sonra onu içime itiyor. Nesne (seks oyuncağı olduğunu varsayıyorum) içimi doldurduğunda geriliyorum. Ve

sonra çekirdeğimde ve klitorisime karşı yavaş bir uğultu başlıyor.

Creighton'ın asla sunamayacağı kadar soğuk olan, neredeyse hassas bir dokunuşa benzeyen bu uysal uyarı

karşısında içimi bir ürperti kapladı.

"Bir oyun oynayacağız." Bana ilk dokunduğu nesnenin ucunu göğüs uçlarımda sert uçları üzerinde kaydırdı.

“Beş ceza vuruşunun sonuna kadar gelmezsen, gitmene izin vereceğim. Ancak eğer gelirsen... yutmak için benimsin.”

Yutkundum ama ilk tokadı hassas göğüslerime indiğinde bu tam bir çılgılığa dönüştü.

Ateş cildime yayılıyor ve beni içten dışa doğru yiyor. Bana vurduğu yer kaotik bir kargaşa içinde yanıyor ve karıncalanıyor.

Sanırım bu bir mahsul. Beni mahsulle cezalandırıyor.

Vay be. Bunun için kaydolmadım.

Yoksa öyle mi yaptım?

Creighton kim olduğu ve eğilimlerinin neler olduğu konusunda her zaman şeffaf olmuştur. Bana normal ya da

vanilyalı ikram edeceğini bir kez bile söylemedi.

Hatta açıkça flört etmediğini, ilişki maskaralığına inanmadığını ve sapkın zevklere sahip olduğunu bile açıkladı.

Tekil istekler.

Şiddet eğilimleri.

Zamanla onun doğuştan bir Dom olduğunu ve içimdeki mazoşisti ortaya çıkaran utanmaz bir sadist olduğunu anladım.

Bir bakıma ben de o ritmin, onun anormalliğinin içine düşüyordum. Kontrol kaybının sunduğu özgürlüğü seviyorum.

Her adımımı saymama, mükemmel bir mafya prensesi ve herkesin en sevdiği kişi olma hissine kapılıyorum.

'Al ya da bırak' anlaşmasında sunduğu ahlaksızlığı ve özgürlüğü arzuluyorum.

Ama belki de acıya dayanıklılık yeteneklerimi fazla tahmin ettim.

İkinci tokat geldiğinde göz bağlarımı ıslatan gözyaşları yanaklarımdan aşağı akmaya başladı. Güvenli kelime

dilimin ucunda.

Buna son verebilirim.

Eğer seçersem buna son vereceğim.

Üçüncü vuruş bana dayanılmaz bir acıdan tamamen farklı bir şeyle çarptı. Çekirdeğimdeki ve klitorisimdeki

titreşim, hissettiğim her şey olana kadar artıyor.

Dördüncü vuruşta boğazımdan bir inleme ve hıçkırık sesi geldi.

Bacaklarımda zevk havuzları oluştu ve onları birbirine kenetlemeye çalıştım ama bu sadece ayak

bileklerimin etrafındaki bağları daha da sıkılaştırdı.

İçimde yabancı bir kaşıntı başlıyor, yanıyor, serbest bırakılmayı bekliyor, zonkluyor.

Ben gelmek istiyorum.

Ben gelmek istiyorum.

Ben gelmek istiyorum.

Daha önce hiç bu tür bir uyarım yaşamamıştım ve sanırım bu benim ölümüm olacak. Bir şekilde buraya gelme

ihtiyacıyla bayılacağım.

"Creigh... p-lütfen... lütfen..." Sesimi ya da içindeki şehveti tanımıyorum.

İçimde dalgalanma, ağrıma, kasılma ihtiyacını tanımıyorum.

Mahsulünü sert meme uçlarımda üzerinde gezdiriyor ve ben ürperiyorum.

"Bunun bir ceza olması gerekiyordu küçük mor, unuttun mu? Ama yine de amın yatağın üzerine su damlatıyor.

Çok dağınık."

"Lütfen... lütfen..."

"Lütfen ne?" Dayanılmaz derecede acı veren ve uyarılan göğüslerimin uçlarıyla dalga geçiyor. "Gelmene izin mi vereceğim?"

Kelime bulamayınca çılgınca başımı salladım.

"Ama bu iyi kızlara özel bir ayrıcalık ve sen bu gece öyle olmadın, Annika. Gelmeyin."

Mahsul, tekrar meme uçlarıma tokat atmadan önce havada hışırdadı.

Ben bir gidiyim.

Beni kesen dalga daha önce yaşadığım orgazmlardan çok farklı. Gücü neredeyse beni kör edecek.

Acının, zevkin, hıçkırıkların, inlemelerin ve bitmek bilmeyen zonklama ağırlarının bir karışımı.

Bu, kasılan kasların ve taşkın bir uyarılmanın senfonisi.

Görünürde hiçbir yere inemeyeceğim şekilde düşüp giderken, tırnaklarım canımı kurtarmak için ipe batıyor.

Alçak, karanlık bir ses etrafımı sarıyor.

"Sana gelmemeni söylemiştim değil mi?" Sesinin zengin koyuluğu beni olduğum yerde donduruyor.

Yatak çöküyor ve kısa süre sonra göz bağını çıkarıyor.

Işık artık hassas olan gözlerimi kör ederken gözyaşlarını kırıpıştırarak uzaklaştırıyorum. İşte o zaman

Creighton'u bacaklarımın arasında, pantolonunun yarısına kadar inmiş ve sert siki elinde tutulmuş halde

görüyorum.

Ağzımı kurutan iddialı bir sertlikle kendini tutarak uzun bir çekiş yapıyor. "Senin amını parçalayacağım ve sana

sahip olacağım, Annika. Seni işaretleyeceğim ki bir daha kimse yanına yaklaşmaya cesaret etmesin."

Ben bir şey söyleyemedim seks oyuncağını çekip tek seferde içime soktu.

Onun iniltisi ve nefesim karışıp havada yankılanıyor. Eğer oyuncağın beni doldurduğunu düşünürsem, o zaman

beni parçalara ayırıyor demektir.

Tüm vücudum sarsılıyor ve canım pahasına iplere tutunuyorum.

Creighton duruyor ve okyanus gözleri karanlık şehvetten şaşkın şehvete dönüşüyor. "Sen bir bakiresin?"

"Sorun değil," diye nefes veriyorum, tırnaklarım ipe saplanıyor. "Sensen sorun değil."

"Kahretsin," diye alçak sesle küfrediyor, o kadar alçak sesle ki onu zar zor duyabiliyorum.

Daha sonra yan tarafa uzanıp bir bıçak alıyor. Lütfen bana daha önce külotumu çıkarmak için bu yöntemi

kullandığını söyleme.

Ustaca hareketlerle bileklerimin etrafındaki ipi kesti, beni kendine doğru çekti ve sonra bileklerimi çözmek için

geriye uzandı.

Bu arada onun aleti beni ağzıma kadar dolduruyor ve göğüslerimdeki izler hem zevk hem de acı uyandırarak

zonkluyor.

Creighton beni yatağa sırtüstü yatırıyor, elleri yüzümün iki yanında. Kalçalarını yavaşça sallarken okyanus

gözleri karanlık ve inatçı bir şekilde benimkilerde kayboluyor. "Lanet bir bakire. Bakire olduğunu neden bana

söylemedin Annika, hım?"

"Önemli olduğunu düşünmemiştim," dedim inlemelerim arasında, horozunun ritmine kapılarak.

"Seni bir hayvan gibi sikmeyi planlıyorsam bu önemli."

Bileklerimdeki kırmızı izleri görmezden gelerek iki elimi de uzatıyorum ve avuçlarımı yanaklarına koyuyorum.

"Bir hayvan olman hoşuma gidiyor."

"Kahretsin."

Bunu zorlukla duyulabilecek bir sesle söyledikten sonra dudaklarını benimkilere yapıştırıp bana saldırdı. Bana

zarar vermemek için gerçek benliğini bastırdığını söyleyebilirim.

Ama tırnaklarımı sırtına batırdığımda ve kalçalarımı salladığımda, beni içten dışa mahvedinceye kadar ritmini

artırıyor.

Kaynak izlerinden kaynaklanan ağrı sürtünmeyi artırıyor ve geriye doğru iterek fısıldayarak şunu söylüyor:

"Amcığının sikimi nasıl boğduğunu, daha fazlasını talep ettiğini hissediyor musun? Bu benim amcığım, değil mi?"

Başımı salladım ve zevkin her tarafımı kaplamasına izin verdim.

"Söyle."

"Bu senin..."

"Bana amımı istediğim gibi sikmemi söyle."

"Amını nasıl ve nasıl istersen siktir et." Ürperirim.

"Kahretsin." İtme. "Senin amın benim için yaratılmış." İtme. "Sen benim için yaratıldın."

Tamamen dışarı kayıyor, sonra tekrar çarpıyor. Orgazm bana daha önceki zevkten sonra mümkün olacağını

düşünmediğim bir güçle çarptığında görüşüm beyazlıyor.

Bu sefer, o debelenip dururken ben kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak kenara sürüklenene kadar onun

adını sesleniyorum.

"Creighton... Creigh..."

"O erotik küçük sesinle adımları söylemeni seviyorum." Dudaklarımı, yanağımı, burnumu okşuyor, her yere sert

öpücükler yağdırıyor. "Benim aletim tarafından parçalanırken yüzünü seviyorum." Ritmi, acımasız sikişinin

ardındaki güç nedeniyle yatak başlığı duvara çarpana kadar yükseliyor. "Ama hepsinden önemlisi, beni iyi bir

kız gibi kabul etmeni seviyorum."

İlk orgazmın devamı mı yoksa yenisi mi bilmiyorum ama sözleri ve yoğun dokunuşu beni tekrar kendine

getiriyor.

Ve yeniden.

Creighton'ın dudakları boğazımın çukuruyla buluştuktan sonra sert bir şekilde ısırıp homurdanarak içimi

boşaltıyor.

Acı ile zevk.

Acı olmadan zevk olmaz.

Acı ne kadar güçlü olursa, zevk de o kadar büyük olur.

Sanırım dudaklarımda bir gülümsemeyle kollarının arasında gevşediğimde bu kavramı anlamaya başladım.

Bunun bir rüya olup olmadığından emin değilim ama beni kozaladığını, boğazıma dokunduğunu, sonra

yanığımı öpüp "Doğum günün kutlu olsun, küçük mor" diye fısıldadığını hissedebiliyorum.

19

CREIGHTON

Her zaman kontrol konusunda başarılı oldum.

Sadece güvenli değil, aynı zamanda kendimi ifade edebilmemin tek yolu.

Sonuç olarak bu konuda çok titiz, çok disiplinli, zırhımda hiçbir çatlak oluşmasına izin vermeyecek kadar

dikkatli davrandım.

Önemsiz, mantıksız duyguları dizginlediğim, hatta onları eğlendirdiğim bir gün olmadı.

Kimsenin içime bakabilecek kadar yaklaşmasına izin verdiğim bir gün olmadı.

Dışımı soyup açın.

Disiplinimi parçalara ayır.

Ta ki bu ateş topu bir kız hayatıma davetsizce girene, daha önce kimsenin basmadığı bir yere yerleşene ve o

zamandan beri beni içten dışa patlatana kadar.

Mavi gözlerinde parlayan itaatkar çizgiye rağmen ona aldırış etmemeyi seçtim ve sanki o yokmuş gibi onu

görmezden geldim.

O çok genç, çok farklı, çok...hayat dolu.

Annika'nın zihnimdeki imajı böyle. Hayat.

Parlak, göz kamaştırıcı, mor ve mor dolu bir hayat.

Ve benim zifiri karanlığımın bu ışığı karartmaya, yavaş ama emin adımlarla yutmaya hiç hakkı yok.

Onunla işim bittiğinde başkalarının alacağı hiçbir şey kalmayacak.

Çok boş olacak. Çok...cansız.

En mantıklı seçim onu bırakmaktır. Bunu ona ilk dokunduğumda yapmalıydım. Tercihen daha önce. Çünkü her

şeyi başlatan tek bir tattı.

Her şeyi uç noktaya getiren şey bir tattı.

Ama yine de onun hayatımdan çıkması seçeneğini aklıma bile getiremiyorum.

Bir yıkım güllesi gibi geldi ve şimdi çarpışmanın olduğu yerde bir delik var.

Onu bırakmak zorunda kalacağım bir gün gelecek. O çok güzel ve benim kaderimde güzel olan her şeyi yok

etmek var.

Ama o gün bugün değil.

Musluğu açıp küvete su doldurduktan sonra bir havlu alıp ıslattım ve yatak odasına geri döndüm.

Annika bir süre önce bayıldı ve şu anda yan yatıyor, kaşında hafif bir kırışıklık var.

Ortasını kaplayan çarşafı ittim ve muhtemelen yara izlerinden dolayı yüzünü buruşturdu.

Boynundaki, göğüslerindeki ve sert pembe meme uçlarındaki soluk tenini lekeleyen kızgın kırmızı izleri

görünce aletim boxerıma doğru geriliyor.

Meme uçlarından birine hafifçe vurduğumda inleyerek yüzünü yastığa gömüyor.

Acıdan bu aşırı zevki yalnızca Annika alabilirdi. Hoşuna gitmediğini söylüyor ama tam tersine vücudu buna

uyum sağlıyor.

Ne kadar çok acı verirsem o kadar çok parçalanıyor.

O doğuştan bir mazoşist. O bunu bilmiyordu.

Yatağın üzerinde oturup bacaklarını ayırdım ve uyluklarının iç kısmındaki kurumuş kanın görüntüsü karşısında

durdum.

O bir bakireydi.

Lanet bir bakire.

Korunaklı bir şekilde yetiştirildiği göz önüne alındığında bundan şüphelenmem gerekirdi ama öte yandan,

isterse seks yapabilecek kadar becerikli ve kurnaz.

Belki istemiyordu.

Onun kanına karışan spermimi görünce sertleşmemi yeniden ayarlamak için elimi aşağı doğru uzattım. Daha

sonra sabit, telaşsız parmaklarla silmeye devam ediyorum.

Ondan hafif inlemeler dökölüyor ve pembe amını temizlemek gerekenden daha fazla zaman alıyor.

Onun bu görselini hafızamın en derin, en karanlık köşelerine kazıyarak durup duruyorum.

İşim bitince havluyu yere atıyorum, sonra yan çekmecemi açıp bir tüp merhem alıyorum. Evde hiç oyun

oynamamıştım ama başından beri Annika'yı buraya getirmeyi planlamıştım - gerçi bu kadar yakın zamanda

değil - bu yüzden gerekli her şeyi aldım.

İplerden oyuncaklara ve merhemle bitirmeye kadar.

Onu kaynakların üzerinde kaydırıyorum, parmaklarım her kızgın işaretin üzerinde biraz fazla kalıyor.

Benim işaretlerim.

Morluklarım.

Onu işaretledim, yani o benim.

Bıraktığım izlerin haritasını incelerken şiddetli bir sahiplenme duygusu beni boğuyor. Ya da nasıl çılgılık attığını

ve hiçkırıldığını, sonra da onları alırken dağıldığını hatırladığımda.

Ben onunla ilgilenirken Annika sızlanıyor ama yastığının içinde daha da saklanırken uyanma belirtisi

göstermiyor.

Merhemi bitirdikten sonra gelin usulü onu kollarımda taşıyorum. Başı sarkıyor ve göğsüme düşüyor, saçları

darmadağın, dudakları aralık, maskara yanaklarından aşağı akıyor ama hâlâ bilincine dair hiçbir iz yok.

Menekşe kokusu seksin ve benim kokumla karışıyor, beni boğuyor ve yarı dik durumdaki aletime bir tekrar

sinyali gönderiyor.

Çok erken.

Eğer bu içgüdüyü takip edersem bu sefer onu kıracağım ve bunu istemiyorum. Onu incitmekten ne kadar zevk

alsam da onu geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklemek istemiyorum.

Onu banyoya taşıyorum, suyun sıcaklığını kontrol ediyorum ve sonra göğüsleri kısmen örtülene kadar yavaşça

suya indiriyorum.

Bana kalsa onu bu şekilde, kurumuş spermim bacaklarının arasında ve kokum teninde olacak şekilde

tutardım.

Ama bunun için onun rahatsızlığını feda etmeye hazır değilim.

Suyla temas ettiğinde uyanmasını beklesem de uyanmıyor. Başı yana eğik, saçlarının omuzlarından aşağıya ve

küvete dökülmesine izin veriyor.

"Annika." Çenesini kaldırıyorum. "Hadi uyan küçük mor."

"Hımm."

Onun minik zevk sesleri ve sızlanmaları neredeyse boxerımla gelmemi sağlayacaktı. Kahretsin. Onu her yerde,

kan dolaşımda, tenimde ve kalbimin o yasak köşesine kadar hissediyorum.

Onu tekrar dürttüm ama tek duyduğum anlaşılmaz bir sestti. Ben de eğilip kulağına "Bundan sonra ne tür bir

randevuya gitmek istiyorsun?" diye fısıldıyorum.

Bu onun dikkatini çekiyor, çünkü parlak mavi-gri gözleri yavaşça açılıyor ve şaşkınlıkla, neredeyse

konsantrasyonsuz bir şekilde karşı duvara bakıyor. Daha sonra suyun tamamen gizlediği vücuduna

odaklanıyor.

Etkileyici mavi-gri bakışları bana kaydı ve kafa karışıklığının bir kısmı otomatik olarak yok oldu.

Sanki...bana güveniyormuş gibi.

Büyük bir hata.

Bir koyun asla kurda güvenemez. Ne tür güzel bir maske takarsa taksın.

Parmakları boynuna dokunuyor, uyurken oraya koyduğum solgun boğazının etrafındaki kolyeye tutunuyor ve

sonra kolyeyi avucunun içine alıyor, gözleri büyüyor.

"Bu nedir...?" Sesi biraz kısık, biraz çığ.

O şimdiye kadar karşılaştığım en erotik şey.

Ve belki, sadece belki, bu sadece vücudunun sikilmek, işaretlenmek ve bağlanmak için yapılmış olmasından

kaynaklanmıyor.

"Doğum günü hediyen. Bulabildiğim mora en yakın şey bu."

"Bu bir elmas."

"Bu yüzden?"

"Pembe-mor bir elmas. Bu çok nadir ve pahalı bir şey."

"Babamdan yardım istediğimde hiçbir şey çok nadir değildir. Ve çok şükür zenginim."

Yavaşça gülümsüyor, parmakları mücevherin üzerinde geziniyor. "Bu çok güzel. Ona bir hazineymiş gibi

davranacağım."

Kolyeyi hayranlıkla incelerken nefesim rahatlıyor. Bunun onun için özel olarak yapılmış olması, gösterdiğim

tüm çabaya değer.

Bir dakikalık hayranlıktan sonra vücuduna odaklanır. "Beklemek. Bana banyo yaptırdın mı?"

"Açıkça."

"Ama neden?"

"Acımadın mı?"

Yüzünü buruşturuyor, sonra dudakları yumuşak bir somurtuşla ileri doğru uzanıyor.

Sevimli.

"Sormana gerek var mı? Canavar sakinle beni bir nevi kırdın. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak." Ayak

parmaklarını suyun altında oynatıyor ve iç çekiyor. "Bu güzel."

Şampuan şişemi alıp küvetin kenarına oturdum ve saçını köpürttüm. "Canavar horozu mu?"

"Hımm." Bana doğru eğiliyor, gözleri kapanıyor. "Son zamanlarda gördün mü? Pornoya ait."

Parmaklarım saçlarının arasında dolaştı ve başı karnıma çarpana kadar saçlarını çektim. "Porno mu

izliyorsun?"

Gözleri açılıyor. "Herkes porno izliyor."

"Yapmıyorum."

"Çok özel zevkлерiniz göz önüne alındığında buna gerek yok. Gerçek hayatta yeniden canlandırabilecekken

neden sahte senaryoları izleyesiniz ki? Ayrıcalığınızı kontrol edin, hepimiz bu kadar genç yaşta seksi

deneyimleyemeyiz.

"Bir gün senin ağzındaki o küstahlığı sikip atacağım."

"İmkansız oluyorsun. Porno normal ve onu her zaman izlemiyorum."

"Ne tür porno izliyorsun?"

Ondan garip bir kahkaha dökülüyor. "Senin bir porno insanı olmadığını sanıyordum. Kategorilerin olduğunu

nasıl bildin?"

Saçlarını daha da sıkı çekiştiriyorum. "Soruma cevap ver Annika."

"Her şeyden biraz. Ve dediğim gibi bunu yalnızca ayda bir falan yapıyorum.

"Bir porno sitesini ilk açtığınızda hangi terimleri ararsınız? Azgın olduğunuzda ve küçük amınız zonkladığında

ne ararsınız?"

Dudakları aralanıyor ve onları parmaklarımla ya da aletimle doldurmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Kaba," diye fısıldıyor, bakışlarını benden kaçırıyor. "Sert. Amatör. Sahte inlemelerden ve orgazmlardan

hoşlanmıyorum ve bunların gerçek hayatta nasıl görüldüğünü görmeyi tercih ediyorum.

"Artık izlemeyin."

"Neden?"

"Başka erkeklerin siklerine bakmandan hoşlanmıyorum."

"Merak etme. Seninki çok daha acımasız."

"İçtenlikle söyledim."

"Porno'yu kıskandığına inanamıyorum. Benim tüm itaatkârlarınız hakkında kriz geçirdiğimi görmüyorsunuz."

"Yapabilirsiniz."

Bir iç çekiş bıraktı. "Yapmayacağım. Bu sadece utanç verici olurdu. Bu arada prezervatif kullanmadın. Doğum

kontrolü kullanıyorum, yani her şey yolunda ama önceki seks partnerlerinin sana verdiği hiçbir şeyi yakalamak

istemiyorum."

"Eğer öyleyse, zaten ona sahipsin."

Annika'nın rengi koyu bir beyaza dönüyor ve ben gülüyorum. "Şaka yapıyordum."

Dudakları aralanıyor ve sanki yutmadan önce yüzümün her detayını hafızasına kazımış gibi beni yakından

izliyor. "Ne zamandan beri bunu yapıyorsun?"

"Senden beri."

"Sen de güldün."

"Senin yanında sadece gülüyorum." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip saç derisine masaj yapıyorum.

"Gerçekten temizim. Sadece her zaman prezervatif kullanmakla kalmıyorum, aynı zamanda aylardır penetrasyonlu seks de yapmıyorum.

"Neden?"

"Acı vermek genellikle yeterli uyarımdır."

"Ama benimle değil?"

"Seninle değil." Onu becermeliydim, ona sahip olmalıyım, kimsenin yaklaşmaya cesaret edememesi için ona damgamı vurmalıyım.

Dudağının kenarını ısıyor. "Madem her zaman prezervatif kullandın, neden benimle birlikte olmadın?"

"Unuttum ve hatırladığımda sikimi kanınla ıslatıyordun. Bu duygudan vazgeçmemin hiçbir yolu yoktu.

"Sen... bu kadar ayrıntılı olmana gerek yok."

"Soru soran sensin. Şimdi söyle bana..." Saçlarının uzun tellerini okşuyorum, onları yüzüme çekiyorum ve

kokunun onun menekşesi değil de benim şampuanım gibi kokması beni biraz hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Neden bakireydin?"

Ayak parmaklarını tekrar suyun içinde oynatıyor. "Aşırı korumacı bir aile tarafından çevrelendiğimde bunu

kaybetmek biraz zor. Ancak fırsatım olsa bile, bir arabanın arkasında ya da karanlık bir köşede, pek de

bunaltıcı olmayacağı bir partide seks yapmak istemedim. Bu klişe gelebilir ama özel olmasını istedim."

"Özel miydi?"

"Bundan çok daha fazlasıydı." Bana baktı. "Kesinlikle beklediğim gibi değildi."

"Bunca pornoya rağmen mi?"

"Buna rağmen. Ve bu kadar yargılayıcı olmayı bırak. En azından porno bana bir şeyler öğretti.

"Örneğin?"

"Gerçek hayattan farklı."

Parmaklarım saçlarını yıkamanın yumuşak ritmine geri dönüyor. "Ne kadar farklı?"

"Gerçek hayat daha güçlü, daha yoğun, daha... bunalıcı." Bana baktı. "Ve acıyor."

"Acı zevkin katalizörüdür." Duş başlığını alıp saçındaki şampuanı durulamaya başladım. "Eğer çok fazla olsaydı durdurabilirdin."

"Hayır." Elime yaslanıp bir kedi yavrusu gibi üzerime sürtünüyor. "Acı hoşuma gidiyor ama ancak sonrasında

bana böyle banyo yaptırırsan."

"Bil diye söylüyorum, sana karşı yumuşak davranmayacağım."

Gözlerindeki suyu kırıştırıp yuvarlıyor. "Bunu hiç beklemiyordum sadist."

Bir gülümseme dudaklarımı seğirtir.

"Bakmak. Hatta bundan çok mutlu oluyorsun." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Acı verdikten sonra en dost

canlısı olduğunuzu biliyor muydunuz? Bu habere sevinmeli miyim yoksa korkmalı mıyım emin değilim.

"Oyumu ikinciye veriyorum."

"Benim Çaykovski'm. Çok acımasısın."

İyi mizah anlayışım kayboluyor. "Ben o besteciye tapınmak konusunda ne demiştim?"

Gözleri irileşiyor ve parmaklarını dudaklarına vuruyor. "Üzgünüm unuttum."

"Bir dahaki sefere seni kucağıma alacağım."

"Evet efendim" diye alay ediyor.

"Bana öyle seslenme."

"Sizlere Efendim ya da Efendimiz denilmesinden hoşlanmıyor musunuz?"

"Ben değilim, seninle de değilim."

"Güzel, çünkü Creigh'i tercih ederim." O kadar geniş, o kadar mutlu bir şekilde sırıtıyor ki, o gülümsemeyi

yutmak istiyorum.

Ve onun.

Onu kırbaçlamak, şaplak atmak, kenara doğru eğmek ve adımı haykırana kadar defalarca sikkemek istiyorum.

Kalkmak için tüm kontrolüm gerekiyor. "Seni bu işlerle baş başa bırakacağım."

Küçük bir el beni yakalayıp durdurdu.

"Gitmek zorunda mısın?" diye mırıldanırken masum ifadesi görüşümü dolduruyor.

"Burada kalıp seni izleyemem."

Kesinlikle yapabilirsin. Ayağıyla ters yöne su sıçratıyor. "Sen de bana katılabilirsin."

Arkamı döndüğümde onun muzaffer gülümsemesini görmekten keyif alıyorum. Ben boxerımı aşağı kaydırıp

onları tekmelerken o meraklı gözleri beni açıkça izliyor.

Her hareketimi inceliyor ve bu, keskin tırnaklarını ve dişlerini etime saplamasından hiçbir farkı yok.

Annika'nın beni sanki onun özel yaratılmış tanrısıymışım gibi izlediği şu andaki kadar fiziğimle hiç bu kadar

gurur duymamıştım.

Benim sikim onun ilgisi karşısında sertleşiyor ve ikinci bir kez onun beynini sikkemi talep ediyor.

Bunun yerine kendimi onun karşısındaki ılık suya oturmaya zorluyorum.

Bacaklarını kalçalarımın yaslanacak şekilde uzatıyor. "Sanırım kuvvet ikimiz için çok küçük."

"Ve bunu ancak şimdi mi düşündün?"

"Sadece dikkatimi çekti." Ayağını yukarı kaydırıp mor cilalı ayak parmaklarıyla yanımı okşuyor.

Bana dokunduğu yerdeki deri doğrudan aletime elektrik şoku gönderiyor.

"Tam burada, şimdi çiğnenmek istemiyorsan bunu bırak."

Küçük bir velet gibi alt dudağını ısıyor ama ayağını indirerek uyluğuma yaslanıyor. "Örümcek dövmesi ne

anlama geliyor?"

"Bir anlamı olması gerekiyor mu?"

"Hayır ama birinin cildine bu kadar büyük bir örümcek dövmesi yapması alışılmadık bir durum, bu yüzden

bunun arkasında bir hikaye olabileceğini düşündüm."

Kollarımı küvetin kenarlarından sarkıttım ve başımı geriye yasladım. "Daha çok bir trajediye benziyor."

"Bir trajedi?" Sesi zar zor mırıldanıyor.

Bundan mı yoksa huzurlu atmosferden mi kaynaklandığından emin değilim ama kelimeler daha önce hiç

yaşamadığım bir kolaylıkla ağızmdan dökülüyor. "Babası yeterince güçlü olan ve ailesi oldukları için kendisine

ve annesine farklı davranılan üç yaşında bir erkek çocuk vardı. Gerçi çocuk her zaman onların gerçek bir aile

olmadığını düşünüyordu. Anne ve babası her gün kavga ediyor, birbirlerini aldatıyor ve toplum içinde

mükemmel bir çift gibi davranıyorlardı. Ama ikisi de onu seviyordu, o yüzden bunda bir sorun yoktu. Bir gün

uyandığında babasının bir skandala yakalandıktan sonra öldüğünü öğrendi. Şehirlerini sarsan bir olay. Çocuk

ve annesi, muhabirler, yabancılar, öfkeli düşmanlar, tatminsiz yatırımcılar, güçlü düşmanlar ve polis tarafından

takip ediliyordu. Bir sürü lanet polis ve diğer iri yarı adam. Hepsi lağım fareleri gibi gelip gidiyorlardı. Sorup

sordular. Çocuğu ve annesini tehdit edip dövdüler. Annesi dahil neredeyse tüm mallarına el koydular. Üç

yaşındaki bir çocuğun hepsini hatırlamaması gerekirdi ama hatırladı. Canlı ayrıntılarla. Yatağın altında, kapının

arkasında ve gardırobun içinde saklandığını hatırladı. Sadece erkeklerden değil aynı zamanda annesinden de.”

Açık musluktan gelen damlama, damlama, damlama banyoyu dolduran tek sestir.

Düşüncelerimle çatışıyor, onları tamamen aşağılık hale getiriyor.

Ben sessiz kaldığımda Annika'nın kısık sesi etrafımda yankılanıyor. “Neden annesinden saklanmak zorunda

kaldı?”

“Çünkü yeniden içmeye başladı ve elinde bir şişe tekila varken onun yoluna çıkmaması daha iyi olurdu. İlk

başta ağlamaya başlıyordu, sonra... o enerjiyi çocuğa aktarıyordu. Bu durum, onun artık dışarı çıkmasına izin

vermeyene ve kendisinin onu beslemediği, onunla ilgilenmediği ve çürümeye terk ettiği kendine acıyan şiddet

çemberinin içinde kalana kadar böyle devam etti. Ta ki onu tekrar dövme isteği duyana kadar. Çocuk,

gerçekliğinin asla sona ermeyeceğini düşünüyordu ama sonra bakımlı bir adam geldi ve bankanın ellerindeki

son şeye, yani eve el koyacağını duyurdu. O gece anne pek içmedi. Hatta çocuğa sarıldı ve 'Babanı özlüyor

musun tatlım?' dedi. Başını salladığında gülümsedi. 'Annem de onu özlüyor. O olmadan çok zor. Ona gitmeye

ne dersin?' Çocuk babasının cennette olduğunu sanıyordu. Cennetteki birine nasıl gidebilirler? Muhtemelen

günlerdir yemek yemediği için uykuluydu ve başı dönüyordu. Böylece gözlerini kapattı ve annesinin ona her

şeyin yoluna gireceğini söylemesini dinledi. Gözlerini tekrar açtığında dev bir örümceğin tavandan sarktığını

gördü. Ya da sürünüp yere düşerken, sonra da yere yığılana kadar tekrar sürünürken gördüğü manzarayı böyle

düşünmeyi seçmişti. Anlaşılan o ki, anne o gece ikisinin de ölmesini planlamıştı; kendisinin asılarak, oğlunun

ise gaz verilerek öldürülmesini.

Küçük bir figür üzerime baskı yapmadan önce etrafımda bir su sıçraması yankılanıyor.

Aşağı baktığımda Annika'nın göğsümde yattığını görüyorum. Titreyen parmakları sıktığım çenemi okşuyor ve

güzel yüzünde iki damla gözyaşı lekeleniyor.

Kaslarım yavaş yavaş gevşiyor ve başparmaklarımla yanaklarını siliyorum.

"Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü uzanıp o çocuğa sarılmak istiyorum ama yapamıyorum." Kollarını belime sıkı, sıcak bir kucaklamayla

doluyor. "Ben çok üzgünüm."

Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve yüzünü uzaklaştırdım. "O çocuk da, kendilerine ebeveyn diyen o

pisliklerle birlikte öldü. Küllerinden yeniden doğan bambaşka bir insan ve sahip olduğum tek ebeveynim Aiden

ve Elsa King. Peki neden üzgünsün? Bana acıma demedim mi?"

"Değilim." Dudakları titriyor ve saçlarını tutmama karşı koymaya çalışmıyor.

"Sadece acını paylaşmak

istiyorum."

"Paylaşılacak hiçbir şey yok. Bu bölüm sona erdi.

"Ama..."

"Kapa çeneni." Saçını serbest bırakıyorum. "Ve dışarı çık."

Kimsenin ortaya çıkarma şansı bulamadan, derinlere gömmeyi sevdiğim bir yanımı kazmamın sebebi o.

Annika lanet Volkov burnunu ait olmadığı yere tıkmak zorunda kaldı.

Gözlerimle buluşuyor. "Eğer beni uzaklaştırmaya devam edersen, kimsen kalmayacak."

"Bununla yaşayabilirim."

"Eh, yapamam."

"Annika." Çenemi taşıyorum. "Ya gidersin ya da seni sikerim. Ağrılı olsun ya da olmasın."

Hareket etmiyor, hatta tereddüt etmiyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Ben nazik davranırken sen kaçmalıydın, küçük mor." Onu belinden çekiyorum.

"Sikimin üstüne otur. Bu çok

uzun bir gece olacak."

Sonra onu sikiyorum, ısıyorum, işaretliyorum ve beni seçtiğine tamamen pişman ediyorum.

Derimin altına giriyorum.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim kişi olmak.

20

ANNIKA

Yala, yala, yala.

Sert dilin iniş çıkışları devam ederken irkildim.

Yüzümde.

Korkuyla uyanıyorum ve gözlerim o küçücük yüze, kulaklara ve bıyıklara neredeyse takılıp kalıyor.

"Kaplan?" Ben neredeyse çılgılık atıyorum ve o da irkilerek yatağa geri atlıyor, sonra tekrar yavaşça bana doğru

vals yapıyor.

Onu haftalar önce barınakta son gördüğümünden bu yana büyümüş ama onun o olduğuna hiç şüphem yok.

Gözlerinin arasında kalp şeklinde sevimli bir ben bile var.

Doğruldu ve ağrıyan kaslarım acıyla çığlık attığında irkildim. Creighton beni fayansların üzerinde dört ayak

üzerinde, sonra da duvara ve yatağa becerdikten sonra banyo neredeyse hiçbir işe yaramadı.

O kadar güçlü ve hamdı ki ilk seferki gibi geri durmadı. O da aldı, aldı ve karşılığında bana kör edici bir zevk verdi.

Öfkeliydi, kesinlikle hayvansıydı ve aklını kaçırmıştı.

Hayatıma zarar vermeden kurtulduğumu söylemek yetersiz kalır.

Aslında hoşuma gitti ama sonrasında kendini mesafeli hissetmesi hoşuma gitmedi. Beni duşa götürüp ikimizi

de temizlediğinde bile. Bana banyo yaptığı ve saçlarımı yıkadığı andan itibaren o kadar yumuşak bir dokunuş

yoktu.

Bir an belki onun duvarlarını yıktığımı düşündüm ama o bunun benim açımdan bir temenni olduğunu kanıtladı.

Ama bana doğum günü hediyesi olarak şimdiye kadarki en güzel kolyeyi verdi. Hala orada olduğundan emin

olmak için parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

Ayrıca beni vücudunun kıvrımına sıkıştırıp uyuttu, yani belki de her şey umutsuz değildir?

Gerçi şu anda hiçbir yerde görünmüyor ve yatakta olan tek kişi benim.

Tiger'la birlikte.

Omzuma atlıyor, eskiden yaptığı gibi kafama uzanıyor ve ben gülüyor, onu okşuyorum. Mırıltıları beni çok

ihtiyaç duyulan dopamin dozuyla dolduruyor.

"Bunca zamandır burada mıydın bebeğim? Hatta tasmanız bile var, çok tatlı." Başını elime çarpıyor ve biraz

daha mırlıyor, sonra muhtemelen yemek için miyavlıyor.

Onu yatakta bırakıp çabalayarak ayağa kalktım ve odayı aradım ama ne yiyecek ne de kıyafetlerime dair bir iz vardı.

Bu yüzden Creighton'ın beni bütünüyle yutan kapüşonlularından birini üzerime geçiriyorum ve telaşlı bir Tiger'ı taşıyarak salona adım atıyorum.

"Tamam tamam. Sana biraz yiyecek bulacağım."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolay, çünkü çok geçmeden kayboluyorum, hangi yöne gitmem gerektiğinden emin değilim.

Merdivenleri bulmam birkaç dakikamı alıyor, tabanlarına ulaşmam ise daha da uzun sürüyor.

Sonra yaşam alanından geçiyorum, etrafıma bakıyorum ve bir şekilde hayalet bir evde mahsur kalıp

kalmadığımı merak ediyorum.

Bu kadar büyük bir yerde gürültünün olmayışı ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve Tiger'a daha sıkı sarılıyorum.

Şimdi Creighton'un kendini göstermesi için iyi bir zaman.

Beni gitmemi isteme utancından kurtarmak için ben uyanmadan önce ortadan kaybolmadıysa?

Bu düşünceyle kalbim sıkışıyor ve onu hemen ruhumun uçurumuna geri itiyorum.

"Kimimiz var burada?"

Ben ürküyorum, Tiger da öyle. Ellerimin arasından atlıyor ve yeni gelene tıslıyor; kuyruğu yukarıda, vücudu kavisli ve kulakları geride.

Eli sanki ayakkabılarındaki kirden başka bir şey değilmiş gibi ona bakıyor ve sonra çok tuhaf bir şey oluyor.

Kaplan kuyruğunu sıkıştırır ve saklanmak için koşar. Bir bakışıyla onu korkutup kaçırmış mıydı?

“Hayvanlar arasında o kadar da popüler değilim.” Bana gülümsüyor ama bunun arkasında zerre kadar

dürüstlük ya da hoş bir duygu yok.

Duvara yaslanmış, üzerinde kesilmiş bir bufalo kafası asılı duruyor ve bu ona korkunç bir avantaj sağlıyor.

İfadesi ve aurası, giyiminin şık tarzıyla çelişiyor. Preslenmiş siyah pantolon, zarif düğmeli ve şık İtalyan

mokasen ayakkabıları.

Bir çekime girebiliyordu ve fotoğrafçılar onu merceklerine almak için dizlerinin üstüne çöküyorlardı.

"Merhaba," dedim, sıradan görünmeye ve ondan hiç de korkmamaya çalışarak.

Keşke Creighton şu anda ortaya çıksaydı. Kardeşinden daha iyi olduğundan değil ama bildiğin şeytan falan.

“Annika. Yanlış hatırlamıyorsam bitmemiş bir konuşmamız var.”

Sağ. Dövüş kulübünde Ava boğazına saldırdığında ve Creighton beni kaçırdığında. Keşke o ikisi şu anda

yanımda olsaydı.

Ama öyle olmadıkları için zorla gülümsemek üzereyim ama Creighton'ın bana dünyaya hiçbir borcum

olmadığını söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden sakın bir ses tonuyla sordum:

"Ne hakkında konuşmak

istiyordun?"

“Birincisi, kardeşimle olan ilişkiniz. İkincisi, kardeşinle ilişkiniz. Üçüncüsü, bir gün seçim yapmak zorunda

kalırsan ve kardeşini seçip kardeşimi geride bırakırsan bu ne kadar da kötü bir fikir olur. Bunu kişisel olarak ele

alacağım ve ikinizi de yok etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Tehdit ederken kullandığı dostane tavır karşısında omurgam seğiriyor. Sesi tatlı ve kesinlikle anlamlıydı, sanki

bir BBC haber spikeriymiş gibi.

Sakin ve iddialı bir şekilde, "Creighton'a zarar vermeyeceğim," diye cevap vermeyi başardım. "Ve Jeremy de

senin sandığın gibi bir canavar değil. Sırf onunla birlikteyim diye Creighton'a gaddarca davranamaz."

"Bütün bu sanrısız düşünceler geceleri daha iyi uyumanıza yardımcı oluyor mu? Sevgili Jeremy'nin bundan

daha fazlasını yapabileceğini ikimiz de biliyoruz. Peki işler ortalığı karıştırmadan önce kolay yolu seçmeye ne

dersin?"

"Kusura bakmayın ama Creigh ile benim arama müdahale etmeye hakkınız yok. Ve ben ayrılmıyorum."

Creighton ve benim daha gidecek çok yolumuz olduğunun ve dün gece kendinden bir parçayı açığa çıkardıktan

sonra yaşadığı acımasız sikişmenin sadece başlangıç olduğunun farkındayım ama umurumda değil.

Creighton'la kendimi seviyorum, daha açık sözlü olmamı ve insanları daha az memnun etmemi seviyorum. Ve

benimle birlikteyken de kendini beğenmesini istiyorum.

Bunun için her şeyi yapmaya hazırım.

Eli bir süre beni izliyor, gri gözleri neredeyse siyaha benziyor. Koşmak ve saklanmak isterken, kendimi göz

teması kurmaya, onun bakışlarına kendi bakışlarımdan biriyle karşılık vermeye zorluyorum.

"Çok iyi." Duvarı itiyor. "Gözüm senin üzerinde olacak."

"Ben de sana göz kulak olacağım."

"Ah?" Başını yana eğmiş bir kurt gibi gülümsüyor. "Ne için?"

"Müdahale etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüzde."

Gülümsemesi genişliyor. "Creigh'in daha önce kimseyle ilgilenmediği halde seni seçmesine şaşmamalı."

Karnımda ateş çıkıyor ama bu iyi bir tip, beni içten dışa ısıtan bir tip.

Saçımı geriye atıyorum ve gülümsemeden edemiyorum. "Ben böyle özelim."

"Hem de kibirli. Onunla neden arkadaş olduğunu anlıyorum."

"Kim o?"

"Boş ver."

O gitmek üzere ama ben onun yoluna çıkıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sadece pazar günleri soru alıyorum. Kilise gibi."

"Bugün Pazar."

O kalıcı sırıtışıyla "Şanslısın" dedi ve belki bir şeyleri kaçırdığımı düşünerek durakladım ama sonra hemen

bıraktım.

Ona biraz daha yaklaştım. "Creigh'in örümcek dövmesini ne zaman yaptırdığını biliyor musun?"

Bu, bir ailesi olmasına rağmen çocukluk anılarının hala aklında olduğunu fark ettiği zamanı çerçeveleme

girişimim. Ne kadar inkar etse de çocukluğunda yaşananların onu öyle ya da böyle etkilediğini biliyorum. Beni

susturmak için yaptığı onca saçmalık yüzünden ona sorma şansım olmadı ama Eli'den bilgi alabilirim.

"Ortaokul. Siz Amerikalılar için lise. Bu onun genç versiyonunun bir hatırası."

"Biliyordun."

"Evlatlık edinildiğini mi? Elbette. Herkes biliyor."

Ah. Neden kimse bana söylemedi? Belki bu yakın çevre meselesidir ve ben oraya ait değilim. Biraz incinsem

de çok daha acil bir konuya odaklanmaya karar verdim.

"Onun...geçmişini de biliyor musun?"

"Onun ifşa ettiği şeyler dışında sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok."

"Sadece bundan dolayı bu hale gelip gelmediğini bilmek istiyorum."

"O nasıl?"

"Eminim onun bir...sadist olduğunu biliyorsundur."

O sırtır. "Onunla gurur duyuyorum."

Tabikide o. Artık Ava'nın ona neden Adı Anılmayacak Kişi dediğini anlamaya başlıyorum.

Eli bir anormallik.

Ama belki de Creighton'ın bu tür yüklerle büyürken ihtiyaç duyduğu türden bir kardeşi.

"Bu yüzden?" Ben basıyorum. "Geçmişinden dolayı mı böyle?"

"Belki. Muhtemelen."

O zaman aklıma geliyor. Creighton bir keresinde hayatının bir noktasında açlıktan ölmek üzere olduğu için çok

fazla yediğini söylemişti. Ve muhtemelen gazdan boğulduğuunda hissettiği his nedeniyle mümkün olduğuunca

uyuyor.

Başi döndüğuünde ve emekleyerek süründüğuünde.

Tüylerim diken diken oldu tüyler ürpertici bir hızla, tıpkı dün gece bana hikayeyi anlatırken olduğu gibi.

Bu kadar genç birinin böyle şeyler yaşadığını düşünmek bende ağlama isteği uyandırıyor.

Ama bunu acıma olarak algılamasını istemiyorum. Ona gerçekten acımıyorum. Sadece onun yanında olmak

istiyorum.

Görünüşe göre bunu ifade etme konusunda berbatım çünkü dün gece sözlerime gücendi ve bunun acısını

zavallı vücudumdan çıkardı.

"Soru sorma sırası bende." Eli'nin sesi beni şimdiki zamana döndürüyor. "Onu konuşmaya nasıl ikna ettin?"

"Yapmadım."

"Tekrar deneyin. Çocukluğunda yoğun bir terapi gördü ve hayatının bu aşamasını çoktan atlattı.

Dürtülenmediği sürece bu konuda konuşmazdı. Öyleyse söyle bana Annika. Ne tür dürtme yöntemini

kullandın?"

"Gerçekten yapmadım. Az önce dövmesini sordum."

Bir anlığına gözlerini kısıyor, sonra ifadesini belirliyor. "Ha."

Bir süre sessiz kalıyoruz, sonra ben mırıldanıyorum: "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başını sola doğru eğiyor. "Mutfakta."

"Teşekkürler." O yöne doğru gidiyorum ama Eli'nin benimle geleceğini öğreniyorum. Gereksiz her türlü

çatışmayı önlemek için bu konuda yorum yapmamayı seçiyorum.

Creighton'la birlikte olmak istiyorsam Eli'ye alışmam gerekiyor çünkü o onun hayatının bir parçası.

Kapıyı açtığımız anda bizi bir kargaşa karşılıyor.

Creighton önlük giyiyor ve telefonunda gezinirken elleri, yüzü ve hatta pantolonu da un lekeleriyle dolu.

Uyumlu önlükler ve katlanmış kolları göz önüne alındığında, Remi onun koçu gibi görünüyor.

Karşılarında Brandon oturuyor, kahvesini içerken ve tabletinden okurken bütün bu karmaşadan habersiz gibi

görünüyor.

"Sana söylüyorum yavrum, tüm bu tarifler aptalca ve yanlış. Lordumun fikriyle rekabet etmeye nasıl cesaret

ederler?"

Bran kaşını kaldırdı. "Peki sen uzman mısın?"

"Elbette." Remi ellerini havaya fırlatıyor. "Ben her zaman haklıyım."

Creigh, "Daha çok her zamanki gibi yanlış," diye mırıldanıyor.

"Ne oluyor? Asıl mesele ne, yumurtlama mı? Dün geceki sevişme seansımdan sonra erken uyandım -o

seansları yapın- arayışınızda size yardımcı olmak için ve siz yanıldığımı mı söylüyorsunuz? Sizi istismar

nedeniyle insan hakları derneklerine şikayet ediyorum."

"Yine başlıyoruz." Bran içini çekiyor.

"Kapa çenen. Baba ile oğul arasındaki bu onarılamaz ayrılığı başlattıktan sonra masum gibi davranmayın.

Spawn, bunu bana nasıl yaparsın?"

"Odaklan," diyor Creigh hâlâ telefonuna bakarken. "Ne kadar tereyağı ısıtmalıyız?"

"Remi'yi boğmaya yetecek kadar." Eli içeri giriyor, masadan bir elma alıyor ve sırtıyor.

"Vay canına, bu sabah bana uygulanan şiddet de ne?" Remi bir telefonu tutuyormuş gibi yapıyor. "Merhaba?"

Tanık koruma? Gel beni al."

Creighton başını kaldırıyor, gözleri mutfağın diğer ucundaki benimkilerle buluştuktan sonra kardeşine kayıyor

ve kısılıyor. Telefonunu yana eğdi ve beni tepeden tırnağa ve tekrar geriye doğru ölçerken parmağını arka

kısmına bastırdı.

Hava, odadaki hiç kimsenin farkına varmadığına şaşırdığım aç, hayvani bir gerilimle değişiyor.

Göz temasını kesmeye niyeti olmadığında boğazımdaki yumruyu yuttum. Diğerlerine odaklanın. "Merhaba

millet."

Bran bana doğru başını salladı. Remi bana doğru koşuyor ve beni omzumdan tutuyor. "Beni bu vahşilerden

kurtar Anni. Yemin ederim lordumun hayatının peşindeler."

Creigh telefonunu yere atıyor ve birkaç adımda bize ulaşıyor. Remi'nin omzumdaki elini tutup arkadaşı inleyene

kadar bükmesini ve ardından onu en yakın duvara fırlatmasını şaşkınlıkla izliyorum.

"Bu ne içindi yavrum?"

"Dokunmak yok."

"Biri kışkırtıyor." Eli tezgaha yaslanıp Brandon'ı dürttü. "Cray Cray'imizin bir mağara adamına dönüşmesine

tanık olacağımızı hiç düşündün mü?"

"Benim onun sahte erkek arkadaşı olma ihtimalinden hoşlanmadığı için bunu tahmin ettim." Bran kahvesinden

bir yudum alıyor.

"Lanet olsun?" Remi, Creighton'un onu nasıl ittiğini tamamen unutmuş bir halde aramıza bakıyor. "O kadar

uzun? Nasıl oluyor da şimdi öğreniyorum?"

"Çünkü yavaşsın?" Eli kendine bir fincan kahve koyuyor.

"Yoksa anlamadın mı?" Bran, Eli'ninkiyle kendi fincanını tokuşturuyor.

"Düzgün göremeyecek kadar sikine kapıldım."

"Dikkat süresi de kısa."

Remi tam dramatik moda geçiyor ve onlara isimler takmaya başlıyor. Brandon ve özellikle Eli'nin durumu

kızıışmaya devam ediyor.

Tartışmaların ortasında Creigh önlüğünü çıkardı, elimi çekiştirdi ve beni mutfaktan dışarı çıkardı, sonra da

merdivenlerden yukarı sürükledi.

Yatak odasına girdiğimizde kapıyı kapattı.

Kararmış gözleri, kapalı yüz hatları ve boş ifadesi karşısında şaşkına döndüm. Üçü de bana yöneldi.

Alçak sesi tenime, ekinlerinden daha kötü bir şekilde vuruyor. "Bu şekilde giyinerek orada ne yapıyordun?"

"Ne gibi?"

"Sanki altında çıplakmışsın gibi."

"Kıyafetlerimi bulamadım. Ayrıca bu şey çok büyük."

Homurdanıyor. "Kıyafetlerimin içinde olmanı seviyorum ama bir daha asla onların önünde böyle

dolaşmayacaksın."

"Diktatör olmayın. Üstelik seni bulmak istememin bir nedeni vardı."

"Hangisi?"

"Kaplan! Onu evlat edindiğini bana nasıl söylemezsin? O kediye ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"İkinci doğum günü hediyen olması gerekiyordu."

Sırıtiyorum. "Pisliğin teki olmadığı zaman çok tatlı olabiliyorsun."

Gözlerini kıstı ve ben ağzımdan kaçırdım, "Teşekkür ederim demek istemiştin."

"Yatağın önünde diz çökün, göğsünüz yatağın üzerinde ve bacaklarınız birbirinden ayrı olsun."

O tanıdık karıncalanma tüm bedenimi sarıyor ve özümde bitiyor. Dudağımın kenarını ısııyorum. "Biraz ara

verebilir miyim? Tekrar gittiğim için mutluyum ama her yerim ağrıyor."

"Seni sikmeyeceğim. Velet olmayın ve size söyleneni yapın."

Ne zaman bana velet olmamamı söylese, ben de tam olarak öyle olmak istiyorum. Ama istenmeyen cezaları

önlemek için yatağın önünde diz çöküp söylediklerini yapıyorum.

"Sweatshirt'ü yukarı kaldır. Amımı görmeme izin ver.

Kapüşonlunun eteğini orta kısma doğru kaydırırken parmaklarım titriyor.

"Hımm. İyi bir kız." Kıcıma ödöl gibi gelen bir tokat attı ve ben geri çekildim, sonra inlememi bastırdım.

Kıçım havada, iki deliğim de onun izlemesi için ve bunun neden bu kadar tahrik edici olduğu hakkında hiçbir

fikrim yok.

Bir çekmecenin açılıp kapanma sesi neredeyse kulaklarımı sağır ediyor.

Ben yutarım. "Hey...Ben cezalandırılacak hiçbir şey yapmadım. Sanmıyorum?

Bunun hakkında konuşabilir

miyiz?"

"Kapa çenenı, yoksa sana cezalandırılman için bir sebep vereceğim."

Onu arkamda hissettiğimde dudaklarım büzüldü. Dudaklarıma mor bir şey koyuyor.

"Emmek."

Bir oyuncak, farkındayım. Hayır, popo tıkacı.

Gözlerim büyüyor ve başımı sallıyorum.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hah. Ve biz anal yapmıyoruz.

"Henüz değil ama eninde sonunda amını ele geçirdiğim gibi kıcına da sahip çıkacağım. Sözlerime dikkat et,

sikimi sağacaksın ve tenini spermimle süslemem için bana yalvaracaksın. Şimdi aç."

Yapacak bir işi olmadığında çekirdeğim zonkluyor.

"Menekşe mor değildir, biliyorsun. En azından estetik bir renk seçmeliydin..."

Fişi ağzıma sokup sanki kendi sikiymiş gibi dilime doğru kaydırıp sonra çekip çıkardığında sözlerim yarıda

kesildi.

Arkamda diz çöküp eliyle kıcıımı yakaladığında nefes nefese kaldım.

"Rahatlamak."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye mırıldandım ama kasılmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bana güveniyor musun?"

"Her zaman değil."

Karanlık bir kıkırdama berbat bir senfoni gibi etrafımı sarıyor.

"Akıllı küçük velet." Sırtıma soğuk bir şey -muhtemelen yağ- döktü ve tıpayı arka deliğime doğru kaydırıldı.

Kendimi bunu yapmamaya ne kadar ikna etsem de geriliyorum.

"Yapma." Kıcıma şaplak atıyor, ben de bağıriyorum. "Bununla ne kadar çok mücadele edersen, o kadar zor

olur."

Parmakları klitorisimi yalnızca kendisinin yapabileceği ustaca okşadı. Tek başımayken bunu taklit etmeye

çalıştım ama Creighton'ın bana dokunduğu gibi kendime dokunmamın imkanı yok.

İnlemeler dudaklarımın arasından kayıp giderken kaslarım gevşedi. Görünüşe göre amım ağırlı olduğum

gerçeğini anlamamış.

Creighton, fişi yavaş yavaş içeri itme şansını kullanıyor. Ağzıma kadar doldukça kalbim küt küt atıyor.

Ama ben özümde patlayan zevk patlamalarına odaklanıyorum. Fişi sonuna kadar ittiğinde ben geliyorum.

Dudaklarım aralandı ve dalganın üzerime akmasına izin verdim.

"Çok hassassın küçük mor." İyi bir önlem olarak kıcıma şaplak atıyor.

"Dokunuşuma bu kadar uyum sağlamayı

seviyorum."

Ben de seviyorum. Ama kahretsin. Bu kadar hızlı oldu.

Lütfen bana güçlü salınımlar elde etmek için benim de acıya ihtiyacım olduğunu söyleme.

Beni ayartıyor mu?

Muhtemelen.

Kesinlikle.

Creighton fişi kıcıma vurarak inlememi sağlıyor, sonra fişten bir şeyi klitorisime yapıştırıyor.

"Bunu günde iki saat takacaksın."

"N-ne? Bunu her gün giymemi mi bekliyorsun?"

"Evet, kontrol edeceğim."

"Bunu nasıl başaracaksın?"

"Çözeceksin." Beni ayağa kaldırıyor ve muhtemelen son işkence aletini koymak için bana bir kutu veriyor.

"Giymezen cezalandırılacaksın."

Kendime rağmen hareket edip erotik bir ses çıkarıyorum. "Garip hissettiriyor."

"Alışırısın."

"Bu başka bir doğum günü hediyesi mi?"

Güzel bir gülümseme dudaklarını uzatıyor. "Pek çok kişiden biri."

"Bilmem gereken başka biri var mı?"

"Remi'nin kestiği pasta."

Güldüm. "Sizin yaptığınız bu muydu? Pişirme mi?"

"Denemeye çalışıyorum."

"Kurtarabileceğime eminim."

"Şüphem yok."

"Sana göstereceğim."

Creighton, belime bağlamadan önce birkaç kez yuvarlamam gereken eşofmanlarını giymemi talep ettikten

sonra aşağı iniyoruz.

Eli pastayı attığı ve Remi de pasta sipariş ettiği için pastayı kurtarmak zorunda değilim. Beşimiz, Remi'nin

tuhaflikları ve diğerlerinin alaycılığının ortasında kahvaltıya oturuyoruz.

Creighton pek konuşmuyor ama her birine uyum sağlıyor.

Onlardan hoşlandığını anlıyorum. Bu yüzden onlarla vakit geçirmeye isteklidir. Hatta Eli fazla ileri gittiğinde

Remi'nin savunmasına bile giriyor.

Böyle sadıktır.

Ve o benim.

Bu muhteşem, güzel adam tamamen benim.

Geçici de olsa.

21

CREIGHTON

“Gitmeli miyiz?”

Annika başını omzumdan kaldırdı ve çevremizdekilerin onu duymaması için fısıldıyor.

Sesi çekingen ve isteksizdi. Onda olmadığına yemin edebileceğim iki özellik.

Ama yine de Annika, onun hakkında çıkardığım tüm sonuçların istisnası olduğunu her zaman kanıtladı.

Başlangıçta onun dünyanın nasıl çalıştığını anlayamayacak kadar korunaklı, aşırı şımarık bir mafya

prensesinden başka bir şey olmadığını düşünmüştüm.

Ve bunların bir kısmı doğru olsa da, ailesinin ve yetiştirilme tarzının onun için oluşturduğu imajı aşmak için

elinden geleni yaptığını biliyorum.

Süreç yavaştır ancak hayatının kontrolünü geri kazanmaya karardır.

Eğer onun başlangıçta dikkatimi çekme konusundaki ısrarı bir göstergelyse, o zaman bu kararlılık işe

yarayacaktır.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını omzuma yasladım.

Ona tamamen sahip olduğumdan bu yana bir hafta geçti ve sürekli ona, saçlarına, çenesinin altına, omzunun

üzerinden dokunma dürtüsünü yaşıyorum.

Ulaşabileceğim her yer.

Ancak farklı sınıflarımız olduğu, aynı yaşam alanını paylaşmadığımız ve yine de ağabeyinin dikkatli gözünden

saklanmak zorunda olduğu göz önüne alındığında bu bir sorun gibi görünüyor.

"Bu kalabileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye mırıldanıyor, sesi umutlu ve güven dolu.

"Gitmemiz gerektiğini söylemedim." Arkada filmi izlemek yerine yemek yemeye odaklanan ve gürültücü bir baş

belası olmaya odaklanan sinir bozucu bir gruba rağmen.

"Ben sadece bu gürültünün seni rahatsız edeceğini düşündüm." Bana bakıyor.

"Seninle her zaman çıkmak

istiyorum ama rahatsız oluyorsan değil."

Şuna bakar mısın?

Annika'm benim bile anlayamadığım bir hızla kalıplarımı öğreniyor.

Karakterime karşı düşünceli, sessiz yerlerdeki randevulardan hoşlanmaya başladı ve geçmişim hakkında daha

fazla yorum yapmayı reddettiğimde beni zorlamıyor.

Bana düşman olmak yerine anlıyor.

Bana baskı yapmak yerine geri adım attı.

Ve onun ısrarcı özellikleri göz önüne alındığında bunun çaba gerektirmesi gerektiğini biliyorum.

Saçlarını okşuyorum ve menekşe kokusunu içime çekmeden duramıyorum.

Kanımdan akıyor, yavaş ama emin

adımlarla benim bir parçam oluyor.

"Senin yanındayken rahatsız olmuyorum küçük mor."

Sözlerime tepkisini göremiyorum ama yanıma daha sıkı bastırıldığından, kolunu belime doladığından ve hatta

dokunuşuma doğru eğildiğinden bunu hissediyorum.

O sayısız renk ve bir enerji sıçraması. Akıcı vücut hareketleri ya da sözleriyle kendini çok iyi ifade eden bir insan.

Birkaç ay önce bana Annika gibi biriyle ilgileneceğim söylenecekti bu ihtimalin çılgınca olduğunu düşünürdüm.

Ama o zamanlar bu küfür gibi bir fikir olsa da, ondan önceki hayatıma geri dönme düşüncesi beni

açıklanamaz bir öfkeyle dolduruyor.

Ve boşluk.

Bu duyguyu daha önce hiç umursamamıştım. Ölümün pençesinden sürünerek kurtulduğumdan beri boşluk

patlamaları sürekli oluyor.

Ancak bu artık hoş karşılanan bir duygu değil.

Film bittikten sonra, Annika olay örgüsü, karakterler, oyuncular ve özel efektler hakkında konuşup dururken bir

kolumu onun beline doladım.

Her şey.

Ben daha çok tül eteğinin her harekette soluk kalçalarına doğru nasıl hareket ettiğiyle ilgileniyorum. Ya da üst

kısmı göğüslerine doğru kalıplanıp eteğinin tam beline kadar geliyor.

Karnının görünen derisini, aletimin durumunu etkileyen işkence dolu bir ritimle yukarı aşağı okşuyorum.

Onu kaç kez bağladığım, şaplak attığım, kırbaçladığım veya becerdiğim önemli değil. İşim bittiğinde daha

fazlasına ihtiyacım var.

Daha fazla.

Ve daha fazlası.

En kötü yanı, meselenin sadece Annika'yla seksle ilgili olmaması. Bu onunla ilgili. Bu onun benim

egemenliğime nasıl boyun eğdiğiyle, benim sadizmime nasıl mazoşist olduğuyla ilgili.

Onunla ziyafet çekme ihtiyacı sürekli, yoğun ve sonsuzdur.

"Hoşuna gitti mi?" otoparka giderken soruyor.

Başparmağımı tenine bastırıyorum ve ritmime devam ediyorum. "Çok."

"Ben de senin filmlerin hayranı olmadığını sanıyordum."

"Filmden bahsetmiyordum."

Annika ses tonumdaki değişikliği fark etmiş olmalı çünkü duraksadı, dudakları aralandı ve yanaklarına ve yarı

saydam boynuna pembe lekeler sıçradı.

"Sen...sen..."

"Gerçekten suskun musun?"

Bir nefes bırakıyor. "Yemin ederim ancak senin yanıdayken böyle oluyorum."

Bazı çocuklar yanımdan ebeveynlerinin arabasına doğru koşarken gülümsüyorum ve onu daha da kendime çekiyorum.

"Neye gülümsüyorsun?" Yanımı dürtüyor. "Bu hiç komik değil."

"Eğlenceli."

"Eğlenceli olduğum için mutluyum." Somurtuyor ve çok sevimli görünüyor.

O kadar sevimli ki alaycı bir şekilde alnına hafifçe vuruyorum.

Bana baktı. "Hayır, hayır, benimle flört etmeye bile çalışma."

"Yaptığım şey bu muydu?"

"Hi-hı. Sen sadece beni yatağına bağlayıp yalvartmanın yollarını düşünüyorsun."

"Ben?"

"Ah, lütfen. Gözlerinde parlayan sadizmi görebiliyorum, biliyorsun. İç çekmek. Birisi senin oyuncağın olmanın

zor olduğunu söylerse ona tamamen inanırım.

"Sen benim oyuncağım değilsin."

Donup kalıyor, o pembe renk yanaklarına yeniden dönüyor. "Peki ben neyim?"

"Bana ait."

"Bir fark var mı?"

"Oyuncaklarımı asla saklamak istemedim."

"Bana kadar mı?"

"Sana kadar."

Dudağının kenarını ısırırken beni tekrar dürttü. "Bugün tüm doğru şeyleri söylüyor ve yapıyorsunuz. Diğer

günlerde bunu yapmadığın söylenemez ama genellikle bu kadar... kaygısız değilsindir.

"Ben kaygısız değilim."

"Başka kimse seni bununla suçlayamaz. Ama endişelenme, ikimiz için de kaygısız kısmını ben halledeceğim.

Senin yapamayacağın şeylerle ben ilgileneceğim, ya da tam tersi."

"Ve bunlar ne?"

Kendini elimden kurtarıp önümde duruyor ve parmaklarıyla saymaya başlıyor.

"Tüm tarihleri planlayacağım ve

etrafta çok fazla insan olmadığından emin olacağım. Doğum günü partileri planlayacağım ve arkadaşlarımızı

davet edeceğim ama sinirlendiğini hissettiğimde onları nazikçe dışarı atacağım. Onlardan hoşlanmadığın için

senin adına tüm insanlarla ben de konuşacağım. Ben dekorasyon ve güzel estetikle ilgileneceğim. Ah, ben de

senin için bir kuğu gibi dans edeceğim, gerçi muhtemelen daha sonra vahşi olabileceğin için güzel elbiselerimi

parçalayacaksın. Ama her neyse, bu yapacağım şeyin bir dökümü.

Kaşımı kaldırdım. "O zaman ne yapacağım?"

"Eğer seni rahatsız ederlerse insanlara yumruk atabilirsin. Yapmamanızı tercih etsem de, enerjinizi

boşaltmanız gerektiğini söylediniz, bu yüzden sanırım arada bir ya da dövüş kulübünde bir sorun olmaz. Ve

eğer rahatsız olduğumu hissediyorsan ve numara yapmaya başvurduysan, beni herhangi bir sosyal durumdan

tamamen kaçırabilirsin. Sen olmana kimse aldırış etmez çünkü herkes senin açık sözlü kişiliğine alışkındır."

Dudaklarımın kenarlarını kaldıran gülümsemeye engel olamıyorum. Annika civarında sıklıkla meydana gelen

bir olay.

"Daha da önemlisi bazı şeyleri konuşmalıyız."

"Ne tür şeyler?"

"Her şey. Duygularını bir kasada saklamaya alışkın olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Ama bir

ilişkimiz olduğu için bazen bana nasıl hissettiğini söylemelisin ki seni daha iyi anlayabileyim. Annem bir

keresinde bana bir çifti hem kurabilecek hem de bozabilecek anahtarın iletişim olduğunu söylemişti ve ben de

aramızı bozmak istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam aşkım."

"Gerçekten mi?"

"Doğal olarak gelmiyor ama deneyeceğim."

"Denemek iyi bir başlangıçtır." Sırıttırıyor, sonra işaret parmağını kaldırıyor. "Ah, çok önemli bir şeyi unuttum. Sen

nasıl yapılacağını bilmediğin için tüm yemekleri ben yapacağım.

İçten içe ürküyorum. "Muhtemelen bunu dışarıdan temin etmeliyiz."

"Ama neden? Yemeğimi beğendin."

Tadı güzel olduğu için değil, emek verdiğiniz için.

"Yemek pişirmemde bir sorun mu var? Ava bunun korkunç olduğunu söylüyor ve babam bana evde artık

yemek yapmamamı emrediyor ve Jeremy onun için yaptığım yemeklere neredeyse hiç dokunmuyor. Şimdi de

bu işi dışarıdan temin etmemiz gerektiğini söylediniz."

Saçını okşadım. "İstersen yemek pişirebilirsin. Sadece kendini zorlamayı istemiyorum."

"Ah, gerçekten mi? En sevdiğimin sen olduğunu biliyordum."

"Yapma." Sesim sertleşiyor.

"N-ne? Ben ne yaptım?"

"Herkes aynı cümleyi söylerken favorinin olduğunu söyleme."

Dudakları aralanıyor ve boğazını temizlemeden önce kenetleniyor. "Favori listemin başındasın, o yüzden

kıskanma."

"Ben kıskanç değilim. Ben bölgeselim.

Gözleri genişliyor ve sonra hafifçe gülümsüyor. "Vay. Bu çok yoğundu."

Arabanın kapısını açıyorum. "Hadi benim evime gidelim ve sana yoğunluğun aslında neye benzediğini

göstereyim."

"Ah, geceyi kızlarla birlikte dairede geçirmem gerekiyor."

"HAYIR."

"Ama Creigh..."

"Ya dostane bir şekilde gelersin, ya da seni omzuma atarım."

"Bölgesel ve bir mağara adamı. Bunun biraz abartılı olduğunu düşünmüyor musun?"

"HAYIR."

“Bu retorik bir soruydu.” Nefesini veriyor, ardından telefonu bip sesi çıkardığında duruyor. Kontrol ettikten

sonra burnunu kırıstırıyor.

Ne aldığını görmek için yanına gidiyorum. Bugün erken saatlerde barınakta ben yıkanmak üzereyken Harry'nin

benimle çektiği bir selfie.

Harry: Onu senden çalışıyorum Anni. Muahaha.

"Onu bir dahaki görüşümde güzel saçlarını dağıtacağım ve artık benden cilt bakımı konusunda hiçbir ipucu

almayacak," diye mırıldanıyor ve ardından resmen telefonunun ekranına yumruk atıyor.

Annika: O benim. Ondan uzak dur.

Kulağının yanına, "Bölgesel olmanın aşırıya kaçtığını düşündüm," diye fısıldıyorum, o da atlıyor ve telefonunu

saklıyor.

"Ah, Harry huysuz küçük bir pislik ve benim de bir açıklama yapmam gerekiyordu. Kendisi, hızla büyüyen

hayran kulübünüzün yöneticisi ve beni 'çıkar çatışması' nedeniyle kovdu. Kıskaç olduğumdan falan değil.

Tamam, belki biraz."

"Bir erkeğin?"

"O bir eşcinsel."

"Ve ben değilim." Parmaklarımı saçlarının arasına kaydırıyorum. "İstedğim tek kişi sensin. Geriye kalan herkes

beyaz gürültüden ibaret."

"Ah." Kızarıyor, sonra sırtıyor. "Bugün gerçekten çok doğru şeyler söylüyorsun. Kalbimi rahat bırak, tamam mı?"

"Benimle eve gelmediğin sürece hayır."

Avuçlarını göğsüme yayarak dokunuyor, keşfediyor ve tırnaklarını cildimden çok daha derin bir yere batırıyor.

“Peki benim için aklında ne var?”

Onu kışından yakalayıp önüme vuruyorum ve nefesinin çıkardığı sesin tadını çıkarıyorum. “Seni sadece bu

eteği giyene kadar soyacağım ve sonra da her deliğinle oynamak için onu parçalayacağım. Hayır, oynama.

Kahretsin. İyi bir küçük kız gibi aletimi alacaksın, değil mi?”

Çılgınca başını salladı. "Ama bana zarar mı vereceksin?"

"Oh, yapacağım." Başının üstünü öpüyorum. “Ama söz veriyorum her saniyesinden keyif alacaksınız.”

22

ANNIKA

Sanırım başım dertte.

Creighton'la ilk ilgilenmeye başladığımda işlerin bu kadar kontrolden çıkacağını hiç düşünmemiştim.

En iyi şekilde.

Ya da belki en kötü şekilde.

Bekaretimi alalı iki hafta oldu ve bana bir tür voodoo büyüsü yapmış olmalı, çünkü o zamandan beri uzak

duramadım.

Kızların, özellikle de Ava'ya randevuya gitmem ve bunu onlara söylememem konusunda bana bok atmaları

önemli değil.

Kardeşıme sunduğum, onun bir şekilde inandığı mazeretleri bile gevşetmeye başladım.

Ya da muhtemelen bana dikkat edemeyecek kadar kulüplerin savaşıyla meşgul. Creighton'la olabildiğince çok

zaman geçirebilmek için bu fırsatı sonuna kadar kullandım.

Bir hafta önceki sinemada olduğu gibi beni isteyerek dışarı çıkardığı için artık onu tarihler konusunda rahatsız

etmeme gerek yok. Aksi takdirde, Creighton'ın eğlenceli randevu fikri, dünyadan uzakta olduğumuz bir yere

gitmek ve böylece bana tamamen sahip olmak. Ve ne zaman isterse beni becer.

Yemin ederim bu adam bir porno yıldızının dayanıklılığına sahip.

Beni sadece kuytu yerlere amıma erişmek istediği için götürdüğünü söylediğimde sadece şunu söyledi: "Sahip

olduğumuzda insanların yeri yok. Ben onlar için değil, senin için varım."

Ve bu doğru. Eğer Creighton'a kalsaydı dışarı çıkmazdı ama çıkıyor. Benim için. Beni sinemaya bile götürüyor

çünkü onları ne kadar sevdiğimi biliyor.

Benim için konfor alanının dışına çıkıyor.

Bana toplum içinde bir prenses, yalnızken ise özel yapım fahişesi gibi davranıyor. Beni sikiyor, cezalandırıyor

ve fiziksel olarak mümkün olduğunu fark etmediğim uzunluklara itiyor.

En sevdiğim kısımlar beni çözdüğü, beni güçlü kollarının arasına aldığı ve öptüğü an. Beni nasıl yıkadığı,

bıraktığı izlerin (ama anlambilimsel olarak) nasıl değiştiği ya da yoğun seksten sonra bu bağlantıya ne kadar

ihtiyacım olduğunu bildiği için beni uyurken nasıl kucakladığı gibi küçük şeyler.

Creighton dünyadaki en iyi bakım hizmetini veriyor ve bu bile beni onun ağına daha da batmaya itiyor. Kendimi

hiçbir zaman onun kollarında olduğum kadar güvende, mutlu ve özgür hissetmemiştim.

Bazen kendimi çok özel hissediyorum ama diğer zamanlarda onun benimle mi ilgilendiğinden yoksa sadece

bana hükmetmeye mi çalıştığından emin değilim.

Belki benim azimimden ve onun garip, fetiş dolu dünyasına dalma isteğimden hoşlanıyordur?

Ona benim hakkımda nelerden hoşlandığını sorduğumda alnımı hafifçe salladı.

Düşmanca değildi ama bir cevap da değildi.

Bu yüzden cevap alana kadar sormaya devam edeceğim.

Belki bu gece bittikten sonra.

Remi'nin basketbol takımının başarısını kutlamak için arkadaşlarımızla bir bardayız. TKU'ya karşı kazandılar,

yani burada olmak bile bir çıkar çatışması olmalı ama yine de.

Bu insanlar on sekiz yıllık hayatımda sahip olduğum tek gerçek arkadaşlar.

Jeremy bana özgürlük verdiğinden beri Kafirlerin yerleşkesine bir daha geri dönmedim. Yine de kardeşimle

ileri geri mesaj atıyorum.

Onu ne kadar sevsem de Jeremy'nin belirli koşullar altında ne kadar canavarlaşabileceğinin farkındayım.

Bana fazla odaklanamayacak kadar meşgul olduğu için şanslıyım.

Bu bara bu şekilde geliyorum.

Ahşap temalı dekoruyla rahat, ne çok büyük, ne çok küçük ve adada gittiğim tüm kulüplerle karşılaştırıldığında

kesinlikle en az gürültülü. Ben buna kulüp derdim ama buradaki herkesin buraya pub dediğini öğrendim, peki

ben kimim ki akıntıya karşı çıkayım?

Arka planda yumuşak indie rock müziği çalıyor ve alkol kokusu havaya yayılıyor. Grubumuz odanın ortasındaki

büyük bir masanın etrafında oturuyor.

Cecily ve Ava birbirleriyle fısıldaşmaya devam ediyorlar. Bran telefonunda Glyn'e bir şey gösteriyor ve Glyn

gülüyor. Bu, Killian'ı bize hayalet olarak göstermediği birkaç seferden biri.

Genellikle davetsizce içeri girerdi

ama görünüşe göre Kafirlerin bu akşam bir kulüp etkinliği var.

Creighton ve ben yan yana oturuyoruz. O açıkça beni izlerken martinimden bir yudum alıyorum.

Şaka değil gibi.

Dirseğini masaya dayadı, başını avucuna dayadı ve asla göz temasını kesmedi ya da aç bakışlarıyla yüzümü yemekten vazgeçti.

Sanki burada ilgilendiği tek kişi benim ve bunu gösterme konusunda hiç de ihtiyatlı davranmıyor.

Onun ilgisini sevmeme rağmen, insanlarla birlikteyken bu bizi tuhaf bir duruma sokuyor.

"Dur," diye fısıldıyorum.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum," diye mırıldandı, sert bir sesle.

"Bana öyle bakıyorsun ki... böyle."

"O?"

"Sanki beni cezalandırmak ve becermek istiyorsun, muhtemelen bu sırayla." Sesimi kimse duymasın diye daha da alçalttım.

"O zaman belki de benim planıma uymalı ve benim odamda kalmalıydık."

"Hayır," diye fısıldayarak bağırdım. "Bunu alabileceğimize söz vermiştin."

"Asla söz vermedim."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Remi masanın başında duruyor ve bardağını kaldırıyor. "Bu, günün

adamına, basketbol tanrısına, ulaşılamaz yıldız Lord Remington Astor'a kadeh kaldırıyorum!"

Kadehimi kaldırmaya başlıyorum ama Creighton bana baktığında duruyorum. Ya da daha çok bir parıltıya

benziyor.

Sadece bir bakışla bu kadar çok iletişim kurabilmesi tamamen haksızlık.

"Hey, sürtükler, neden lordumun şerefine kadeh kaldırmak için kadehlerinizi kaldırmıyorsunuz?"

"Anladık Remi, sen kazandın." Cecily sandalyesine yaslandı. "Bize bu gerçeği anlatmak için yüz bir konuşma

yapıyor ve kadeh kaldırıyorsunuz."

"Fermuarını kapat, inek. Rekabetin yüksek olduğu sporları kazanmak hakkında ne biliyorsun?"

"Her galibiyetten sonra bir mastürbasyoncu gibi davranman."

Ava gülüyor. "Doğru, Rems. Bu sıkıcı konuşmalara katlanmak zorunda kalmamamız için artık kazanmamanızı

dilemeye başlıyoruz."

"Gerçekte ne oluyor? Siz sürtükler beni kıskanıyorsunuz ve bu züppe suratlarınızdan da açıkça anlaşılıyor.

Anni, Glyn! Bana yardım et."

Glyn tek kaşını kaldırarak, "Yani, tamamen yanlış değil," dedi.

"Seni küçük..."

"Sen gerçekten harikasin, Remi," onun öfke dolu -ya da dramatik- dönüşünü kestim.

"Sağ? En sevdiğimin sen olduğunu biliyordum." Biraz uzaklaşıp yanıma geldi ve omzumu tuttu.

Veya başlamaya başlar.

Bana dokunduğu anda Creigh elini tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Söyledim. Dokunmak yok."

"Vay be." Remi gülüyor ve iki elini de havaya kaldırıyor. "Bölgesel olarak mı?"

"Bana bundan bahset." Ava, Creighton'a yan gözle bakıyor. "Artık bizimle vakit geçirmesine bile izin vermiyor."

Gülümseyerek "Dün alışverişe gittik." dedim.

"Bir hafta boyunca hiç alışveriş yapmadıktan sonra. En iyi arkadaş ayrıcalıklarını kaybediyorsun Anni."

Cecily, "Artık yurda pek uğramıyorsunuz" diyor.

"Ya da bizimle kızlarla vakit geçirin" diyor Glyn.

Gülümsemem en iyi ihtimalle garipleşiyor. "İstemediğimden değil..."

"Bizden çok Killian'la vakit geçiriyorsun, Glyn." Creighton ona bakıyor, sonra dikkatini Ava'ya çeviriyor. "Ve

kardeşim etraftayken herkesi görmezden geliyorsun." Cecily'e bakıyor. "Sana gelince, diyelim ki herkes uyurken

gizlice dışarı çıkıyorsun. Bu yüzden hiçbir durumda Annika'nın kendini seçme konusunda kötü hissetmesini

sağlamaya çalışmayın.

Masa sessizleşiyor.

Creighton yavaş ama emin adımlarla benimle biraz konuşkan hale gelse de - konuşkan derken, cevaplarının

geçmişte olduğu gibi tek heceli olmadığını kastediyorum - o hala masadaki sessiz varlık.

Yani tüm bunları söylemesi ve hatta onlara saldırması herkesi şok aşamasına sürükledi.

"Kahretsin," diye nefes verdi Glyn. "Görünüşe göre ekibinde harika bir avukat var, Anni."

"Bilinmesi için söylüyorum, Adı Anılmayacak Kişi ortalıkta olduğunda herkesi görmezden gelmiyorum." Ava

parmağıyla Creigh'i işaret ediyor. "Bu yalan haber!"

"Evet öyle." Cecily öksürüyor. "Sürekli."

"Seni kahrolası hain!" Dudaklarında sinsî bir sırıtış belirmeden önce Ava onu dürttü. "Herkes uyurken gizlice

dışarı çıkmanın ne anlamı var? Benden bir şeyler sakladığını biliyordum."

"B-bu doğru değil."

"Az önce kekeledin, kaltak!"

Tartışmaya başlarlar, ancak Remi onları kışkırtmak için katılınca birbirlerini dürtmekten vazgeçerler ve onun

yerine ona karşı birleşirler. Glyn ve Bran arabuluculuk yapmaya çalışıyor ancak şu anda kaybediyorlar.

Ancak Creighton?

Yüzünde sanki yapmak istediği şeyi yapmış gibi memnun bir ifade var.

Herkes Landon ve Eli'nin kaosu kışkırtmayı sevdiğini söylüyor ama Creigh, eğer aklına koyarsa onların

seviyesine ulaşabilir.

Ya da benim uzlaşmacı bir konumda olduğumu hissederse.

"Rahatsız hissettiğinizde sahte bir gülümseme yapmayın. Kötü bir ruh halindeysen göster," diye bana tekrar

tekrar söylediği şeydi ve kötü alışkanlık dediği şeyden beni kurtarmaya çalışıyordu.

Creighton'la birlikte olmak bu ülkenin hava şartlarına maruz kalmaya benzer. Bazen dost canlısıdır, bulutların

arasından güneş ışığının biraz sızmasına izin verir ama çoğu zaman yağmurlu ve perişandır.

O mutsuz değil, ben öyleyim.

Çünkü bana çocukluğundan bahsettiğinden ve evlat edinildiğini açıkladığından beri, konuyu yeniden açmaya

yönelik tüm girişimlerimi boşa çıkardı.

Onun karşılık vermesini sağlamak için ailem hakkında ne kadar konuşursam konuşayım, o bunu yapmıyor.

Telefonu çalıyor ve o ayağa kalkıp bir tutam kahverengi saç kulağımın arkasına sıkıştırana kadar ekranda

'Landon'ı görüyorum. "Hemen döneceğim. Davranmak."

Daha sonra çağrıyı almak için salona doğru gidiyor.

Landon'la neden bu kadar gizlice konuştuklarını merak ediyorum. Geçen gün onları mutfakta buldum ve

Landon şeytan gibi kulağına fısıldıyordu.

Nedense bu beni son derece rahatsız ediyordu. Kuzenine gerçekten zarar vermeyeceğinin farkındayım ama

verdikleri bilgi hakkında neden kötü bir his hissettiğimi bilmiyorum.

Creighton bana endişelenmem gereken bir şey olmadığını söyledi, bu da beni daha çok endişelendirdi.

Landon ve Eli benzer özelliklere sahip olsa da Eli'nin ona değer verdiğini ve onu asla sabote etmeyeceğini

biliyorum. Ancak Landon bir joker karttır.

Remi benim tarafıma kayarak şaşırtıcı bir şekilde kızlarla olan tartışmasını yarıda kesti. Bundan

vazgeçemeyecek kadar çok hoşuna gittiğine yemin edebilirdim.

Bardağını benimkine dayayıp sırtıyor, aristokrat bir güzelliğe sahip görünüyordu. "Artık bölgesel küçük

saçmalıklar ortadan kalktığına göre, sana teşekkür etmeme izin ver, Anni."

"Ne için?"

"Onu kabuğundan çıkarmak. O arsız piçin yalnız başına öleceğinden o kadar emindim ki, ben gösterişli

hayatımı yaşarken bile yavrularım için endişelenmek zorunda kalacaktım. Bunun ne kadar acil olduğunu

bilmiyor musun? En kötüsü, sana söylüyorum. Tekrar teşekkürler. Sonsuza kadar minnettar olacağım ve bakire

kanı dışında senin adına her şeyi feda edeceğim. Eğer zamanda birkaç yıl geriye gitmezsek?"

İçimden yayılan kahkahaya engel olamıyorum. "Ah, saçmalama. Ayrıca tüm övgüyü ben alamam. Eğer ben

gelmeden önce onu zihinsel olarak hazırlamamış olsaydın, yüzeye bile çıkamazdım.

"Bu doğru! Lanet olsun, kendimi gururlu bir baba gibi hissediyorum. Ellerimi ellerinin arasına aldığı anda ifadesi

ciddileşiyor. "Ama yine de minnettarım. Şeytanlarının onu tamamen yok edeceğini düşünmüştüm ama şimdi

onlara izin vermeyeceğine eminim."

"Buna tamamen güvenebilirsin."

İçimde ani bir titreşim başladığında sesim duyuluyor.

Bok.

Cildimin her yerinde bir alev patlaması yaşanıyor ve parmaklarım terli oluyor.

Suçluyu bulmak için etrafıma bakıyorum ama ondan hiçbir iz yok.

Titreşimin şiddeti artıyor ve devrilme dürtüsüne direnirken bacaklarım kasılıyor.

Yemin ederim, o deli.

Bu, oyuncacı bana giydirdiğinden beri ilk kez çalıştırmıyor ama bunu ilk kez herkesin önünde yapıyor. Etrafta

bu kadar çok insan varken.

Fişi taktığı günün ertesi günü suları kontrol edip çıkardım ama uzaktan kumandası olduğu için fark etti.

Aldığım cezanın ardından bir daha çıkarmaya çalışmadım ve belirttiği süre boyunca giydim.

İki gün önce, beni mümkün olduğunu düşünmediğim kadar uzatan daha büyük bir popo tıkaçı kullanmaya

başladı. Gerçi dün gece duşta beni becerirken onunla oynaması hoşuma gitmişti.

Bunu herkesin önünde açacağını hiç düşünmemiştim.

"Anni, iyi misin?" Remi beni dikkatle izliyor. "Kırmızı görünüyorsun."

Titreşim bir miktar yükselip irkilmeme neden olurken titrek bir nefes verdim.

Lanet olsun. Beni herkesin önüne falan mı çıkarmak niyetinde?

Aşağıya bakıyorum ve parmaklarımın Remi'nin parmaklarında titrediğini fark ediyorum, sonra hızla

parmaklarımı çekiyorum.

Creighton bir yerlerde olmalı ve bunu görmüş olmalı. Şu anki çılgınlığının tek mantıklı açıklaması bu.

Sahiplenici pisliklere lanet olsun.

Artık Remi'ye dokunmamama rağmen ritim azalmıyor ama yükselmiyor da.

"Anni?" Remi tekrar arar. "İyi misin?"

"E-evet. Hemen dönecek."

Nasıl ayağa kalkacağımı, telefonumu nasıl alacağımı ya da yürüyeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim onların

önünde orgazm olamayacağım. Ölmeyi yeğlerim.

İlk başta banyoyu seçiyorum ama önündeki çizgi hemen yön değiştirmeme neden oluyor. Dışarıya, otoparka

koşuyorum ama daha saklanabileceğim bir köşe bulamadan biri bileğimden yakalayıp beni peşinden

sürükleyiyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı küçük mor?"

"Kes şunu..." Kalçalarımı kasarken sesim çok gırtlaktan ve fazlasıyla gergin çıkıyor.

"Sana onlara dokunmamamı söylemiştim. Özellikle dokunmayacağımı söyledim." Sesi sakın ama yüzeyin

altında öfke titriyor.

"Bunu yapmak istemedim... Ah..."

Arabasının kapısını açıp arka koltuğa otururken yoğunluk yeniden artıyor.

Dışarıda duruyorum, nefesimi tutarak izliyorum, bacaklarım titriyor ve sırtımdan aşağı ter akıyor.

Creighton kot pantolonunun fermuarını açıyor ve sert sikini çıkarıyor. "Kucağıma otur."

Dudaklarımı yalamadan önce bakışlarım yana kaydı. "Biz halkın içindeyiz..."

"Seninle işim bittiğinde, halk aklındaki son şey olacak."

Biliyor musun? İnsanları memnun etmeye çalışmanın bana hiçbir faydası olmadı zaten.

Onu vidala.

Arabaya binip kucağına çıktım ve elbisemin belime kadar çıkmasına neden oldum. Kapıyı kapatarak bizi dar

alana hapsedti. Ama yine de önceki spor arabasından çok daha konforlu.

“Sonraya kadar bekleyemez misin?” Fısıldadım ama aletini hassas kıvrımlarıma doğru kaydırduğında bu bir

inlemeyle son buldu. Bunun ve titreşimin birleşimi nabzımı hızlandırıyor.

"İç çamaşırı yok mu?" kulağıma karanlık sözlerle fısıldıyor.

"Ben, imm, unuttum mu?"

“Unuttun mu yoksa veletlik mi yapıyordun?”

Aşırı uyarılmış klitorisime doğru bir hareketle ifadesini vurguluyor.

"Creigh, lütfen..."

Parmaklarını klitorisime doğru bir tutamla, penisini girişimin yanında kaydırды ama ben tam olarak orada

değilim.

Bana bilerek işkence ettiğinin farkındayım. Bana acıyı hissettirmek ama orgazmı inkar etmek istiyor.

Bu onun bazen oynadığı bir oyun; beni spora deli ediyor.

Ritim, sürtünmeden delireceğimi sanıncaya kadar devam ediyor.

“Sırılsıklamsın, amına bak, sikhmem için bana yalvarıyorsun. Benim için çok hazır, değil mi?”

Kelimeleri söyleyemediğim için hızla başımı salladım.

“Fakat bu gece bunu tatmin etmemeye çalışıyorum. Benim olana başka bir adamın dokunmasına izin

veriyorsun ve ben buna pek iyi tepki vermiyorum.”

“Bir daha olmayacak, söz.”

"Geçen gün sikimin etrafında dağılırken sen de aynı sözü vermiştin, bu yüzden belki de artık sana inanmıyoruz.

Belki seni sıırıslıklam ve dağınık tutacağız, ama gelme şansın olmayacak.

"Hayır lütfen Creigh." Yüzünü tutup yanağından öpüyorum. "Bunu bana yapmazsın değil mi?"

Dudaklarım önce burnuna, sonra ağzına doğru ilerledi. "Sonra beni istediğin kadar cezalandırabilirsin ama bu

şekilde değil."

Dudaklarıma doğru iniyor ve birbirimizin havasını içimize çekip veriyoruz.

Aramızda gerginlik sürüyor ama sürtünmeyi bırakmıyor.

Yukarı.

Aşağı.

Yukarı.

Aşağı.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmeye devam ettiğimde burun delikleri genişliyor. "Flörtçü olmayın."

"Ben seninle sadece flört ediyorum." Onu ne kadar sevdiğini bildiğim için dudaklarımı yanağına sürttüm.

"Bunu devam ettirirsen sadece zarar görürsün."

"Senin olman umurumda değil."

Oyuncağın uzantısını klitorisimden itip beni yukarı kaldırdıktan sonra tekrar aşağı itip kendini içime gömmeden

önce dudaklarından hafif bir homurtu kaçtı.

Tamamen kınına girdiğinde çığlık attım, sonra onun devasa sikine alışmak biraz zaman aldı. Ama bir dakikam

yok.

Bir saniyenin küçüğü bile değil.

Creighton kalçalarını sallıyor ve sert vuruşlarla saldırıyor. Eminim kendisi ile tıkaç arasındaki ince deriyi

hissedebilmektedir. Kesinlikle öyle ve o kadar dolu, o kadar kesinlikle dolu ki canımı acıtıyor.

İyiler acıttı.

Zevkimle ihtiyaç duyduğum acı türü.

Creighton beni nefes nefese bırakan bir vahşetle beceriyor. Dengemi sağlamak için kollarımı boynuna

doladım.

Her itişte içimi bir zevk patlaması kaplıyor. Elleri kalçalarımı o kadar sahiplenici ve yoğun bir şekilde kavlıyor ki

ben onun sikinden sekip başımı arabanın tavanına çarpıyorum.

Bunu fark ettiğinde yavaşlıyor. "Kahretsin, beni bir hayvana dönüştürüyorsun. Yaralandın mı?"

"HAYIR. Durma..." diye mırıldandım.

Giderek artan bir yoğunlukla içime girerken ihtiyacı olan tek davet bu. Bu sefer ellerinden biri başımın

üstündeydi, böylece çatıya çarpmanın şokunu absorbe edecekti.

Zevk çok büyük ve etin ete çarpması erotik sahneyi daha da artırıyor ama ben gelmiyorum.

Bir şey eksik.

Bir şey...

Saçımı yana çektiğinde ve dişleri boynumun hassas etini ısırıldığında düşüncelerim dağıldı. Sonra kalçamı

serbest bıraktı, elbisemin askısını çekti ve göğsümü ısırarak zaten solmakta olan izlere yenilerini ekledi.

Meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırdığında geliyorum. Kör edici dalga beni alternatif bir evrene taşıyor ve

çığlık atıyorum.

Creighton eliyle ağzıma vuruyor. Ve boğuk ses bile o kadar erotik ki, tüketen hazzı artırıyor.

Zevk ile acı.

Sadece Creighton'ın bana verebileceği bir kombinasyon.

Ben neredeyse kurtulana kadar bana saldırmaya devam ediyor. İçime ateş ettiğinde gözlerim yavaşça

kapınıyor ve yüzümü boynuna gömüyorum.

"Seni seviyorum" demek istiyorum ama bunu kalbimin o karanlık köşesinde saklı tutuyorum. İnsanların çok

yakınlaşmasına izin vermekten çok korkan biri çünkü onların gidişini izlemek zorunda kalacağım.

Duygularımı korkutan kişi onun için hiçbir şey ifade etmeyecek ve ben de acımasızca reddedileceğim.

Bir süre öyle kaldık, o içimdeyken birbirimizin nefesini aldık. Daha sonra ıslak mendillerle birbirimizi

temizliyoruz.

Aptalca dar alan göz önüne alındığında, gereğinden fazla zamanımızı alıyor. Gerçekten arabalar seks için yapılmadı.

Onu bu gerçeğe ikna etme şanssı sıfıra yakındır.

Creighton'a beni evine götürmesini söylüyorum. Tamamen yeni sevişmiş gibi görünüyorum ve eğer kulübe geri

dönersek herkes bizi bok edecek.

Creighton bu fikri destekliyor çünkü zaten bu gece dışarı çıkmak istemiyordu.

Ancak Elitlerin malikanesine gitmek yerine bir bakkalda duruyor.

İçeri girerken "Neden buradayız?" diye sordum.

"İplerim bitmek üzere."

"Vay. Romantik."

"Sadece senin için." Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Buna sırtımdan duramıyorum çünkü onun yalan söyleyecek bir tip olmadığını biliyorum.

"Annenle baban senin eğilimlerini bilselerdi ne düşünürlerdi merak ediyorum" diyorum.

"Babam kim olduğumuzu keşfetmekten yanadır, bu yüzden aldırış etmez. Anne... bilmemesi daha iyi."

"Anladığım kadarıyla baban açık fikirli mi?"

"En iyisi. Hiçbir şey çok yanlış ya da çok tabu değil. Beni, Eli'yi ve Landon'u istediklerimizin peşinden gitmemiz

konusunda cesaretlendirdi."

"Kulağa fena geliyor. Keşke babam da aynı olsaydı. Yani, harika biri, sadece fazla katı sanırım. Jeremy gibi. Bu

yüzden sahte bir erkek arkadaşım olsun istedim, biliyorsun. Babam beni ilk taliple evlendirmesin diye."

"Bu olmayacak. Artık bana sahipsin.

Kalbim neredeyse patlayacak. "Bu benim erkek arkadaşım olduğun anlamına mı geliyor?"

"Eğer o etiketi üstüne koymak istersen."

"Bana ne derdin?"

"Kızım."

"Bunu sevdim." ışınlanıyorum. "O halde benim erkeğim gibisin."

"Erkeğin, öyle mi?"

"Evet, kulağa çok hoş geliyor ve huysuz kişiliğine yakışıyor. Bir gün seni gururla ailemle tanıştıracam. Babam

ve Jer bana ne yapacağımı söylemiyor."

Bana bakarken kirpikleri daha da aşağı iniyor. Peki ya annen? O da onlar gibi mi?"

"Hayır. Annem en tatlısı ve hem babama hem de Jer'e karşı sürekli benim zırhım gibi davranıyor. Ona karşı

gelemezler." Güldüm. "Kadınlar yönetir."

"Annemi seviyorum. Benim sesime benziyor."

Sırıttıyorum. "Evet?"

"Annem aslanı, yani babamı evcilleştirmeyi başardı ve bu bir süper güç. Bakın, babam, Büyükbaba Jonathan ve

Büyükbaba Agnus dışında ailemizdeki en acımasız kişidir, ama eğer annem hastaysa, babam da dünyayı yakmaya hazır gibi görünüyor."

"Annen neden rahatsız olsun ki?"

"Kalp rahatsızlığı var. Çoğu zaman her şeyi yapabilecek kapasitede bir enerji topu gibidir ama bazen kronik

hastalığı ortaya çıkar ve babası çılgına döner. Aslında önemli bir şey değil, sadece biraz baş dönmesi ve

tuttuğu milyonlarca doktor bile bunun onun hayatına yönelik bir tehdit olmadığını doğruladı, ama kendisi bu mantığı anlamıyor."

Kalbim ısınıyor. "Çünkü onu seviyor."

"Bu aşktan daha fazlası. Eli ve ben biliyoruz ki eğer bir şekilde ölürse hiçbir soru sorulmadan ona katılacak."

"Dürüst olmak gerekirse, babamı da annem olmadan düşünemiyorum. Jer'in de şahit olduğu karanlık bir

geçmişleri vardı -bu ben ortaya çıkmadan çok önce oldu- ama onları tanıdığımдан beri her tatlı ve acı hapi

paylaşmışlardı. Birbirlerini ve bizi ne kadar şiddetle sevdiklerini seviyorum. Bazen mafya prensesi olduğumdan

bariz sebeplerden dolayı nefret ediyorum ama ailemi dünyalara değişmem."

"Ne kadar iyi bir kız Annika'm."

Vücudumun ısındığını hissederek inledim. "Bana herkesin içinde böyle hitap edemezsin. Şimdi seni öpmek

istiyorum."

"Peki neden yapamıyorsun?" Elindeki elimi çekiştirerek beni göğsüne doğru çekti ve sonra dudakları

benimkileri buldu.

Her şeyden çok dengeyi bulmak için kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, adeta onu boğdum.

Öpücük nefesimi ve tüm düşüncelerimi çalıyor. Yapabileceğim tek şey bu adama daha sert ve daha hızlı aşık olmak.

Pazarlık ettiğimden daha fazlası.

Onunla ilk tanıştığımda mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazlasıydı.

Beni ayağa kaldırdı ve yutmak için en yakın rafa doğru itti.

Tam öpücüğün hiç bitmeyeceğini düşündüğüm sırada dirseğimden çekilerek geri çekildim ve kardeşimden

başkasına çarpmadım.

Kim dik dik bakıyor?

23

CREIGHTON

Birisi Annika'yı kollarımdan çekip aldığı anda aklıma ilk gelen şey cinayet olur.

İkinci düşüncem, yüz hatları tanınmaz hale gelinceye ve ölmek için yalvarıncaya kadar onları dövme.

Bölünmenin ardındaki kişiyi gördüğümde, yumruğumu yanımda sıkılı halde duruyorum.

Jeremy.

Annika hafifçe titriyor, tenindeki pembe kızarıklık yavaş yavaş yok oluyor ve yüzü bembeyaz oluyor.

Kardeşinin yanında çok küçük görünüyor ve bu sadece fiziksel olarak değil aurasında da var. Sanki onun varlığı

onunkini gölgede bırakıyormuş gibi. Annika bana her zaman kızlara özgü şeyleri sevdiğini ve kız olmayı

sevdiğini, çünkü en azından bu açıdan Jeremy'den farklı olduğunu söyledi.

Ve umutsuzca ondan farklı olmayı istiyor çünkü onu sevmesine rağmen nasıl bir yol izlemesi gerektiğinin

farkında: mafya lideri olmak.

Annika, ailesinin bu kısmından hiçbir zaman hoşlanmamıştı; bu, her fırsatta konudan kaçındığı her seferinde

kanıtlanmıştır.

Adadaki o yaşamın tezahürü ise kardeşinden başkası değildir.

"Jer," diye fısıldıyor, ona büyük, masum gözleriyle bakıyor.

Dirseğini sıkı bir şekilde tutmasına rağmen ona bakmıyor. Acıya neden olma niyetiyle tüm acımasız dikkati

üzerime yoğunlaşıyor. Yüzü kapalı, gözleri okunamıyor.

Jeremy Volkov'u, onu o yangından kurtardığım zamanlar dışında ve sadece kız kardeşinin onun için ölmeye

hazır olması dışında tanımıyorum. Açıkçası benim gözetimimde böyle bir şey olmayacaktı.

Ondan önce Jeremy ve benim yollarımız sadece dövüş kulübünde kesişmişti ama birbirimize karşı değil.

Nadiren katlıyor ve katıldığında da sadece şampiyonluğa giden mücadelelerde oluyor.

Bu yıl yarı finalde Landon'u elediği için finalde ben ona karşı olacağım.

Kenardan izledim, tam anlamıyla acımasızdı. Eğer daha iyisini bilmeseydim, Jeremy'nin bunu kişisel olarak

algıladığına ve Landon'un ona düşman olmanın her saniyesinden keyif aldığına yemin ederdim.

Kuzenim zaten kaybetti ve artık herkes birkaç hafta sonra gerçekleşecek final hakkında konuşmayı bırakmıyor.

Her ne kadar bunun hakkında pek düşünmemiş olsam da, belki de zamanı gelmiştir. Kafirlerle olan

etkileşimlerim ringde hem Killian'ı hem de Nikolai'yi yenmek yoluyla oldu, dolayısıyla Jeremy de farklı

olmayacak.

"Kız kardeşime dokunmaya cesaretin var mı?" Sesi düz, örtülü bir tehdit anlamına geliyor.

Annika, o çileden çıkarıcı sahte gülümsemesiyle yumuşak bir sesle, "Jer... bu düşündüğün gibi değil," diye açıklamaya çalışıyor.

"Tam da düşündüğün gibi," diye sözünü kestim.

Annika bir kitaptan daha okunabilir ve eğer onun dikkatini benden uzaklaştırıp öfkesini ona yöneltmesine izin

vereceğimi sanıyorsa fena halde yanılıyor.

"Az önce ne dedin?" Jeremy açıklıyor.

"Beni duydun. Annika ve ben birlikteyiz."

Bana doğru ilerledi ve Annika'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Cilalı tırnakları deri ceketine

batıyor ve onun hareketiyle tüm vücudu sarsılıyor.

Bu panik.

Aramızda bir kavga çıkacağı düşüncesiyle nefes nefese kalmak üzere.

Çatışmalara her zaman karşıyım Annika'm. Her zaman çok... zarifti, paniğinde bile. İlk başta beni ona çeken

şey buydu; zarafeti ve yumuşaklığı.

Güzelliği ve hatta mor, menekşe kokulu varlığı. Ne zaman başladığına dair hiçbir fikrim yok ama bir noktada

onunla ilgili her şeye el koyup kendime saklamak istedim.

"Jer... lütfen. Hadi malikaneye geri dönelim, sana her şeyi anlatacağım."

"Seni tekrar kilitleyebilmesi için geri mi döneceksin?" Jeremy ile burun buruna olabilmek için kendi adımımı

atıyorum.

Dudaklarını büzdü ve başını bana doğru salladı. O bir pasifist olabilir ama ben kesinlikle değilim ve hiçbir

koşulda onun onu benden almasına izin vermeyeceğim.

"Peki kız kardeşimle ne yaptığım sana ne?"

"O artık bir çocuk değil. On sekiz yaşında ve hayatıyla ilgili her türlü kararı verme özgürlüğüne sahip olabilir ve

olmalıdır."

"Ne diyeceğim, Kral. O yangında benim ve kız kardeşimin hayatını kurtardığın için sana biraz zaman

tanıyacağım. Gidip uğraşacak başka bir kız bul çünkü o yasakların dışında."

"Nezaketiniz için teşekkürler ama reddetmek zorundayım."

Gülümsüyor ama bu zalimce ve hiçbir şekilde hoş karşılanmıyor. "Kız kardeşimle olmana izin vereceğimi mi

sanıyorsun?"

"Senin bu konuda söz hakkın olmayacak. O zaten benim. Kelimenin her anlamıyla."

"Bu kahrolası..." Yumruğunu kaldırarak bana saldırıyor ve ben de aynısını yapıyorum, herifi yere yıkmaya

hazırım.

"Durmak!" Annika aramızda atlıyor, dik duruşuna rağmen minyon vücudu titriyor. "Durdur lütfen."

"Kendini şanslı say." Jeremy onu kolundan tutuyor ve çıkışa doğru ilerliyor.

"Onu benden alamayacaksın." Bu gece kan dökme niyetiyle onlara doğru ilerliyorum.

Annika ona bakıyor, çılgınca başını sallıyor ve "Lütfen." diye mırıldanıyor. Güven bana."

Ayaklarım kendime rağmen duruyor.

Pislik yaptı ve benden kendisine güvenmemi istedi bu yüzden kardeşine yumruk atıp onu kendi tarafıma

yapıştıramam.

Gitmesine izin vermekten hoşlanmasam da ona güvenmeyi seçiyorum.

Çünkü kardeşinin aksine onun kendi kararları ve seçimleri olan bir yetişkin olduğuna inanıyorum.

Yine de telefonumu alıp ona bir mesaj yazdım.

Creighton: Fikrini değiştirmesi için sadece bir günün var, yoksa bunu benim yöntemimle yaparız.

Uyuyamıyorum.

Hayatımda hiç yaşanmamış bir olay.

Çocukluğumdan beri, hiç çaba harcamadan yapabileceğim tek aktivite uyumak oldu.

Bu aksam olmaz.

Telefonuma delik açacak kadar uzun baktım. Annika cevap vermedi ve eğer o lanet kardeşiyle konuşmakla

meşgulse onu gerçekten rahatsız etmemeliyim.

Ya da uyuyor.

Ekranın üst kısmında grup sohbetinden birkaç bildirim beliriyor ve canım sıkıldığı için üzerlerine tıklıyorum.

Remington: Siz sürtüklerden herhangi biri benim seks partimi sabote etmeye kalkarsa, lordum üzerine yemin

ederim ki toplarınızın peşine düşeceğim.

Landon: Ben de katılacağım.

Remington: Hiç şansım yok. Bütün ilgiyi çalacaksın.

Landon: Cimri olma Rems. Kardeşler fahişelerden önce gelir, hatırladın mı?

Remington: Git kendi alemini bul. Eğlenceni kaçırdığımı görmüyorsun. Ayrıca bu gece galibiyetimi

kutlayacağımız için bu çok özel.

Landon: Bran her zaman kazanır. Onu kimsenin görmesi için sikini sergilerken göremezsiniz. Öyle değil mi

@Brandon King?

Remington: Ya da sen öyle düşünüyorsun *yüksek sesle gülme emoji* *göz kırpan emoji* *yan göz emoji*

Landon: Ayrıntılar?

Remington: Diyelim ki Bran lordumu şaşırttı ve bunu yapmak için çok şey gerekiyor.

Brandon: Kapa çeneni, Remi.

Remington: Evet efendim. Şimdi yola çıkıyoruz. Eğer bir şekilde zevk sancıları içinde ölürsem, mezar taşıma

'En çok sevdiği şeyi yaparken öldü' yazın ve anneme, babama, büyükannem ve büyükbabama onları sevdiğimi

söyleyin. Benim de yavrum. Beni özlesen iyi olur @Creighton King

Eli: Özlemeyeceğinden eminim. Aslında, senin can sıkıcı takıntından kurtulduğu için mutlu olacaktır.

Remington: Kes sesini seni duygusuz, düşmanca, çılgın psikopat.

Landon: Ama bu doğru. Ne kadar denersen dene, Creigh seni daha az umursayamazdı. Önemsiz olmak nasıl

bir duygu?

Creighton: Sen benim için önemlisin Remi.

Uzun bir duraklama oluyor, insanlar aynı anda yazıyor. Sonra tüm cevaplar bir anda geliyor.

Remington: Tamamen ekran görüntüsü aldım, çerçeveleyip odama asacağım. Onu geri alamazsın, yumurtla.

Landon: Sen kimsin ve sessiz Creighton'umuza ne yaptın?

Brandon: Gerçekten sen misin, Creigh?

Eli: Acil durum. Kaçırılmış olmalı.

Remington: Siz sadece kıskanıyorsunuz. Git öl.

Sonra bir dizi şeytani gülen GIF gönderiyor.

Telefonumu bir kenara atıp elimi yastık olarak kullanıyorum ve tavana bakıyorum.

Göğsüme koyu renk bir top atlıyor ve Tiger tişörtümü saçlarıyla süslerken iç çekiyorum.

Bu kedi Annika'nın bir başka hatırlatıcısıdır. Onu gördüğündeki tatlı gülümsemesi ve onunla konuşurken

kullandığı bebek sesi.

"Dinle burayı, seni küçük salak." Onu kaldırıyorum ve ona bakıyorum. "Artık onun omzuna ya da kafasına

tırmanmak yok, yoksa seni sokaklara atarım."

Züppe kedilerin yaptığı gibi o kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor ve beni tırmalamaya çalışıyor.

Tanrım.

Hem bir kediyle konuştuğuma hem de onu kıskandığıma inanamıyorum.

Kardeşim bitkin bir savaşçının kayıtsızlığıyla içeri girerken kapım duvara çarpıyor.

Tiger atlıyor ve muhtemelen Brandon'ı bulmak için dışarı çıkıyor. Annika'dan sonra favorisi o.

Eli yatağımın yanında duruyor, eleştirel bir bakışla bana bakıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Sen kaçırılmadın.

Durun, telefonunuzu mu kaybettiniz..." telefonu yan masada gördüğünde kaşları çatık bir şekilde sustu.

Eli, gevezelik edip beni yalnız bırakmak yerine yatağın kenarına oturup parmaklarını çenemin altında gezdirdi.

"Neler oluyor bebeğim? Birisi seni rahatsız mı ediyor? Kimi parçalayıp sonra da kalıntılarını denize atayım?"

"Unut gitsin."

"Saçmalık. Eğer bu seni sadece mesaj atmakla kalmayıp aynı zamanda uykuda boğulmak yerine Remi'yi

savunacak kadar etkiliyorsa, bunu bilmem gerekiyor."

Uzun bir nefes verdim. Eli'nin kemiği olan bir köpekten hiçbir farkı yok ve istediğini alana kadar beni kesinlikle

yalnız bırakmayacak.

Ve Şu anda belki bir çözüm bulmak için onun 'bilgeliğini' kullanabilirim.

"Jeremy beni bir bakkalda Annika'yla yakaladı ve Annika da onunla birlikte geri döndü."

Eli'nin hareketleri çenemin altında duruyor ama elini kaldırmıyor. "Ve? Onu ezip geçene kadar dövdün mü?"

"İstedim. Hâlâ öyle yapıyorum ama Annika müdahale etti."

"Anlıyorum."

Gözlerim onun sessiz gözleriyle buluştu ve bu bana anarşist planları yüzünden başımızın belaya girdiğı ve

onun zarar görmeden çıkmak için güneş altında her şeyi denediğı zamanları hatırlattı.

İkimizi de karıştırmadan.

Ancak babam genellikle onun planlarını fark edip onu cezalandırırdı. Ama yaptıklarından dolayı ben

suçlanmadığım sürece Eli bunu umursamadı.

Dünya onu anormal bulabilir ama rol modelinin ne anlama geldiğini öğrendiğimden beri o benim rol modelim

oldu.

Yatakta doğruluyorum, o da yanımdaki başlığa yaslanıyor, bacaklarını yatağın üzerine uzatıyor.

"Kardeşini kızdırmadan onu nasıl geri alabilirim?"

"Neden ona bir iki ders vermiyorsun? Belki birkaç tane?"

"Çünkü onu seviyor. O da onunla birlikte bir yangında ölmeye hazırды ve ben aramıza girmeye cüret ettiğı için

onu fena halde dövmeye çalışırken, bunu yaparsam onu kaybedeceğimi biliyorum."

"Küçük Creigh'ime bakın, büyümüş ve duyguları yakalıyor." Elini enemin altına uzattı.

Gözlerini dikerek onu tokatladım. "Yardım edecek misin, yoksa çekip gidecek misin?"

"İyi iyi. Bilginiz olsun, şu anda dahi nöronlarıma alıştığımı hissediyorum ama konudan sapıyorum." Başını

benim yönüme doğru eğiyor. "Onunla gittikten sonra ne oldu?"

"Benden ona güvenmemi istedi. Ona bunu kendi yöntemimle yapması için yalnızca bir gün süre vereceğimi söyledim."

"Senin yolun? Bunun şiddete başvurmayı ve onu hastaneye göndermeyi gerektirdiğinden eminim. Onun senden nefret etmesini istemediğini sanıyordum."

"İstemiyorum ama benden nefret etmesini, hiç nefret etmemesine tercih ederim."

"Ah? İlginç." Bir süreliğine mırıldanıyor. "Ama şimdilik onun istediğini yapın."

"Ne?"

"Ona güven. Bırakın onunla ilgilensin. Onu tüm hayatı boyunca tanıyor ve bu nedenle onu ikna etme yeteneğine sahip."

Anlamıyorsun. Çatışma karşıtıdır ve babamla sözlü olarak tartıştığınızda annemin yaptığı gibi davranır. Hiç

şüphesiz, duruma barış getirmek için her zaman kendini feda edecek. Ve bu seçenek söz konusu bile olamaz."

"Onun işini yapmasına izin verene kadar asla gerçekten bilemezsiniz. Bu engel ortadan kalktıktan sonra ona

istediği gibi güvenmek uzun bir yol kat edecek. İnanın bana, kadınlar onlara özgürlük verdiğinizde hatırlarlar.

Gerçek olması şart değil ve her zaman arka plandan izleyebilirsiniz ancak sis perdesi yeterlidir. Bu yüzden

sabırlı ol. Bu işe yaramazsa, bir günlük süre bittikten sonra söz verdiğiniz şeyi her zaman yapabilirsiniz.

Kafirlerin malikanesine birlikte baskın yapacağız. Lan, Kill'in icabına bakacaktır; bütün Glyn olayından sonra

ona katlanamıyor. Çılgın köpek Nikolai'yi bastıracağım. Bran ve Remi'nin Gareth'i durdurabileceğinden eminim.

Ve Jeremy'yi tamamen kendine ayıracaksın."

Onunla aynı fikirde olmak istemesem de bunun yapılacak en akıllıca, en mantıklı şey olduğunu bilerek uzun bir nefes verdim.

Eli başını çapraz ellerinin üzerine yaslıyor. "Bebeğimiz Creigh'in bir kız tarafından bu kadar büyüleneceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben büyülenmedim."

"Onun yüzünden uyuyamıyorsun, sayamayacağım kadar çok kez onu buraya getirdin, annemle konuşurken

ondan kısaca bahsettin - bu arada bana onun hakkında sorular sormayı bırakmıyor, o yüzden bana telafi et."

tüm bu zorluklar - ve hatta daha önce hiç bahsetme gereği duymadığınız halde ona çocukluğunuzu anlattınız.

Ayrıca biz de dahil olmak üzere herhangi biri onun yanına yaklaştığında seri katil eğilimleri olan dengesiz bir

mağara adamı gibi davranıyorsun. En hafif tabirle büyülendim."

Peki, siktir et.

Bu kadar açık mıyım?

"Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. O, ihtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim ışık ve boşluğu doldurabilecek tek kişi."

"Ah, yaralıyım. Boşluğu doldurmanın benim görevim olduğunu sanıyordum.

"Sen kendin boşsun. Bir başkasının yerini nasıl doldurabileceksin?"

"İllüzyonla mı?" O sırtıdır. "Şaka bir yana, boş değilsin. Senin, biz konuşurken şeytanın ininde çürüdüğüne emin

olduğum boktan biyolojik ebeveynlerin vardı."

Kıkırdadım.

"Sanırım kız arkadaşına bundan söz ediyorsan sonunda bunu arkada bırakıyorsun?"

Senin kızın.

Bunun sesi hoşuma gitti. Hatta o kadar hoşuma gitti ki keşke tekrar söyleyip bu sefer kaydedebilseydim.

Ona, "Bunu asla unutamayacağım," diyorum. "İntikamımı alacağım."

"Ne?"

"Beni duydun."

"O işe yaramaz ebeveynlerin intikamını mı alıyorsun?"

"Cehennemin kapılarına sürülen üç yaşındaki halimin intikamını alıyorum."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun, dahi? Zamanda geriye yolculuk yaparak mı? Anneme ve babama

soramazsın. Cevap vermemekle kalmıyorlar, son sorduğunuzda annem bir ay boyunca depresyondaydı, yanlış

bir şey yaptığını düşünüyordu. Onun zihninde, geçmişinizle ilgilenmeniz, biyolojik ebeveynlerinizle doğrudan

bağlantılıdır ve eğer onlar hakkında bilgi edinmek istiyorsanız, bu onun bir anne olarak başarısız olduğu

anlamına gelir.

"Annemi ve babamı bu işe karıştırmayacağım, sen de öyle. Başka yöntemlerim de var."

"Mesela... Dur bir dakika, bu yüzden mi Lan'e karşı duygusallaştın?" Kaşları çatılıyor. "O yılanı güvenemezsin."

Yaptığı her eylem tamamen kendi çıkarına hizmet etme amaçlıdır."

"Ve sen farklısın çünkü..."

"Ben senin kardeşimim. Sana zarar vermem."

Bir iç çekiş bırakıyorum. "Biliyorum. Ama bunu bana bırak, Eli. Eğer bunu yapmazsam, ihtiyacım olan kapanışı

asla bulamayacağım. Asla... bütün olamayacağım.”

“Lanet olsun. Annem bunu duysaydı şüphesiz ağlardı.”

"Bundan ona asla bahsetme." Duvara bakıyorum. “Annem, babam ve tüm ailemize rağmen geçmişten devam

edemeyen bu yanımdan nefret ediyorum. Onu arkamda bırakmaya çalıştım ama şeytanlar asla yok olmuyor.”

Kardeşim muhtemelen neden bahsettiğimi anlamadığı için sessiz kalıyor ama hâlâ yanımda, dinliyor ve

kendisinden kimseye vermediği bir parçasını sunuyor.

Ve bunun için minnettarım.

Bir süre sonra biraz daha yaklaşıyor. "O sümüksü Lan'den topladığın bilgiler neler?"

“Daha spesifik olmak gerekirse Amerika Birleşik Devletleri'nde, New York City'de doğduğumu söyledi. Şu anda

doğum soyadımı ve tüm bu cehennemi çevreleyen koşulları arıyor.”

"O yılanı güvenmek yerine bir dedektif kiralayabilirdin."

“Öyle yaptım ama geçmişimle ilgili tüm bilgiler silindi. Muhtemelen babam ve büyükbabalarımız tarafından.”

“Hiç şaşırmazdım. Geçmişiniz hakkında konuşmayı hiç sevmediler. Peki bu durumda Lan geçmişinizle ilgili

bilgileri nasıl ele geçirebilir?”

"Henüz açıklamayacağı bir önsezisi olduğunu ve bilgi almanın başka bir yolunu bulduğunu söyledi."

"Kulağa şüpheli geliyor."

"Lan'ın önsezileri her zaman doğrudur."

"Ve her zaman bu derin pisliklere bulaşanları işin içine sokun."

“Buraya kadar geldim. Bazı fedakarlıklar yapmaya hazır olduğumu söylemeye gerek yok."

“Bazıları ödeyebileceğinizden daha fazla.”

"Olduklarında bunlarla ilgileneceğim."

Tamamen hoşnutsuz görünerek başını salladı. Eli kendimi olumsuz bir duruma soktuğumda bundan her

zaman nefret etmiştir.

Her zaman.

"Merak etme. İyi olacağım," diyorum.

"Kim endişeleniyor, seni küçük pislik? Eğer incinmeye cesaretin varsa bunu yaşamana izin vermeyeceğim.

Küçük bir gülümseme dudaklarımı sıyrıyor.

Bana yan gözle baktı "Neden sürüngen gibi gülümsüyorsun?"

"Herkesten nefret etmene rağmen beni yalnız bırakmayı hep reddetmen çok tuhaf."

"Başka seçeneğim yoktu. Annem ve babam seni yüzüme ittiğinde iki seçeneğim vardı; ya seni öldürmek ya da

öldürmek. İkinciye seçerdim ama bunun ailelerimiz tarafından hoş karşılanmayacağını düşündüm, bu yüzden

senden hoşlanmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Bir mücadele olmuş olmalı."

"Doğruyu biliyorum? En kötüsü. Sen şanslı bir orospu çocuğusun."

"Teşekkür ederim Eli."

Beni omuzlarımdan tutup parmaklarını çenemin altında gezdiriyor. "Kardeşler arasında teşekkür yoktur serseri.

Şimdi boş zamanınızı verimli bir şeyler için kullanalım."

"Örneğin?"

Kurt gibi bir sırtış dudaklarını uzatıyor. "Landon oyalanıyor ve muhtemelen seni kontrol altında tutmak için

bilgi saklıyor. Onu zorlamak için mükemmel bir çözüme sahibim."

ANNIKA

“Bir sonraki duyuruya kadar Annika'nın mülkün çevresinden ayrılmasına izin verilmiyor.”

"Evet efendim."

Jeremy muhafızlarına başıyla selam verdi ve evin içine doğru ilerledi.

Kimsenin bisiklete binmesine izin vermediği ve beni sadece mecburiyetten dolayı bıraktığı bisikletinden atlayıp

peşinden koşuyorum. Adımları o kadar geniş ki ona ulaşp kolunu tutmam biraz zaman alıyor, bu da onu giriş

salonunda durmaya zorluyor -ya da sanırım öyle yapıyorum.

 atık kaşları, karanlık bir ifadesi ve gergin kaslarıyla bana bakıyor. Bakkaldan ayrıldığımızdan beri bu onun

durumuydu.

Kardeşimi seviyorum, gerçekten seviyorum ama bazen onu tanıyamıyorum.

Daha doğrusu, içinde akan,

yüzeyin hemen altına gizlenmiş karanlığı tanımıyorum.

“Bir itirazın var mı Anuşka?”

"Tabii ki istiyorum. Her karar verdiğinde beni öylece kilitleyemezsin Jer." Sesim yumuşadı. "Ben köpek değilim."

"Eğer Elitlerin pi lerinin arasında dolaşmıyor olsaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım."

“Creighton kulübe  ye değil.”

"Kuzeni öyle."

“Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Siz REU'daki herkesle değil, Elitlerle rakibiniz.

Creighton hiçbir zaman onların

faaliyetlerine katılmadı.”

"Bundan emin misin? Çünkü ne kadar kafamda canlandırısam da yangın sırasında ani ortaya çıkışı şüpheli.”

"Sana söyledim. Aniden olmadı..."

"Beni bu saçmalıklardan kurtarın. Onu koruduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Omurgam dikleşiyor. "Biliyordun?"

"Elbette öyle."

"O halde... Neden kaymasına izin verdin?"

"Çünkü o seni ve beni kurtardı. Gareth'in o yangının arkasında Yılanların olduğuna dair kanıt bulduğunu

söylemeye bile gerek yok." Yaklaşıyor. "Fakat bu onun bundan haberi olmadığı anlamına gelmiyor. Belki de

bunu o dengesiz kuzeniyle birlikte planlamış ve sonra da doğru zamanda bir kurtarıcı olarak görülüp ortaya

çıkmıştır."

"Bu doğru değil."

Jeremy beni omuzlarımdan tutup sarsıyor. "Uyan artık Annika. Doğru zamanda orada bulunmasının gerçekten

bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bütün bunların altında gizli yöntemlerin olmadığına gerçekten

inaniyor musun?"

Boğazım kuruyor ve acı dolu bakışlarımla onun ölü gözlerine bakıyorum.

"Eminim bir açıklaması vardır—"

"İşte bu yüzden baban seni asla evden uzakta istemedi. O kadar safsın ki, bu çok utanç verici." Beni serbest

bıraktı ve sanki biri yüzüme tokat atmış gibi geriye doğru sallandım.

Hayır.

Birisi bana fiziksel olarak vursa bu kadar acıtmazdı.

"Dışarı çıkmayacaksınız ve REU'ya giriş ve çıkışlarda size eşlik edilecek."

Merdivenlere yöneliyor. "Bu son."

Genellikle odamda saklanır, duygusal destek için annemi arar ve belki de kimsenin beni göremeyeceği bir yerde ağlardım.

Genellikle kardeşime karşı gelmeye bile kalkışmazdım.

Ancak bu sefer omuzlarımı geriye atarak onun önüne geçtim ve sakın ama hafif titreyen bir sesle konuşurken

çenemi kaldırdım. “Siz buna saflık diyorsunuz ama ben buna insanlara hak ettikleri şansı vermek diyorum. Ben

dünyayı senin gibi siyah beyaz görmeyi reddediyorum Jeremy. Griyi istiyorum, moru istiyorum, bütün renkleri

istiyorum. Ve ne senin ne de bir başkasının onları görmemi yasaklamasına izin vermeyeceğim. Karanlık

tarafına rağmen seni sevmeyi böyle seçtim. Sana olan sevgim senin nadide sıcaklığından ya da Allah korusun

boğucu tavırlarından değil, benim tercihim. Creighton'a güvenmek de benim seçimim. O sadece bir kurtarıcıyı

oynamak için böyle bir yangını yönetecek tipte biri değil ve hiçbir koşulda Elitlerle bağlantısı da yok. Seni

tanıdığım kadar bunu da biliyorum. Seni incitmeye kararlı birini seçeceğimi ima ederek bana hakaret etme.

Bana yeterince güvenseydin bunu asla yapmayacağımı anlardın.

Tek seferde boşalttığım bunalıcı duygulardan dolayı göğsüm iniyor. Onun boğucu aşırı korumacılığı göz

önüne alındığında, bu uzun zaman oldu. Creighton'a iftira atmak devenin sırtını kıran bardağı taşıran damla

oldu.

En azından Creigh bu durumu kendi ellerime almam konusunda bana güvendi. Aynı şey Jeremy için

söylenemez. Kendi başıma nefes alma konusunda bile bana güveneceğinden şüpheliyim.

Kaşları bariz bir şaşkınlıkla çatıldı ama sesi yumuşadı. "Bu sana güvenmediğimden değil, senin güvenilir

doğana güvenmediğimden değil, Anoushka. Bu özellik her türden yırtıcıyı kendine çeker ve onları size zarar

vermeye davet eder. King ailesinin tamamı acımasız ve acımasızdır. Eğer seni piyon olarak kullansalardı

hayatta kalamazdın."

"Onlarla gayet iyi hayatta kalıyorum, Jer. Lanet olsun, onları senin kendi dengesiz arkadaşlarından daha çok

seviyorum."

"Sana zarar verirlerse yine de onlardan hoşlanır mısın?"

"Görüyorsun ya, bu senin sorunun. Ya herkesin bana zarar vermeye çalıştığını ya da benim kendi başımın

çaresine bakamayacak kadar kararsız olduğumu düşünüyorsun. Biliyorsunuz, on sekiz yaşındayım ve evet,

önceden biraz olgunlaşmamış olabilirim ama artık değilim. Senin ve babamın benim için inşa ettiği küçük

sevimli kafesin ötesinde kocaman bir dünya olduğunun farkındayım ve o dünyayı istiyorum, Jer. Yaşamak,

hatalar yapmak ve bunları kendi başıma düzeltmek istiyorum. Hayatta olmak istiyorum."

Jeremy'nin eli yan tarafını sıktı ama yavaşça gevşetti. "Peki bunların hepsi Creighton'la mı olmak zorunda?"

"Evet." Alt dudağımın kenarını ısıırıyorum. "Onu seviyorum."

"İlişkinin bu kadar erken döneminde bundan emin olamazsın."

"Onun yanında değilsem onu düşünüyorum. Lanet olsun, o oradayken bile onu düşünüyorum. Beni mutlu

ediyor ve takdir ediliyor. Onunla birlikteyken ben sadece Annika'yım, soyadım ve geçmişim yüzünden zincire

vurulmuş Bayan Volkov değilim. Kendimi güvende hissetmek istediğimde gittiğim yer o, bu yüzden evet onu

seviyorum ve bundan kesinlikle eminim.”

Jeremy geriliyor ve sanırım bununla diktatörlük yoluna girecek ama sonra iç çekiyor. "Neden Creighton olmak zorundaydı?"

"Neden Creighton olmasın?"

"Eğer seçim yapmak zorunda kalırsa, ailesiyle birlikte gidecek."

"İşte bu noktada yanılıyorsun." Gülüyorum. "Creigh her zaman beni seçecek. Tıpkı her zaman onu seçeceğim gibi."

"Asla bilemezsin Anoushka. Ona karşı beslediğin tüm bu pembe duygular kolaylıkla kararabilir."

"Hayır, yapmayacaklar."

"Bunu kanıtlayacak mısın?"

Çenemi daha da yukarı kaldırdım. "Aklında ne var?"

"Sabah eve döneceğiz ve sen babana bu duyguların hepsini anlatacaksın. Eğer Creighton hakkında araştırma yapar ve onu kabul ederse geri çekilirim."

Ben yutarım.

Jeremy'yle konuşmak başka bir şeydir ama baba tamamen farklı bir canavardır.

"Ne?" Hangi kabloya çarptığını tam olarak bilerek sırtıyor. "Soğuk ayaklar?"

"Tabii ki değil. Sözünü tutacaksın. Eğer baban kabul ederse müdahale etmeyeceksin."

"Kalbimi geç." Sırıtmaya devam ediyor.

Çünkü babasının onayının tek boynuzlu at görmek kadar imkansız olduğunu çok iyi biliyor.

Ama gizli bir silahım var. Anne.

Görünüşe göre nefret ettiğim yerde bambaşka bir savaş vermem gerekecek.

Korunmuş bir prenesten başka bir şey olmadığım yer.

Ev.

Ev ve ben bir aşk-nefret ilişkisini paylaşıyoruz.

Annem, babam ve Jeremy'nin büyümesiyle ilgili sahip olduğum tüm anılara değer veriyorum, ancak kendimi ne

kadar çaresiz ve bastırılmış hissettiğimden dolayı bundan hoşlanmıyorum.

Ancak, annemin bir şekilde gotik bir malikaneden ev konforundaki bir malikaneye dönüştürdüğü geniş mülke

girdiğimiz anda, çarpıldığım tek şey o değerli anılar oldu.

Tıpkı babamın bana bisiklete binmeyi öğrettiği zamanki gibi. Düşüp dizime çarptım, bu yüzden Jeremy dizime

üfledi ve ben nehir gibi ağlarken annem yarayı temizledi. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar ayağa

kalktım.

Ya da babamın omuzlarına binmeme izin verdiğinde, yüzüne tutunmayı ve görüşünü engellemeyi

bırakmıyordum.

Ya da annemin babamı, tüm gardiyanları davet ettiği için pek de nefret etmediği bir doğum günü partisiyle

şaşırtması.

Bunlar önemsiz gibi görünen küçük şeyler, küçük şeyler ama şu anda aklıma gelenler bunlar.

Belki de bu, yaklaşan savaşa zihinsel olarak hazırlanmak için kendime oynadığım psikolojik bir oyundur.

Araba evim dediğim heybetli binanın önünde duruyor. Burası doğduğum ve on yedi yıl boyunca dış dünyadan

korunarak yaşadığım yer.

Hiç arkadaşım olmadı, kesinlikle kimseyi davet edemezdim ya da bir başkasının evini ziyaret edemezdim; tabii

eğer güvenlik kontrolü için evlerinin altüst edilmesini istemiyorlarsa ve muhafızlarımla arkadaşlığından keyif

almıyorlarsa.

Evde eğitim almam gerekiyordu ama yalvarıp yakardıktan ve bir süre depresyona girdikten sonra babam özel

bir okula gitmeme izin verdi. Sonra onu satın aldı ve halkını her yere yerleştirdi.

İşte babam böyle bir insandır. Güvenliğimiz söz konusu olduğunda hiçbir ayrıntı gözünden kaçmıyor.

Kardeşim arabadan iniyor ve şoförden önce kapımı açıyorum, ardından gülümseyerek teşekkür ediyorum.

"Jeremy!"

Uzun boylu, orta yaşlı bir adam, erkek kardeşimi erkeklerin yaptığı o yan kucaklaşmalardan birinde kucaklıyor

ve Jer sırtıyor. "Yan, nasılsın?"

"Eylem eksikliğinden ölesiye sıkıldım."

Ayrıldılar ve Yan bana başını salladı. Uzun saçları küçük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yüzü her zamanki

gibi güzel. Babamın en güvendiği iki muhafızından biri ve annemin en iyi arkadaşı.

Ah, onu defalarca makyaj objem olarak kullandım çünkü çok havalı. Annemde hala kanıt olarak amatör

yaratımlarımla fotoğrafları var.

Bana gülümsüyor. "Prenses."

"Sadece Anni, Yan."

"Şu tatsız Amerikan takma adlarını kullanmayın. Şimdi gel. Annen seni bekliyordu."

Annem mutfaktan ellerini önlüğüne silerek ve o kadar kocaman gülümseyerek çıktığında ancak iki adım

atmıştık ki ben de ona sırtımdan edemiyorum.

Önlüğünün yarısına gizlediği çiçekli elbiseyle çok ışıltılı görünüyor. Saçları topuz şeklinde toplanmış ve

kahküller her iki taraftan kaçıyor. Onun bir vampir olduğu sonucuna vardım çünkü gençliğimden beri hiç değişmemişti.

"Bebekler!" Kollarını açınca doğrudan onlara doğru koşuyorum ve çantamın yere düşmesine izin veriyorum.

O bana sarıldığında ve ben onun gül kokusunda boğulduğumda, sanki her şey düzelecekmiş gibi

hissediyorum. Sıcaklık ve sınırsız şefkat kokuyor. Her güzel anıyı ve mutlu çocukluk hayalini kokuyor.

"Bırak, sana bakayım." Beni yakından incelemek için geri çekildi. "Uzunlaştın ve daha da güzelleştin, küçük meleğim."

"On sekiz yaşındayım. Bana bebeğim deme."

"Sen her zaman benim küçük meleğim olacaksın. En küçüğümün zaten on sekiz yaşında olduğuna

inanamıyorum. Bana tekrar sarılıyor. "Seni ölesiye özledim. Seni bıraktığım için biraz pişmanım."

"Ben de seni özledim anne."

"Merhaba diyebilir miyim yoksa işiniz bittikten sonra bir saat sonra tekrar geleyim mi?"

Annem Jeremy'nin sesi üzerine geri çekilip gülüyor, sonra da onu kucaklamak için aşağı çekiyor. Onunla

karşılaştırıldığında o kadar uzun ki, açığı en iyi ihtimalle komik görünüyor.

"Hadi şimdi akşam yemeği yiyelim. Siz ikiniz için bir sürü yemek hazırladım," diyor birbirlerini serbest

bıraktıklarında.

"Zorunlu değildin. Her şeyi yiyebilirdik," diyorum.

"Anlamsız. Siz eve geleli aylar oldu ve herhangi bir şeyi yemenize imkân yok."
Yan'ın yardımıyla bizi mutfağa

götürüyor. Baş hizmetçimiz Ogla bizi selamlıyor ve ben de ona sarılıyorum. Son
on sekiz yıldır küfür olarak

gördüğü bir şeydi ama ben yavaş yavaş sert Rus hanımını bunları kabul etmesi
için eğittim.

"Babam nerede?" Ogla'nın bir ordu ziyafetinden hiçbir farkı olmayan tabakları
doldurmasına yardım ederken

anneme soruyorum.

"Kolya'yla birlikte ofisinde." Annem beni bir koltuğa oturtup en sevdiğim
salatayı önüme koyuyor. "Çalışmanın

nasıl olduğunu biliyorsun."

"Gidip onları arayayım." Babası, ikinci komutanı Kolya'yla birlikte mutfağa
girdiğinde Jeremy cümlesini henüz

bitirmişti.

Babamın bir odaya girdiğinde herkesin dikkatini çeken heybetli, korkutucu bir
varlığı var. Onun kızı olacak

kadar şanslıyım, bu yüzden hiçbir zaman onun gazabına maruz kalmadım ama
insanların bu konumda olma

ihtimali karşısında titrediğini biliyorum.

Jeremy'yi selamlayarak kucakladıktan sonra bana yumuşak bir gülümsemeyle
baktı. "Anuşka."

Kollarına koştum ve anneminki kadar rahatlatıcı olmasalar da bir kale gibi
güvendediler.

Evde olduğum için beni mutlu eden böyle anlar. Normallik, sıcaklık ve huzur
anları.

Aileden.

Hiçbir zaman geleneksel tip olamasak bile.

Kolya, Yan ve Ogla dahil hepimiz akşam yemeğine oturuyoruz. Yakın çevredeki
diğer gardiyan Boris de bize

katılabilirdi ama görünüşe göre o evde değil.

Bu adamları her zaman geniş ailemiz olarak gördük. Anne ve babamıza ulaşamadığımızda başvurduğumuz

yer.

Onlar bir bakıma bizim vaftiz babalarımız.

Kulaktan kulağa gülen annem, her türlü yemeği bize doğru itmeyi bırakmıyor. En azından mutluluğu bulaşıcıdır,

enerjisi de öyle.

“Okulda her şey nasıl?” Babam kendine bir kadeh şarap dolduruyor.

Jeremy omuz silkerek "Her zamanki gibi" diye cevap verdi. Söylemeye gerek yok, gardiyanlara, meydana gelen

yangının küçük olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını bildirmesini sağladı. Aksi takdirde babam ve bu

acımasız adamlar gelip Yılanları kendi elleriyle gömerlerdi.

Özellikle de benim ve Jeremy'nin hayatlarının tehlikede olduğunu öğrenirlerse.

Bardağımı babamın önüne itiyorum. "Ben de."

Bir dağı diz çöktürecek bir bakışla beni hizaya getiriyor. "Meyve suyunu iç."

“Ama ben zaten on sekiz yaşındayım. İngiltere'de insanlar bu yaşta içki içiyor.”

“Burası Birleşik Krallık değil ve siz de İngiliz değilsiniz.”

"Eh, ben yarı Rusum ve Rusya'da insanlar on sekiz yaşında içki içiyor."

Annem kaşını kaldırıyor. "Bir anlamı var."

Babam dikkatini ona yöneltiyor ve benim yapabileceğim tek şey onun gözlerinde farklı, şifreli bir duygunun

filizlenmesini izlemek oluyor. Ona bakışını her zaman sevdim, sanki o onun dünyasıymış gibi. Orada

olmadığında onu nasıl aradığını. Sanki onun havasıymış ve onu her an görmesi gerekiyormuş gibi.

Babam kalpsiz olabilir ama yaşayan en iyi koca ve babadır.

"Onun yalanlarını besleme Lenchka." Bir bakışıyla beni sabitliyor. "Ben dörtte üç Rus'um. Bu seni yaklaşık

dörtte bir Rus yapar."

"En kötü ihtimalle üçte biri."

"Yine de hayır."

"Bırak da biraz içsin, Patron. Onu tüm votkalara hazırlamamız gerekiyor. Yan bardağımı şarapla dolduruyor ve

babasının bakışları karşısında kafasının kesilmesinden kıl payı kurtuluyor.

Daha sonra cinayet girişimini fark etmemiş gibi davranıp kendini yemeğine kaptırıyor.

"İki saat kadar önce yemek yememiş miydin?" Kolya ona açıkça saçmalıklarını haykırıyor.

"Ne olmuş? Etrafta çocuklar varken yemeklerin tadı çok daha güzel."

"Bu doğru." Annem içini çekiyor. "Birkaç günlüğüne de olsa geri döndüğünüze çok sevindim. Görünüşe göre

hepiniz büyümüşsünüz ve artık annenizi ziyaret etmenize gerek yok."

"Tabii ki değil." Ona yandan sarılıyorum. "Okulla çok meşgulüz."

Jeremy bifteğini keserken kayıtsız bir tavırla, "Ve diğer şeyler," diyor.

Ona yüzümü çeviriyorum ve o boş modunda kalıyor.

Onlarla kendi başıma konuşmama izin vermesi konusunda anlaştık. Bunu sabah yapacağım çünkü bu geceki

konuşma için fazla bitkin durumdayım.

"A, biliyorum." Annem masanın üzerindeki elimi ovuşturuyor. "Arkadaş edindiğine sevindim. Güzel

görünüyorlardı."

"Onlar gelmiş geçmiş en iyiler. Kampüste çok eğleniyoruz."

"Fazla eğlenceli değil ama değil mi?" Babam yine o sert babacan bakışlarıyla beni hizaya getiriyor.

"Ah, Adrian. Bırak onu," diye azarlıyor annem. "Bana yaşadığın eğlenceyi anlat."

Durmaksızın gevezelik ediyorum, Jeremy ne zaman burada olduğumuz konuya çok fazla saptığımı hissetse

yarı tehdit edici itirazlarıyla kesintiye uğruyorum.

Akşam yemeğini bitirdikten sonra bile uzun süre masanın etrafında kalıyoruz.

Bizi Yan'ın Kolya, Boris ve Papa

ile ilgili tuhaflıkları hakkında bilgilendiriyorlar. Annem, Yan'ın hayatına yönelik ince tehditlere bakılırsa, babanın

hoşuna gitmeyen savunmasına geliyor.

Odalarımıza çekildiğimizde saat çok geç oluyor.

Bu, Birleşik Krallık'ta sabahın erken saatleri olduğu anlamına gelir.

Duş aldıktan sonra yatağıma uzandım ve telefonumu aldım. Herkese hafta sonu evlerine ziyarete gideceğime

dair bir mesaj gönderiyorum. Cecily, Ava, Glyn, Bran ve Remi'den yanıtlar alıyorum ama Creighton'dan hiçbir

şey yok.

Ona gönderdiğim son mesaja bakarken kalbim sıkışıyor.

Annika: Babamı ilişkimizi kabul etmeye ikna etmek için eve döneceğim. Eğer bunu yaparsam Jer bizi yalnız

bırakır. Bana şans Dile. Seni özleyeceğim.

Okunmadı, dolayısıyla beni görmezden gelmiyor. Belki hâlâ uyuyordur. Sonuçta adada bugün Cumartesi.

Karnımın üstüne yuvarlanarak 'My Purple' adlı albüme göz atıyorum. İçinde her türden fotoğrafımız var,

çoğunlukla da o dikkat etmediği sırada çektiğim selfieler.

En çok sevdiğim bir fotoğraf var. Banyo sırasında göğsüne yaslanan ayaklarıma masaj yaptığı sıradaydı. Beni

bağlayıp vahşice siktikten hemen sonraydı. Daha sonra beni banyoya taşıdı ve ayaklarımin etrafındaki kırmızı

izleri ovuşturdu. Görevine o kadar odaklanmıştı ki fotoğrafı çektiğimi fark etmedi.

Yüzüne yakınlaşıp iç çekiyorum. Onu son gördüğümünden bu yana sadece birkaç saat geçmişken neden aniden

onu bu kadar özlüyorum?

“Bu kadar eğlenmenizin nedeni bu mu?” Annem elinde bir tabak hamur işiyle gizlice arkamdan yaklaşıyor ve

resmi ondan saklamak için artık çok geç.

Tanrıya şükür ki sadece yüzüne yakınlaştırılmış bir görüntü var, çıplak göğsündeki ayaklarım değil, arka planda

banyo var.

"Anne!"

Gülümsemesi anında kayboluyor. Tepsi devrilmeden önce elinde titriyor ve akıl almaz bir gürültüyle yere

düşüyor.

Ama buna odaklanmıyorum çünkü daha kötü bir şey oluyor.

Annemin rengi soldu, dudakları titriyor ve tüm vücudu kasıldı.

Onu ilk defa böyle görüyorum.

Sanki... bir hayalet görmüş gibi.

25

ANNIKA

“Anne...?”

Yavaşça ayağa kalkıyorum, uzuvlarım titriyor ve kalbim bir işkence aletinin gaddarlığıyla küt küt atıyor.

Annem olduğu yerde donup kalıyor, bana bakarken elleri iki yanında titriyor.

Sanki buradaymış gibi ama aslında burada değil.

Ve bu görüntü beni çok korkutuyor.

Kırık camların ve mahvolmuş atıştırmalıkların üzerine basmamaya dikkat ederek, onunla burun buruna gelene

kadar ona yaklaşmaya çalışıyorum.

"Anne" diye tekrar seslendim, bu sefer daha yüksek sesle. Elimi yüzünün önünde salladım.

O ürküyor.

Geri çekildim.

Annemin ilk kez bu kadar çekindiğini görüyorum. Babam kötü mafya adamı olabilir ama evde her şeyi

paylaşıyorlar. Yumuşak olması zayıf olduğu anlamına gelmez. Aslında koşullar gerektirdiğinde son derece

güçlü olabilir.

O çekinecek bir tip değil, nokta.

Peki gözleri neden bu kadar ölü görünüyor? Genellikle tanıdığım en canlılardır.

Hem de en sıcak olanı.

"Anne!" Sesim içimde yayılan tüm paniği tercüme ediyor.

Dikkati bana odaklanmadan önce yavaşça gözlerini kırpıştırarak irkildi. Ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

Sanki son on sekiz yıldır onun kızı, onun bebek meleği değilmişim gibi.

Peki bu ifade?

Beni terörize ediyor.

Unutulduklarını anlayan amnezi hastalarının aileleri ve arkadaşları da böyle hissetmiş olmalı. Her küçük anıyı,

her küçük ayrıntıyı, her kahkahayı, her gülümsemeyi, her değerli konuşmayı hatırlayan tek kişi onlar.

"Anne? İyi misin?" Kırılgan bir sesle konuşuyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor.

"Ne... Ah, iyiyim." Derin bir nefes alıyor, gözleri yatakta bıraktığım telefonuma kayıyor.

"Hiç de iyi görünmüyorsun, anne."

"Muhtemelen barınakta çalışmaktan kaynaklanan yorgunluktur. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Yatağın

kenarına oturup yanındaki yere hafifçe vuruyor. "Cam kırıklarına dikkat edin."

İçim rahatlıyor ama ihtiyatın gölgeleri sanki üçüncü bir varlıkmiş gibi odada dolaşıyor.

Uğursuz bir işaret.

Korku korkusundan önceki sessizlik.

Yine de yanına oturup onu dikkatle izliyorum, o kadar dikkatli ki gülümsüyor.

"Ben gerçekten iyiyim, Anni."

"Bir dakika önce pek iyi görünmüyordun."

"Bu sadece yorgunluk. Her zaman olur."

"Seni ilk defa böyle görüyorum anne."

"Sanırım bunu sizden saklayarak iyi bir iş çıkardım." Gülümsüyor, uzanmamı işaret ediyor ve saçlarımı

okşayabilmesi için başımı kucağına yaslıyor.

Ben çocukken bunu çok yapardı ama büyüdükçe daha az yapmaya başladı. Şikayet ettiğimden falan değil. Bir

an önce yetişkin olmak isteyen benim. Ama onun dokunuşunu özlüyorum.

Parmaklarının saçlarıma girip çıkması rahatlatıcı bir ninniden başka bir şey değil. Gözlerimi kapatıyorum ve

kendimi kolayca huzurlu bir uykuya daldığımı hayal ediyorum.

"Bebek melek?"

"Evet?"

"Bana rüya gibi bir ifadeyle baktığın resimdeki çocuktan bahset."

Gözlerimi açarak irkildim. "Bu kadar açık mıydım?"

"Hi-hı. Onu adeta yutuyordun."

"Değildim."

"Ben de öyleydim."

İç geçirip arkama dönüp ona baktım. "Adı Creighton ve biz... bir nevi çıkıyoruz."

"Bir nevi?"

“Uzun zamandır birlikte değiliz ama zamanın bir önemi yok çünkü onunla özel bir bağım var. Hiç kimseyle

paylaşmadığım türden bir tip.”

Annemin parmakları saçlarımın arasında duruyor ve sanırım yüzünün biraz rengi soluyor, belki de ışıktandır. Bir

süre sonra sakinleştirici ritmine geri dönüyor. “Neden bana ondan daha önce bahsetmedin?”

“Bir ilişkimiz olduğundan emin değildim. Başlangıçta benden pek hoşlanmadı, bu yüzden bunu aşmamız ve

sonra da uyumluluğu bulmamız gerekiyordu. Bu yüzden ne paylaştığımızdan emin olana kadar sana

söylemekten kaçındım.”

"Peki şimdi öyle misin?"

Sırıttıyorum. "Yüzde yüz."

Ritmi yine bozuldu ama sadece bir saniyeliğine. “Bana onun hakkında, ailesi ve kişiliği hakkında her şeyi

anlatın. Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Nereden başlayayım ki?” Creigh ve ailesini annemle tanıştırmak yaklaşık on beş dakikamı alıyor.

Asla sözünü kesmez ve dikkatle, dikkatle dinler. Çünkü annem umursuyor.

İşimi bitirdikten sonra, "Onunla çok eğleniyorsun gibi görünüyor" dedi.

"En iyi." İç çekiyorum. "Aslında onu özlüyorum."

"Bana ilişkinin nasıl başladığını anlatır mısın? Seni mi takip etti?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Aslında tam tersi oldu. Sana söylediğim gibi başlangıçta benden pek

hoşlanmadı ve çok konuştuğumu söyledi. Size söylüyorum, gururum zedelendi ve vahşice ayaklar altına alındı,

ama sonra benden hoşlanmaya başladı. Hatta konuşmalarımı bile dinliyor ve sesimin tonunu beğendiğini

söylüyor. Sanırım bu onu buraya getirdiğim anlamına geliyor.

"O... gerçekten seni takip etmedi mi?"

"HAYIR. Ve evet belki bir bayan bir erkeğin peşinden koşmamalı ama bu Orta Çağ zihniyetine benziyor. Ben

kadınların istediklerimizin peşinden gitmesi gerektiğini söylüyorum. Ayrıca uyumlu olmadığımızı düşünerek

beni uyardı ama çok geçmeden onun yanıldığını kanıtladım.

"Nasıl yanıldığını kanıtladın?"

Garip bir şekilde kıkırdadım. "Bilmene gerek yok."

"Benden bir şeyler mi saklıyorsun?"

"Ben sadece... bunun hakkında konuşmamayı tercih ederim. Herkesin kendi sırlarına ihtiyacı vardır.

"Ne zamandan beri benden sır saklıyorsun bebeğim?"

"Büyüdüğümünden beri." Sırıtiyorum.

Derin bir iç çekiyor, ses biraz kesilmiş. Bakışları uzakta kayboluyor ve benim erişemediğim başka bir

gerçekliğe kaçtığını hissediyorum. Daha önce olduğu gibi.

"Hey anne?"

Gözlerini kırıştırıp bana odaklanıyor. "Hmm?"

"Bana, sevdiğim biri varsa babamın beni görücü usulü evliliğe itmesine izin vermeyeceğini söylediğini hatırlıyor

musun? Creighton o birisi.

Solgunlaşıyor ve bu sefer, bunda hiçbir yanılgı yok. Ama sesi hâlâ sakın ve sakınleştiriciydi. "Aşkın gerçekte ne

olduğunu bilemeyecek kadar gençsin."

"Herkes bunu söylemeyi bırakır mı? O kadar genç değilim ve Creigh'e karşı hissettiğim duyguların aşk dışında

hiçbir açıklaması yok.

“Anni, tatlım, dinle beni. Aşk bir tutku ya da tutku değildir. Aşk, hayatı birlikte yaşamamız, korkularınızla birlikte

yüzleşmeniz ve hatta bazen bu süreçte birbirinizden nefret etmenizdir. Eğer test edilmemişse bu aşk değildir.”

Ayağa kalkıp onu saçımı bırakmaya zorladım ve onunla yüzleştim. "Bu herkes için geçerli değil. Peki sen neyi

ima ediyorsun anne? Bu, babamı ikna etmeme yardım etmeyeceğin anlamına mı geliyor? Jeremy, eğer babam

Creighton'ı kabul ederse beni rahat bırakacağını söyledi ve onun mantıklı düşünmesi için yardımına ihtiyacım

var.

Elimi kendi elinin içine alıyor. "Sanırım konuyu babana getirmeden önce biraz daha zaman vermeliyiz."

“Daha fazla zamanım yok. Yarın geri dönüyoruz ve Jeremy'nin beni spor olsun diye kilitlemesine izin veremem.

Artık bu işten bıktım."

“Tatlım...”

“Bana yardım edeceğini söylemiştin.” Çenem titriyor. “Kadınlara ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapan bu

dünyada benim tarafımda olacağına söz verdin. Bunu yapabileceğimi biliyordum çünkü sana sahibim. Bana

nasıl sırtını dönersin?"

"Arkamı döndüğümünden değil... sadece aceleci olamayız."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve onu siliyorum. “Babam ya da Jeremy bu sözleri söylese şaşırırmazdım

çünkü kendi hayatımdan sorumlu olma konusunda bana güvenmediklerini biliyorum ama senin de bana

güvenmemen beni öldürüyor. Bunu senden hiç beklemezdim."

“Anni... bilmediğin o kadar çok şey var ki.”

"Anlat o zaman. Beni karanlıkta bırakıp anlamadığım durumları kabul etmemi istemeyin."

"Yapacağım ama dediğim gibi zamana ihtiyacım var bebeğim. Senden sadece yalvarıyorum, yalvarıyorum, bu

Creighton'la bağlarını kesmeni istiyorum."

"Anne!"

"Senden hiçbir zaman hiçbir şey istemedim, Anni. Ben sadece senin büyüüp parlak, neşeli ve kesinlikle güzel

bir genç bayana dönüşmeni istedim. Rahatsız olduğum halde seni baleden alıkoymadım, güvenliğinden

korkmama rağmen dünyanın öbür ucuna gitmeni engellemedim ama izin vermen için yalvarıyorum. Gitmek."

"Bunu... yapamam. Onu seviyorum."

"Uzun süredir birlikte değildiniz. Bu duygular eninde sonunda yok olacak."

"Ciddi olamazsın değil mi?"

Ayağa kalkıyor, uzun bir nefes veriyor ve "Seni korumaya çalışıyorum" diye fısıldıyor.

"Beni inciterek mi? Beni olduğum gibi kucaklamakla kalmayıp aynı zamanda kendime gelişmem için beni

cesaretlendiren tek kişiyi görmeyi bırakmamı talep ederek içimi parçalıyorsun.

Saçlarımı geriye doğru okşuyor, yüzünde üzgün bir ifade var. "Zamanla her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Sonra beni acıyla, üzüntüyle ve en önemlisi kafa karışıklığıyla baş başa bırakarak kapıdan çıkıyor.

Ne oldu öyle?

Huzursuz bir uykunun ardından uyandığımda ilk yaptığım şey mesajlarımı kontrol etmek olur.

Creighton'dan mesaj gelmeyince göğsüm anında iniyor.

Belki bir günlük sürenin dolmasına ve benim işleri düzeltme sözümü hâlâ yerine getiremediğime kızmıştır.

O yüzden bir tane daha yazıyorum.

Annika: Günaydın! Burada sabah oldu, yani orada öğlen olmalı, öyle mi?

Babamla bizim hakkımızda konuşma

fırsatı bulacağım. Annemin benim müttefikim olmasını umuyordum ama sanırım bu, dün gece ilişkimize tuhaf

bir şekilde karşı çıkmasından sonra ortaya çıktı. Bu, babamla ilk kez karşı karşıya gelişim olacak. Bana şans

Dile! Seni özledim. Seni öpmek istiyorum.

Hem mesajlarımı okur hem de sonunda cevap verir diye birkaç dakika bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Belki telefonunu kaybetmiştir.

Bana verdiği kolyeyi okşadım, sonra kızların grup sohbetine mesaj attım.

Annika: Günaydın! Bu hafta sonu erkeklerle bir araya geldin mi?

Cecily: Remi ve Bran'la, evet.

Annika: Peki ya diğerleri?

Cecily: Peki diğerleri? Eli ve Lan bizimle takılmıyorlar.

Glyndon: Creigh'i kastediyor, aptal. Ve hayır Anni. O gelmedi.

Parmaklarım telefonun etrafında sıkılaştı ve kaşlarımı çattım.

Dürüst olmak gerekirse tüm zamanını uyuyarak geçirse şaşırırmazdım ama bir araya geldiğimizden beri eskisi

kadar uyumuyor.

Benim arkadaşlığımı uykuya tercih edeceğini düşünecek kadar umutluydum ve muhtemelen hayal

görüyordum.

Ekranım başka bir metinle aydınlanıyor.

Ava: Creigh, Adı Anılmayacak Kişi'den ayrılamazdı. Hiçbir işe yaramıyor gibi görünüyorlardı.

Cecily: Peki bunu nasıl biliyorsun? Stalker eğilimleri geliştirdiniz mi?

Ava: Kaltak lütfen. Bran'dan bir şey ödünç alırken onu ancak bir anlığına görebildim.

Glyndon: Bran'dan bir şey ödünç alıyorsun, öyle mi? *kıkırdayan GIF*

Cecily: Onu rahat bırak. Bir göz attığını söyledi. Daha çok bakışlara benziyor.

Glyndon: Belki uzlaşmacı pozisyonlarda olabiliriz.

Ava: İkinizi engelliyorum.

Ava: Pek sayılmaz ama yapabilirim.

Kaşlarım çatıldı ama kıyafetlerimi değiştirip merdivenlerden aşağı inerken sakın kalmayı tercih ettim. Sürekli

telefonuma takılıp duruyorum, okunmamış mesajları tekrar tekrar kontrol ediyorum.

Creighton'ın Eli'yle vakit geçirmesi cevap vermeyeceği anlamına gelmiyor.

Bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem, o kadar az mantıklı geliyor.

Annem ve Jeremy'yi bahçede kahvaltı yaparken ve kendi aralarında fısıldaşırken buluyorum.

Yanlarına yaklaştığım anda, hızla koltuklarına çekilerek gizli konuşmalarına aniden son verdiler.

Jer'in ebeveynlerimizle olan ilişkisini her zaman kıskanmışımdır. Babası kendisini onda görüyor ve annem ona

ilk doğan olarak değer veriyor. Onun meleği, ona dediği gibi. Bazen ona en iyi arkadaşı ve sırdaşı gibi

davranıyor.

Görünüşe göre annemle babamı bir araya getiren oydu. Asla ölçemeyeceğim bir şey.

Bu yüzden ne zaman onların böyle anlarını yaşasalar, kendimi dışlanmış hissediyorum.

Bir sandalyeye düşüp kendime kahve doldururken, "Günaydın," diye mırıldanıyorum.

"Günaydın bebek. İyi uyudun mu?"

Olumlu bir ses çıkarıyorum. "Babam ve diğerleri nerede?"

"Dün gece bazı işleri için geç saatte dışarı çıktılar."

Ayak işleri mi? Daha çok insanları öldürmek gibi. Bunu hayal etmek istemediğim için başımı salladım.

Annem bana biraz tost hazırladı. "Jeremy bana The King's U ile Royal Elite University arasındaki rekabetten

bahsediyordu. Yoğun görünüyor."

"Peki ya?" Soğukkanlılığımı kaybediyorum. "Bu, açıklamayı reddettiğin nedenlerden dolayı beni Creighton'dan

uzak durmaya ikna etmenin başka bir yolu mu? Eğer durum buysa, sakla onu anne. Ben bir REU öğrencisiyim

ve oradaki insanlar bir kez bile sırf Amerikalı ya da Volkov olduğum için bana farklı davranmadılar."

Jeremy bardağının kenarından bana dik dik bakıyor. "Annemle bu tonda konuşma."

"Açıkçası bana karşı çıkıyorsunuz. Başımı eğip emirlerine uymamı ve öylece gitmemi mi bekliyordun?"

"Başka seçeneğin yok Anuşka. Dün gece babamla konuştum ve o da artık Creighton King'i görmene izin

verilmediğini kabul etti."

Kahve fincanı elimde titriyor ve düşüp parçalanmadan önce onu masanın üzerine koyuyorum. "Onunla

konusacağım konusunda anlaşmıştık."

"Sadece durum hakkında bilgilendirilmesi konusunda anlaştık, ikimizin de onunla konuşması konusunda

anlaştık. Brighton Adası'na döndüğünüzde ondan ayrılacaksınız ya da babanız size evlenme talipini bulacaktır."

Anneme sanki göğsümden bıçaklanmışım ve bıçağı tutuyormuş gibi bakıyorum.

"Bunun olmasına izin

vermeyeceğini söylemiştin."

"Anni..."

"Unut gitsin. Babam geri döndüğünde onunla bizzat konuşacağım."

"Yapma Anni," diyor annem yumuşak bir sesle. "Sadece onu kızdıracaksın ve kendine zarar vereceksin. Bu en

iyisi."

"Kimin en iyisi? Senin mi? Babamın mı? Jeremy'nin mi? Kesinlikle benim için değil." Damarlarımda hayal

kırıklığı kabarcıkları. Dikiş yerlerinden patlayana kadar yükselmeye devam ediyor.

Ve en kötüsü de onu nasıl sakinleştireceğime dair hiçbir fikrim yok.

Daha iyisini yap.

Annem konusunda çok hayal kırıklığına uğradım ve bu kadar güvendiğim için kendime kızdım. Tek çıkışın

kaybetmek olduğu bir durumda sıkışıp kaldığın için.

Bütün kapılar yüzüme kapanıyor ve Creighton hâlâ mesajlarıma cevap vermiyor.

O da benim iyiliğim için olduğunu söyleyecek mi?

Jeremy'nin telefonu masanın üzerinde titriyor ve kontrol ettiğinde kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirliyor.

Aniden ayağa kalkarak, "Gidiyoruz," dedi.

Annem, "Ama buraya yeni geldin," diye itiraz etti.

"Adada acil bir durum var."

"Ne tür bir acil durum?" Perişan bir sesle soruyorum.

"Kötü tip."

O eve doğru fırtına gibi esiyor ve ben de ona yetişmek için koşuyorum. "Ne oldu?"

"Nikolai kaçırıldı ve kaçırın kişi beni istiyor."

CREIGHTON

"Bu planın işe yarayacağından emin misin?"

Eli'nin vücudu, başını yana eğerek zamanını beklerken tamamen hareketsiz kalıyor.

Beklemek.

Bir saattir Kafirlerin arka girişinin köşesindeki çalıların arkasında saklanıyoruz ve kardeşimin bu gece

avlayacağımızı söylediği 'av'dan hâlâ bir iz yok.

"Sabırlı ol bebeğim. Avın kendi isteğiyle ortaya çıkmasına izin vermeliyiz.

"Neden bunu ayıklayamıyoruz?"

Bana sadistlikle dolu yan bir bakış attı. "Peki, eğlence bunun neresinde?"

İkimiz de kot pantolon ve kapüşonlu üst giymiştik ve muhtemelen ahlaksız eğilimlere sahip seri sürüngenerlere

benziyorduk. Bu bir dereceye kadar doğrudur.

Saatin geç olması, sabahın ikisi civarında olması ve sokakların neredeyse boş olması hiç de yardımcı olmuyor.

Annika'nın bana gönderdiği, Amerika'ya geri döneceğini duyurduğu mesajı gördüğümünden beri huzursuzdum. O

siyah gölgeler görüş alanımı kaplıyordu ve ben yerimde duramıyordum.

Aklına gelen ilk düşünce babasının onun buraya geri dönmesine izin vermeyeceğiydi. Onu REU'ya katılmaya

ikna etmesinden her zaman gurur duymuştu, ancak gerçek şu ki o bu fikre karşıydı.

Mafya geçmişi göz önüne alındığında, son birkaç aydır sahip olduğu özgürlüğü kaybetmeye yatkın. Özellikle de

Jeremy'nin bu konuda söz hakkı varsa.

Eğer onunla daha önce ilgilenmeme izin verseydi bunu yapmazdı.

Bu seçenek artık söz konusu olmadığından ve önemsiz görünmeyecek söyleyecek hiçbir şeyim olmadığından,

daha iyi bir yanıt bulana kadar sohbeti Okunmadı olarak işaretledim.

Bu da bizi Eli'nin gece çabalarında takip ettiğim noktaya getiriyor. Bu yine de yatakta bir o yana bir bu yana

dönüp durmaktan, Tiger tarafından spor olsun diye tırmalanmaktan ya da Remi'nin sarhoş gevezeliklerinden

daha iyidir; bunlar genellikle karşılaştığı sırları açığa vurmayı da içerir.

"İşte burada." Eli'nin dudaklarında bir sırıtış beliriyor ve kafasını arka girişten çıkan meraklı bir adama doğru

çeviriyor.

"O olduğunu nasıl anlarsın? Sigara içmek için dışarı çıkmış olabilir."

"Birincisi, duman mülkün içine girmiş olabilir. İkincisi, bir künt tutuyor ama dikkat çekmemek için yakmıyor.

Üçüncüsü ve en önemlisi, kameraların kör noktası olduğundan emin olduğum stratejik hatlarda yürüyor. Bil

bakalım kim korumaları gereken bir mülkü terk etmek için bu kadar ileri gidiyor?"

"Saklayacak bir şeyi olan biri."

"Bingo." Beni omuzumdan tutuyor. "Biz onları yakalayabilmek için o solucanları ve hamamböceklerini bahçeye

salıp onların kıpırdamasını ve uzaklaşmasını izlediğimizi hatırlıyor musunuz? Süreci tekrarlayanın zamanı

geldi."

"Babam her seferinde planımızı iptal ediyordu, hatırladın mı?"

Gülümsemesi, Lucifer'in cehennemdeki tahtında nasıl görüldüğünü varsaydığım şeyin saf bir taklidi olarak

genişliyor. "Şanslıyız ki babam burada değil."

Babasının eninde sonunda her şeyi öğreneceğini ona hatırlatmanın faydası yok. Ama ben bile hedefime

yaklaşmam anlamına geliyorsa bu olasılıktan vazgeçmeye hazırım.

TKU topraklarından çıkana kadar güvenli bir mesafeyi koruyarak korumayı takip ediyoruz.

Elleri ceplerinde, adımları ölçülü, telaşsız ve dikkatsiz bir ritimde. Saklı olmasına rağmen bu sokağa alıştı.

TKU'nun tüm öğrencileri ve gardiyanları gibi adanın yerlisi olmadığı göz önüne alındığında, bu ancak zamanla

edindiği öğrenilmiş bir davranış olabilir.

Eli düşüncelerimi dile getirerek, "Biriyle buluşmaya gitti," dedi ve sonra sırtıttı. "Kim olduğunu tahmin etmek

ister misin?"

Bekçi elbette sahilde تنها bir alana ulaşır. Üst düzey ve çok tanıdık bir siyah Tesla'nın kapısını açmadan önce

bölgeyi tam olarak tararken bir binanın köşesinin arkasına saklanıyoruz.

Landon'un araba yerine sevgili gibi davrandığı gürültücü McLaren'i bekliyorduk. Kesinlikle elektrikli arabalardan

nefret ediyor, bu yüzden asla Tesla'ya geçmeyecek.

"Brandon...?" Muhafız içeride kaybolurken sesimi çıkarıyorum.

Eli tek kaşını kaldırarak "Brandon'ın arabası," dedi. "Bu Landon kolaylıkla bir gezintiye çıkabilirdi. Bu görev için

kendisininkini kullanmayacağını söylemeye gerek yok. Muhtemelen daha önce de Remi'nin ve seninkini

kullanmıştır."

Şimdi düşünüyorum da, Landon geçmişte arabamla bir tur atmıştı. Bu operasyonu yürütmek için

anahtarlarımızdan herhangi birini kolaylıkla ödünç alabilirdi.

Birkaç dakika bekledik, karartılmış camlı siyah arabayı izledik. Sonra nihayet gardiyan dışarı çıkıp bizden

uzaklaşmaya başladı.

Tesla, caddede hızlanmadan önce Bran'ın asla yapmayacağı bir şey olan devir yapıyor.

"O korumayı alıyoruz" diyorum.

"Tam olarak benim düşüncelerim, bebeğim."

Adamı tüm iniş çıkışları boyunca takip ederek zamanımızı harcıyoruz.

Gözlerden uzak bir sokağa ulaştığında Eli ve ben bakışıyoruz, sonra zıt yönlerde ayrılıyor.

Ellerim cebimde, muhafızın önünde duruyorum ve onun yolunu kapatmaya niyetliyim.

Duruyor, kötü gözlerini kısıyor ve sonra ceketine uzanıyor. Sakladığı silahı çıkaramadan Eli ona arkadan bir

taşla vuruyor.

Gardiyan kirli zemine diz çöktü ve kardeşimin yüzündeki manik gülümsemeyi ortaya çıkardı.

"Doğaçlama." Kardeşim taşı havaya fırlatıp yakalıyor. "Bundan nefret ettiğimi söyleyemem."

Adam otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyor, küçük gözleri, ince dudakları ve askeri tarzda kesilmiş beyaz-sarı

saçları var. Elini başının arkasına, küçük bir yaranın kanla fışkırdığı yere vuruyor. Ölümcül diyemem ama

kesinlikle dikiş atılması gerekiyor.

"Ne oluyor...?" İkimizin arasına bakıyor. "Kimsin sen?"

"Rus aksanına bakılırsa mafyanın bir parçasısın. Kontrol et," diye düşünüyor Eli, bundan biraz fazla keyif

alıyormuş gibi görünüyor. "Ayrıca senin Nikolai'nin değil, Jeremy'nin tarafında olduğunu da tahmin edeceğim.

Daha doğrusu sen Jeremy'ye karşı çıkan çifte ajan mısın?"

Muhafızın gözleri kan çanağına dönüyor ve daralıyor, bu da yaklaştığımız anlamına geliyor. Ayağa kalkmaya

başladı ama ayağımla onu geriye doğru tekmeledim ve bacağıımı göğsünün üzerinde tuttum.

Ensesini bırakıyor ve tıpkı çocukluğumuzdaki solucanlar gibi kıpırdıyor. Ancak bu sefer silahını alıp ayağa

kalkmayı başarır. Eline tekme atıyorum ve yere düşüyor.

Eli onu tekmeledi, adamın kollarından tutup arkasına çekti ve onu tekrar dizlerinin üzerine itti. "Şimdi bu

konuda silah kullanmayalım. Zaten Birleşik Krallık topraklarında yasa dışıdır." "

"Sana birkaç soru soracağız." Kapşonlunun kollarını yukarı doğru itiyorum. "Ya güzel cevap vereceksin ya da

önce yüzünü bir yıkım haritasına çevireceğiz."

Bana tükürüyor ve ben gülümsüyorum. "Bir yıkım haritası, öyle."

Onu kum torbam gibi kullanıyorum, Eli onu geride tutarken yumruğumu yüzüne, göğsüne ve karnına defalarca

vuruyorum.

Kardeşim filmin yarısında sıkılıyor, esnemesini bastırıyor ve telefonunda gezinmeyi seçiyor. Onu hâlâ ölümcül

bir pençeyle yakalarken.

Yumruğumu adamın çenesinin altına vurup yana doğru uçuruyorum ve düzinenci kez soruyorum. "Landon'a ne

söylüyorsun?"

Gardiyanın eskisi gibi sessiz kalmasını bekliyordum ama ağzından kan akarken sert bir şekilde nefes alıyordu.

"Borçlarımı kapatmada onun yerini alacak mısın?"

"Biz belki." Eli'nin çılgınca dikkati gardiyana kaydı ve telefonunu cebine koydu.

"Fakat bize bilmek

istediklerimizi söylemezseniz, yalnızca sponsor olarak bizi kaybetmezsiniz, aynı zamanda Landon'ı da

kaybetmenizi sağlarız. Kralın parası sonsuz olabilir ama sizin gibi köylüler için bunu bulmak çok zor."

Dudaklarından ve burnundan fıskıran kana rağmen sesi pek tutarlı olmayan gardiyan, "Kimliklerinizi saklamayı

bile umursamıyorsunuz," dedi.

"Bir fark yaratır mı?" Eli adamın bileklerini serbest bırakıyor, onun önünde yürüyor ve başını yana yatırıyor.

"Senin gibi hain bir hamamböceğine kim inanır ki? Kesinlikle Jeremy değil. Ve eğer Lan'in arkanda olduğunu

düşünüyorsan, o zaman bir hayat dersine girmişsin demektir. Kuzenimin kendisi ve siki olmayan hiç kimseyi

umursadığı yok. Senin, iddia ettiği büyük planlarında artık işe yarar bir piyon olmadığını anladığı an, seni bir

kenara atacaktır."

"Borçlarını ödeyecek misin?" Benimle konuşuyor, yüzünde bıraktığım morluklara rağmen muhtemelen benim

en az dengesiz olduğumu anlamıştı.

Zavallı amcık.

Aklı başında bir Kral diye bir şey yoktur.

Yine de başımı salladım ve geri çekildim.

Nöbetçinin ayağa kalkması birkaç dakika sürüyor, sonra ağırlığını kirli taş duvara veriyor ve bir künt

getirmeden önce ceplerine vuruyor.

Yakması birkaç dakika daha alır. Sözünü kesmeyiz, sabırla bildiklerini açıklamasını bekleriz. Eli'nin dediği gibi,

herhangi bir zorlamanın tam tersi etkisi olabileceğinden, avın kendi başına ortaya çıkmasına izin vermek daha

iyidir.

Ve anladığım kadarıyla bu adamın kimseye sadakati yok. Borçları hariç. Muhtemelen kumar yüzünden.

"Landon, Volkov ailesinin sırlarını öğrenmek istiyordu ama medyaya ulaşan ancak henüz çözülmemiş bir vaka

olarak kalan bir sırda özellikle ilgileniyordu." Bir duman bulutu salıyor. "Bu uzun zaman önce, ben yirmi

yaşımdayken ve yakın zamanda New York Bratva'ya katılmak için Rusya'dan ayrılmışken oldu. Hayatımı

tehlikeye atarak liderlerden birini kurtardım ve kısa süre sonra Adrian Volkov'un adamları tarafından işe

alındım. O zamanlar dikkatini New York City şubesinin strateji uzmanı olarak yaptığı görevlerden uzaklaştıran

sinir bozucu bir sorunu vardı."

"Ah?" Eli onun duruşunu yansıtacak şekilde duvara yaslanıyor ve hatta bir sigara alıp dudaklarının köşesine

itiliyor ama yakmıyor. "Ve lütfen söyle, bu ne olabilir?"

"Karısı gitti" (adam parmağını şakağına yakın bir yerde gezdirdi) "delirdi."

"Deli?" Tekrar ediyorum.

Annika, ebeveynlerinin kendisinin parçası olmadığı karanlık bir başlangıç yaptığını söylerken bunu mu

kastetmişti?

"Boss'un yakın çevresi içinde bile gizli tutulan türden bir çılgın. Spetsnaz'a tek yön bilet ya da daha kötüsü bir

mezara gitmek istemediğimiz sürece onun adını ağzımıza almamıza izin verilmedi."

"Bu gerçekten ilginç bir hikaye. Ben tamamen çılgınlıktan yanayım. Eli, sanki sigara içiyormuş gibi, yanmamış

sigarasını dudaklarının arasından çekiyor. "Fakat mevcut koşullarda bunun neden önemli olduğunu

anlamıyorum."

"Deliliği onu cinayet işlemeye itti."

"Şimdi, bu gerilim yaratmak için çok daha iyi bir bilgi. Ve?"

"Öldürdüğü adam tanınmış bir kişiydi. Aslında bir belediye başkanı adayı. Halkın favorisi olduğunu düşünürsek

o yılki seçimi kesinlikle kazanacak olan kişi. Öldükten çok sonra bile onu defalarca otuz dört kez bıçakladı.”

Kulaklarım gıcırdayan bir çınlama sesiyle çınıyor ve duvarlar etrafıma kapanmaya başlıyor. Saldırı o kadar ani

ki nefes almakta zorlanıyorum. Kapşonlunun yakası cildimi ve dövmemin karıncalanıp yandığı tarafımı çiziyor.

Eli, "Kulağa çok acımasız geliyor" diyor.

“Ben de korkunç görünüyordum. Yetkililer gelmeden önce suçlayıcı delilleri ortadan kaldırmak için birkaç

kişiyle birlikte cinayet mahalline gönderildim. Adamın tamamen dehşete düşmüş bir ifadesi vardı, sanki ruhu

bizzat şeytan tarafından çıkarılmış gibi."

"Ve?" Eli soruyor.

“Ve yok. Landon'un ayrıntılarını istediği olay buydu. Kendisine, belediye başkanı adayının öldürülmesinin

halının altına süpürüldüğünü ve kimsenin bundan dolayı mahkum edilmediğini söyledim. Hatta maskesi halkın

önünde yırtılmıştı. Medyanın onu tasvir ettiği dürüst adam olmadığı ortaya çıktı. Barınak müdürü olarak

bakması gereken evsizler de dahil olmak üzere pek çok kadın, kendisine cinsel saldırıda bulunduğunu itiraf

ederek öne çıktı. Ayrıca bir tür şantaj olarak başlarının üzerinde tuttuğu video ve resimlerle dolu bir dosya da

sakladı. Karısı da onun hastalıklı zevklerine uygun adayları işe almakla suçlanıyordu. Bu kendisi ve ailesi için

en büyük utanç verici olaydı ve tüm boş ağızlar karısına döndü. Kocasının ona bıraktığı her şeyi tefecilere

kaptırdı ve cinsel saldırıya yataklık suçundan dava edilmek üzereydi. Böylece oğluyla birlikte çifte intihar etti.

Onun daha yeni yürümeye başlayan bir çocuk olduğunu duydum.

Kapüşonlu üstümün yakasını titreyen parmaklarla çekiyorum, nefesim öyle ağırlaşıyor ki duymamalarına

şaşıyorum. Konuştuğumda sesimin ham kalitesini fark edemiyorum. "İsim."

Gardiyan tek kaşını kaldırıyor. "Ne?"

"İsim. Ölen adamın lanet adı."

Önce bir duman bulutu bana ulaştı ve zaten kapalı olan boğazımı tıkadı, ardından sakın sözleri beni ikiye

böldü. "Yeşil. Richard Yeşil."

Yumruğumu duvara o kadar sert vuruyorum ki eklemlerimden acı ve kan fışkırıyor.

Eli bana bir bakış attı, yüzü yeniden boş bir sayfaya dönmeden önce kaşları çatıldı. "Sanırım o kızları öne

çıkmaya teşvik eden ve Green ailesini yok etmek için ipleri eline alan kişi patronundu?"

"Doğru varsayıyorsun. Bu suçlamaların ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ama eminim ki Boss, Richard'ın

itibarını öyle bir zedelemişti ki artık kimse onu bir kahraman olarak görmüyordu. Aslında insanlar bu tür

haşaratların öldürülmesinden dolayı rahatladıklarını ifade etmeye başladılar."

"Peki Landon'a söylediğin tek şey bu mu?" Eli soruyor.

"Tüm bildiğim bu." Küntünü yere atıp ayakkabısıyla üzerine basıyor. "Param için sizinle iletişime geçeceğim."

"Gidebildiğin yere kadar koşmanı öneririm." Eli omzunu sıkıyor. "Sevgili patronunuz ya da oğlu, aralarında bir

hain olduğunu öğrenirse, borçlarınız en az endişe edeceğiniz şey olacaktır."

"Seni..."

Eli daha sıkı sıkıyor ve sonra fısıldıyor: "Koşmuyorsun."

Muhafız yere bakıyor ama daha silaha uzanamadan Eli silahı alıp hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve silahı ona

doğrultuyor. “Birleşik Krallık topraklarında silah yok, unuttun mu? Ama belki sadece bu seferlik kuralları

değiştirebilirim?”

O ara sokaktan çıkmadan önce gardiyan ona tükürdü.

Etrafımda olup bitenler konusunda yalnızca yarı odaklanmış, yarı bilinçliyim. Daha sonra yapbozun parçaları

birbirine uymaya başlar.

Görüntü ne kadar net olursa o kadar kanlı olur.

Başım döndükçe daha da çamurlu oluyorum.

Nefesim daha da ağırlaşıyor.

Yumruğumu duvardan çekiyorum -dövüşmek için kullandığım güçlü yumruğumu- sonra tekrar duvara

vuruyorum. Bu sefer daha güçlü, öyle ki kirli yüzeyi bir kan sıçraması süslüyor.

Yeterli değil.

Bu acı neredeyse beynimi parçalayacak kaosu bastırmaya yetmiyor. Ya da onunla birlikte gelen gerçekler.

Lia ve Adrian Volkov'un çocukluğumun kötü adamları olması gibi.

Annika'nın ebeveynleri, hiçbir özü olmayan bu içi boş insana dönüşmemin sebebi.

Yine o kattayım. Yüzüm gergin, ciğerlerim yanıyor ve sert ahşabın üzerinde sürünüyorum.

O solucanlar gibi ben de mücadele ediyorum, kıpırdıyorum, dudaklarımı ısırıyorum, kavgı ediyorum. Bu yüzden

onları avlamayı seviyordum. Onları ezmeyi her zaman sevdim.

Ağızlarını açıp daha fazla boğulmak yerine çabuk ölmeleri daha iyiydi.

Ağızlarının kenarında ne kadar tükürürse tükürsün gitmeyen beyaz köpükler yerine. Veya kendi kusmuklarıyla

öğürüyorlar.

Kalbim kendini yok edecek kadar yanıyor. Kullanım ömürlerinin sonuna ulaştıkları zaman makinelerin başına

gelen de bu olsa gerek.

Yok edilmeleri gerekiyor.

Tekrar yumruk atıyorum ama bu sefer daha yumuşak bir yüzeyle karşılaşıyorum.

"Ah." Eli beni geri itmek için yumruk atmama izin verdiği elini kullanıyor.

"Kendine zarar vermek yerine, bu yıkıcı

enerjiyi gerçekten gazabını hak eden birine vurmak için kullanmaya ne dersin?"

Ve sonra, alışılmadık bir ağabey gibi, kendimi mahvetmemi yasaklıyor ve beni bir sonraki avımıza sürüklüyor.

Avın konusu malikanede geri dönüyor.

Ön kapıdan içeri girdiğimiz anda Landon'u elinde bir telefonla sandalyeye uzanmış halde buluyoruz.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Bekleyen işimi bitirdim, tamamen sarhoş olan Remi'yi ziyaret ettim, bir oyun

oynadım ve bu geceyi bitirmek üzereydim." Sonunda başını kaldırıyor. "Eli'ye güvenirsen süreci hızlandıracağını

düşündüm. Şunu söylemeliyim ki, var olmayan kalbimin tam ortasından yaralandım. Bir bağ paylaştığımızı

sanıyordum Cray Cray. İfadenize bakılırsa amcık her şeyi döktü mü?

Ona doğru hızla koşuyorum, onu tişörtünün yakasından yukarı çekiyorum ve neredeyse duvara kıracağım

elimle ona yumruk atıyorum.

Landon sandalyenin üzerine yana doğru düşüyor ve telefonu yere düşüyor. Onu tekrar yakalayıp parmaklarımı

derisine batırdığımda gülümsüyor.

"Beni onunla gördün. Sen bunların hepsine, her bir parçasına şahit oldun, öyleyse neden..." Sözümü kestim

çünkü sesim duyulamayacak kadar cızırtılıydı. Zorlukla yutkunuyorum. "Neden bana söylemedin?"

“Yakın zamana kadar onun ailesi olduğundan emin değildim. Ben insanüstüyüm ama ağzı parayla doluyken

şarkı söyleyecek doğru muhafızı bulmaya yetmiyor. Seni uyarmaya çalıştım. Lan her zaman haklı olsa bile

kimsenin onu dinlememesi benim suçum değil.”

Yumruğumu tekrar yüzüne vurdum. “Bana söylemeliydin.” Yumruk. "Onun yerine beni kullanmayı seçtin."

Yumruk. "Seni öldüreceğim."

Burnundan ve dudağının kenarından kan fışkırıyor ve kanı haliya tükürüyor ama benimle dövüşmeye

kalkışmıyor. Onu kurtuluş yolum olarak kullanmama izin veriyor.

“Bu bir şeyi değiştirir miydi?” Gülümseyerek kanlı dişlerini ortaya çıkardı. “O mafya prensesine o kadar aşıksın

ki, artık doğru dürüst göremiyorsun, Cray Cray. Eminim bunca yıldır ciddiyetle aradığın gerçeklerden çok,

onunla olan ilişkiden dolayı üzgünsündür. İtiraf etmeliyim ki, duygusuz, küçük bir kâfir olduğun zamanlarda

seni daha çok seviyordum.”

"Kapa çeneni yoksa seni taşlarından birine çeviririm ve kimse bundan daha akıllı olamaz." Eli yanıma gelip ona

baktı. “Creigh'in öfkmesini açığa vurmasına izin veriyorum, yoksa patlayacak ama hoşgörümü bağışlamayla

karıştırma Lan. Onu sırtından bıçakladığın için işini bitireceğim. O halde onun cezasını sessizce kabul etmeye

ne dersin, çünkü ne kadar zor olursa olsun, benim öfkemden çok daha hafif olacak.”

Landon kardeşime orta parmağını salladı ve sonra bana gülümsedi. “Yaptığım her şey, seninki de dahil, daha

büyük bir iyilik içindi. Bunun alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum ama sana söz veriyorum. Eğer

ilgilenirseniz bir barış teklifi hazırladım—”

Onu bir yumruk daha savuruyorum ve homurdanıyor, ağzının kenarını siliyor ve çenesini esnetiyor. "Bunu

"hayır" olarak kabul edeceğim?"

Ona doğru uzanırken, gömleğinin tutuşundan onu yukarı çekerken ve tekrar vururken adımlarım emin ve

kararlı.

Ve yeniden.

Ve yine lanet.

Ama ne kadar yumruk atarsam atayım içimdeki yangını söndürmeye yetmiyor. Aksine, kontrolden çıkan bir

orman yangınına dönüşüyor.

"Bu kadar kargaşa da ne... ne... Brandon'ın sesi bana ilk ulaşıyor ve onun bize doğru geldiğini anlayabiliyorum

ama Eli onu ensesinden yakalıyor.

“Burası senin yerin değil.”

“Gerçek cehennem de ne? Lan'in kanaması var.”

“Ah. Benim için mi endişeleniyorsun? Creigh'den beni daha önce dövmesini istemeliydim. Landon elini

göğsüne koymak için çabalıyor. "O kadar etkilendim ki ağlayabilirim."

Bran ona dik dik bakıyor ama o yine de Eli'nin elinden kaçmaya çalışıyor. Öte yandan ben mi? Kuzenime yeni

bir tane parçalamaya hazırım.

Hala direnmeyen Lan'i yumrukladığım ve Bran'ın Eli ile tartıştığı ama hâlâ ondan kaçacak bir eşleşme olmadığı

bir sırada, beşinci bir varlık içeri giriyor.

Remi büyümüş gözbebekleriyle bize bakıyor, sonra yavaşça gözlerini kırptırıyor.

“Siz King adamlarının ne tür

bir ucube gösterisi (veya utandırmak değil de ilginçlik) ile ilgilendiğinizden emin değilim, ama ciddi bir sorum

var. Çok mu sarhoşum yoksa bodrumumuzda gerçekten bağlı bir adam mı var?"

Bran kardeşime karşı mücadeleyi bıraktı. "Bodrumumuzda bir adam bağlı mı?"

"Elbette ve eğer çok sarhoş değilsem, o zaman onun Nikolai Sokolov olduğuna eminim."

"Bu sana sakladığım sürpriz, Cray Cray." Landon sırtıyor; dişleri, dudakları ve çenesi kan içindeydi. "O senin

intikam yolun. Sana her şeyi çözdüğümü söylemiştim.

27

LIA

İblislerin özelliği, onların ömür boyu orada olmalarıdır.

Ne zaman onları ait oldukları çarpık geçmişte bıraktığımı düşünsem, çirkin kafalarını kaldırıp bana var

olduklarını hatırlatmaya çalışıyorlar.

Kalmak için burada olduklarını.

Zorlukla kazandığım mutluluğuma ne kadar odaklanmaya çalışsam da bu sadece bir aşama olabilir.

O kadar yıl geçti ama anılar sanki dün akşamki akşam yemeği kadar canlı.

Gıcırdayıp kükrüyorlar ve zihnime acı, güçsüzlük ve utanç görüntüleri saçıyorlar.

İçeremediğim bir sürü utanç ve pişmanlık.

Başsız bir tavuk gibi giriş boyunca ileri geri, ileri geri yürüyorum.

Çırpınan sinirlerimin kısık sesini duyabiliyorum, midemdeki gerginliği ve kafatasıma çarpan kaosu

hissedebiliyorum.

Ben çılgılık atmak isteyene kadar sürekli olarak yükseliyor ve değişiyor.

Adrian'ın acil bir toplantısı olması ve gecenin ve sabahın büyük bölümünde Kolya'yla birlikte olmamasının

hiçbir faydası yok.

Neyse ki Yan geri döndü. Şu anda bir sandalyede arkasına yaslanmış, bir bardak votkasını yudumluyor ve

değişmeyen bir ifadeyle beni izliyor.

"Bu hızda ilerlemeye devam edersen baş dönmesi yaşayacaksın," diye kuru bir yorumda bulunuyor.

"Geri gitmesine izin vermemeliydim. Belki şimdi onları takip edersek onları yakalayabiliriz ve onu eve getirip

kimsenin bulamayacağı bir yere, göğsüme yakın bir yere koyabilirim?"

"Paranoyaklık yapıyorsun."

"Çocukken kaçırıldığında da böyle demiştin."

"Onlar onu alamadan biz onu kurtardığımız için kaçırılmadı."

"Ama neredeyse kaçırılıyordu."

"Zorba davranışını mazur gören Patron gibi konuşuyorsun. "Onu çok fazla koruyorum çünkü onu bana karşı

kullanırlar", diye Adrian'ın ses tonunu taklit ediyor.

"Gerçi doğrudur."

Belki, ama ikinizin de onun artık küçük bir çocuk olmadığını bilmesi gerekiyor. Ayrıca Jer'le birlikte. Kimsenin

ona zarar vermesine asla izin vermeyecek."

"Ya o da yaralanırsa?" Duruyorum, nefesim o kadar ağırlaşıyor ki etrafımızda yankılanıyor. "Ya ikisini de

kaybedersem?"

Ayağa kalkıp beni omuzlarımdan tutuyor. "Fazla düşünüyorsun. Bu paranoya ve endişeden bahsediyor ve bu

ikisi bizim nefret ettiğimiz mantıksız herifler. Eğer onlarla bir ara sokakta karşılaşıydık kesinlikle başlarını

keserek onları öldürürdüm... Şimdi, nefes alın. Nefes ver.

Başımın etrafında dönen kara bulutun dağıldığını hissederek uzun bir ısıklık sesi çıkardım.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşiyor. "Teşekkür ederim Yan. Sen olmasaydın ne yapardım

bilmiyorum."

"Muhtemelen kendini geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükledin." Gözlerimin içine bakmak için başını

indiriyor. "Daha iyi hissediyormusun?"

"Biraz."

"Biraz başlangıçtır."

Ben nefesimi düzenlemeye çalışıp kısmen başarısız olduğum için kısa bir süre öyle kalıyoruz. Yanımda Yan

gibi bir arkadaşım olmasaydı ne olurdu gerçekten bilmiyorum.

Annika'nın baleyle kaderimi paylaşması konusundaki korkularımın paranoya olduğuna beni ikna eden de oydu.

Kızımın ben olmadığını ve aslında aynı şeyleri yaşamayacağımızı.

"Ben onları kırmadan önce ellerinizi karımın omuzlarından çekmek için tam bir saniyeniz var."

Önce Adrian'ın kapalı sesi bize ulaşıyor, sonra onun olağanüstü varlığı onu takip ediyor.

Bu adamı yirmi beş yılı aşkın süredir tanıyorum ve ona daha iyi bakmak için hâlâ başımı kaldırıyorum. Hala

onun her santimini hafızama kazımak için ekstra çaba harcıyorum.

Muhtemelen onun artık hayatımın bir parçası olmadığını düşündüğüm zamanlar yüzündendir.

Karanlık bakışları, geri çekilen ama yine de Adrian'ın ciddi ifadesini gülümsemeyle karşılayan Yan'a

odaklanıyor.

"Kıskanma, Patron. Çekici olmam benim suçum değil."

"Bir buçuk metre aşağıya yüzüstü gömüldüğünüzde aslında ne kadar çekici olduğunuzu göreceğiz."

Yan omzunu sıvazlıyor. Lia hayatta olduğu sürece bunun olmayacağını ikimiz de biliyoruz. Sonra görüşürüz

patron."

Adrian'ın ölümcül bakışlarından tamamen habersiz, kayıtsız bir adımla evden ayrılır. Dudaklarımda beliren

gülümsemeye engel olamıyorum. Adrian ve Yan'ın ilişkisi asla değişmeyecek.

Eğlenceli olduğunu itiraf etmeliyim. Yan onu kışkırtmaktan kendini alamaz ve Adrian her seferinde buna

isteyerek kanacak kadar dar görüşlüdür.

"Bu herif bu gece yaratıcısıyla buluşacak. Ve gülümsemeyi bırak Lenoçka."

Bana bu lakapla her seslendiğinde kalbim hızla çarpıyor. Parmaklarım siyah gömleğinin kırıksıklarını düzeltiyor

ve avucumu sert göğsünün dalgalanan kaslarına yaslıyorum.

Hem yastığım hem de dayanağım görevi gören sandık. Kalp atışlarını dinleyebildiğim göğüs.

Onu çok uzun zamandır tanıyorum ve hâlâ onu gördüğümde midemin guruldamasına neden oluyor. O hala

yaşayan en tehlikeli derecede güzel adam.

Başımı sallıyorum. "Mantıksız davranıyorsun."

"Yan'a bu şekilde mi gülümsüyordun? Gözlerin parlıyor ve yüzün parlıyor?"

"Adrian!"

"Sen?"

Bir iç çekiş bırakıyorum. "Bazen gerçekten imkansız oluyorsun."

"Sadece bazen?"

"Sanırım." Onun adil olmayan yakışıklı yüzüne, keskin hatlarına, sert hatlarına, kalın kaşlarına ve koyu gri

gözlerine bakıyorum.

O kadar kapalı bir yüz ki eskiden beni korkuturdu ama çok geçmeden sığınağım oldu.

Bu adam benim hem felaketim hem de kurtuluşum.

Büyük avucuyla yüzümü kavrarken kaşları çatıldı. Onun gibi sert bir adamın sadece benim ve çocuklarımızın

yanında yumuşaması beni her zaman şaşırtıyor.

Eğer birisi benden küçüğüme gelip Adrian'ın bir aile babası olacağını söyleseydi, onların yüzüne gülerdim.

Ama ne kadar sadık olabileceğine ilk elden şahit oldum. Evet, örgütünde önemli bir adam ama hiçbir şey ve hiç

kimse onun için önümüze çıkmıyor.

"Bir sorun mu var Lenchka?"

Burada ve şimdi yıkılmamak içimdeki her şeyi alıyor. Nasıl benim ruh halime bu kadar uyum sağlayabiliyor?

Bazen benden daha fazlası.

"Çocuklar gitti," diye boğuldum.

"Kolya bana söyledi. Pilota onları geri getirmesini emretmemi ister misin?"

Ben de tam olarak bunu istiyordum ama Yan'ın dediği gibi paranoyayla hareket etmiş olacağım, o yüzden

başımı salladım. "Sanırım daha büyük bir sorunumuz var."

"Örneğin?"

"Anni...kızımızın bir erkek arkadaşı var."

İfadesi kararıyor. "Jeremy bana bu konuda bilgi verdi ve kendisine güvenilmemesi gerektiğini söyledi. Kızımla

ilişki kurabileceğini düşünen herifi araştıran kadar onları ayrı tutmasını söyledim."

"Zorunda değilsin. Onun telefonunda resmini gördüm ve o... tanıdık gözlere sahip."

"Tanıdık gözler mi?"

“Richard Green'in gözleri. Rengi değil, görünüşü.”

Hareketsiz duruyor, tutuşum karşısında kasları kasılıyor. "Az önce ne dedin?"

"Richard, Adrian. Sanırım... hayır, onunla bir şekilde akraba olduğundan eminim, muhtemelen oğlu. O kabusla

işimizin bittiğini sanıyordum ama nasıl oldu da... nasıl oldu da tekrar buraya geldi? Bu kabus bu sefer nasıl

Anni'nin üzerine salıverilebilir? O çok tatlı ve masum ve bizim günahlarımızın hiçbirinin acısını çekmeyi hak

etmiyor. Onunla görüşmeyi bırakmasını söylediğimde yıkılmıştı ve benim için kesinlikle hayal kırıklığına

uğramıştı. Peki ya... ya bunu durdurmak için çok geç olursa?"

Adrian kolunu omzuma doluyor ve beni kanepeye taşıyor, orada oturuyoruz.

Eli yavaş yavaş, sakinleştirici bir şekilde omzumu okşuyor, diğer eli ise yüzümdeki gözyaşlarını siliyor. "Nefes

al, Lenchka, nefes al..."

Parmaklarımı gömleğinin içine soktum ve bulanık gözlerle ona baktım. "Ceza mı alıyoruz? Anni bu yüzden mi

ona aşık oldu?"

"Cezalandırılacak bir şey yok. Richard ölümü hak eden bir pislikti ve hiçbir koşulda suçu bize yüklemeyeceğiz."

"Peki ya Anni? Onu neşelendireceğimi ve sahip olduğu her türlü ilişkiyi destekleyeceğimi söyledim ama ilk

testte halıyı ayaklarının altından çektim.

"Onunla konuşacağım. Anlayacaktır."

"HAYIR." Ondan uzaklaşıyorum. "Ona ondan uzak durmazsa ona zarar vereceğini söyleyeceksin."

"Yapılacak doğru şey bu."

"Hayır Adrian. Ona daha çok aşık olacak. Bu noktada bizim tarafımızdan gelecek herhangi bir baskı onu

kollarına almaktan ve onunla olan ilişkimizi bulandırmaktan başka işe yaramaz.”

İç çekiyorum. "Aşkın anlamını

bilecek kadar ne zaman büyüdüğünü bilmiyorum."

"Küçük kızıma dokunmaya cesaret eden o piçle bir konuşayım, öğrenelim."

"Yani yumruklarının onun yüzüne konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Bu koşullar altında tek uygun dil."

"Adrian, hayır. Onunla konuşacağım. Dün gece o resmi gördüğümde yapmamız gereken konuşmayı yapacağız.

Gerçeği hak ediyor."

Koyu gözleri beni o kadar dikkatle izliyor ki, içinde boğuluyorum. "İyi olacak mısın?"

"Hayır ama bunu Anni için yapacağım."

"Sonuçlarla ilgili herhangi bir yanılgıya kapılmayın. Mutlu olmayacak."

"Ama anlayacaktır. Kızımız çok büyüdü. O artık senin ve Jeremy'nin emirlerini sanki kutsal yazıların gibi

yerine getiren o korunaklı çocuk değil. Olgunlaştı ve biraz ateşli bir hale geldi.

Kocam, "Bundan hoşlanmadım," diye homurdanıyor.

Tabii ki yapmıyor. Adrian her zaman aşırı korumacı olmuştur, bu yüzden kızının onu terk etmek için kullanacağı

kanatların çıktığını bilmekten hoşlanmaz.

Ama onun bu kadar ilerlemesinden ve kendi kişiliğine dönüşmesinden gurur duyuyorum. İçimden bir ses onun

kişiliğindeki değişikliğin bu Creighton yüzünden olduğunu söylüyor.

Annika her zaman kanatlarını açmak istiyordu ama bir şey onu geride tutuyordu; endişe mi yoksa korku mu,

emin değilim. Ancak emin olduğum şey, sonunda soyadının çağrıştırdığı gibi değil, kendi kişiliğiyle yaşamayı

başardığıdır.

Adrian parmaklarımı onun parmaklarına kenetledi. "Tam burada olacağım."

Telefonumu ve kızımın FaceTime'ını çıkardığımda kalp atışlarım huzurlu bir ritimle yavaşlıyor.

Birkaç vuruştan sonra telefonu açıyor ve yüz maskesini saçına doğru iterek uçağın koltuğu gibi görünen bir

yere sokuluyor.

Annika her zaman evin hayatı olmuştur. Güneş ışığı, şakacı, parlak ışık hepimizin sabırsızlıkla beklediği bir

şeydi.

O, Adrian'ın küçük kızı, bu yüzden de onun artık büyüdüğünü, Jeremy'nin gölgelerine ışık tuttuğunu ve Oglan'ın

özenle sakladığı kalbinin peşinde olan kız olduğunu kabul etmeyi şiddetle reddediyor.

Artık bebek olmayan bu bebek, doğduğu andan itibaren hepimizi adeta boğuyor.

Bu yüzden onun aşağı bakan ifadesini ve yıpranmış yüzünü görmek kalbimi sıkıştırıyor. Güzel mor

elbiselerinden birini bile giymiyor ve onun yerine bol bir kapüşonlu ve kot pantolonla yetiniyor.

"Henüz gelmedik anne. Yaptığımız zaman mesaj atacağım.

"Anni, bekle." Ben yutarım. "Seninle konuşmak istedim."

"Eğer mesele Creigh'den uzak durmaksa, o zaman bunu unutabilirsin. Zaten on sekiz yaşına girdim ve

hoşlandığım kişiyle çıkmak için kimsenin onayına ihtiyacım yok. Seni ve babamı seviyorum ama bana ait olan

tek şeyi almana izin vermeyeceğim."

Adrian telefonu almaya çalıştı ama ben çerçevedeki tek kişinin ben olması için telefonu ulaşamayacağı bir

yerde tuttum, sonra sesimi yumuşattım. "Sana bir hikaye anlatabilir miyim?"

Omzunu silkiyor. "Eğer istersen."

"Uzun zaman önce sana zihinsel olarak acı çektiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" Sesim titriyor ve Adrian

parmaklarımı sıkıyor.

Onun burada olduğunu bilmek bana geçmişimdeki şeytanları kovma cesareti veriyor.

Anni'nin dikkatli bir şekilde başını sallaması üzerine devam ettim: "Hayal edebileceğinden çok daha kötüydü.

Amaçsızdım, babanla ve kardeşinle aramda bir uçurum yarattım ve hayatımın en cehennem dolu zamanlarını

yaşadım. Herkesin dibe vurduğu anlar vardır ve o an benimdi. Sanki bu yeterli değilmiş gibi, beni ve benim

gibileri koruması gereken güç figürlerinden biri, koşullarımı kullanarak... benden önce birçok kişiye yaptığı gibi

bana da cinsel saldırıda bulunmaya çalıştı.

Annika nefesini tuttu, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Olmadı," diye patladım. "Ona izin vermedim."

"Ah. Tanrıya şükür." Bir nefes bırakıyor. "Babam o sırada neredeydi?"

"O...onu öldürdü."

"Vay canına. Hele şükür."

"Bu senin için sorun değil mi? Babanın insanlara zarar vermesinin hoşuna gitmediğini sanıyordum."

"Sana ve diğerlerine saldırmaya çalışan kişi gibi dünyayı pisliklerden temizliyorsa sorun değil."

Adrian sırıttırıyor, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyor.

"O adam belediye başkanı adayydı, Anni."

"Ne olmuş? Bu ona insanlara saldırma hakkını vermez. Aslında daha sorumlu tutulması gerekiyor."

"Doğru. Ama onun bir ailesi vardı. Bir eş ve bir oğul."

"Ah." Dudaklarını büzüyor. "Onlar için üzülüyorum ama muhtemelen hayatlarında böyle bir piç olmadan daha iyi durumdalar."

“Eşi, kocasının seri tecavüz suçlarına yataklık etmek suçundan polisin onu soruşturmaya başlamasından kısa

bir süre sonra çifte intihara teşebbüs etti. Evlerinin tavanında asılı halde bulundu, ancak oğlu gazdan

boğularak ölmekten kıl payı kurtuldu.”

Bu yavaş yavaş, neredeyse fark edilmeyecek şekilde oluyor, ancak Annika'nın yüzü bembeyaz oluyor ve yavaş

yavaş tanıdıkça gözleri genişliyor.

Bu, muhtemelen olaydan ona bahsettiği anlamına geliyor. Kahretsin. Eminim doktor çoğunu hatırlamayacağını

söylemiştir.

O zamanlar çok gençti.

Yüzü kapalı olan Adrian'la bakiştık, muhtemelen bunun hepimizin düşündüğünden çok daha derine indiğini

düşünüyordum.

Belki de ona bilerek yaklaşmıştı.

“Ne... ne diyorsun anne? Bana seni inciten, babanın öldürdüğü adamın Creighton'ın biyolojik babası olduğunu

mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Maalesef evet."

“Ama bu olamaz... Sadece... olamaz... Aman Tanrım, bu yüzden mi onun resmini görünce tuhaf davrandın?

Biyolojik babasına benziyor mu?"

"Pek değil ama gözlerinde aynı bakış var. O gözleri asla unutmayacağım."

“Hayır, hayır, hayır...” Gözyaşları yanaklarından taşan bir nehrin ısrarıyla akıyor.

"Anni?"

"Hayır anne. HAYIR!" Ağlıyor. "Bu... bu doğru olamaz."

"Özür dilerim bebeğim. Ben çok üzgünüm." Onunla birlikte yıkılmamak ve ağlamamak içimdeki her şeyi alıyor.

Keşke burada olsaydı da ona sarılabilseydim, durumu iyileştirmeye çalışabilseydim ama yapabileceğim tek şey onun için güçlü olmak.

Muhtemelen telefonunu eline alma şeklinden dolayı imajı titriyor. Ondan akan her gözyaşı çizgisini, her sefil

duyguyu görene kadar onu inanılmaz derecede yaklaşıyor.

"E-Anne... anlamıyorsun... Kim olduğunu zamanın belirlediğini düşünüyor ve intikam almak istiyor. Hayır...bu

doğru olamaz. Eğer öyleyse, eğer öyleyse, o... o... o benden nefret edecek. Yapamam... O benden nefret ederse

nasıl yaşarım anne? Hayatının en karanlık anının sebebinin babam olduğunu bilerek onunla nasıl

yüzleşebilirim?"

"Yapmıyorsun." Adrian ikimizin de kadrajda olması için elimi kaydırıldı. "Ondan uzak dur ve yoluna devam et."

"Bunu öylece yapamam." Ona dik dik bakıyor. "Ben robot değilim baba. Onu öylece anılarımdan silemem."

"Öğreneceksin. Geçmiş göz önüne alındığında, zaten sana hiçbir zaman şefkat duymayacaktır. Madem onun

bu duruma bu kadar uyum sağladığını zaten biliyorsun, o zaman seni sadece bana ve annene zarar vermek

için kullanacağını da bilmelisin. Belki kardeşin bile olabilir. Söylemeye gerek yok, buna izin vermeyeceğim.

Eşyalarını toplaman, vedalaşman ve Amerika'ya dönmen için sana birkaç gün vereceğim."

"Baba!" Daha çok ağlıyor.

Telefonu Adrian'ın elinden kaptım, böylece yalnızca ben kalabildim. "Ağlama bebeğim. Bunu yaptığında nefret

ediyorum. Her şeyin yolunda gitmesi için elimizden geleni yapacağız."

"Her şey... yanlışken nasıl olabilir?"

Benim kalbim de onunkiyle birlikte parçalanıyor ve onun acısı sanki benimmiş gibi damarlarımda akıyor. Sakin

kalabilmek tüm gücümü alıyor. "Sana şunu sorayım. Creighton nasıl hatırlıyor? Annesinin ölümünden kısa bir

süre sonra evlat edinildi, dolayısıyla bu kadar genç yaştaki tüm detayları hatırlaması mümkün değil."

"Evlat edinildiğini biliyor musun?" Dudakları aralandı ve gözyaşlarının ağzının içine akmasına izin verdi. "Bunca

zaman onun hayatını gölgede bıraktığını söyleme bana?"

"Hayır tabii değil. Onunla hiç tanışmadım ama olayı duyduktan sonra baban ve ben Rai'den ona daha iyi bir ev

bulmasını istedik. Kız kardeşi pek çok sosyal hizmet yapıyor ve ona sponsor olmayı kabul etti. Kısa süre sonra

Avrupalı ebeveynler tarafından evlat edinildi ve Amerika'yı terk etti.

Masum çocuğun daha iyi bir hayata sahip olmasına ve kabusun sonunda hayatımızdan çıkmasına sevindim.

Daha sonra Adrian'ın yürüttüğünü öğrendiğim medya oyununu ya da Richard ve ailesini çamura sürükleme

şeklini hiç sevmedim çünkü o kadar çok bıçakla ölümün çok az bir ceza olduğunu düşünüyordu.

O Avrupalı ebeveynlerin aslında İngiliz olduğunu ve kızımızı doğrudan oğlanın yoluna göndereceğimizi hiç

düşünmemiştim.

Anni, "Gerçeği öğrenmiş olmalı," diye fısıldıyor, sesi korkulu. "Bu yüzden mesajlarımı görmezden geliyor."

"Bilmesinin hiçbir yolu yok," diye teselli ediyorum. "Bu olay ailemiz dışında herkes için bir gizemdir. Evlat

edinen ebeveynlerine bile olayların tam anlatımı verilmemişti ve Rai'nin onlar hakkında açıkladığı kadarıyla

onlar büyük statüye sahip insanlardı ve onun kökeninin bu kısmını silmek istiyorlardı. Ona bir şey

söyleyeceklerinden şüpheliyim."

"Ama bilmesi gerekiyor. O kadar uzun zamandır gerçeği arıyor ki."

"Onunla buluşmayacaksın Annika." Adrian tekrar çerçeveye giriyor. "Tehlikeli."

"Ama..."

"Ama yok. Birkaç gün sonra evde görüşürüz."

Ve sonra aramayı sonlandırıyor.

Elimin tersiyle gözlerimi silip, "Onunla konuşmayı bitirmedim," diye itiraz ettim.

"Ona sunacağınız her şey, şu anki haliyle anlayamayacağı bir bahane olacaktır. Öğrendiklerini işlemek için

zamana ihtiyacı var ve umarım çocukla yaşadıklarının talihsiz olduğu sonucuna varacaktır."

"Oğlanın babasının yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu. O zamanlar henüz yürümeye başlayan bir çocuktü.

"Hayır, yapmadı ama gerçek şu ki, anne ve babasının ölümlerinin ve ailesinin ölümünün arkasında ben vardım.

Annika'ya sadece kızım olarak bakacak ve ona böyle bir işkence yaşatmasına izin vermeyeceğim."

"Bizden nefret edecek..."

Kocamın büyük eli yanağıma tutuyor ve nazikçe okşuyor, cildimde küçük şok dalgalarının patlamasına neden

oluyor. "Birkaç yıl sonra bunu onu korumak için yaptığımızı anlayacak."

Ama hangi fiyata?

Adrian her zaman metodik ve çözüm odaklıydı, bu yüzden duyguları pek umursamıyor ama ben umursuyorum.

Ve biliyorum, sadece Anni'nin asla geri getiremeyeceğimiz bir parçasını kazara öldürmüş olabileceğimizi

biliyorum.

28

CREIGHTON

Başından beri bir plan vardı.

Evrenin.

Ailemin.

Landon'un.

Herkesin başlangıçtan itibaren bir yaşam rotası ve takip edeceği bir yolu vardı.

Evren, biyolojik ebeveynlerimin yaşamayı hak etmediğine karar verdi ve geriye dönüp baktığımda hayatımı

mahvetti.

Annem ve babam geçmişimle ilgili herhangi bir bilginin gereksiz olduğunu düşündüler ve bu yüzden bunu

benden saklamak için elinden geleni yaptılar.

Landon'ın kaosun kışkırtıcısı olarak bana ihtiyacı vardı; Kafirler ve Yılanlar'ı Elitleri dahil etmeden çatışmaya

soktuğu değişken, bu yüzden bilgiyi sakladı.

Ama aklında benim intikamım vardı.

Daha önce Nikolai'yi Jeremy'yi ortaya çıkarmak için kullanabileceğimiz için kaçırdığını söyledikten sonra buna

böyle demişti.

“Kafirlerin lideri buraya geldiğinde ona yumruk atabilir, onu öldürebilirsin. Uzun zamandır beklediğiniz

intikamınızı alın. Ebeveynlerin günahını tek mirasçıları elinden alarak cezalandırmaktan daha iyi ne olabilir?”

Eli, Landon'un onu bırakmam için böyle söylediğini düşünüyor ama sözleri gerçeklerden çok da uzak değil.

O zamandan beri odamda kilitli kaldım, saatlerce karanlıkta oturdum, hatta bütün gün kanlı ellerime baktım.

Bu yeterli değil.

Bu kadar kan kesinlikle yeterli değil.

Geri ödeme yapılması gerekiyor. Kısasa kısas. Bir yaşam için yaşam.

Ve ebeveynler dokunulmaz olduğundan çocuklar onlar adına ödeme yapacaklardır.

Tıpkı on yedi yıl önce yaptığım gibi.

Zaten tüm hayatlarını onları Volkov'ların gelecekteki liderleri olarak yetiştirmeye adadıkları düşünülürse, bu

onlara çok daha fazla zarar verirdi.

Göğüs kafesimin arkasında hafif bir ağrı patlıyor; ilk başta ağrıyor ama kısa sürede dayanılmaz hale geliyor.

Onun düşüncesi morarmış göğsümü delip geçiyor ve acımasızca havamı ele geçiriyor.

Kendimi her zaman biraz kalpsiz olarak görürdüm ama aslında bir kalbimin olduğunu kanıtlayan kişi Annika

oldu.

Sadece seçilmiş birkaç kişiye ayrılmış, onun bir şekilde yolunu bulduğu özel bir liste.

İçeri daldığı kapalı bir kapı.

Yere yıktığı yüksek bir duvar.

Ama hangi amaçla?

Sadece kalbini kırmayacağım, aynı zamanda alacak hiçbir şey kalmayana kadar onu mahvedeceğim bir

noktaya geldik.

Annika bana her zaman bir tanrı gözüyle baktı. İbadet ettiği sunağın zalim bir tanrıya ait olduğunu pek bilmiyordu.

Odanın karanlığında ellerimi zar zor görebiliyorum. Ben zar zor varım.

Sanki paralel bir dünyada bedenimin dışında süzülüyormuşum gibi.

Kaplan ayağımın yanındaki konumundan miyavlıyor. Kendimi buraya kilitlediğimden beri yanımdan ayrılmadı.

Her tarafımı ovuşturdu.

Başını okşuyorum ve sonra onu yakalayıp kapımın dışına koyuyorum ki Bran ya da Remi'yi bulabilsin.

Kendimi tekrar odama kilitledikten sonra, gönderdiği son mesajı tekrar tekrar okumak için telefonumu çıkardım.

Özellikle son kısım.

Seni özledim. Seni öpmek istiyorum.

Parmaklarım telefonu daha sıkı kavradı, sonra telefonu paramparça edip yerde takırdamaya yetecek bir kuvvetle duvara fırlattım.

Oda, benim ağır nefes alışlarım ve onun kahrolası menekşe kokusuyla boğulmaya başlıyor. ÇarşafLARımın,

banyomun, gardırobumun her yerinde.

Ona hakim olan ben olabilirim ama her yere damgasını vuran o.

Havamda, tenimde ve iliklerime kadar.

Ayağa kalkarak şilteyi kaplayan çarşafı çekip yere fırlatıyorum. Bir lambayı kırıp banyodaki her şeye zarar vermek için kullanıyorum.

Şampuanı, parfümü, diş fırçası, yumuşak havluları. Yanlışlıkla elimi kestim ve kana buladım.

İşim bittiğinde ağır nefes alıyorum ve her şey benim gibi bozuluyor.

Ama yine de yeterli değil.

Öfke damarlarımda kanla akıyor ve daha fazlasını talep ediyor.

Bunu bir sonraki seviyeye taşımanın zamanı geldi.

Landon zaten Nikolai'yi hayatıyla tehdit ederek Jeremy'yi kapıma getireceğini söylemişti.

Bu sözünü yerine getireli uzun zaman oldu.

Odamdan çıkıp bodruma gidiyorum. Eli, gözetlemeye ve yaralarını tedavi ederken Lan'e göz kulak olacağını söyledi.

Remi, Bran'ın onu odasına geri götürmesinden kısa süre sonra bayıldı; hiçbir şeyi umursamayacak kadar sarhoştu.

Nikolai'yi hâlâ uyuşturulmuş halde bulmayı umuyorum. Bu sabah erkenden uyandı ve bağlarından kaçmaya

çalışırken neredeyse kolunu kırıyordu, bu yüzden Landon 'çılgın piç'e yeniden ilaç vermek zorunda kaldı.

Otomatik ışık yanmadığında ayaklarım bodruma yakın bir yerde duruyor.

Buna neden olacak bir güç sıkıntısı yok, bu yüzden tek açıklama birisinin onu kasıtlı olarak kesmesidir.

Tabii koridorda hızla hareket eden bir gölge görüyorum.

Stratejik olarak.

Hedeflerine ulaşana kadar hareketlerini takip ediyorum.

Bodrum kapısı.

Anahtarı takip kilidi açtıklarında kuzenimden başkasını göremiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde bu Landon değil.

Bran ilk kez tanık olduğum hızlı bir çeviklikle içeri giriyor.

Arkamdan takip etmeden önce birkaç dakika bekliyorum.

Aralık kapıdan Nikolai'nin bağılı olduğı sandalyeye yığılmış devasa vücudunu görebiliyorum. Başı göğsüne

düşmüş, uzun saçları dağılmış, yüzünün üzerinde bir perde oluşturmuş.

Brandon güvenli bir mesafede duruyor ve boş bir ifadeyle onu izliyor.

O her zaman dördümüz arasında en soğukkanlı olanımızdı. Hiçbir zaman avlanmaya, manipölasyonlara,

şakalara, kavgalara veya canavarca herhangi bir şeye düşkün olmadı.

Brandon King aramızdaki tek iyi çocuk.

İkiz kardeşi bir yanardağ iken, Bran dünyadır; sessiz, derin ve aslında bir çekirdeğe sahiptir.

Ahlak.

Bu yüzden Nikolai'yi bırakacağından hiç şüphem yok. Başkası incinirken öylece oturacak tipte biri değil.

Muhtemelen bir gün onu öldürecek bir özellik.

İçeri girip planını iptal etmek üzereydim ama Bran tereddütle elini Nikolai'nin... saçına uzattığında durdum.

Yavaşça, nazikçe geri kaydırarak bilinçsiz yüzünü ortaya çıkardı. Nikolai'nin dudaklarından bir inilti dökülüyor

ve Brandon aniden onu serbest bırakıyor. Eli ensesini buluyor ve oradaki kısa tüyleri çekiyor.

Nikolai'nin gözleri kırpışarak açılıyor, gözbebekleri genişliyor ve bir uçurtma kadar yüksekte görünüyor.

"Lotus çiçeğı...? Burada ne yapıyorsun?" Sesi sert, biraz geveleyerek ve zar zor anlaşılıyor.

Bran gönülsüzce saçını serbest bırakıyor. Sonra belinden bir bıçak çıkarıyor ve Nikolai'nin bağlarını kesmeye

başlıyor. "Evime gelen sensin. Uzak duramadın mı?"

Çarpık bir sırıtış Nikolai'nin dudaklarını kaldırıyor. "Başka nasıl benim için bu kadar hayranlık uyandırıcı bir

şekilde endişelendiğini görebilirdim?"

"Senin için endişelenmiyorum ve bana bir daha sevimli deme."

"Vay. Gösterişli çocuk küfredebilir."

"Kapa çeneni yoksa seni kardeşimin ve kuzenlerimin var olmayan merhametine bırakırım."

"Senin bu tarafını göreceğimi bilseydim, kendimi uzun zaman önce kaçırtırdım."

"Deli misin?"

Nikolai omzunu kaldırıyor. "Muhtemelen."

Brandon başını salladı ve uzun bir iç çekti. "Seni serbest bırakacağım ve arka kapıyı açık bırakacağım, sen de

kendi çıkış yolunu bulmak zorunda kalacaksın."

"HAYIR." İçeri giriyorum ve Bran donup kalıyor, sonra yavaşça bana dönüyor.

"Creigh."

Halatları kesmeye devam ettiğinde, "Geri çekilin," diye emir verdim.

"Bu doğru değil ve bunu biliyorsun—"

"Geri çekil, Bran. Bir dahaki sefere kendimi tekrarlamayacağım."

O da itaat ediyor ama bıçağını bir kenara bırakmıyor ve yanında asılı kalmasına izin veriyor. Daha önce odama

gittiğimde Lan ve Eli ona durum hakkında bilgi verdi, böylece bunu neden yaptığımı tam olarak biliyor.

"Çıkmak."

"Dinle..." Bana doğru bir adım attı. "İntikam alma ihtiyacı hissettiğini biliyorum ama bunların hepsi yanlış."

"Kimse senin fikrini sormadı. Bunun dışında kal."

"Hiç tanımadığın anne baban ve onsuz daha iyi olacağın bir geçmiş uğruna hayatını çöpe atmana izin

vermeyeceğim, Creighton." Sesi sertleşiyor. "Nikolai'yi bırakıyorum, sonra bu konuyu konuşuruz. Mantıklı

olarak."

Mahkûma doğru döndü ama onu tekrar kurtarmaya çalışmadan önce kafasının arkasına yumruk attım.

Baygın bedeni Nikolai'nin üzerine düşerken dudaklarından bir inilti dökülüyor. Onu geri çekiyorum, sonra yere, duvara yaslıyorum.

Üzgünüm Bran ama bu durumda senin ahlak anlayışının yeri yok.

Nikolai donuk bir sesle, "Bu gereksizdi," dedi.

Ona doğru bakıyorum, iki elim de cebimde. "Seni kurtarmaya çalışmak gereksiz."

Tam bir şey söylemek üzereyken kapı tekrar açılıyor ve Landon yeni kıyafetler giymiş ve morluklarla dolu bir

halde içeri giriyor.

Bakışları odanın içinde dolaştı ve kardeşini görünce durakladı ama hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. "Peki onun

burada ne işi var?"

"Nikolai'yi kurtarmaya çalışıyordu" diyorum.

"Küçük herif şüpheli davrandığına göre bunu bilmeliydim." Landon'un bakışları tasvip etmiyor ama Bran'i

kaldırıp yarı taşıyor, kapıda duruyor ve şöyle diyor: "Ah, bu arada, Jeremy burada. Ahlak kralını kilitledikten

sonra onu içeri alacağım. Nikolai'ye son bir kez bakıp Bran'ı da yanına alarak ayrılır.

Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve sahip olmadığım sakinliği çağırıyorum.

Nikolai dağınık saç tellerinin altından bana bakıyor. "Ne yapıyorsun Kral? İntikam nilüfer çiçeğinin bahsettiği

şey neydi?"

Hiçbir şey söylemiyorum, onun bakışına benim imzamdaki boş bakışla karşılık veriyorum.

"Jer'i taşaklarını sökmeye teşvik etmek yerine kız kardeşiyle birlikte olmana izin vermesi için rüşvet vermen

gerekmez mi?"

Çenem kasılıyor ama yüz ifademi nötrleştiriyorum.

"Ne yani? Bir şey söylemek. Bir dakika bekle. Anni'yi mi oynuyordun? Eğer durum buysa, Jeremy'nin kafanı

koparmasına ve vücudunu balıklara yem olarak okyanusa atmasına yardım edeceğim."

Sessizliğime devam ettiğimde uzun bir iç çekti. "Jeremy'nin ilişkinizin farkında olmadığını mı

düşünüyorsunuz? O yangından beri aklına bir fikir geldi ama senin yanına kalmana izin vermesinin nedeni, kız

kardeşinin güvenlik ve gardiyanlar tarafından boğulduğunu hissettiğini bilmesi ve ona biraz hareket alanı

tanımasıydı. Seni izlemeye devam etti ve ona iyi davrandığını ve mutlu olduğunu biliyordu. Niyetinizden

yeniden şüphelenmeye başlamasının tek nedeni o lanet Landon'la olan yakın ilişkileriniz. Seni yoldan

çıkarıyordu ve Jeremy ilk etapta kız kardeşi konusunda sana güvenip güvenmemesi gerektiğini sorguladı.

Haklı mıydı?"

Ona doğru yürüdüm ve Brandon'ın düşerken Nikolai'nin kucağına düşürdüğü bıçağı aldım. Bu herifin, kusmuk

sözleriyle dikkatimi dağıtırken kalçalarının arasında saklamaya çalıştığı bıçağın aynısı.

Bran'in bıçağı ona bilerek bırakıp bırakmadığına dair hiçbir ipucu yok, ancak niyetin orada olduğu açık.

Kapı tekrar açılıyor ve bıçağı boğazına dayayarak Nikolai'nin arkasına geçiyorum.

Landon ve Eli, Jeremy'yi içeriye yönlendirir. Yıpranmış görünüyor ve muhtemelen indikten hemen sonra buraya

gelmiştir.

Bu Annika'nın da onunla geldiği anlamına mı geliyor? Yoksa onu Amerika'da mı bıraktı?

Zihinsel olarak onun düşüncesini kafamdan atıyorum.

Annika Volkov'un dikkatini dağıtacağı en kötü zaman bu.

Jeremy, Landon'un elinin sıkışmasıyla odanın ortasında durmak zorunda kaldı. Karanlık bakışlarını Nikolai'nin

yüzünden, boğazına dayadığım bıçağa kaydırıldı. "Bunun anlamını açıklamak isteyen var mı?"

"Eski moda intikam mı?" Landon sırtarak şöyle diyor:

"Bu doğru. İntikam." Eli onun etrafında dönüyor. "Görmek. Annen Creigh'in biyolojik babasını öldürdü ve baban

bunu örtbas etti, itibarını zedeledi ve karısını intihara sürükledi. Orospu da Creigh'i kendisiyle birlikte

cehenneme sürüklemeye çalıştı. Üç yaşındayken ölümün pençesinden zar zor kurtuldu. Yani... bir nevi kin

besliyor."

Lan, "Büyük bir tane" diyor.

Jeremy, "Annem kimseyi öldürmedi" diyor. Boş nokta. Aslına bakılırsa.

"Deliyken bile mi?" Lan son kelimeyi alaycı bir tavırla fısıldıyor.

Jeremy dönüp onun suratına yumruk atıyor. "Ona bir daha deli dersin bu senin cenazen olur."

"Ah. Bugün 'Landon'un yüzünü kıskanıyoruz' günü." Hala gülümsüyor. "Bir sinirin mi bozuldu, mafya prensi?"

Lan'i unutulmaya göndermek istediğini anlayabiliyorum ama ifadesini toparlayıp bana bakıyor. "Annem

Annika'nın telefonunda senin resmini gördüğünü ve babanın gözlerine sahip olduğun için seni tanıdığını

söyledi. Asla unutamayacağı gözler."

"Onu öldürdüğü için mi?" Nasıl bu kadar sakın konuştuğumu bilmiyorum.

"Çünkü ona haksızlık etti. Bunun dışında herhangi bir ayrıntıyı açıklamadı ama annemin katil olmadığını

biliyorum. Asla bir çocuğu isteyerek yetim bırakmaz ya da onun ölümüne sebep olmaz."

"O halde anneni tanımadığın çok açık. Ya da sen bunu göremeyecek kadar körsün."

Çenesini gıcırdatıyor. Babam bana seni mümkün olan her şekilde Annika'dan uzak tutmamı söyledi ama ben

dinlemeye hazırım. Bu kötü kanın sonunu görmeye hazırım."

"Bu bizden biri yapar." Ses tonum hiçbir tonlama olmaksızın ölüdür. "Dinlenecek bir şey yok Jeremy. Tek

amacım aileni yeryüzünden silmek. Seninle başlayacağım."

"O zaman seni öldüreceğim."

"Elbette yapabilirsen. Beni ancak bu şekilde durdurabilirsin."

"Selam, orospu çocuğu." Nikolai, Landon'un iyi durumdaki gözlerine benzeyen manik gözlerle bana sırtıyor.

"Beni bunun için kullanamazsın."

Ve böylece çılgın piç boynunu bıçağa doğru itiyor. Derisinde derin bir yarık açılır ve kanın akmasına neden olur.

"Nikolai!" Jeremy kükreyerek bize doğru koşmaya başladı ama Landon onu geride tutuyor.

Kanlı bıçağı hâlâ elimde tutarak uzaklaşıyorum.

"Ben... senin... çöküşün...Jer olmayacağım..." Nikolai guruldadı, ses boğazından titriyordu.

"Bu çılgın kaltak." Eli bize doğru yaklaşıyor, ceketini çıkarıyor ve düzenli bir şekilde Nikolai'nin kanayan

boğazına bastırıyor. "Hey. Ölme küçük pislik. Kardeşim bu işe katılmadığı için onu katil yapmıyorsun."

"Nikolai!" Jeremy, Lan'e karşı mücadele ediyor ve ona yumruk atmaya çalışıyor ama bu sefer kuzenim eğiliyor

ve hatta yumruğunu onun suratına indiriyor.

Ben? Bıçaktan damlayan kana bakıyorum. Yani bir canı almak bu kadar kolay ve hızlıdır.

Bir nanosaniyelik bir boğazı kesmek her şeyi bitirmek için yeterlidir.

O zamanlar neden bu kadar uğraştım? Neden bu kadar kolay bitmesine izin vermedim?

"Creighton!"

Kırmızı görüşüm odak noktasını, ceketî hâlâ Nikolai'nin boynunda olan, başı yana eğik, gözleri zar zor açık olan

kardeşime kaydırıyor.

"Onu serbest bırak. Hastaneye gitmesi gerekiyor." Lan'e dik dik bakıyor.

"Gareth'i getiremez misin? Neden bu

çılgın herifi almak zorunda kaldın?"

Kuzenim omzunu kaldırıyor. "Bana hakaret etti."

İpleri keserken hareketlerim emin ve mesafeli. Eli şimdilik ceketî Nikolai'nin boynuna düğümlüyor. Bağlamalar

bittikten sonra onu dışarı taşıyor.

Jeremy onu takip etmeye çalışıyor ama Lan onu duvara itiyor. "Henüz seninle işimiz bitmedi Kafir."

"Neyi bekliyorsun?" Kuzenim yerine bana bakıyor. "Beni öldürmek mi istiyorsun? Zavallı ailenin intikamını mı

almak istiyorsun? Seni koruyamayan zayıf baban mı? Seni öldürmek isteyen suçlu annen mi? Yap. Ben

buradayım, o yüzden yap şunu."

Ona doğru hücum ettim, onu Lan'in elinden kurtardım ve dirseğimi ve bıçağı boğazına dayayarak onu duvara

ittim. "O kahrolası zavallıların intikamını aldığımı mı sanıyorsun? Onları, derme çatma ailelerini ya da çürümüş

dünyalarını umursamıyordum. Bu intikam onlarla ilgili değil, benimle ilgili. Ben kimsenin düşünmediği tüm bu

durumun sonucuydum. Aç, susuz ve ölmekten başka kaderi olmayan bendim. O cehennem çukurundan,

geçmişte kalanların geçmişte kalmasına izin vermek için sürünerek çıkmadım.

Jeremy sakın ve iddialı bir şekilde, "Eğer o kinten vazgeçmezsen, bunun sonunda öleceksin" diyor. "Öyle ya da

böyle, ister babamın, ister gardiyanlarının, ister arkadaşlarının elinde olsun. Mümkün olan en vahşi şekilde

öldürüleceksiniz ve uğruna bu kadar mücadele ettiğiniz hayatı kaybedeceksiniz."

"En azından kapanışı yapardım."

Lan duvara dayalı olduğu yerden elini kaldırıyor. "Kapatılması yönünde oy kullanıyorum"

Bıçağım Jeremy'nin boynuna daha da yaklaşıyor. Beni tekmelemeye çalıştı ama tutuşumu sıkılaştırdığımda

ıskaladı.

"Anoushka senden nefret edecek" diye mırıldandı.

"Ondan nefret ettiğimden daha fazla değil."

Ve ben de onun beni bu şekilde ele geçirmesine izin verdiğim için.

Hayatıma girip planlarımı mahvettiği ve bir şekilde hâlâ tuhaf bir yanıma çekiştirdiği için ondan nefret

ediyorum.

Şimdi bile. Jeremy'yi tehdit ederken onun kahrolası erkek kardeşi olduğunu unutamıyorum.

"Ne oluyor? Asıl mesele ne?" Remi'nin şaşkın sesi girişten geliyor. "Bu kan mı? Gerçek kan gibi mi? Acil durum

derken bunu mu kastettin Anni? Ne..."

Remi'ye defolup gitmesini söylemek için omzumun üzerinden bir bakış attım ama gözlerim Annika'ninkilerle

buluştuğunda donup kaldım.

Onunkiler ısıltılı, yuvarlak ve şaşkın bir duruma yakalanmış.

Onu tanıdığımndan beri ilk kez mor elbiselerinden birini giymiyor, onun yerine spor kot pantolon ve büyük beden

bir kapüşonlu giyiyor.

Saçları kapüşonla örtülü ve tepeden tırnağa titriyor.

"Senin burada ne işin var?" Jeremy bağırıyor. "Ayrılmak!"

Dudaklarını büzüyor ve hâlâ benimle göz temasını sürdürmeyi başarıyor. Sabitti, tıpkı seks sırasında çok fazla

olduğu zamanlar gibi ama ona gözlerini benden ayırmamasını söyledim ve bu onu anında sakinleştirdi.

Neden bunu düşünüyorum ki?

"Creighton... lütfen dur. Bütün bunları konuşabiliriz."

"Bunun farkında mısın?" diye sordum ses tonumdaki şaşkınlığı gizleyemeyerek.

"E-anne... az önce bana söyledi." Dudakları titriyor. "Her şey için çok üzgünüm. Annem de öyle. Yemin ederim.

Bu yüzden lütfen Jeremy'e zarar vermeyin. Geçmişle hiçbir alakası yok."

İçim iğrenç bir tiksinti ile doluyor.

Ona.

Kendi kendime.

Her lanet şeyde.

"Annenle baban öyle. Onlara zarar vermenin en iyi yolu değerli ilk doğanlarını elinden almaktır. Annenle

babanın onun için özel bir yere sahip olduğunu kendin söyledin."

"Hayır, lütfen..." İleri adım atarken yanağından bir gözyaşı süzülüyor.

"Yapma." Bıçağı kardeşinin boynuna daha da sapladım.

Eğer çok yaklaşırsa Nikolai'yi çekip bu yangını tamamen söndürebilirim.

Annika duruyor, yanaklarından daha fazla gözyaşı akıyor.

Daha fazla acı.

Daha fazla üzüntü.

Onun seks dışındaki gözyaşlarından her zaman nefret etmişimdir ve artık benim yüzümden orada olduklarına

göre, bu benim bağırsaklarımı sökmekten başka bir şey değil.

"Annika." Jeremy'nin göğsü benimkine çarpıyor. "Çık buradan."

"Seni bırakmıyorum Jer." Bana bakıyor ve kendinden emin bir şekilde "Beni onun adına al" diyor.

"Annika!" Jeremy neredeyse kükrüyor.

"Sana yalvarıyorum Creighton. Eğer senin için bir anlam ifade ettiysem, bana karşı en ufak bir sevgin varsa,

bunu bana yapma. Kardeşimi elimden alma, senden nefret etmemi sağlama. Beni seçmeye zorlamayın."

Göğsüm o kadar parlak, o kadar sıcak ki patlayıp küçük kanlı parçalara ayrılacağından eminim.

"Creigh..." diye seslendi Remi usulca. Bütün gösteriyi kenardan izliyor, muhtemelen hala sarhoş olup

olmadığını anlamaya çalışıyor. "Kes şunu. Hadi Konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok." Annika'ya bakıyorum. "Tüm ailen benim bir zamanlar olduğu gibi mahvoluncaya kadar

durmayacağım."

Kapüşonlusunun altına uzanıp bir silah çıkarıp bana doğrulturken kırılgan bir sesle, "Sana beni seçim yapmaya

zorlamamanı söylemiştim," diyor.

Silahı tutan kolu dışında tüm vücudu titriyor.

"Anni." Remi onun yanına gelir. "Bırak onu."

Jeremy, "Annika, siktir git," diye mırıldandı sesinde keskin bir ifadeyle.

Bakışları asla benden ayrılmıyor. "Bırak onu."

"HAYIR."

"Mükemmel bir atıcıyım. Sana kaçırmadığımı söylemiştim, hatırladın mı?"

"Evet."

"O zaman kardeşimi serbest bırak." Bana emir veriyor ama ağlıyor, sesi boğuluyor.

"HAYIR."

Bu bir ölüm arzusu sanırım. Bir an 'Annemle birlikte ölmeliydim' gibi düşünceler beynimi işgal ediyor.

Geçmişe bu kadar bağlıysam yaşamının ne anlamı var?

Beni canlı hissettiren tek kişiyi paramparça edeceksem yaşamının ne anlamı var?

Bir şekilde yanan öfkeyi aşip buna bir son versem bile bir daha asla onunla birlikte olamayacağım.

Bu son.

Arkamı dönüp Jeremy'yi kolundan bıçakladım.

Aynı derecede yüksek bir hıçkırıkla birlikte havada bir silah sesi çınlıyor.

Yaşadığım sürece unutamayacağım bir ses.

Beni mezarıma kadar rahatsız edecek bir ses.

Göğsümde bir acı patlıyor ve ben sallanıp yere düşerken dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

Kaçırmadığını ve ciddi olduğunu söyledi.

Ama yere çarpmıyorum. Bunun yerine Landon tarafından tutuluyorum.

Bana ruhsuz gözleriyle bakıyor ve son gördüğüm kişinin o olması çok üzücü.

En azından Eli olabilirdi.

Ama sanırım benim gibi birinin seçim şansı yok.

"Creigh! Beni duyabiliyor musun?"

Onu yakasından yakaladım ve ciğerlerimdeki son nefesimi boğulmak için kullandım, "T-söyle... anneme ve...

babama... t-ben-özür dilerim..."

Yakaladığım son görüntü bulanık mavi-gri gözler. ve duyduğum son şey özel yapım Ölüm Meleşimin adımı

çağırmasıydı.

Ama ben çoktan gittim.

Öfkem hiçliğe dönüşüyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Nihayet... bitti.

29

ANNIKA

Hayır.

Hayır.

Sadece hayır.

Bu bir kabus olsa gerek. Uyanırsam kendimi iki gün öncesine dönmüş olarak bulacağım. Markette Creighton'ın

elini tutuyor ve hem her şey hem de hiçbir şey hakkında konuşuyor.

Bu sefer Jeremy'nin bizi bulmasına izin vermeyeceğim, eğer bulursa da onunla birlikte ayrılmayacağım.

Creigh'in elini tutup kalacağım.

Onu yanıma alıp kaçacağım.

Bu şekilde her şey yoluna girecek. Her şey normale dönecek ve ben bu kabusun tuzakına düşmeyeceğim.

Her şey kendini iptal ederken kafanızdan geçen türden düşünceler tuhaf. Beyaz gürültü, kasvetli sessizlik ve

kırmızı olduğunda.

Bol miktarda kırmızı.

Kan kırmızısı.

Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı.

Nasıl dizlerimin üstüne çökeceğimi bilmiyorum. Düştüğü yere gitmem. Yaralı bir hayvanın koordinasyonsuz

hızıyla pürüzlü yüzeyde sürünüyorum.

Görüşüm etrafımızdaki insanlara karşı kör, kulaklarım ise bağırıışlara ve kaotik gürültüye karşı sağır.

Duyduğum tek ses uzun bir vızıltı ve gördüğüm tek şey o ve kırmızı.

Tamamen kırmızı.

Silahım yüzünden. Jeremy'nin tehlikede olduğunu öğrendiğimde yanımda getirmemem gereken şeyi. Arabada

saklamam ve kapüşonlu üstümün altına girmemem gereken şey.

Vücudum yuvarlanıyor ya da belki oda düzensiz bir ritimle dönüyor. Belki dualarım kabul olur ve bu kabustan

uyanırım.

Şimdi lütfen.

Biri beni uyandırır.

Gözlerimi açmak yerine ellerimi o kırmızıya, tamamen karanlık ve yapışkan olana batırıyorum, olması gereken

yere değil. Dışarıda değil, içinde olmalı.

Bulanıklığın arasından elimi kaldırıp parmaklarımı kaplayan kana ve ardından kalan vücuda bakıyorum.

Landon adında birisi, Creigh'in sırtındaki yarığa iki eliyle sertçe bastırıyor, burada hayat özünün büyük bir kısmı

kaçıyor.

Sürekli akmaya devam ediyor ve vücudunun altında bir havuz oluşturuyor.

Creighton'ın yüzü solgun, ifadesiz ve gözleri kapalı, kirpiklerinin yanaklarında uçuşmasına neden oluyor.

Devasa yapısı hareketsiz, cansız.

O... tanıdığım Creighton'a hiç benzemiyor.

İnsanlar onu kasvetli, çok sessiz ya da çok soğuk bulabilir ama bana canlı hissettiren oydu.

Her şeyi değiştiren kişi.

Ve onu elimden aldım.

Her şey.

Hepsini.

Sanırım kusacağım.

Tam mide bulantısı boğazımı tıkayacakken güçlü bir el beni kolumdan çekiyor.
Bir an için dua ettiğim o

uyandırma çağrısının bu olduğunu düşündüm.

Belki de -çok daha kötü durumdayken- bana uykucu diyen Creigh'tir ve bana bir randevuyla sürpriz yapıyordur.

Belki benimle tekrar Gurur ve Önyargı'yı izleyecek, bana umutsuz romantik diyecek ve sonra sikecek beni.

Belki Tiger bir Peeping Tom seansı yapacak ve bunu mantıksız bir şekilde kıskanacaktır.

Ben de bunun olmasına izin verdim. Gözlerimi kapatarak tüm sahneyi korkunç bir kabusla dönüştürüyorum.

Tüm kabusların kabusu.

Boğazımı tıkayan topun kaybolmasını bekliyorum. Uzuvlarımdaki titremenin geçmesini ve parmaklarımdaki

yapışkanlığın kaybolmasını bekliyorum.

Daha da kötüleşiyor.

Daha derine sızar.

Boğazımı daha da kapatıyor.

Gözlerimi açtığımda bir arabaya doğru itiliyorum, Jeremy'yi görünce yanaklarımdan taze gözyaşları akıyor.

Elitlerin dairesel garaj yolunu incelerken kaşları çatıldı.

Hayır, diye mırıldandım, kanlı ellerimle başımı tutarak. "Hayır, hayır, hayır, hayır...bir kabus, bir kabus, bu sadece

bir kabus..."

"Anoushka...benimle kavga etmeyi bırak ve arabaya bin."

İşte o zaman, kardeşimin beni yolcu koltuğuna itmesini engellemek için kıpırdadığımı, mücadele ettiğimi ve sarsıldığımı fark ettim.

Duruyorum, ellerimi şakaklarımdan çekiyorum ve kızılıklıta boğuluyorum.

Hepsi kırmızı.

Kan kırmızısı.

Onun kırmızısı.

"Anoushka..."

Bulanık görüşümle kardeşime ve omzundaki kesiğe bakıyorum. "Bana bunun bir kabus olduğunu söyle. Bana

gerçek olmadığını söyle, Jer. Bu... bu sadece kafamın içinde. Ben... ben... onu vurmam."

"Yaptın ve onların dikkati dağılmışken buradan defolup gitmemiz lazım."

Başımı sürekli, düşmemesine şaşırarak kadar güçlü bir şekilde salladım. "Ben-ben... oraya geri döneceğim ve

bunun bir kabus olduğundan emin olacağım... öyle olmalı..."

Kardeşim beni omuzlarımdan tutuyor ve arabaya çarpıyor. "Uyan artık Annika. Onu lanet göğsünden vurdun.

Muhtemelen ölmüştür ve eğer oraya girersen sadece seni öldürürler, anlıyor musun?"

"Hayır... hayır... hayır..." Mırıltılarım yoğunlaşıyor ve onun elinden kurtulmak için kıpırdanma ve sıkıntılı

girişimlerim de artıyor.

Bu kez Jeremy beni içeri attı, emniyet kemerini kullanarak beni bağladı ve sürücü tarafına koştı.

Çaresizce, çılgınca kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Ama istemsiz gözyaşlarım ve titreyen kanlı ellerim bunu

imkansız kılıyor.

Kardeşimin arabası garaj yolunda hızla ilerliyor ve çıkarken neredeyse kapıyı kırıyordu.

O hızlanıyor ve ben ağlıyorum, aynadan, boşluklardan arkama bakıyorum. Onu görebileceğim her yerde.

Kafirlerin yerleşkesine ulaşmamız uzun sürmüyor. Jeremy emniyet kemerini çözdüğü anda girişe doğru koştum.

Yürüyerek nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama buradan çıktığım sürece bir çözüm bulabilirim.

Yapabilirim...

Acımasız kollar belime dolandı ve Jeremy beni neredeyse yerden kaldırdı. "Neden gideceğini sanıyorsun?"

"Bunun bir kabus olduğundan emin olmak için."

"Öyle değil." Sesi sert, tamamen karanlık ve ciddi. Genellikle bu beni koşturmak sevk ederdi. Artık kemiklerimi

istila eden dehşetle karşılaştırıldığında hiçbir şey yapmıyor.

Beni yere indirdi, dirseğimden tuttu ve beni malikanenin içine sürükledi. Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama

bufalo kardeşimin hiçbir mantığı yok.

"Neler oluyor... peki, kahretsin." Gareth girişin yakınında duruyor ve bizi süsleyen kanı inceliyor. "İyi misin?"

Jeremy sıkıştığı dişlerinin arasından, "Nikolai," dedi. "Onun iyi olduğundan emin olmalıyız. Çılgın herifin benim

zayıflığıma haline gelmemesi için boğazı kesildi.

"Lanet olsun." Gareth telefonunu alır ve kapıya doğru hücum eder. "İş üstündeyim."

"Kill nerede?" Jeremy bağırıyor ama Gareth çoktan gitmiş.

"Bir kabus," diye mırıldandım, yarı bilinçli, yarı bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştım. "Bu sadece bir kabus. Bu

ancak bir kabus olabilir."

"Beni arıyor?" Killian merdivenlerin başında belirdi, başını yana eğdi ve gözlerini kısarak bana baktı. "Creighton'ı

gerçekten vurdun mu?"

Mırıldanmalarım kesildi ve şaşkınlıkla baktım. Killian da kabusumun içinde olabilir miydi?

"Bu kadar çabuk nasıl anladın?" Jeremy soruyor.

"Glyndon az önce kuzeni ölmek üzere olduğu için ağlayarak beni aradı. Birisinin küçük tavşanımı

ağlatmasından pek hoşlanmıyorum Annika."

"Yapmadım." Çılgınca başımı sallıyorum. "Bu sadece bir kabus. Jer bıçaklandı ve bu aynı zamanda bir

kabustu."

Kardeşim uzun bir nefes veriyor. "O kendinde değil. Sen git güvenliği güçlendir. Ben onunla ilgileneceğim ve

sana katılacağım.

"Ben iyiyim. Tamamen iyiydi ve bu sadece bir kabustu.

Jeremy beni adeta merdivenlerden yukarıya ve odama sürüklüyor. Creighton'ın odası o ilk gece geldi.

Sonrasında yakınlaştığımız gece.

O gece onu gözlerindeki bakıştan tanıdım çünkü o bir tanrıydı. Tanrım. Ve yine de ona ulaştım.

Yasak olduğunu biliyordum ama o tanrıya dokundum ve şimdi bunun için cezalandırılıyorum.

"Annika...Annika mı? Annika!"

Kardeşimin sert sesi ve sona ermeyi reddeden kabusun gerçekliğe geri dönmesiyle şaşkınlıktan kurtuldum.

Jeremy omuzlarımı tutuyor, gözleri benimkileri araştırıyor. "İyi olacak mısın?"

Bakışlarım tişörtündeki kana takıldı. Önceki havuz kadar kırmızı değil ama orada. Ona kirli elimle

dokunuyorum, parmaklarımı sıkıyorum ve açıyorum.

"Bu da bir kabus. Kanamıyorsun, Jer."

Yüzünü buruşturdu ve sonra tutuşumu kaldırdı. "Hayatta kalacağım. Beni gerçekten incitmek istediğini

sanmıyorum."

Gerçeklik tüm canlı kırmızı rengiyle üzerime çökerken boğazımdan bir hıçkırık dökülüyor.

"O... yapmadı mı?" Islaklık yanaklarımı ve boynumu ıslatırken sesim çatallaşıyor.

Jer başını salladı.

"O zaman... o zaman... o zaman neden... o tetiği neden çektim? Söyle bana Jer! Eğer seni kurtarmayacaksam,

mecbur değilsem neden bunu yaptım?"

"Çünkü o bunu yapmanı istedi Anoushka." Jeremy'nin sesi yumuşadı ama kardeşimin sesi yumuşamadı. "Acı

çekiyor gibi görünüyordu ve her şeyin sona erdiğini görmeye karar verdi."

"Hayır..." Ağabeyimin göğsüne vurarak hıçkırıyorum. "Ah... ah... Bu... acıtıyor. Neden acıtıyor? Ah... acıtmayı

bırak. Çok fazla kan vardı, Jer. Peki ya o...? Peki ya... Ne... Bu

kelime beni düğümlüyor ve boğuyor, yüksek sesle söylenmeyi reddediyor.

Kardeşim sağlam koluyla beni göğsüne çekiyor ve ağlıyorum.

Gözyaşım kalmadığını düşüninceye kadar ağlıyorum, ağlıyorum. Ta ki göğsümü parçalayan acının

yoğunluğundan bayılacağımı sanıncaya kadar.

Kırmızının görüntüsü ve solgun yüzü gözümün önünden gitmiyor.

Ben bitirdiğim için hayata asla geri dönemeyecek olan yüz.

Kendi ellerimle buna son verdim.

Gözyaşlarım hıçkırığa dönüştüğünde Jer, küçükken düşüp kendimi kirlettiğim zamanki gibi elimden tutarak

beni banyoya götürüyor.

Musluğu açtı ve sabırla ellerimdeki tüm kanı temizledi.

Fırçalayın.

Fırçalayın.

Fırçalayın.

Tüm kırmızılar, beyaza karşı kırmızının unutulmaz senfonisinde kanalizasyona akıp gidiyor. Ama kanıtlar

tırnaklarımın altında, parmaklarıma yapışmış, kaybolmayı reddediyor.

Daha sonra Jeremy yüzümü yıkadı ve parmaklarıyla karışık, kirli saçlarımı taradı. İşini bitirdikten sonra beni

odama götürdü.

Cansızım, yarı hareket ediyorum, yarı ölüyüm. Beni yatağın ayakucuna oturtup ilk yardım çantamı çıkarırken

itiraz etmedim.

Parmaklarımda, avuçlarımda oluşan kesikleri temizlemeye başlıyorum.

Omzuna dokundum ve artık orada olmadığını sandığım gözyaşları göz kapaklarımda toplanıp yanağımdan

aşağı aktı.

Sesim çok kısık, çok çiğ çıkıyor. "Seni bıçakladı... Düşündüm... Seni öldüreceğini düşündüm... Yapamadım...

Bunu yapmasına izin veremezdim. Seni kaybedemezdim. Tetiği çektiğimde hiç düşünmedim. Neden onun

göğsüne gittim? Kaçırmayı denedim ama artık çok geçti. Çok geç."

Jeremy kolumu okşuyor. "Sorun değil, Anuşka."

"Öyle değil! Tamam değil! O seni öldürmeyecekti ama ben onu öldürdüm... Sevdiğim adamı öldürdüm, Jer. Onu

ben-öldürdüm... Ben...ben..."

"O ölmedi," yavaşça ve sabırla konuşuyor. "Sen bir katil değilsin. Sen sadece beni seviyorsun ve bu sorun değil

Anoushka. Seçim tamamdır."

Yarasını temizlemeye çalışırken bile bu beni daha çok ağlatıyor. Ben onu daha çok incitiyorum ve o da Kill'e

dikiş attıracağını söylüyor.

Jeremy yanımdan ayrılmıyor. Sonunda bayıldığımda değil.

Ağlayarak uyandığımda değil.

Ona vurduğumda ve o gece markette bizi rahatsız ettiği için onu suçladığımda bile.

Beni eve geri götürdüğü için.

Talihsiz ilişkim hakkındaki gerçeği öğrenmemin nedeni olduğu için onu suçluyorum.

Zorunda olmadığı halde körü körüne Nikolai'nin yardımına gittiği için onu suçluyorum.

Ben mantıksızım, duygusalım ve epik boyutlarda bir karmaşayım.

Ama ağabeyim her zaman yanımda duruyor, desteğini sessizce sunuyor, sözlerimin kırbaçlarını anlayışla

karşılıyor.

Killian gelip benim odamda ona dikiş atıyor. Ona herhangi bir haber duyup duymadığını sorduğumda bana

baktı ve tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Ertesi sabah, huzursuz bir uykunun ardından erkenden uyandığımda ve Jeremy'nin "Hastaneye gitmek ister

misin?" dediğinde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün.

"Sen... gerçekten bana izin verecek misin?"

"Eğer bunu yapmazsam arkamdan gizlice sıvışıp başını belaya sokarsın. Ben yine de Nikolai'yi göreceğim,

böylece uzaktan bakabilirsin."

"O iyimi?"

"Nikolai mi yoksa Creighton mu?"

Ben yutarım. "İkisi birden?"

"Neyse ki Nikolai boğazını çok derin kesmedi. Ancak Creighton yoğun bakımda. Yoğun kanaması var ve

komada. Önümüzdeki iki gün onun yaşayıp yaşamadığına karar vermek açısından önemli olacak."

Avucumu ağzıma götürüp çılgınca başımı salladım.

Hayır. Bu doğru olamaz.

Jeremy elimi çekiyor. "Çek şunu, Annika. Ya ufalanıp yok olup gidersin ve sözlerimi not edersin, eğer bunu

yaparsan seni hiçbir çıkış yolu olmadan buraya kilitlerim. Ya da duş alırsın, kıyafetlerini değiştirirsin ve benimle

aşağıda buluşursun, böylece birlikte hastaneye gideriz. Üçüncü bir seçenek olmayacak." Daha sonra kapıya

yöneliyor. "On beş dakikan var."

Tarihin en hızlı duşunu alırken otomatik pilottayım ve tüm düşüncelerimi boşaltıyorum.

Üstümü değiştirip aşağıya indiğimde Jeremy'yi bir eli cebinde, diğer eli telefonuyla uğraşırken buldum.

Başıyla onayladıktan sonra arabaya bindik.

Bu araba yolculuğu sırasında daha iyi ve daha kötüyüm. Daha iyi, çünkü istesem de bebek gibi ağlamıyorum.

Daha da kötüsü, en azından dün gece uyuşmuştum.

Artık her duyguyu hissedebiliyorum. Her kalp atışı ve her berbat anı.

O silahı nasıl tuttuğumu, tetiğe nasıl bastığımı çok canlı ayrıntılarla hatırlayabiliyorum. Başımı ele geçiren

kıyamet hissini hissedebiliyorum.

Her şey hem çok hızlı hem de çok yavaş oldu.

Jeremy sessizce arabayı sürmeye devam ediyor ve bana ihtiyacım olan tüm alanı sağlıyor. Motor sesi boğucu

hale gelse ve yollar bulanıklaşsa bile.

Başımı pencereye yasladım ve o kadar derin nefes aldım ki cam buğulandı.

Jeremy bana gözleri yolda, "Eğer herhangi bir polis görürsek, seni oradan çıkarırız" dedi. "Henüz bu işe

karişmadıkları konusunda pek iyi hislerim yok. Landon ve Remington oradaydı. Elbette aleyhinize tanıklık

ederlerdi. İyi ki ayrılırken silahını almışım, yani ortada suçlayıcı bir delil yok."

"Ama yaptım," diye mırıldandım. "Onu vurdum."

"Beni dinle ve beni iyi dinle Anoushka." Başını yan tarafa doğru eğiyor. "Bunun için hayatını çöpe atamazsın.

Başka seçeneğin olmadığını düşündün, bu yüzden onu vurdun. Kullanacağımız tek versiyon bu."

"Ama..."

"Ama yok. Bu, yapacağınız tek hastane ziyareti, o yüzden bunu iyi değerlendirin."

"Ne? Neden?"

Arabayı hastanenin önüne park ederken bana boş boş baktı. "Babam buraya geliyor. Seni bizzat Amerika'ya götürüyor. Süresiz olarak."

Jeremy arabadan inerken bu konu hakkında söyleyeceğim hiçbir şey duyulmadı.

Zaten benim fikrimin hiçbir önemi olmayacak. Babam, Jer ve hatta annem burada tehlikede olduğumu

düşünüyor.

İşin garip tarafı Creighton'a zarar verenin ben olmamdı.

Ben...

Pencerede bir patlama sesi duyuldu ve Jeremy bana bakarken ürktüm. Daha sonra arabadan inip onu takip

ediyorum.

"Nikolai'yi ziyaret edebilirsin," diyorum, sesim biraz cızırtılı çıkıyordu. "Yoğun bakım ünitesine gidip birazdan size katılacağım."

"Seninle geliyorum."

"Gerek yok..." Adımlarıma uyum sağlayınca sustum.

Kısa bir süre sonra yoğun bakım ünitesine varıyoruz ve köşede duruyorum ki gözleri kan çanağına dönmüş,

yüzü gözyaşlarından ıslanmış, kaskatı Eli'nin yanında oturan ve başını onun omzuna yaslayan sarışın bir kadın

gözüme ilişiyor.

Eli bir adamın elinde, daha doğrusu bileğine benziyor. Kaşını çatmış bir halde onun yüzünü izlemeye devam

ediyor.

Eli'ye çarpıcı bir benzerliği var ve onun daha eski bir versiyonu gibi görünüyor.

Aiden ve Elsa King. Ebeveynleri.

Onları ilk kez şahsen görüyorum. Creighton sık sık onlardan hayranlık ve neredeyse saygıyla bahsederdi.

Kendisinin duygusuz olduğunu düşünen biri için anne babasını ve hatta Eli'yi koşulsuz seviyordu. İçten içe

onları ailesi olarak görüyordu ve kendisinin geçmiş versiyonuna takılıp kaldığı için kendisinden nefret ediyordu.

Ailemin farkında olmadan yarattığı bir versiyon.

Glyndon, Brandon'la birlikte olay yerine doğru yürür. Onun yüzü gerginken onun yüzü kıpkırmızı ve Creighton'ın

annesinki kadar darmadağın. Kardeşler, Creighton'ın babası dışında herkesin reddettiği kahveyi taşıyorlar.

Bir adım öne çıkıp onu bir kez olsun görmek istiyorum ama buna cesaret edemiyorum.

Creighton annesinin kırılgan bir kalbi olduğunu söyledi, bu yüzden Eli'nin onun yanında kaldığını ve babasının

muhtemelen onun nabzını izlediğini varsayıyorum.

Benim yüzümden ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim.

Boğulmayı yutarak arkamı dönüyorum. "Hadi gidelim."

Jeremy bir anlığına beni izliyor. "Emin misin?"

Hayır. Ama ayaklarımın beni merdivenlerden aşağı taşımasına izin vererek başımı salladım. Belki hastane

personelinden Creighton hakkında bilgi alabilirim ya da uzaktan gözetleyebilirim.

Ya da belki, sadece belki, tüm bu kabus yakında sona erecek.

"Burada ne yapıyorsun?" Artık gaddar hale gelen tanıdık ses bana ulaşıyor ve ben geriye atılıp yüzüme o kadar

sert bir tokat atılıyor ki, gözlerim yanıyor.

Jeremy saldırgan Ava'yı yakalıyor ve tüm vücudunu duvara vuruyor. Yüzü muhtemelen ciğerlerindeki nefesin

tükendiği için kırmızıydı ama yine de bana dik dik bakıyordu.

Cecily ona yetişiyor ve Jeremy'yi üzerinden çekmek için koşarak gelmeden önce sadece bir saniyelikine olay

yerine bakıyor.

"Gitmesine izin ver!" Elini kaşdı, sesi sertti.

Koluna dokunup başımı salladım. Ne kadar incinsem ve ağlamak istesem de, istemiyorum.

Jeremy gönülsüzce onu serbest bırakıyor ama Ava tekrar üzerime gelmeden önce durmuyor.

Bu sefer gözlerinde yaşlarla. "Sana güvendik! Başka bir beyden kız kardeşimiz olmana izin verdik ama sen..."

Creigh'i vurmaya cesaret ettin... O sana bu kadar değer verirken bunu nasıl yapabildin? Sen kim oluyorsun da

onu bizden çalışıyorsun?"

Kardeşim beni korumaya çalışıyor ama ne çıkıp bana vurmasına izin veriyorum.
Gl kalmaya

Çalışmıyorum. Yapamam. O ne kadar çok ağılarsa ve vurursa, ben de o kadar çok
gözyaşlarını serbest

bırakıyorum.

"Ava..." Cecily onu üzerimden çekmeye alışıyor. "Elsa Teyzem ya da Aiden
Amcam görürse, başımız belaya

girecek."

"Umurumda değıl!" ığılık atıyor. "Bu kaltağıın Creigh'i mutlu edeceğıini
düşündüm ve Tanrı biliyor ki buna ihtiyaı

vardı ama Creigh'i mezarına gönderiyor!"

"İstemiyordum... Çok zgnm..." diye fısıldıyorum hıkırıklarımın arasında.
"Ben sadece... sadece kardeşimi

kurtarmayı düşündüm. Yemin ederim onu incitmek istemedim. Yemin ederim..."

"Git," diye homurdanıyor Ava, yüzü kızarmış, yanakları gözyaşlarıyla dolu. "Bunu
polise bildirmememizin tek

nedeni, Landon'un uyandığıında topu Creighton'ın sahasına bırakması ve
hiçbirimizin Elsa Teyze'yi daha fazla

zmek istememesiydi, bu yüzden bunun bir soygun olduğunu söyledik. Ama
yemin ederim ki Annika, eğer

Creigh'e bir şey olursa Amerika'ya uçup seni bizzat öldürürüm."

Jeremy donuk bir sesle, "Eğer yolda ölürsen hayır," dedi.

Ava bana dik dik bakmaya devam ediyor ama kardeşime dik dik bakan Cecily'dir.
"Onu alıp gitmeni öneririm."

"Ve sana çeneni kapatmanı öneririm," diyor tüyler ürpertici bir sakinlikle.

Cecily bir kez daha sert bakışlarıyla karşılaştı ve Ava'yı sürükleyerek uzaklaştırdı.
"Hadi gidelim."

Ava, "Bir daha asla yüzünü bize gösterme," diye fısıldadı Ava. "Katil."

Ve sonra ortadan kayboluyorlar, beni boğuk bir hıçkırıkla ve o kadar derin bir
acıyla baş başa bırakıyorlar ki,

sadece... her şeye bir son vermek istiyorum.

30

AIDEN

"Tatlım?"

Elsa beni duymuyor. Bakışları pencereden en küçük oğlumuzun hareketsiz bedenine takılı kaldı.

İki gündür bu makinelere bağımlı durumda ve hâlâ hayata döndüğüne dair bir işaret yok.

Bize.

Elsa'yı strese sokan ve onun hakkında her zaman sevdiğim ışıktan yavaş yavaş mahrum bırakan bir gerçek.

Creighton'ın hayatımıza girdiği anda oraya koyduğu ışığın aynısı.

Şimdi yavaş ama emin adımlarla onu emiyor.

"Elsa," diye tekrar seslendim, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

Eşim sonunda dikkatini pencereden bana çevirdi. Güzel uzun saçları kırk sekiz saat içinde parlaklığını

kaybetmiş, yüzü solgun ve koyu halkalar genellikle elektrik mavisi olan gözlerini karartıyor.

Artık onun geri kalanı gibi cansızlar.

Herhangi bir şeyin karımın yaşam kaynağını çalmasına izin vermeden önce cinayet işleyeceğim.

Şu anda bu Creighton oluyor.

"Otele dönüp dinlenmelisin." Koşullar göz önüne alındığında bu kadar sakin ve sakin görünmem şaşırtıcı.

"Hayır ben iyiyim."

"Gerçekten bitkin görünüyorsun." Bileğini tutup çenemi sıkıyorum. "Ve nabzın zayıfladı."

Elini yavaşça ama tüm vücudumu kasmaya yetecek bir güçle çekti. "Oğlumuz vuruldu ve uyanmayı reddediyor.

Şu anda tüm hayatım kaos içinde, bu yüzden nabzım aklımdaki son şey.”

"Benim için ilk şey bu." Elimi beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

"Peki kendimden uzaklaşma

konusunda ne demiştin tatlım, hmm?"

Yıpranmış yüzü kırışıyor. "Aiden..."

"Ne dedim ben?"

Uzun bir iç çekti. "Sen bana dokunurken birbirimize kızabiliriz."

"Bu doğru. O yüzden bir daha bu numaraya kalkışmayın, yoksa bir sorunumuz olacak."

"Zaten bir sorunumuz var." Sesi kırılganlaşıyor ve tekrar pencereden dışarı bakarken kollarımda titriyor.

"Uyanmazsa ne yapacağız?"

"O Creighton, tatlım. Doğuştan anne canavarının kendisi için seçtiği sonu reddettiği için gazla dolu evden

sürünerek çıkan aynı Creighton. O, yanımıza geldikten sonraki ilk ay bizi tüm kalbiyle kabul eden, bize anne,

baba diye seslenen çocuk. O bizi bir aile olarak seçti ve bizi seçmeye devam edeceğine inanmamız

gerekecek."

Karımın yanağından bir gözyaşı süzülüyor ve ben o lanet gözyaşını parça parça etmek istiyorum. Ona musallat

olan acıyı bıçaklayıp boğarak öldürmek istiyorum.

"Peki ya bunu yapmazsa? Peki ya kim olduğu, nereden geldiği ve küçük bir çocukken neden sürünerek dışarı

çıkma zorunda kaldığı hakkında sorular sormaya geri dönseydi? Ya bu soruları yüksek sesle sormayı bırakıp

özel olarak cevaplamaya başlasaydı? Belki... belki de bu yüzden vuruldu."

Onun kalp atışları benimkine karşı hızlanıyor ve bu yüzden onu başından savmak istiyorum. Doktor, onu aşırı

stresli veya duygusal durumlara maruz bırakmamanın tavsiye edildiğini söyledi.

Bu yüzden artık daha az çalışıyor ve zamanının çoğunu çocuklarımızla konuşarak ve kız arkadaşlarıyla vakit

geçirerek geçiriyor; bu arada bundan kesinlikle nefret ediyorum çünkü bu benim için daha az zaman anlamına

geliyor.

Ya da daha çok, bir iblis soyundan gelen Eli ile konuşuyormuş gibi. Creighton'ın havadan sudan konuşmak

yerine uyumayı tercih ettiği bilinen bir gerçek. Onun doğasına ve sürekli alan ihtiyacına her zaman saygı

duyduk.

Ama başından beri korktuğumuz şey gerçek olmuş gibi görünüyor. Onun uzaya ihtiyaç duymasının aslında

kendi içine kapanması ve kendini yok etme planı yapmasından kaynaklandığından şüphelenmeyeli uzun

zaman oldu.

Yine de kendimi sakin olmaya zorluyorum ve rahatlatıcı bir ritimle belini okşuyorum. "Nefes al Elsa ve bunu

yaparken de o kanserli düşünceleri kafandan temizle."

"Ama

şimdi."

Hâlâ sert emirlerime uyuyor, sonra bana dik dik bakıyor. İyi. Gözlerini dik dik bakmak, dikkatinin dağıldığı ve

zehrini onu tüketmesine izin vermeyeceği anlamına gelir. Yavaş yavaş nabızı normale dönüyor ve uzun bir nefes

veriyor.

"Sen ve emirlerin çok fazla," diye mırıldandı alçak sesle.

"Karanlık düşüncelerin seni tüketmesine izin vermek, çok fazla şeyin gerçek tanımıdır." Sesimi yumuşatıyorum.

"Git, birkaç saatliğine de olsa dinlen, sonra geri gel."

"Onu bırakmak istemiyorum. Ya ben burada yokken bir şey olursa?"

"Burada olacağım. Ziyaret zamanını değiştiren tüm çocuklar da aynısını yapacak.

"Yine de..."

"Elsa. Seni omzuma atmaya ve o küçük dar kıcını bizzat otele sürüklemeye beni zorlama. Bunu yapabilecek

kapasiteye sahip olduğumu biliyorsun."

Teslim olmuş bir nefes veriyor. Gerçi bunu güzel bir şekilde mi yoksa kaba bir şekilde mi yaptığımızın pek

önemi yok. Eşim her sözümü yerine getireceğimi çok iyi biliyor.

"Seni geri götüreceğim anne." Eli köşeden bir gölge gibi beliriyor, muhtemelen tüm konuşmayı gizlice dinlemiş.

Çocukken onu bırakmaya çalıştığım, daha sonra şiddetlendiğinde kısa sürede vazgeçtiğim iğrenç bir

alışkanlığı var. Eli bilginin güç olduğunu erken anladı ve bu yüzden değerli bilgileri ele geçirmeyi kendine görev

edindi.

Buna kendi ebeveynleri de dahil.

Elini Elsa'nın omzuna doladı ve bana sahte gülümsemelerinden birini gönderdi.

Onu serbest bırakmayacağım.

Onu serbest bırakmıyor.

Elsa içini çekiyor. "Aslında kendi başıma geri dönebileceğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Saçmalık" diyorum.

Eli aynı anda, "Olmaz," dedi. "Eminim ki babam Creigh'e göz kulak olacaktır, ben de hepinizin rahat olmasını

sağlayacağım, anne."

"Ah, bebeğim. Ben sensiz ne yaparım?" Ona gülümsüyor ve hâlâ bitkin görünmesine rağmen o ışığın bir kısmı

geri dönüyor.

"Muhtemelen babamla sıkıcı bir hayat yaşıyoruz. Bunu düşünmek bile sıkıcı geliyor."

Annesi görmesin diye, "Seni öldüreceğim," diye ağzımı açtım.

"Anne." Kesinlikle o pislik Ronan'dan öğrendiği oyunculuk şapkasını takıyor.

Kendime not: Onu bir daha gördüğümde bedelini ödeteceğim ve hemen karımın gazabından kaçmanın bir

yolunu düşüneceğim.

"Ne var tatlım?"

"Babam beni öldürmekle tehdit etti."

"Aiden!" Kaşlarını çatıyor ve Eli arka planda küçük bir şeytan gibi sırıtıyor. Elsa tekrar ona odaklandığında

incinmiş ifadeye geri dönüyor. "Babanın spor adına tehdit etmekten ne kadar hoşlandığını bilirsin. Öyle demek

istemedi."

"Bu konuda senin sözüne güveneceğim anne. Şimdi gidelim. Size güvenli bir şekilde otele kadar eşlik

edeceğim. Seni benden daha iyi kimse koruyamaz."

"Küçük kardeşini koruduğun gibi mi?"

Elsa sararır ve Eli donar. Yüzü yavaş yavaş tüm mizahını kaybediyor ve duruşu sertleşiyor.

"Aiden," diye fısıldıyor karım. "Bunu nasıl söylersin?"

"Gerçek bu değil mi?" Bana o kadar benzeyen, sanki genç versiyonuma bakıyormuşum gibi hissettiren oğlumla

göz temasını kesmiyorum. "Tek bir görevin vardı. Kardeşine göz kulak olmak ve onun yıkıcı yollara sapmasına

izin vermemek ve bir şeyler ters giderse bana ya da büyükbabana haber vermek için ama sen bunu çok

başarılı bir şekilde başaramadın."

"Kontrol altında tuttum." Sesi sertleşti, artık saldırı altında olan o olduğundan beni sinirlendirmeye yönelik tüm

girişimler sona erdi.

Pencereden Creighton'ı işaret ediyorum. "Bu sana kontrol altında mı görünüyor? O lyor."

"O lmedi." Eli'nin çenesi kasılıyor. "Başka bir durumu düzeltmek için bir dakikalığına ayrıldım ve geri

döndüğümde..."

"Tek duyduğum bahaneler." Onun üzerinde yükseliyorum. "Durumun kontrolnzden çıktığını kabul edin."

Dudakları büzüldü.

"Söyle bakalım Elis. Haklı olduğumu ve Creighton'ın onu daha iyi izleyebileceğim Londra'da kalması gerektiğini

söyle.

"Peki bunun onun hayatına mal olmayacağını mı düşünüyorsun baba?"

"Buna bir son verin lütfen." Elsa avuçlarını hepimizin göğsüne koyuyor. "şimdi suçu atmanın zamanı değil. Biz

bir aileyiz ve böyle zamanlarda birlikte durmamız gerekiyor.

Oğlum "Kontrol altındaydı" diye tekrarlıyor.

Ona doğru adım atıyorum. "Hatalı olduğunu kabul etmezsen asla kazanamazsın serseri."

Bana dik dik bakıyor, ben de geri adım atmadan ona bakıyorum.

Eli ve ben bir baba ve oğlunun sahip olabileceği en zengin ama en karmaşık ilişkiyi paylaşıyoruz. Mücadelenin

ne kadar zor olduğunu ve sahip olabileceği en iyi rakibin ben olduğumu anladığından beri aktif olarak

sinirlerimi bozmaya alışıyor.

Onu en iyi anladığım için küçükken ona biraz zaman verdim. Hayattan bu kadar sıkılmamak için güneşin

altında her şeyi denemenin ne demek olduğunu bilen biri varsa o da bendim.

Bir zamanlar kendi babamla yaşadığım gergin ilişkiyi yeniden yaratmak istemediğim için, ona istediği her şeyi

yapması için yeşil ışık yaktım. Hatta sosyal olarak hoş karşılanmayan yöntemlerini bile destekledi. Elsa ona

sevgiyi ve güneş ışığını öğreterek doğasını zincirlemeye çalışırken ben onu serbest bıraktım. Onu bir terapistle

götürmek istediğinde şiddetle reddettim.

Farklı olmamız bizim gibi insanlarda bir sorun olduğu anlamına gelmez.

Üstün doğmak bizim suçumuz değil. Elsa'nın yaptığı gibi dünyanın bizi nasıl kabul edeceğini öğrenmesi

gerekliyordu.

Ancak Eli hiçbir zaman, yani hiçbir zaman, onu anlamak için yaptığım hiçbir girişimi destek olarak görmedi.

Bana karşı kazanma konusunda garip bir takıntısı vardı. Her şeyin içinde.

Sonuna kadar rekabetçi ve zamanını ayırmaya değer bulduğu her konuda bana karşı çıkıyor. Annesinin ve

erkek kardeşinin sevgisini kazanmak da dahil.

Bu yüzden şimdi ona saldırdım. Creigh'in hayatının, planlarında kullanabileceği lanet bir oyun olmadığını

öğrenmesi gerekiyor.

"Hımm, merhaba." Küçük bir kadın sesi gerilimi bozuyor.

Elsa bizi tamamen görmezden gelerek gülümsüyor ve yeni gelene sarılmaya gidiyor. Ayrıldıktan sonra sevgi

dolu bir anne gibi saçlarını okşuyor.

Oğlum tüm konuşmayı daha sert bir duruşla izliyor, gözleri neredeyse siyaha dönene kadar kararıyor.

"Ava, tatlım. Burada ne yapıyorsun?" Elsa, hayali tek bir kırıışık bile bırakmadan saçlarını ve kıyafetlerini

okşamaya devam ediyor.

Eşim her zaman küçük bir kız çocuğu olsun istemişti ve kız çocuğu olmadığı için Ava onun vekil kızı gibi

davranmaya gönüllü oldu.

Eli bazen zavallı bir herif gibi, Elsa'nın onu onu ve Creigh'i sevdiğinden daha çok sevdiğini söylerdi.

En küçüğümün gülümsediği ve kardeşiyle dalga geçtiği bir gerçek.

Eli her ne kadar zor olsa da Creighton'ın sahip olabileceği en iyi kardeşti. Bu yüzden onu korumayı

başaramadığı için kızgıyım.

Ava tüm dikkatini eşimin üzerinde tutuyor. "Aiden Amca bana mesaj attı."

"Yaptın?" Elsa bana soruyor. "Onun dinlenmesine ve okula gitmesine izin vermeliydin. Dün gece buradaydı."

"Ava seni geri alıp seninle kalırsa daha rahat olursun diye düşündüm. Zaten kabul etti. Öyle değil mi Ava?"

"Evet tabi!" Kolunu Elsa'nınkiyle birleştiriyor ve gülümsüyor. "Sana yardım edecek ve seninle daha fazla vakit

geçirecek her şey var, teyze."

"Annemi geri götürecek kişi ben olacağım. Sen. Ayrılmak." Eli, daha önce tartışılan konuyu tamamen unutmuş

olarak onlara doğru adım atıyor.

"Eli! Ava'yla bu şekilde konuşma," diye azarladı Elsa.

"Onu boşver. Aiden Amca beni davet etti, bu yüzden onun fikrinin bir önemi yok." Ava'nın gülümsemesi, onu

tekrar yerine koymaya çalışmadan önce soldu. "Hadi gidelim."

Eşim bana sıcak bir bakış attı ve Ava onu koridorda gezdirirken itiraz etmedi. Eli de peşinden geliyor.

Sessizce.

Ava'nın varlığının Elsa'nın nihayet dinleyeceğini ve gerçekten rahatlayacağını bilseydim, onun gelmesini uzun

zaman önce sağlardım.

Oğlumun hareketsiz bedenine bakarken elimi cebime soktum. Doktor artık bunun tamamen kendisine bağlı

olduğunu söyledi ve ben ona bir şey olursa tüm doktorları öldürmek ve hastaneyi dava etmekle tehdit etsem

de mevcut durumun tamamen Creigh'e bağlı olduğunu biliyorum.

Gözlerini açmasını engelleyen bir engel var.

Ne, bilmiyorum. Ama bunun çocukların köşede fısıldaştıkları ve bize söylemeyi reddettikleri şeyle ilgili

olduğuna eminim.

Söylemeye gerek yok, bunun Landon dışındaki oyuncuların bizi ikna etmeye çalıştığı boktan bir soygun

olmadığını biliyorum. Hikâyelerini net bir şekilde anlatmışlardı ama hepsi fazlasıyla mükemmeldi ve her tarafta

Lan'in entrikacı kokusu vardı.

Onları bu kadar ileri gitmeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Soruma cevap verebilecek tek kişi yeğenim Landon'dan başkası değil. Diğerleri kırılması daha kolay cevizler ve

baskı altında bana daha hızlı sonuç verirler ama bunun arkasındaki beyin o ve bu nedenle gerçek sebebi

saklıyor.

Ancak bir sorun var. Benim tarafımdan köşeye sıkıştırılmaktan düzenli olarak kaçınıyor.

Şu anda bir yolunu bulduğum bir sorun. Tıpkı Elsa'nın kendini yormak yerine gerçekten dinlenmesini

sağlamanın bir yolunu bulduğum gibi.

Bakışlarım Creighton'a kaydı ve çaresizlik göğüs kafesime çarptı. Onu bu durumdan çıkarmak için zaman

makinesini icat etmek dışında hiçbir şey yapamayacak olmam, boynuma bir ilmik gibi dolanıyor.

Eli benim biyolojik oğlum, canım ve kanım ve baba olabileceğimi düşündüğüm tek oğlum ama ihtiyacım

olduğunu bilmediğim oğlum Creighton'du.

Öğrendiği yeni bir gerçeği bana rastgele mesaj atan ya da o serseri Eli spor olsun diye beni düşman etmeye

çalıştığında benim de dahil olmamı sağlayan kişi o.

Aramızdaki arabulucuyu, baba-oğul ilişkimizi ayakta tutan bağlantıyı oynuyor. O olmasaydı muhtemelen

dağılırdık.

DNA'mızı paylaşmadığımız için onu bir kez olsun daha az dikkate almadım. Creighton ailenin kan bağına bağlı

olmadığının kanıtı ve ben de onu tıpkı Elsa gibi bir mucize olarak değerlendirdim.

"Uyan oğlum," diye fısıldıyorum, sesim sessizlikte unutulmaz bir nitelik kazanıyor.

Beni duyamadığını biliyorum ama eğer onu geri alabileceksek şeytani ritüeller dahil her yöntemi denemeye

hazırım.

Bu da doktoru rahatsız etmekle başlayabilir. Ben de tam bunu yapıyorum, o toplantıdayken başhekimin ofisine

dalıyorum.

O ve arkadaşları bana sanki cehennemden yeni çıkmış bir şeytanmışım gibi bakıyorlar.

"Bay. Kral... senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Gerçekten yetenekli olmanın ve oğlumun bilincini geri getirmenin dışında mı?"

Kahverengi gözlü, sivri burunlu, kel, yaşlı bir adam olan Dr. Strauss telaşlanmış görünüyor. "Sana söylediğim

gibi elimizden geleni yaptık."

"Bu kuruluşa daha fazla bağış yapmamı ve araştırma meraklarınızı tatmin etmemi sağlayacak kadar değil."

"Bay. Kral..."

"Eğer önümüzdeki yirmi dört saat içinde uyanmazsa, onu Londra'ya geri göndereceğim ve çeklerimi keseceğim."

Odadan çıkarken cevabını beklemiyorum, en ufak bir rahatlama bile hissetmiyorum.

Otomat makinesinin önünde dururken arkamdan bir parmak gelip Su'ya çarptığında duruyorum.

"Bu yer israfına neden olan makinelerden yalnızca maden suyu iyi olur, değil mi?"

Şişeyi alıp yeğenime dönüyorum.

Lan duvara yaslanıyor, kollarını ve ayak bileklerini çaprazlarken dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi

kıvrılıyor. "Merhaba Dayı."

"Bu çok uzun sürmedi."

"Bana mesaj atıp bana bilgi verebileceğini ve gelmemi beklemeyeceğini söyleyemezsin. Her ne kadar hafif bir

darbe olsa da amca. Hepiniz kalbimin olduğu yere bir çukur kazdınız.

"Dramatikliği bırakın ve Remi ile takılmayı ve onun kötü alışkanlıklarını edinmeyi bırakın. Şimdi söyle bana."

"Neyi söyleyeyim?"

"Creighton'a olanlarla ilgili gerçek. Bunu ona kim yaptı?"

"Hayır, her şeyi çok dikkatli planladım, sana sırlarımı öylece anlatamam."

"Ya bana söylersin ya da anlaşma olmaz."

"İsa. Gerçekten aile olduğumuza emin misin?"

"Muhtemelen genetikte bir karışıklık var."

Kıkırdadı, sesi kolaydı. "Eh, gerçeği açıklamaya o kadar da karşı değilim ama bu, Creighton'ın geçmişini kazıp

aydınlatanın ben olduğumu bilmen durumunda benden nefret edip etmeyeceğine bağlı."

enem kasılıyor ama rahatsızlığı bastırmaya çalışıyorum. Ben ve babam bunu ne kadar engellemeye çalışsak

da, derinlerde bir yerde Creighton'ın geçmişiyle temasa geçeceğini biliyordum.

"Kızmadın mı?" Lan yavaşça soruyor.

"Seni sonra döveceğim ama bu onun neden bu durumda olduğunu açıklamıyor."

"Sorun şu ki, Creigh her zaman intikam almak istiyordu, bu yüzden ailesinin ölümüne neden olan çiftin adını

öğrendiğinde oğullarının peşine düştü."

"Onu vuran o mu?"

"Hayır, kız kardeşi yaptı. Yemin ederim, Barbie bebeğin içinde bu yeteneğin olduğunu düşünmemiştim ama

yine de, onun bir mafya prensesi olduğunu düşünerek onu hafife almışımdır."

"Bir mafya prensesi," diye tekrarlıyorum, soru sormadan.

Elbette.

Elsa ve ben Creighton'la ilk kez Amerika'da arkadaşım Asher Carson'ı ziyaret ettiğimizde tanıştık. O zamanlar

eşi Reina, yönettiği organizasyonlardan birinde üç yaşındaki bir yetime sponsorluk yapıyordu.

Cansız ve sıska görünüyordu ve görünüşe göre ölümden bir santim kurtulmuştu.

Eşim hemen ona aşık oldu. O ana kadar ne zaman çocukları görse bu üzücü dönemleri yaşıyordu. Eli'ye her

zaman bir kardeş, tercihen bir kız kardeş vermek istiyordu, ancak doktorlar ilk hamileliğinin bir mucize

olduğunu ve sonraki hamileliklerin hayatı için belirli riskler getireceğini söylediği için vazektomi yaptırdım.

Çünkü onun hayatını tehlikeye atmam mümkün değildi.

Bu kararını anladı ama yine de ağladı. Başka bir çocuğumuzla ilgili umutlarını öldürdükten sonra bir ay

boyunca depresyondaydı ve onu böyle görmekten nefret etsem de bu işlemten asla pişman olmadım.

Creighton olayını duymadan önce evlat edinmeyi hiç düşünmemiştik, bunun bir nedeni de çocuk konusunun

Elsa'yı depresyona sokmasıydı ve açıkçası benim kanımdan olmayan birine değer verebileceğimi

düşünmüyordum.

Ama bu Creighton'la tanışmadan önceydi.

Elsa ona anaç gözlerle baktığında çocuğun kendisine ait olmasını isteyip istemediğini sormadan önce hiç

düşünmedim.

Karımı hiç o andaki kadar geri dönülemez derecede mutlu görmemiştim. Gözlerindeki bakış, düğün

günümüzde ve Eli doğduğunda bana bakışıyla yarışıyordu.

Ancak Creighton'ın bagajla geldiğini anladık. Reina bize, kendisini Rus mafyasına bağlı kız kardeşinin emanet

ettiğini ve kendisinin açıklamaya istekli olmadıkları belirsiz bir geçmişi olduğunu söyledi.

Anne ve babasının ölme nedeninin mafyayı kızdırmaları olduğunu düşündüm ama Reina bize çocuğun

mafyayla hiçbir bağlantısı olmadığını konusunda güvence verdi.

Ve ona onun gelecekte sadece bir Kral olacağına dair güvence verdim. Artık Amerikalı değil, artık yalnız değil.

O benim oğlum olacaktı.

"En kötüsü bu değil." Landon'ın sesi beni şimdiki zamana döndürüyor.

"Peki o zaman nedir?"

“O Creighton'ın kız arkadaşı. Ya da koşullar göz önüne alındığında öyleydi.”

"Ne?"

Lan, "Onu vuran kişi onun kızı" diye tekrarlıyor. “Yani olay şu ki, bir süredir onun geçmişini inceliyordum ama

gardiyanı ancak son zamanlarda doğru bilgilerle köşeye sıkıştırmayı başardım. Yapbozun tüm parçaları yerine

oturduğunda Creigh'i Annika'dan uzak tutması konusunda uyarmaya çalıştım ama o dinleyemeyecek kadar

korkaktı. Şimdi düşünüyorum da, onun kendisine haksızlık edenlerin kızı olduğunu öğrenince kökeninden çok

daha perişan görünüyordu. Onu vurması için onu bu yüzden mi kışkırttığını düşünüyorsun?”

"Bana daha fazlasını anlat."

Lan'in olayları anlatmasını dikkatle dinliyorum. İşi bittiğinde, kafamda sorunun ne olduğuna dair bir imaj

oluşmuştu.

Landon ödülünü alır ve olmaması gereken bir yerde olan kardeşini bulacağını söyler.

Creighton'ın odasının önüne geldiğimde hâlâ yeğenimin sözlerini düşünüyorum.

Eşofmanlı ve kapüşonlu, saçları yüzünün iki yanına düşmüş, ağlayan minyon bir kız gördüğümde ayaklarım

duruyor. Sessizce. Yüzünü cama yapıştırırken. Her iki avucu da yüzeyde, duymadığım bir şeyler mırıldanırken

dudakları titriyor.

Bu Annika Volkov olmalı.

Bir keresinde Elsa ile konuştuklarında Eli adlı kız Creighton'a laf atıyordu.

Eşim o gece susmadı, parlak ifadesi ve gülen yüzüyle bana her kelimeyi tekrarladı. O kadar mutluydu ki en

küçüğü nihayet aşkı buluyordu.

Her iki oğlumuzun da yalnız öleceğini ve torunu olmayacağını düşünmüştü ama yanıldığı için mutluydu.

Görünüşe göre Annika da oğlumu vuran kız.

En önemli anda onu sırtından bıçaklayan kişi.

Güçlü adımlarla ona yaklaşıyorum. Beni hissetmiyor, çevresini fark edemeyecek kadar karşı tarafa odaklanmış

gibi görünüyor.

Arkasında durduğumda kırılgan bir sesle ne fısıldadığını duyabiliyorum.

“Üzgünüm... çok üzgünüm... Lütfen uyanın... Eğer uyanırsanız... eğer yaparsanız, beni öldürmeniz umurumda

değil. Çok üzgünüm Creigh...çok üzgünüm.”

"Yaptıklarından sonra söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Titriyor ve yavaşça bana doğru dönüyor, gözleri iri iri açılmış, yanakları gözyaşlarıyla dolu ve tam olarak ne

olduğunu anlıyorum.

Annika Volkov, Creighton'ın uyanmasını engelleyen eksik parça ve oğlumu geri almak için her şeyi yapacağım.

31

ANNIKA

Burada olmamam gerekiyor.

Eğer babam hastaneye geldiğimi öğrenirse ki, yanında getirdiği bin bir gardiyanı da hesaba katarsak -Kolya da

dahil- bunu yapacağından eminim, işim biter.

Ama herkes meşgulken kılık değiştirerek dışarı çıkmayı başardım.

ABD'ye geri sürüklenmeden önce Creighton'ı son bir kez görmem gerekiyordu.

Makinelerin onun hayatta olduğunu bildiren bip sesini duymak zorunda kaldım.

Ama uyanık değil.

Remi'nin bana verdiği küçük bilgilerden yola çıkarak, bitkisel hayatta kaldıkça durumu daha da

karmaşıklışıyor.

Benimle gizlice, monoton bir şekilde, hatta konuşan tek kişı Remi. Herkes gibi o da arkadaşını ve kuzenini bu

duruma soktuğum için benden nefret ediyor ama bir yandan da “Kardeşini kurtarmak için yaptığını anlıyorum

ama şu anda senden hâlâ hoşlanmıyorum” dedi.

Sorun yok.

Creighton hakkında bilgilendirildiğim sürece, yaptığım şeyden dolayı sevilmemem, nefret edilmem ya da

düpedüz işkence görmem umurumda değil.

Ve sanırım Aiden King'in ruhsuz gri gözlerine baktığımda tam da böyle olacak. Hem korkunç yönleriyle hem de

renkleriyle Eli'ninkine o kadar benziyorlar ki kesinlikle dehşet verici.

Aslında hayır. Karşılaştırıldığında Eli'ninkiler muhtemelen daha uysaldır.

Sonuçta Aiden baba ve sanki dünyayı o acımasız gözlerle görmüş gibi.

“Size bir soru sordum Bayan Volkov. Oğlumu vurduktan sonra yapman gereken şeyin özür dilemek olduğuna

mı inanıyorsun?”

Yarısı onun acımasız, derin sesini duymanın yarattığı şoktan, yarısı da az önce açıkladığı bilgiden dolayı

omurgam dikleşti.

O bilir.

Ava'nın Creighton'ın ailesine gerçeği söylemeyeceklerini söylediğini sanıyordum. Ya da belki sadece annesini

kastetmişlerdi.

Umurumda değil. Eğer yaptığım şeyin bedelini ödemek Creighton'ı geri getirecekse teslim olacağım. Lanet

olsun, o uyanmasa bile bunu yapacağım.

Bir hata yaptım ve bunu üstleneceğim.

Ama ailem, yani babam ve Jeremy, bunu yapmama asla izin vermezdi.

"Ben..." Ağzımdan başka kelime çıkmıyor. Sanki dilim tutulmuş gibi.

"Sen nesen?" Aiden bana yaklaşıyor ve kişisel alanımı işgal etmese de kalbim onun korkusunun gücü altında

yere çakılacak gibi oluyor.

Artık Eli ve Creighton'ın nasıl bu hale geldiklerini görebiliyorum. Bu adam gibi bir babaya verilen bir şey bu.

Zarif görünüyor ve son derece gösterişli bir İngiliz aksanına sahip ama özünde acımasız ve son derece

korkutucu. Biraz babama ve Bratva'nın diğer üyelerine benziyor.

Ancak o bir mafya adamı değil, bu da kişiliğini düpedüz korkutucu kılıyor.

"Yaptıklarından sonra yüzünü burada göstermeye cesaretin var mı?"

Başımı salladım, duruşumu dik tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Kardeşimi bıçakladı ve onu

öldüreceğini sandım, bu yüzden... yapamadım... bir şey yapmadan izleyemedim."

"Duyduğum tek şey bahaneler." Burnunun üzerinden bana bakıyor. "Ateş etmek yerine onu fiziksel olarak

durdurmak ya da orada bulunan Landon ve Remington'dan onu bastırmalarını istemek gibi birçok şey

yapabilirdiniz ama siz onun hayatını almayı seçtiniz. En kolay ve en kanlı seçeneği seçtin."

"Hayır..." Dudaklarım titriyor ve nem gözlerimi yakıyor. "Vaktim yoktu. Jeremy ölebilirdi."

"Peki kardeşin hakkında bu kadar önemli olan ne? Onun hayatı oğlumunkinden daha mı değerli?"

"Öyle bir şey söylemedim..."

“Tetiği çekerken belli ki bunu düşünmüşsn.” Sesi o kadar boş ve duygusuz bir hal alıyor ki rperiyorum.

“Anne-babanın çocukluğunda onu travmatize etmesi yeterli değil mi? Kaldıkları yerden devam edip uğruna bu

kadar mcadele ettiği hayata son mu veriyorsun?

"Ltfen...dur..." Sesim titriyor. "Ltfen..."

“Neden yapayım ki? Yani yaptığın şeyden dolayı kendini daha mı iyi hissedeceksin? Yani suçluluk

duygusundan kurtulup sanki oğlum hiç var olmamış gibi hayatını yaşayacaksın?”

Uzun bir nefes verdim ve dudaklarımın acı bir gülümsemeye brnmesine izin verdim. “Tüm bunlar hakkında

asla daha iyi hissedemezdim ya da Creighton'ı unutamazdım. Buna inanmayabilirsin ama o kurşun benim de

bir paramı öldürdü. Creighton'ın benim için yaratıldığını ve birlikte olmamızın kaderimizde olduğunu düşnen

kısım. Öyle olmadığını zor yoldan öğrendim ve o zamandan beri kendimle yaşayamıyorum.

Gözlerini kısıyor, sanki derimi soyarak altında ne gizlendiğini inceliyormuşçasına beni yakından izliyor.

Söylediklerimin gerçek mi yoksa sadece yarı gerçekler ve iyi hazırlanmış yalanlardan oluşan bir karışım mı

olduğuna karar vermek.

Konuştuğunda sesinin tınısı ürkütücü derecede sakın, aldatıcı, unutulmaz bir tipe dönüştü. “Bunu bil Annika.

Eğer oğlum ölürse senin ve ailenin peşini bırakmayacağım.”

Omurgamdan aşığıya bir ürperti sıçradı ama bu onun sözleri yüzünden değildi.

Bunun nedeni, Aiden'ın arkasında beliren ve silahını kafasının arkasına dayayan gölge yüzünden.

"Beynini yere dökmeden önce kızımdan defolup git."

Aiden'in duruşu ve ifadesi aynı kaldı; babasının pek de kurnazca olmayan bir şekilde oluşturduğu tehditten

kesinlikle etkilenmemişti.

Sanki bu yetmezmiş gibi arkasını dönerek babasının silahı alına dayamasına izin verdi. "Devam edin, vurun.

Beni böyle bir pozisyona sokmak için tek şansın bu. İyi kullan."

Bok.

Bok.

O deli mi? Kafasına gerçek bir silah dayamışken babamı nasıl böyle kışkırtabilir?

Babasının nasıl bir adam olduğunu biliyor olmalı. Creighton'ın hayatındaki etkisinin zaten farkındaysa bunu

duymuş olmalı, o halde neden aklı başında herhangi bir insanın yapacağı gibi geri adım atmıyor?

Bu kadar korkusuz mu?

Çünkü babamın tetiği çekip sözünü tutacağından hiç şüphem yok.

O daha bunu yapamadan yanına atlıyorum, "Baba, hayır."

Babamın yüzü bir heykelle yarışabilirdi; soğuk ve hareketsiz. Herhangi birimizin tehlikede olduğunu

hissettiğinde bu tür bir insana dönüşüyor.

Büyük Adrian Volkov bizzat devreye girip şiddet uygulamayı seçtiğinde.

"Bu adam kızımı tehdit etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor ve ben de onun yanıldığını kanıtlamak için

buradayım. Geri çekil Anuşka."

"HAYIR! Oğlu yaralandığı için acı çekiyor." Koluna dokunuyorum, canım pahasına onu tutuyorum. "Baba lütfen.

Sanki sana yalvarıyormuşum gibi kabul et."

Kimsenin ailesini tehdit etmesini hafife almadığı için onu yine de vuracağını düşünüyorum.

Bunu ciddiye alıyor, acımasızca ve acımasızca.

Ancak bir vuruştan sonra silahın olduğu elini yanına bırakıyor. Ancak silahını saklamak yerine, hem gözdağı

hem de tehdit olarak orada bırakıyor.

Her iki adam da sınırsız bir güç savaşında birbirlerine bakıyorlar, daha doğrusu öfkeli bakışlar atıyorlar.

“Kızım! bir daha bu şekilde konuşursan, sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolacaksın.”

"Baba!" Ona başımı salladım. "Hatalı olan benim, bunu yapan da benim."

Aiden'la "Bunu başlatan biri varsa o da benim" diyor. “Creighton'ın babasını karıma dokunmaya cesaret ettiği

için öldürdüm. O feryat edip yalvarırken onu domuz gibi katlettim. O pisliği bıçakladım ve deliklerinden kan

akmasını izledim, sonra bunu tekrar tekrar yaptım, vücudu cansız hale geldikten çok sonra bile. Ve bunu göz

açıp kapayınca kadar tekrar yapardım, bu kez yüzünü tanınmaz hale getirmek için daha fazla bıçak

saplardım. Onu içinde çürüdüğü mezardan çıkarır ve kafasını bir sopanın üzerinde sergilerdim ki dünya

karımın ve çocuklarımla yasakların dışında olduğunu anlasın. İşlerin bu noktaya gelmesini hiçbir zaman

istememedim ama ailemi koruduğum için hiçbir koşulda özür dilemeyeceğim.

Aiden sakın ve iddialı bir şekilde, Ben de yapmayacağım, dedi. “Kim olduğun ve ne tür şeytanlara taptığın

umurumda değil. Eğer oğlum uyanmazsa senin ve sevgili ailenin son üyesinin de sonunu getireceğim.”

Yaprak gibi titriyorum, sadece aralarındaki gerginlik ve kurnaz tehditler karşısında değil, aynı zamanda bu

durumun çok daha kötüleşebileceği gerçeği karşısında da.

Aiden güçlü evet ama babam daha şiddetli ve söylediği her kelimeye inanıyorum. Babam tehlikede

olduğumuzu hisse derse canavara dönüşme eğilimi gösterir. Kaçırma girişimi sırasında buna ilk elden tanık oldum.

Sert duruşuna ve sert bakışlarına bakılırsa kesinlikle saldırı altında olduğumu düşünüyor ve bu tehdit ortadan kalkana kadar durmayacak.

Ve bu tehdit Aiden'dır.

Zaten Creighton'a yeterince zarar verdim, babasının ölümünün de sebebi olamam.

Düşün Annika. Düşünmek.

Bu gerilimi bir şekilde dağıtmam lazım ama nasıl?

Gözlerimi kapatarak sallanıyorum ve kendimi öne düşmeye bırakıyorum. Daha yere düşmeden babam beni yakalıyor.

Alçak sesiyle "Annika" diye sesleniyor. "Annika?"

Kendimi ona karşı gevşek kalmaya zorluyorum. Gözlerimdeki küçük yarıktan, beni kaldırıp kollarına almadan

önce nihayet silahını kaldırdığını görüyorum.

Mesela ben bebekken onun yerini alıp annemin yanında uyumanın iyi bir fikir olduğunu düşünürdüm. İstisnasız

her zaman beni odama geri taşırdı. Sabah ilk iş olarak yine de gizlice yatak odalarına gittim ve kapıyı

kilitledikleri zaman mı? Onlar kapıyı açana kadar vuracaktım.

Bütün o zamanlar olduğu gibi, babamın kolları güvende hissediyor. Aşırı koruyucu evet ama yine de güvenli.

"Oğlum uyanacak ve uyandığında onu kızınızdan ve yıkıcı ailenizden uzak tutacağım. Size de aynısını yapmanızı öneririm."

“Annika derhal Birleşik Krallık topraklarından ayrılıyor ve ben de oğlunuzun hayatından silinmesini

sağlayacağım. Onu yasal olarak takip etmeye çalışmayın, çünkü bunun bir sonucu olmaz.”

"Creighton bunu yapmayı seçerse beni hiçbir şey durduramaz. Sen bile."

"Umarım bir daha karşılaşmayız Bay King."

"Bunun için dua etmenizi öneririm Bay Volkov."

Sonra babam beni hastaneden çıkarıyor, adımları sabit, sanki ağırlıksızmışım gibi sıkı tutuyor.

Beni arabanın arka koltuğuna koyduğunu ve yanıma kaydığını hissediyorum.

"Nereye patron?" Park yerinden geri geri çıkarken Kolya'nın sesi sürücü koltuğundan geliyor.

"Havaalanı," diyor babam sakince, sonra fısıldayarak, "Hastaneden çıktık. Uyanabilirsin Anoushka."

Yavaş yavaş gözlerimi açıp babama ürkek gözlerle bakarken alt dudağımı ısırıyorum. "Biliyordun?"

"İyisin ama o kadar da iyi değilsin. Üstelik ne zaman geceyi bizim yatak odamızda geçirmek istesen

uyuyormuş gibi yapardın."

"Bu sefer farklı."

"Ona zarar vermemi istemedin. Biliyorum."

"Ve onun sana zarar vermesini istemiyorum, baba."

"Yapamayacak." Saçlarımı karıştırırken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Kardeşini ve hatta beni tek

başına koruyabilecek kadar büyüdüğünü bilmiyordum."

"Ben de bir Volkov'um."

"Evet öylesin. Bu, bir dahaki sefere biri sizi tehdit ettiğinde onu fena halde döveceğiniz anlamına geliyor."

Başımı sallıyorum. "Creighton'ın baba ve rol model olarak gördüğü adamı incitecek olsaydım, kendimle

yaşayamazdım."

"Bu yine de seninle konuşma şeklini mazur göstermiyor."

"Dinle baba..."

"Hayır, sen beni dinle. O çocuktan hoşlandığını biliyorum ve onu vurmak zorunda kaldığın için acı çekiyorsun.

Ama anahtar kelime bu, Anoushka. Onu vurmak zorundaydın. Jeremy'nin hayatını tehdit ederek sana tetiği

çekmekten başka seçenek bırakmadı. Kardeşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyor, onu korumaktan

çekinmeyeceğini biliyor ama yine de onu bıçakladı. Seni zorlayan oydu, bu seçimi yaparken senin duygularını

ya da koşulları dikkate almayan oydu. Bu yüzden ailenizi seçtiğiniz veya vermek zorunda kaldığınız bir kararı

verdiğiniz için kendinizi hırpalamayın. Eğer seni sevseydi, intikam ve geçmişteki bir kan davası yerine seni

önemseseydi seni bu duruma sokmazdı."

Bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor, ardından daha fazlası geliyor.

Babamın sözlerinin ardındaki mantığı anlıyorum ama kafamdaki tek sahne kırmızı sahne.

Koyu Kırmızı.

Çok fazla kırmızı.

Kafamın arkasında oynayan tek sahne, makinelere bağlı, gözlerini açamayan solgun Creighton'un sahnesi.

Eski halinin bir hayaleti.

Artık çok uzak bir anı gibi görünüyor.

Birlikte geçirdiğimiz son gün birkaç gün önceydi ama sanki bir asır geçmiş gibi geliyor.

O tatlı balayı evresi ile bu kabus arasında o kadar çok şey oldu ki, artık bunlara yetişemiyorum.

"Hala acıyor baba." Kapşonlumdan bir avuç dolusu kapüşonluyu alıyorum. "Tam burası çok acıyor."

"Zamanla daha az acıyacak."

"Sen buna inanmıyorsun bile."

"Zorunlu. Onu unutman gerek Annika. Eğer intikam almaya kararlıysa, bu aynı zamanda kendini de yok etmek

anlamına gelse bile, sizi yok edene kadar durmayacaktır. Anlıyor musunuz?"

Dudaklarım büzüldü ama başımı salladım.

"Onu aramayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Karşılığında, bale okumana izin vereceğim, sana her

zaman özlediğin özgürlüğü vereceğim ve görücü usulü bir evliliğe itilmemen için tüm kardeşlikle

savaşacağım.

Kulaklarıma inanamıyorum.

Ailemden her zaman istediğim şey buydu; kendi kaderimi belirleme özgürlüğü.

Bu fiyata bu ürünleri alacağımı hiç düşünmezdim.

"Bana söz ver Anuşka."

"Söz veriyorum," diye mırıldandım.

İçten içe dua ediyorum.

Creighton'la aramdaki her şeyin sona ermesine izin vereceğime söz veriyorum ama sadece o uyanırsa.

Sadece onun iyi olduğundan eminsem.

Bundan sonra hayatım umurumda değil.

"İyi." Babam başını salladı. "Şimdi eve gidelim. Annen senin için endişeleniyor."

Sessizce başımı salladım. Özel jete binerken başka bir kelime konuşmuyoruz.

Gariplikten ya da başka bir şeyden değil. Babam doğası gereği konuşkan değildir ve muhtemelen bana

ihtiyacım olduğunu düşündüğü alanı veriyor.

O ve Kolya karşımda oturup iş tartışıyorlar.

Adaya son bakışımı attığımda yanağımdan bir yaş süzüldü.

Sadece birkaç aydır buradayım ama arkadaşlarım, heyecan verici deneyimlerim ve bana dünyayı veren bir

adamım vardı.

Her şeyi mahvetmeden hemen önce.

Belki de gitmem daha iyi olur.

Bu ada doğduğumdan beri ilk kez bana kendimi canlı hissettirmiş olabilir ama aynı zamanda kalbimi de

paramparça etti.

Kendimi uykuya dalmaya zorlarken arka planda babamın ve Kolya'nın sesleri süzülüyordu.

İner inmez eve gidip annemin göğsünde ağlamaya hazırım. Bunun için onu ve babamı biraz suçlasam bile beni

teselli etmesine izin vermeye hazırım.

Onu koruduğu için babamı suçlamıyorum ama belki de beni doğurdukları için, kalbimle ve ruhumla istediğim

tek kişiye sahip olmanın imkansız olduğu bu dünyada olmama izin verdikleri için onları suçluyorum.

Ve benim yüzümden hayatı için savaşıyor.

Arabaya bindiğimizde mesajlarımı kontrol ediyorum ve uçuş sırasında aldığım mesajı okuyunca hıçkırıklarına

boğuluyorum.

Remington: Creighton'un uyandığını bilmen gerektiğini düşündüm. Kafası karıştı ama doktorlar zamanla

iyileşeceğini söyledi :)

CREIGHTON

Komadan uyanalı iki hafta oldu.

İlk hafta hastanede geçti; testler, rehabilitasyon ve bir sürü gürültüyle geçti.

Hayatım boyunca büyüdüğüm arkadaşlarımın acınası bakışlarıyla, anlamsız, gereksiz sempatiyle doluydu.

Hareketler, kelimeler ve duygular karmakarışıktı. Annemin gözyaşları ve doğuştan gelen bunlara bir son verme

ihtiyacı dışında hiçbir şeyi zar zor hatırlıyorum.

Hem mutlu hem de üzgündü ve hâlâ neden üzgün olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Yaralandığım gerçeği miydi yoksa gözlerimdeki bakışı mı gördü?

Yüzeyin altına bakıp kamuflej olarak kullandığım cepheyi ortaya çıkardı mı?

Birkaç gün önce taburcu olduktan sonra bu soruyu sormadım. Ailem beni eve yanlarında getirdi ve ben itiraz

etmedim. En azından bu şekilde acıma dolu yüzlerden kurtulabilirim.

Her zaman bir şekilde nasıl vurulduğuma yol açan mayın dolu konuşmalarından uzak durabilirim.

Ya da daha çok beni vuran kişiye benziyordu.

O.

Düşmanım ve lanetim.

Yorgun ya da uykulu gibi davranarak bu konudan başarıyla kaçındım. Yaram iyileştiği için yakında

kaybedeceğim bir ayrıcalık; dikişlerin neredeyse tamamı cildimde eriyip üst göğsümün yakınında bir delik

bıraktı.

Doktorun babama "Birkaç santimetre sağa gitseydi kurşun kalbine isabet ederdi" dediğini duydum.

Ve ben burada bu santimetrelerin neden gerçekleşmediğini merak ederek kaldım.

Ölmek istedim.

Ölmem gerekirdi, peki nasıl oluyor da hâlâ nefes alıyorum?

Kirasız olarak bu soru uyandığımdan beri kafamda yaşıyor ve hala cevabını bulamıyorum.

Bu yüzden 'iyileşiyorum'. Gerçi kendimi içinde bulduğum dünya savaşı atmosferi için bunun doğru kelime olduğundan emin değilim.

Dışarıda yağmur yağarken alt kattaki oyun odasında oturuyorum, parmaklarımla şaşırtıcı derecede uysal bir

Tiger'ı okşuyorum. Brandon'ın itirazlarına rağmen onu adadan yanımda getirdim.

Her gün benimle FaceTimes yapıyor ve ben ona sadece kediyi gösteriyorum çünkü onun ilgilendiği şey bu.

Mevcut durumda Tiger'ın nasıl sessizce uykuda kalması akıllara durgunluk veriyor.

Annem ve babam tarafından dedelerim ziyarete geldi. Aynı zamanda.

Ve daha da kötüsü, babamın babası Büyükbaba Jonathan, annemin babası Büyükbaba Ethan'a karşı satranç

oynamanın harika bir fikir olduğunu düşündü.

Arkadaş olmaları gerekiyordu ya da bir nevi arkadaşlıklar ama şu anki atmosfer bu değil. Muhtemelen

Büyükbaba Agnus, Büyükbaba Ethan'ın kocası, Büyükbaba Jonathan'a dayanamadığı ve katlanamayacağı için.

Çocukluğumdan beri bilinen bir gerçek.

Karşılarına oturuyorum, annemin bana verdiği bitkisel içeceği yudumluyorum ve berbat kafamın içinde

kaybolmak yerine önümdeki sahneye dalmayı seçiyorum.

Büyükbaba Jonathan kalesini birkaç sıra ileri itiyor. Beyaz çizgili siyah saçları ve acımasız gri gözleriyle babam

ve Eli'nin daha yaşlı bir versiyonu. "Bana karşı asla kazanamadın, Ethan. Vazgeç."

"Senin cenazende." Büyükbaba Ethan onun hamlesini kalesiyle engelliyor ve sırtıyor. Onlarla aynı yaşta

olmasına rağmen üçünün en küçüğü gibi görünüyor.

Muhtemelen annesine devrettiği sarı saçlarından ve her zaman takındığı genel olarak hoş ifadeden

kaynaklanmaktadır.

Büyükbaba Agnus, üçü arasında en sessiz ve kesinlikle ulaşılmaz olanıdır. Genel olarak sert bir ifadesi var,

asla gülümsemez, şakalaşmaz veya bir uzvunun kopmasına hazır olmadığı sürece kimsenin kocasına

yaklaşmasına izin vermez.

O her zaman benim favorimdi. Muhtemelen birbirimizi sessizce anladığımız için.

Herkes bana yaltaklanırken o, dinlenebilmem için sistemli bir şekilde onları dışarı attı. Yine de Büyükbaba

Ethan, onun ve annemin beni görmesine izin vermesi için onu manipüle ediyordu.

"Bu bir çaylak hatasıydı." Büyükbaba Jonathan beyaz şövalyeyi yerken saf haylazlıkla sırtıyor.

Büyükbaba Ethan'ın sandalyesinin kol dayanağında oturan Büyükbaba Agnus eğilip kulağına bir şeyler

fısıldıyor.

Büyükbaba Jonathan, "Hile yapmak yok Agnus" diyor. "İkiye bir olmuyor."

"İki olduğunu kim söyledi?" Büyükbaba Ethan parmaklarını kocasının parmaklarına kenetliyor ve haylazca

gülümsüyor. "Biz biriz."

Büyükbaba Agnus'un dudakları nadir bir gülümsemeye seğiriyor ve Büyükbaba Jonathan'ın ifadesi aşağıya

doğru iniyor. "Ne kadar iğrenç bir manzara."

"Birisi kıskanıyor. Belki dışarıda karına katılmalısın."

Büyükbaba Agnus tarafsız bir ifadeyle, "Bunu silmek isteyebilirsin Jonathan," diyor. "Tüm zemine damlıyor."

"Ortalığı bulandıranın kıskançlığın olmadığından emin misin Agnus?"

"Bana ait?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, kısa süre önce senden bir sürü sarhoş mesaj almıştım."

"Metinler mi?" Büyükbaba Ethan aralarına bakıyor. "Ne tür metinler?"

"Ne zamandan beri mesajlarını kontrol ediyorsun?" Büyükbaba Agnus gergin bir sesle soruyor.

"Madem senden geliyorlar. İtiraf etmeliyim ki, böyle bir an için çok eğlendim, hatta bunları ezbere öğrendim."

"Cesaret etme..."

"Dediler ve ben de alıntı yapıyorum: 'Ethan'la bu üçlüyü paylaşabildiğin için canın cehenneme Jonathan. Seni

öldürmediğime şaşırdım.' Bir diğeri ise şöyle devam etti: 'Duygularımı çok iyi biliyordun ve yine de beni

kışkırttın. Cehennemde çürü. Ben de oraya gideceğimi biliyorum, ama seninkinin karşısında bir oda olmasını

sağlayacağım, böylece sonsuza dek yanışını izleyebilirim.' Ancak kişisel favorim 'Bahse girerim onu asla

benim yapmayacağımı düşünmüşsündür, seni kahrolası herif. Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm.'

Söylemeliyim ki sarhoş Agnus'tan hoşlanıyorum. Önümdekinden çok daha az sıkıcı."

Büyükbaba Agnus, "Seni öldüreceğim," dedi ve sonra kocasına baktı. "Ve gülümsemeyi bırak."

"Hadi ama, bu çok eğlenceli." Büyükbaba Ethan elini okşuyor. "Bunca yıldır bu tür bir kıskançlığa sahip

olduğunuzu bilseydim, bu konuda bir şeyler yapardım."

Büyükbaba Agnus ayakta dururken eğlenmiş gibi görünmüyor, Büyükbaba Jonathan'a son bir bakış atıyor ve

bana doğru başını salladıktan sonra oradan ayrılıyor.

Büyükbaba Ethan, Büyükbaba Jonathan'ın omzuna vuruyor. "Sana borçluyum Jonny." Daha sonra kocasının

peşinden gider.

Girişte duruyor, kolumu okşuyor ve gidiyor.

Büyükbaba ayağa kalkarken alçak sesle, "Bir grup küçük pislik," diye mırıldanıyor.

"Bunu yapmak zorunda mıydın?" Soruyorum.

"Agnus'tan başka nasıl bir tepki alacağım? Gerçi istemeden ona bir iyilik yapmış ve onları yakınlaştırmış

olabileceğime inanıyorum. Ethan'ın akışa nasıl devam edileceğini asla anlayamaması talihsiz bir durum."

Önümde duruyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Tekrar komaya girip bir daha uyanmamak dışında mı? Başımı sallıyorum.

"Eğer ailenden kaçmak istiyorsan evime gel." Büyükbabam sanki hâlâ çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırıyor.

"Bir an önce iyileş evlat. İçtenlikle söyledim."

Sonra da muhtemelen büyükannemi alıp gitmek için kapıdan çıkıyor. Yolun her adımında annemin yanındaydı,

bana yaltaklanıyor ve rahat olmamı sağlıyordu.

Bu, büyükbabasına daha az ilgi gösterdiği anlamına geliyor.

Nana'nın zamanını torunları dahil hiç kimseyle paylaşmaktan hiç hoşlanmazdı. Glyn hariç. Her zaman

büyükbabanın malikanesine tam erişim kartı vardı.

Görünüşe göre beni davet ettiğinden beri ben de öyleyim.

Annem bir tabak dolusu yiyeceklerle içeri girdiğinde ben dalgın dalgın Tiger'ın kafasını okşayarak yağmura bakıyorum.

Onu daha genç gösteren güzel beyaz bir elbise giyiyor. Ben iyileşirken koyu halkalar ve kanlı gözler sonunda

ortadan kayboldu ve o, hayatını benim kişisel şefim olmaya adadı.

Gerçekten berbat olduğu bir şey -yemek pişirmeyi kastediyorum- ama babam, Eli ve ben bu gerçeği ona

söylememeyi tercih ediyoruz.

Herkes vebalı gibi kaçınırken ben Annika'nın bütün o berbat yemeklerini bu şekilde yemeyi başardım.

Yaram bu anılar yüzünden kaşınıyor, karıncalanıyor ve yanıyor ve dikişleri yırtmamak için elimden geleni

yapıyorum.

Tiger sanki benim sıkıntımı hissetmiş gibi kucağımdan atlıyor ve bir sonraki uyku yeri olarak chesterfield

kanepesini seçiyor.

Annem tepsiyi önümdeki küçük masaya koyuyor ve kapıya bakıyor. "Ne oldu? Agnus neden kızgın görünüyordu

da babam aslında bundan memnun görünüyordu? Bunun Jonathan'ın kendini beğenmiş ifadesiyle bir ilgisi var

mı?"

"Kesinlikle. Ama sen bunu bilmek istemezsin."

"Muhtemelen haklısın." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Bir kesmeye ihtiyacın var. Ya da değil. Aslında yeni

görünüş hoşuma gitti. Ne düşünüyorsun?"

"Bir tercihim yok."

"Elbette öyle yapıyorsun."

"Yapmıyorum anne."

Tamam, diyor yavaşça. "Okula geri dönmek ister misin?"

Yüksek pencereleri tozlayan minik yağmur damlacıklarına bakıyorum. "İkisi de umurumda değil."

"Bana kızgın mısın, Creigh?"

Bakışlarım onun sefil görünüşlü ifadesine kaydı ve kaşlarımı çattım. "HAYIR. Neden olayım?"

"Çünkü gerçeği sakladık ve sen bunu öğrendiğinden beri iyi bir şey olmadı."

Landon'un boşboğazlığı sayesinde babam olup biten her şeyi öğrenmişti ama annem hâlâ bunun ters giden bir

soygun olduğuna inanıyordu. Ancak kimsenin ona tüm gerçeği söylemediğine dair bir önsezisi vardı, bu

yüzden Eli ona olayları anlattı.

Benim gibi o da onun sağlığını tehlikeye atmaktan nefret ediyor ama biz gerçeği ondan saklamaktan da

hoşlanmıyoruz.

Ne de olsa o bana mecbur olmadığı halde koşulsuz sevgi veren kadındı.

"Sana kızgın değilim anne. Daha derine indiğim, isteklerine saygı göstermediğim ve geçmişti ait olduğu yerde

tuttuğum için kendime kızıyorum. Eğer vazgeçmiş olsaydım, sen söyledikten sonra vazgeçmiş olsaydım, bu

arada bu kenarda durmazdım. Her şeyi kaybetmezdim."

"Ah, Creigh. Her şeyini kaybetmedin." Ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Bizim yanınızdayız. Ne olursa olsun,

dünya, doğa, bilim ne derse desin sen benim oğlumsun. Seni barınaktaki o odada tanıdığım ilk gün oğlum

oldun. Çok sıska ve küçüktün ama saklanmadın. Minik ayaklarınla o yataktan kalktın ve o güzel, meraklı

gözlerinle bize baktın. Çok fazla acıya, çok fazla işkenceye katlandılar ama aynı zamanda çok fazla umutları

vardı. Farklı bir hayat için umut edin, travmanızı atlatmayı umut edin ve gerçekten yeniden bir aile bulmayı

umut edin. Bize sanki zaten anne babanmışız gibi baktın ve ben ilk görüşte aşık oldum. Ve inan bana, hiç ilk

görüşte aşık olmadım, babana bile, kardeşine bile - hamileliğimin dokuz ayı boyunca yavaş yavaş ona aşık

olduğumdan beri, ama sen, sen farklısın, Bebek. Mecbur kalırsam tekrar tekrar aşık olacağım kişisin. Senin

için şeytanlarını öldürürdüm. Eğer yeniden doğarsam, bu seni yeniden oğlum olarak kabul etmem anlamına

geliyorsa kendimi feda ederim. Bu yüzden lütfen herhangi bir sorunuz olursa benimle, babanızla veya Eli'yle

konusun. Şeytanlarınızla tek başınıza savaşmayın. Bizi...bırakmayın.”

Düpedüz ağlıyor, annem. Gözyaşları çenesine yapışıyor ve o sefalet, bir zamanlar parlak mavi olan gözlerini

yeniden dolduruyor.

Yaptığım şey bu mu? Işığın yerine karanlığı mı koyacaksınız?

Dokunduğum her şeyi yok mu edeceğim?

Hastanede uyandığımdan ya da belki de vurulduğumu ve bunun ardındaki nedeni öğrendiğinden beri aklına

bunlar gelmiş olmalı.

Muhtemelen yeterli olmadığını düşünüyordur, bu yüzden ölmek istedim.

“Seni doğurmadığımı biliyorum ama seninle tanıştığım andan itibaren kendimi annen gibi hissettim. Bana ilk

kez anne demen hayatımın en mutlu anlarından biriydi ve seni her zaman, her zaman canımdan ve kanımdan

düşüneceğim.

“Seni hiçbir zaman daha az dikkate almadım. Beni doğuran o kadın asla benim annem olmadı, sen öylesin. Ve

spermi bağışlayan o pislik benim babam değil, babam.”

Yüz hatlarını yumuşak bir kaş çatma kaplıyor. "O halde neden onların intikamını almaya bu kadar kararlısın?"

"Onların intikamını almıyordum, kendimin intikamını alıyordum. Üç yaşındaki zayıf versiyonumun kapatılmasını

istedim. Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Ama sonunda hepsini mahvettim."

"Bebeğim." Annem başımı göğsüne yaslayıp saçlarımı okşuyor ve sessizce bana desteğini sunuyor.

Bunun bundan mı yoksa üzerime gelen olayların ağırlığından mı kaynaklandığına dair hiçbir fikrim yok ama

hepsini itiraf ediyorum.

"Beni öldürmesini istedim anne. Beni canlı hissettiren kişinin beni vurmasını istedim. Ben öldürdüm ve her şeye

son verirdim, o da beni asla unutmazdı. Yanımdan geçememesini istiyordum. Sonsuza dek onun hayatında bir

leke olmak istedim, bu yüzden ne zaman aynaya baksa benim gölgemi gördü. Benden sonra başkasıyla

birlikte olmasını engellemek için ona musallat olmak istedim. Bu ne kadar berbat bir şey?"

"Az önce çok yüksek duygular içindeydin." Sesi yumuşak, yatıştırıcı ve en ufak bir yargılama içermiyor.

Çünkü anneler böyledir.

"HAYIR." Geri çekilip göğsüme, yaranın olduğu yere hafifçe vuruyorum. "Keşke zamanda geriye gidip beni

düzgün bir şekilde öldürmesini sağlayabilseydim. Böylece onu tamamen kaybettiğimi bilsem kendimi bu kadar

boş hissetmezdim."

"Anlamsız." Babam kapı eşiğine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, muhtemelen tüm konuşmayı dinlemişti.

"Eğer kafanı bu işe koyarsan, birini tamamen kaybetmek diye bir şey yoktur. Seni incitmeye cesaret ettiği için o

kahrolası mafyanın hayatından çıkmasını istediğimi itiraf ediyorum ve bu arada onu senden uzak durması için

tehdit ettim. Ama eğer onu istiyorsan, devam et. Seni destekleyeceğim.

"Aiden." Annem elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Bunu nasıl söylersin? Amerika'ya giderse babası onu öldürecek."

"Benim söz hakkım varsa hayır." Babam kaşını kaldırıyor. "Sana şunu sorayım, Creigh. Onun peşinden gitmek ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Yapamam."

"Neden?"

"Bizim kaderimiz kötü."

"Saçmalık. Reddedilme korkusunun seni yenmesine izin veriyorsun. Korkak bir oğlum olduğumu bilmiyordum."

"Aiden!" Annem yine azarlıyor.

"Bu o değil..."

"O halde nedir?" sözümü kesti. "Ona karşı suç duyurusunda bulunmayı şiddetle reddettiğine göre, onu

unuttuğuna inanmamı mı bekliyorsun? O sırada zar zor konuşuyordun ama onun adını polise söylememem

için bana yalvarmıştın. Sana ne yapacağını söylemeyeceğim ama sana şunu söyleyeceğim evlat. Eğer

gitmesine izin verirsen, başka biri gelip onu alır."

Patlayan bir volkanın ölümcüllüğüyle sıcak ateş göğsümde yayılıyor. Bu düşünce uyanık ve uyku anlarımı

rahatsız ediyor. Annika'nın başka bir adamla birlikte olduğu görüntüler beni çılgına çevirdi ve korkuya kaptırdı.

Özellikle de Cecily ve Glyn'in ona bir mafya adamıyla evlenme ayarlamış olabileceğini söylediğini

duyduğumdan beri.

"Ben sadece... onun ailesini affedemiyorum. Yapmayacağım. Yapamam. Onları ne kadar sevdiğini de

biliyorum."

"Ve onun kardeşini seçtiği gibi onları da seçmesinden mi korkuyorsun?" Annem yumuşak bir sesle soruyor.

Başımı salladığımda yanağımı okşuyor. "Eğer yaptığı seçim buysa o seni hak etmiyor demektir bebeğim."

"Annen ne dedi?" Babam da aynı fikirde. "Eğer senin değerini anlamazsa ya da seni tekrar incitirse, onun

doğasını anlayacaksın ve bu şekilde yoluna devam edebileceksin. Temelli olarak."

Çılgın ve tamamen çarpık bir fikir oluşurken sözlerini kafamda düşündüm. Babamın yardım edeceğinden emin

olduğum bir konu.

Çünkü o beni önemsiyor.

Annem de öyle.

Teşekkür ederim, diye fısıldıyorum. "Ve benim için ne kadar önemli olduğundan şüphe etmene neden

olduysam özür dilerim. Oğlun olduğum için şanslıyım."

Annem iki elini göğsünde tutuyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Şimdi gittin ve beni duygulandırdın. Hemen

dönecek. Bisküvi getireceğim; hazır olmalılar."

Babasının yanından geçiyor, onu yanağından öpüyor ve daha fazla eseri almak için ortadan kayboluyor.

Babası onun yerini alıyor ve daha önce getirdiği tuhaf görünümlü şeylerden birini alıyor.

"Onları annem yaptı" diye uyarıyorum.

"Ve bazılarının yenilmesi gerekiyor, yoksa üzülecek." Bir çörek olması gereken şeyin ne olduğunu çıtırdatırken

bile irkilmemiş. "Senin yemeği bu kadar çok sevdiğini öğrenene kadar yemek yapmayı öğrenmeyi hiç istemedi.

Sizin tarafınızdan kabul edilmek için çok çabaladı." Bir çörek alıyorum ama babam başını sallıyor. "Sen

hastasın. Onları yiyeceğim.

"Havalı olmaya çalışmayın bile. O kadar hasta değilim ve bunlarla başa çıkabilirim. Sonuçta bunları benim için

yaptı." Fazla pişmiş şey karşısında irkildim. "Bana ilk görüşte aşık olduğu kısmı duydun mu? Senin ya da Eli'nin

başına gelmeyen bir şey mi var?"

Gözlerini kısıyor. "Hasta olduğun için izin alıyorsun."

"Bu benim siz ikinizden daha önemli olduğum anlamına geliyor."

"İtme. Ve Eli'ye kanallık yapmayı bırak yoksa seni tokatlarım. Hasta mı değil mi?"

"Bisküvi getirdim." Annem öldürülmüş Şirinlere benzeyen yarı yanmış bisküvilerle içeri daldı.

Babam ve ben inliyoruz ama son lokmayı da yiyoruz.

Peki bu fikir daha önceden mi geldi? Her geçen saniye daha da gerçeğe dönüşüyor.

33

ANNIKA

Zamanın aynı yerde takılıp kalarak nasıl akıp gidebildiği çok tuhaf.

Amerika'ya geri götürüldüğümünden beri aynen böyle hissediyorum.

Tam bir ay oldu.

Bir ay boyunca kendimi her gün yataktan kalkmaya ikna ettim. Kendimi zorluyorum, aynadaki yansımamla

konuşuyorum ve kendimin en karanlık yerlerinde debelenmemeye çalışıyorum.

Brighton Adası'nda neler bıraktığımı ve geri dönmeyi ne kadar çaresizce arzuladığımı düşünmemek için çok

çabalardım.

İmkansız olsa bile. Canım acısa bile.

Creighton ve ben asla örtüşmeyen noktalar olmalıyız. Benim iğrenç karakterim olmasaydı bunu yapmazdık.

Eğer ısrarım, gevezeliğim, herkes tarafından beğenilme çabam olmasaydı.

Zehirli merakım ve aptalca kararlılığım olmasaydı.

Her şey benim, benim ve benim yüzümden.

Bu yüzden durumu düzeltip yoluna devam eden kişi ben olmalıyım.

Başarılı olduğumu söyleyemem ama burada ailem Yan ve diğerleriyle birlikte olmak kesinlikle yardımcı oluyor.

Tekrar baleye başladım ve dini olarak pratik yapmaya gittim, ardından annemin denetlediği barınakta gönüllü oldum.

Böylece eve geldiğimde çok yorgun olacağım ve uyumaktan başka seçeneğim kalmayacak, değil mi?

Yanlış.

Gece vakti en kötüsüdür. İşte o zaman şeytanlarım ortaya çıkıyor ve ben keskin kenarlardan ve bastırılmış

duygulardan oluşan bir top haline geliyorum.

Gün boyu saklamayı başardığım özlem ve imkansız duygular, yarasalara dönüştüğünde göğsümdeki

mağarada patlıyor.

Şu anda olduğu gibi.

Genellikle bir hap alır ve kendimi uyumaya zorlardım. Bu aksam olmaz.

Bu gece acının içime sızmasına izin vermek istiyorum ki her kırbaç, her kırbaç ve her darbeyi hissedebileyim.

Yaptığım şeyden sonra bu adil olur.

Sırt üstü dönüp ısıltılı tavana bakıyorum ve gözyaşlarımı uzak tutmak için içimdeki her şeyi harcıyorum.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, yalnız uyumak hiçbir zaman kolaylaşmaz veya normal hissettirmez.

Creighton gelmeden önce nasıl uyuduğumu hatırlamıyorum ama şimdi?

Hayal edebildiğim tek şey, beni sımsıkı kucaklamasıyla sarmalayan ve beni dünyadan koruyan kaslı kolları.

Burnunu saçlarıma gömüp derin bir nefes alırdı ve güçlü elleri kalçamda, belimde, göğüslerimde, kıkımda,

boynumda olurdu.

Her yer.

Şimdi hiçbir yerdeler. Yalnızca soğuk bir ürperti bedenimi sarıyor, ruhumdan geriye kalanlara dokunup onu

dondurarak öldürüyor.

Buna odaklanıp kendimi çılgına çevirmek yerine telefonumu alıp Instagram'ı açtım. Evdeki ilk hafta boyunca

aslında tüm sosyal medya uygulamalarımı sildim.

Acı o kadar şiddetliydi ki hayatımın biyografisini yazma takıntım bile bu darbeyi hafifletemezdi.

Ama sonra onun hakkında en ufak bir güncellemeye karşı açgözlü oldum.

Remi bana söylediği gibi gizlice de olsa ileri geri mesaj attı. Bahaneler sunduğum tek kişi o. Kardeşimin

ölmesine izin veremeyeceğimi ve o tetiği çekmenin beni içten içe öldürdüğünü bilen tek kişi.

Başlangıçta kuzenini incittiğim için benden hala nefret ediyordu ama sanırım çok geçmeden bunu unuttu.

Gerçi artık Creighton hakkında pek konuşmuyoruz. Onun ve tüm çevresinin benden nefret ettiğini gayet iyi

bildiğim halde onun hakkında soru sormak tuhaf geliyor.

Onu vurduğum için peşime düşmesini bekliyordum. Beni polise ihbar etmek onun aileme karşı mükemmel bir

intikamı olurdu. Elbette babam kimsenin beni tutuklamasına izin vermezdi ama bu onun için geçerli bir seçenektir.

Remi, Creighton'ın polise kendisini soyan ve vuran kişinin kimliği belirsiz bir adam olduğunu söylediğinde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün.

O gece ağlamayı bırakamadım. Yarısı, neredeyse onu öldürdükten sonra beni koruduğu için. Yarısı artık benimle hiçbir şey yapmak istemediği gerçeği yüzünden.

Gerçekten bittiğimizi.

Bazen bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum. Çoğu zaman kendi yarattığım bir döngünün içinde sıkışıp kalıyorum ve bir çıkış yolu bulamıyorum.

Akışimde görünen ilk resim, Remi'nin boş suratlı Creighton'u omuzlarken çekilmiş hali.

Kuzen, en iyi arkadaş, yumurtlama, adını siz koyun. Bu arsız piç ömür boyu benimle birlikte kalacak.

Creighton'a yaklaşırken parmaklarım titriyor. İyi görünüyor; yüzü sonsuza dek güzel, sessizce gösterişli. Gözleri

biraz cansız olsa da hiç etkilenmemişti ve artık daha uzun olan saçlarının telleri alnını öpüyordu.

Bazen iyileştğine ve durumunun iyi olduğuna inanamıyorum. Hayatın solgunluğu silerek yüzüne geri döndüğüne inanamıyorum.

Bazen onun hastanede gördüğüm versiyonunu ya da içinde boğulduğu kırmızılığı anımsıyorum ve kendi nefesimde boğuluyorum.

Ama artık güvende.

Hepsi güvende.

Başından beri dilediğim tek şey buydu, öyleyse neden öylece bırakamıyorum?

Neden en ufak bir güncellemeye ya da onun en ufak bir görüntüsüne susadım?

Şimdiye kadar yola devam etmem gerekiyordu. Babamın dediği gibi zamanın bana unutturması gerekirdi, peki

neden tam tersi oluyor?

Ne kadar sorarsam sorayım sorularıma cevap yok. Aslında ben yaptıkça daha da karmaşılaşıyorlar.

Remi'nin profiline tıklayıp diğer gönderilere göz atıyorum.

Creighton, yaklaşık bir hafta önce olduğu gibi yakın zamanda okula geri döndü ve Remi her gün onunla bir

selfie paylaşıyor veya onu arka planda yakalıyor.

Bir grup fotoğrafına dokunup bu fotoğraf aracılığıyla Eli'nin profiline gidiyorum.

Beni takip etmeyi bıraktı ve takipçilikten çıkardı ama en azından beni engellemedi.

Gönderdiği son fotoğrafı gördüğümde içimi bir ürperti kaplıyor. Hem Eli hem de Creighton yarı çıplak

duruyorlar, göğüslerinin düzlemleri nemden parlıyor ve saçları ıslak.

Creighton'ın göğsünün kurşunun girdiği kısmını bir bandaj kaplıyor ve hıçkırıklarımda boğulmamak için

içimdeki her şeyi harcıyorum.

Sauna günü, iyileşmeye iyi geldiğini duyduğumdan beri sizin tarafınızdan destekleniyor. Tekrar hoş geldin

bebeğim #BrothersTime #SleepingBeautyChroniclesResumingSoon

Resmin ekran görüntüsünü alıyorum, Eli'yi kırıyorum ve telefonumda tuttuğum koleksiyona ekliyorum.

Daha sonra gözlerimden yaşlar akarak onlara bakarak uykuya dalıyorum.

Ertesi gün barınakta gönüllü olarak çalışmaya hazırım.

Evden çıkarken annem bana, "Her zaman gitmek zorunda değilsin, Anni," dedi.

"Umrumda değil." antamı kontrol edip telefonumun orada olduğundan emin oldum.

Beni omzumdan yakalayıp ona bakmam için beni zorluyor. "Bir Şeye ihtiyaın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet."

"Elbette. Daha sonra kızlar gecesi yapsak ve sonra ben de senin yanında uyusam nasıl olur?"

Annem eve geldiğimden sonraki ilk birkaç gece uyumam için bana sarıldı. Bunu bana söylemedi ama kendime

zarar verecek bir Őey yapacaęımdan korktuęunu dūřındım.

Yalan söylemeyeceğim, özellikle de Creighton'ı çevreleyen kırmızı Şeylerle ilgili kabuslar görmeye devam

ettikten sonra bu dūřncelere kapıldım. Ancak onun ne kadar iyi olduęuna dair daha fazla güncelleme aldıkça

bu üstünlük azaldı.

"Lütfen yapma, yoksa babam onun yerini almaya cesaret ettiğim için benden nefret edecek."

Işınılıyor ve saçlarımı geriye doğru okşuyor. "Bırak baban için endişeleneyim. Eğer sana eşlik etmemi istiyorsan

bana haber ver."

"Hayır, artık küçük bir kız değilim." Kendi sorunlarıma çözüm bulabilirim ve bulacağım.

Telefonum titriyor ve Remi'den gelen bir mesaj olduęunu dūřnerek hızla çıkardım. Ekranda beliren isim beni

duraklattı.

Cecily: Nasılsın Anni?

Göğsüm ağrıyor ve ani bir gözyaşı akışı gözlerimi bulandırıyor.

Her şey ters gittikten sonra sadece Creighton'u kaybetmekle kalmadım, aynı zamanda Ava, Cecily, Glyndon ve

Brandon'la kurduğumu düşündüğüm dostluklardan da vazgeçmek zorunda kaldım.

Benimle konuşmayı bıraktılar ve Creighton'ı benden çok daha uzun süredir tanıdıklarını düşünürsek haklı olarak da öyle yaptılar.

Onu kaybettiğimi düşündükten sonra Cecily'nin bana mesaj attığını görmek, gömülü duyguların yüzeye çıkmasını sağladı.

Annika: İyiyim. Peki ya sen?

Cecily: Aynı eskisi. Seni özledik.

O tanıdık acı gözlerimi yakarken kendi nefesimde boğuluyorum.

Annika: Ben de sizi özledim. Bu kadar.

Cecily: Buluşabilir miyiz?

Annika: Bunun mümkün olduğunu düşünmüyorum. Duyduğunuzdan emin değilim ama artık Brighton

Adası'nda değilim.

Cecily: Ah, biliyorum. New York'tayım.

Annika: Ne? Sen?

Cecily: Şu anda Central Park'ta tamamen turistik bir şekilde dolaşıyorum, haha.

Annika: Bana bir konum gönder. Hemen geliyorum.

Telefonumu cebime koyduğumda hem annemin hem de Yan'ın beklentiyle beni izlediğini fark ettim.

Annemin ifadesi yumuşadı. "İyi haberler?"

"Oh evet. Arkadaşım Ces'i hatırladın mı? Cecily mi? Ziyarete geldi."

Annem, "Onu davet et," diye önerdi. "Bize öğle yemeği hazırlayacağım, o da seninle kalabilir."

"Onu bu kadar korumalar ve güvenlikle dolu olan evimize getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.

Bütün bu atmosferi kaldıramayacaktı ve çok rahatsız olacaktı. Onunla buluşmaya gitsem daha iyi olur."

Yan, "Seninle geliyorum," diye duyurdu.

"Hayır Yan. Sadece arkadaşım ile buluşacağım ve sen onu korkutacaksın.

"Eğer yalnız gitmene izin verirsem patron taşaklarımı çubuğa geçirecek."

"Lütfen Yan." Kolunu tutup kirpiklerimi kırıpıtırıyorum. "Bir süreliğine normal hissetmek istiyorum. Ayrıca

babam bana daha fazla özgürlük veriyor."

Yan, "Konu o kahrolası İngiliz çocuklarına gelince değil" diyor ve hepsinin beni hayatlarından ıkarmalarından

duyduğu aşırı hoşnutsuzluğu ortaya koyuyor.

Arkadaşlarım olduğu için ne kadar mutlu olduğumu biliyor, bu yüzden onları bu kadar kolay kaybettiğim için

bana kızgın.

Ona Creighton'ın aileleri ve çocukluk arkadaşları olduğunu ve onu vurduğum için beni affetmeyeceklerini

anlatmaya çalıştım ama o, eğer gerçek arkadaşlar olsalardı en azından beni anlamaya çalışacaklarını söyledi.

"Her şey yoluna girecek." Gülüyorum. "Ayrıca babamın bilmesine gerek yok, değil mi anne?"

"Sağ." Annem onun diğer kolunu yakalıyor. "Bırak onu, Yan. Bunu hak ediyor."

"Siz ikiniz beni bir gün ldrteceksiniz," diye homurdanıyor ama ilk fırsatta onu aramamı hatırlattıktan sonra

refakatsiz gitmeme izin veriyor.

Ve telefonumu yakın tutmak için; çünkü beni takip edebilirler.

Gerçek şu ki, her zaman yanımda güvenlik bulunmuyor. Babam başlangıçta baş belasıydı ama çok geçmeden

bana söz verdiği özgürlüğü verdi ve artık bunun için savaşmak zorunda kalmadım.

Bazı nedenlerden dolayı bu tatsız bir zafer gibi geldi.

İstediğim kişiyle birlikte olamayacaksam özgürlüğün ne anlamı var?

Uzun bir yolculuktan sonra Cecily'yi parktaki banklardan birinde oturmuş bir psikoloji kitabı okurken ve gümüş

rengi saçlarına gösterilen ilgiye hiç aldırmış etmeden buluyorum.

Üzerinde "Bekle...beni görebiliyor musun?" yazan bir gömlek giyiyor.

Gölge üzerine düştüğü anda başını kitabından kaldırıp bana bakıyor.

"Merhaba." Kelimenin içinde boğulmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Merhaba," diyor yavaşça, dikkatlice.

Havaya garip bir sessizlik hakim oluyor, sonra onun yanına düşüyorum.

"Amerika'ya kendi başına geldiğine

inanamıyorum."

"Evet, ben de." Kitabını kapatıp sırt çantasına koyuyor ve yüzünü bana çeviriyor.

"Öyle mi...sen iyi misin?"

Avuçlarımı bankın üzerine koyuyorum ve gökyüzüne bakıyorum. İnsanlar, hareketler ve gürültü, arıların vızıltısı

gibi etrafımızda dönüyor ama çok geçmeden kayboluyorlar. Zaman benim dilediğimin aksine durmuyor,

sonsuz bir döngü içinde akmaya devam ediyor.

"Sanırım."

"İyi görünmüyorsun." Cecily'nin sesi yumuşadı.

"HAYIR?"

"Tam olarak değil. Biraz solgunsun ve kilo vermişsin."

"Bale için diyet yapıyorum."

"Bu kalıcı olarak buraya taşınacağın anlamına mı geliyor?"

"Aslında başka seçeneğim yok. Zaten en iyisi bu."

“Tanıdığım Annika, koşullar onun seçimini çaldı diye bu kadar kolay pes etmez. Onu geri almak için savaşırdı

ve eğer bu işe yaramazsa istediğini elde etmek için başka bir çözüm bulurdu.”

Uzun bir iç çekiş bırakıyorum. "İstediğim şey imkansız."

"Kim söylüyor?"

"İstediğim kişi." Bir gözyaşı hücumu göz kapaklarımı acıtıyor ama onları geri itiyorum. "Benim hakkımda

yeterli. Bana kendinden bahset."

"Olağan." Sanki dövülmüş biri gibi üzgün görünüyor. Daha önce benim ses tonumu yansıttığını düşünmüştüm

ama sesi gerçekten biraz kırılmış gibi geliyordu. "Dinle Anni."

"Ne?"

"Üzgünüm."

"Ne için?"

"Olanlardan sonra seni kestiğim için. Yapmamalıydım ve çok üzgünüm."

“Çocukluk arkadaşınız adına incindiniz. Sorun değil. Anladım."

"Sorun değil." Ellerimi ellerinin arasına alırken gözlerinde yaşlar birikiyor. "Biz senin tek arkadaşındık ama en

önemli anda seni hayal kırıklığına uğrattık. Bütün bu karışıklıkla tek başına uğraşmak zorunda kaldığın için çok

üzgünüm.

Gözyaşlarımda boğuluyorum ve parmaklarını parmaklarımin arasına sıkıştırıyorum. "Teşekkür ederim Ces.

Sözlerinin benim için ne kadar anlamlı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ne olursa olsun her zaman senin yanında olacağım."

"Bu sana bazen mesaj atabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Elbette. İstedğin zaman."

Gülümsedim ve elimi yanaklarıma dokundurmak için kaldırdım. "REU'da herkes nasıl?"

"Sanırım normale döndük. Glyn her zamanki gibi sürekli Kill tarafından kaçırılıyor. Bran çoğu zaman

gözümüzün önünden kayboluyor. Lan, Lan'dir, her zaman bir sorun planlar. Eli MIA'dır. Remi, Creigh'i şeytani

çabalarına katılması için rahatsız etmeye devam ediyor. Ve Ava perişan durumda çünkü artık onun moda

konuşmalarını dinleyen kimsesi yok. Geçen gece sarhoş oldu ve seni özlediğini söyledi."

"Ben de onu özlüyorum."

"Hastanede gösterdiği gösteriye rağmen mi?"

"Evet. Öyle demek istemediğini biliyorum. İncinmişti ve üzgündü ve buna her türlü hakkı vardı. Her zaman

Creighton'ın annesine yakın olmuştur ve inkar etme çabalarına rağmen Eli onun için bir şeyler ifade etmektedir.

Bu yüzden onun güçlü tepkisi mantıklı ve bunun için onu suçlamıyorum. Ona üzgün olduğumu söyle."

"Özür dilemen gereken başka birinin olduğunu düşünmüyor musun? Gerçekten vurulan kişi gibi mi?"

Ondan bahsetmek bile kalbimi çarptırıyor ve kendimi toparlamam birkaç dakikamı alıyor. "Peki bunun ne

fadası olacak?"

"Denemeden asla bilemezsin."

"Her şey bitti Ces."

"Ama—"

"Bunun için ailemi çamura sürüklemeyeceğim. Bütün bu çile başladığından ve uykusuzluğu yeniden

başladığından beri annem çok endişeleniyor. Akıl sağlığı sorunlarının yeniden başlamasının nedeni ben

olmayacağım. Kendimi asla affetmeyecektim."

"Yani kendini feda mı edeceksin?"

"Başından beri yapmam gerekeni yapacağım. Mafyayla evlen, ailemi mutlu et, hepsi bu."

Peki ya sen?

"Beni seçtiğimde iyi bir şey olmadı."

"Anni..."

"Orada zar zor dayanabiliyorum. Elimden geleni yapıyorum, tamam mı? Ne kadar durmayı ve kafamın bana

galip gelmesine izin vermeyi istesem de devam etmeye kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Gerçekten çok

çabalıyorum o yüzden lütfen beni zorlama Ces."

"Tamam aşkım." Omzumu okşuyor.

"Tamam aşkım?"

"Evet tamam. Şu anda senin yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu biliyormuş gibi davranmayacağım.

"Teşekkürler." Uzun bir nefes verdim ama bunun içimdeki düğümlere hiçbir faydası olmadı. "Yiyecek bir şeyler

alalım mı?"

Cecily, sokak yemeği deneyimini denemeyi kabul eder ve tercih eder. Sosisli sandviçimiz ve bir sürü sağlıklı

sodamız var, sonra onu havaalanına götürüyorum.

Onu kalması için davet etme girişimlerine rağmen, o ayrılmaya kararlı ve bunun zaten hazırlıksız bir ziyaret

olduğunu söylüyor.

Özel bir jetle geldi, ben de ona uçağa kadar eşlik ettim.

"Bu uçaklardan birine binecek arabaları yok mu?" Merdivenlere doğru yürürken sordum. "Seni arabayla

götürmeyi umursamıyorum."

"Ah, sormak aklıma gelmedi. İlk defa tek başına uçuyordun, hatırladın mı? Zorla gülümsüyor ve ben itmeyi

bırakıyorum.

Muhtemelen utanıyor ya da uçmaktan korkuyor olabilir.

"Sanırım bu benim." Merdivenlerin dibinde duruyorum.

"Hayır, yanıma gel. Ayrılincaya kadar hâlâ zamanım var." Sırıttıyor. "Bir içki içebiliriz."

"Rus kökenimi kanıtlama çabalarım rağmen babam bundan hoşlanmayacak."

"Ah, hadi ama." Beni dirseğimden yakalıyor. "Eminim ki bir içki hakkında hiçbir şey öğrenmeyecektir."

"Babamı tanımadığın için böyle söylüyorsun." Yine de beni merdivenlerden yukarı çıkarmasına izin verdim.

"Aklına koyarsa Atlantik Okyanusu'nda bir sinek bulabilir. Bilirsiniz, Jer bu özelliği miras aldı ve bazen havalı

Volkov kulübünün dışında kaldığımı hissediyorum."

Cecily kasılıyor ve merdivenlerin ortasında duruyorum. "Naber?"

"Eh, hiçbir şey."

"Babamdan ve erkek kardeşimden bahsedince kaskatı kesildin. Babamla hiç tanışmadığını ve kardeşim

etraftayken yaptığın stratejik ortadan kaybolmaları göz önüne alırsak, bunun Jer'le ilgili olduğunu

düşünüyorum?"

"Hayır." Garip bir şekilde gülüyor.

"Bu pek inandırıcı gelmedi."

"Kardeşinin korkutucu olduğunu biliyorsun."

"Dövüş kulübünde beni savunduğunda seni korkutmamıştım."

"Belki de korkmam gerekirdi," diye mırıldandı alçak sesle.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Hiçbir şey." Beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve lüks kadife koltuklarda karşılıklı oturuyoruz.

Bir uçuş görevlisi bize iki kadeh şampanya getiriyor ve içmeden önce kadeh kaldırıyoruz.

Ya da içerim.

Cecily sürekli aşağılayıcı bir ifadeyle beni izliyor.

"Bu garip bir şekilde tanıdık geliyor, sanki uçağa giden benmişim gibi."

Sırıttıyorum, sonra duruyorum. "Bana mı

öyle geliyor yoksa bir kadeh şampanyadan sonra sarhoş gibi mi görünüyorum?"

Cecily ayağa kalkıyor. "Hemen döneceğim."

Bakışlarımla onu takip etmeye çalışıyorum ama bedenim bile sarhoş gibi geliyor.

Babam beni öldürecek.

Annemi ve Yan'ı beni içeri sokmaya ikna etmezsem.

Ayağa kalkıyorum ve uçak kendi ekseninden çıkıyor.

Bok.

Geriye doğru savrulduğum ve duvara çarptım.

Hayır. Duvar değil. Kaslar.

Çok tanıdık bir koku burun deliklerimi dolduruyor, nefesimi kesiyor ve beni debelenip nefes nefese bırakıyor. Bu

dokunuşun farkına vararak vücudum ısınıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Aynı dokunuşla sayısız kez uykuya daldım.

Sanırım rüya görüyorum. Tekrar.

Kendimi bu sağlam kollara sarılmış hayal ettiğim o dolambaçlı geceler gibi. Her şeyin dünyam mahvolmadan

önceki haline döndüğü yer.

Ama derin, zengin sesi, "Bittiğini mi sandın, küçük mor?" diye fısıldadığında kulağa kesinlikle gerçekçi geliyor.

Evet söylemek istiyorum ama dilim çok ağır. Çok büyük. Fazla doğal değil.

Görüşüm kararırken sözlerim boğazımda ölüyor.

34

ANNIKA

Dünya bulanık bir odağa gelirken gözlerimi kırıştırtıp duruyorum.

Kendimi odamda bulmayı umuyorum ama beni karşılayan duvarlar bambaşka.

Zarif, modern duvar kağıdı, sofistike bir kanepeler, komidin, abartılı bir lamba.

Ne...

Yatakta doğrulup çarşafı boynuma kadar çekerken, hışırtılı kıyafetlerin sesiyle irkilirken gözlerimden bütün

uyku uçup gidiyor.

Neredeyim?

Hatırladığım son şey Cecily'yle bir kadeh şampanya içmek ve sonra... Düşmek

...

Creighton'ın kollarına düşmek.

Hayır. Hayır.

Bu acımasız bir rüyaydı.

Yavaşça, çok yavaş bir şekilde çarşafı bıraktım ve ayaklarımı peluş halının üzerinde salladım.

Hala elbisemdeyim, yani bu iyiye işaret olmalı.

Bakışlarım bir ipucu bulmak için otel odasını andıran odada dolaştı ama yine de boş buldum. Buranın ne

olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama para kokuyor ve uğursuz bir his veriyor.

Çantamı ve telefonumu arıyorum ama hiçbir yerde görünmüyorlar. Akıllı saatim bile gitti.

Tamam, panik yapmayın.

Yapma. Panik.

Kapıyı açıyorum ve modern tablolarla dolu aynı derecede şık bir salona adım atıyorum. Bir süre yürüdükten

sonra alt kattaki rahat oturma odasına bakan verandaya ulaşıyorum.

Cam merdivenlerden inerken parmaklarım korkuluklara tutunuyor ve onu dayanak olarak kullanıyor.

Girişe doğru yürürken iki kez düşünmüyorum. Çift kapının kilitli olmaması beni şaşırttı. Onları açtığımda sert bir sandığa çarpıyorum.

Bir an için bunun daha önceki rüyamın devamı olduğunu düşündüm.

Bir an durup sanki transa yakalanmış gibi bakıyorum.

Muhteşem, kesinlikle unutulmaz okyanus gözleri, tam bir yıkım vaadiyle beni karanlık derinliklerinde yutuyor.

Creighton'u en son şahsen gördüğümünden bu yana uzun zaman geçti ve şu anda onun huzurunda olmak,

öldürmek için tasarlanmış bir yükseklikten aşağı itilmekten başka bir şey değil.

Sisin içine itiliyor ve bir çıkış yolu bulma umudu yok.

Nefes alıyor ama hava almıyor.

Bir ay içinde her şeyin değişebilmesi çok çılgınca. Creighton'ı baskıcı, biraz korkutucu, biraz da pislik

bulduğum zamanlar oldu, ama ilk kez bu onun... göz korkuttuğunu hissediyor.

Onun yıkıcı enerjisi tarafından ezilmekten kaçınmak için, gördüğünüzde kasıtlı olarak yolunuzu

değiştireceğiniz tip gibi.

Her zamanki kot pantolonunu ve kapüşonlusunu giyiyor. Artık daha uzun olan saçları bir tarafa düşüyor ve

alnını öpüyor.

Creighton'ın ne kadar uzun olduğunu ve onunla karşılaştırıldığında kendimi ne kadar küçük hissettiğimi

neredeyse unutuyordum. Geniş omuzları güneşi nasıl kapatıyor ve gördüğüm her şeye dönüşüyor. Ancak

geçmişten farklı olarak şu anda boy ve fiziki fark tamamen tehditkar geliyor.

Auradadır. Damarlarımdaki kanı kurutacak kadar soğukkanlılıkla bana bakıyor ve büzüşüp ölürken beni izliyor.

İki kez göz kırptıyorum ama kaybolmuyor. Aksine, daha fazla varlık kazanır.

Gerçek bir varlık.

Kalbim göğüs kafesimde çılgınca atıyor ve bunu tenimden ve kıyafetlerimden hissettiğine yemin edebilirim.

O zaman aklıma geliyor.

Şu anda göğüslerim onun göğsüne doğru eziliyor ve boşluğum onun kolonyasıyla doluyor.

Bu bir rüya değil.

İçime çektiğim nefeslerden ve onun kendine özgü temiz kokusuna karışan havadan daha gerçek.

Geri çekilip pek de ustaca olmayan bir şekilde aramızda biraz mesafe bırakıyorum.

Creighton'ın kaşları göğüslerimden belime ve elbisemin dizlerimin üzerinde bittiği yere kadar iniyor.

O, kaynar dikkatini yeniden yüzüme kaydırmadan önce, onun acımasız yoğunluğu altında alev almamam bir

mucize.

"Sensin," diye mırıldandım.

"Başka birini mi bekliyordun?"

Onun son derece sakın, son derece zengin sesinin saldırısına hazır değilim. Bu ses bana hoş olmayan şeyler

yapıyor; beni sırf onu tekrar duyabilmek için güneşin altında her şeyi yapmaya kalkışacak kadar takıntılı hale

getirmek gibi.

Birkaç kelimedenden fazlasını konuşması için onu rahatsız ettiğim bazı eski videoları izlemek ve yeniden izlemek

de dahil.

Ama bu ne burası için ne de şimdi için geçerli.

Bir adım daha geri çekiliyorum. "Neredeyim? Beni nereye götürdün?"

Soğuk ve duygusuz ifadesi uğursuz bir boyut kazanıyor. "Kimsenin seni bulamayacağı bir yere."

"N-ne?"

"Kimsenin ulaşamayacağı uzak bir adadayız. Baban ve onun seri katil çetesi bile."

Dudaklarım titriyor ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum. "Cecly nerede? Ona ne yaptın?"

"Muhtemelen derslerine yetişmek için geri dönmüştür."

"Sen... beni kandırmasını mı sağladın?"

"Hiçbir kuvvet uygulanmadı. Benim sadece seninle konuşmak istediğimi düşünmesine rağmen kendi başına

yardım etmeyi kabul etti. Ona bu plan hakkında hiçbir şey söylemedim.

Cansız gözlerine baktıkça uzuvlarım daha çok titriyor. Sanki bir yabancıya, çekirdeği, kalbi, ahlaki olmayan bir

insana bakıyormuşum gibi.

İntikam için tasarlanmış bir varlık.

Creighton'un tek istediği buydu ve ailemin trajik çocukluğuna dahil olduğunu öğrendiğinden beri aktif olarak

takip ettiği tek şey de buydu.

Ben onun anne ve babasından intikam almak için kullanacağı bir araçtım ve her zaman da öyle olacağım.

Ve bunu uzun zaman önce anlamış olmama rağmen, ilk defa gözlerimi acıtacak kadar güçlü bir şekilde

yüzüme tokat atıyor.

Sakin bir ses tonuyla konuşmak içimdeki her şeyi gerektirir. "Eve gitmek istiyorum."

"Sahip olacağın tek ev burası. Alışmak."

"Creighton... buna adam kaırma denir."

"Ve beni vurmaa cinayete teıebbüs deniyor ama benim buna bir etiket koyduğumu görmüyorsun."

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi irkiliyorum.

Ve bu sadece onun sözlerinden kaynaklanmıyor. Duygusuz bir şekilde konuşması, tenini kaplayan soğukluk ve

ondan yayılan zalimlik.

Karşımda duran adamı tanımıyorum. O, kalbi ve ruhu olmayan bir parçacıklar karışımı.

Ve ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Bir kaçış arayışı içinde bakışlarımın yanlara kaymasına izin verdim.

Kapı onun arkasında ve her ne kadar bu bariz seçeneği kullanmak istesem de fizik bölümünde Creighton'a

karşı kazanmamın hiçbir yolu yok. Sadece benden büyük olmakla kalmıyor, aynı zamanda insanları spor

uğruna tam anlamıyla dövüyor.

Bundan sonra olacaklara hazır değilim.

Kaçma planlarıma o kadar kapılmışım ki bana doğru ilerlemeye başladığında tamamen ıskaladım.

Yukarıya baktığımda artık çok geç olduğunu görüyorum.

Vücudu benimkini sıkıştırıyor ve eli boğazıma dolanıyor. Tüm dikkatimin ona odaklanmasını sağlayacak kadar

sıktı.

Tutuşu beni olduğu yerde donduracak kadar sağlam, yalnızca onu içime çekmeme ve geri dönölmez bir

şekilde içine düşmeme yetecek kadar hava sağlıyor.

"O güzel beynini kaçma düşünceleriyle meşgul etmene gerek yok çünkü bu olmayacak. Artık benimsin, küçük

mor, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

Tırnaklarım bileğine batıyor. "Creighton, şunu durdur lütfen..."

"Henüz o aşamaya gelmemişken yalvarma." Parmakları en ufak bir sıcaklık olmadan boğazımı okşuyordu.

"Bana gerçekten itaatkar olmana ihtiyacım olacak, bunu yapabilir misin?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Soruma cevap ver."

"Ben senin oyuncağın değilim."

"Sen bundan daha fazlasısın. Sen benim intikamımın hedefisin, Annika. Beni vurdun ve misilleme yapılması gerekiyor."

Onu görmüyorum ama parçalara ayrılan kalbimin sesini duyabiliyorum. Tetiği çektiğim anda öldüğünü

sandığım kalp belli ki tamamen gitmemiş. Sürekli kaşınıyor, çekiştiriyor ve göğsümden dışarı fırlamaya

çalışıyor.

Yani haklıydım.

Birlikte geçireceğimiz zamanın en azından Creighton için bir anlam ifade edeceğine dair küçük bir umudum

vardı ama yanılmışım.

İntikam onu kör etmiştir ve bundan ötesini asla göremeyecektir.

Bu acı gerçeğin farkına varınca beni parçalayan acıya rağmen, onun benim için neler hazırladığını öğrenmek

için burada kalmayacağım.

Sakin sesim havada uçuşurken, bir zamanlar dayanak olarak kullandığım duygusuz gözlerine bakıyorum.

"Nikolai'yi kaçırdın ve kardeşimi gelip onu almaya zorladın, sonra da ona en yakın arkadaşının kendi boğazının

kesilmesini izlettin. Ben sana silah doğrulturken beni tek kardeşimi bıçaklamayı izlemeye zorladın. Duygularım

yüksekken. Sana durman için yalvardım, yalvardım Creighton ama sen bana o tetiğı çektiydin.”

Sert nefesleri boşluğı doldururken, benimkini kapıyor, onları boğuyor ve beni sarhoş havayı solumaya

zorlarken gerginlik vücudundan dalgalar halinde yuvarlanıyor.

"Sana hiçbir şey yaptırmadım. Tetiğı çeken sensin. Aileni seçen sensin. Zamanda geriye gitsek yine aileni

seçerdin değil mi?"

Kendimi vurmayı seçerdim.

Ama bunu söylemiyorum. Çünkü bu saçma oyunu bitirmem ve onun beni bırakmasını sağlamam lazım.

Bu durum artık onunla ya da benimle ilgili değil. Bu ikimizin çok ötesine geçiyor ve önemseydiğimiz çok fazla

insan işin içinde.

Tıpkı onun ve benim babam gibi, ikimizden biri yaralanırsa kesinlikle çatışrlar.

"Haklısın. Zaten o kurşunu sıktım ve onunla bizi öldürdüm. Zamanda geriye gidemeyiz ama kendimizi

birbirimizin hayatından uzaklaştırabiliriz.”

Beni boğarak öldüreceğini sanıncaya kadar boğazımı sıktı. "Bu olmayacak."

O zaman, kararlılığını, bu konuda zaten vermiş olduğu kararı görüyorum.

Beni tutuyor.

Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Daha önce bana hem gerçek hem de mecazi

olarak onun olduğumu söylerken bunu kastetmişti.

Hayır.

Hayır, bu böyle gitmesi gerekmiyor.

Zaten eylemlerimin sonuçlarından acı çekiyorum ve yoluma devam etme girişimlerimde deliriyorum. Kendini

yok ederek her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Çünkü şu anda olan budur. Bunun intikam olduğunu düşünebilir ama bu süreçte kendini paramparça ediyor.

Dizimi kaldırıp onun toplarına vururken bunu düşünmüyorum.

İhtiyacım olan tek şey şaşkın bir sessizlik anı. Boğazımdaki tutuşu gevşeyince onu ittim, etrafından dolandım

ve dışarı koştum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama ana yolu, bir arabayı ya da birini bulursam oradan ayrılabilirdim.

Önce dalgaların sesi bana ulaşıyor, sonra koşarken bir kıyı, kayalık bir yol ve bir araba yolu fark ediyorum ama

hiçbir araba belirtisi yok.

Ev sahile yakın.

Elbette etrafta başka evler de var.

Ayak tabanlarımı çizen çakıl taşlarına aldırış etmeden koşmayı bırakmıyorum.

Eğer ayrılmazsam ailem de bu duruma sürüklenecek ve ben yapamam... Tekrar seçim yapmak zorunda

kalamam.

Bu sefer beni öldürecek.

Sert sesi bana ulaşmadan önce, arkamdan emin ve sakın, sert ayak sesleri geliyor. "Bu faydasız."

"Eve gidiyorum!" Ona bakmadan çığlık atıyorum. Eğer bunu yaparsam işler daha da kötüye gidebilir.

Adımları yaklaşıyor ve kapalı sesi kulağımın yakınında duyulunca çığlık atıyorum. "O halde kaçsan iyi olur. Seni

yakalarsam her şey biter."

Sarsıldım ama durmuyorum.

Arkama bakmam.

Ve kesinlikle düşünmüyorum.

Sahile doğru hızlanıyorum. Brighton Adası'nın plajının rüzgarlı ve soğuk günlerde bile asla boş kalmaması gibi

birileri mutlaka orada olacaktır.

Ayak parmaklarım beyaz kuma gömüldüğünde kalp atışlarım hızlanıyor.

Tropikal sular ve bitkiler dışında görünürde kimse yok.

Creighton bana yaklaşırken sırtım suya dönük bir şekilde arkama döndüm. Bir tanrıdan daha büyük ve şeytan

kadar tehlikeli görünüyor.

Yeniden yabancı, hatta düşman olmamız gerekiyordu ama hiçbir kurşun aramızdaki anıları yok edemezdi.

Aksine, bu onları bitkin, sinirli ve gerilim dolu yapıyordu.

"Yapma." İki elimi kaldırıyorum. "Yoksa yemin ederim çığlık atarım."

"Yap." Bana doğru yürürken sesi alçalıyor. "Bağırmak."

"Şaka yapmıyorum."

"Ne de ben."

Onun ileriye attığı her adımda ben bir geri adım atıyorum.

"Yardım!" Boğazım çatlayana kadar ciğerlerimin sonuna kadar bağıriyorum. "Biri bana yardım etsin!"

Creighton çağrılarımından hiç etkilenmedi ve tamamen tarafsız kaldı. Ben bağırdıkça o daha da yaklaşıyor,

yüzündeki soğukluk dondurucu buzla eşleşiyor.

"Kimse sizi duyamaz" diyor kedi fare kovalamacasını sürdürerek. "Burası özel bir ada."

"Ne?"

"Özel ada. Hiçliğin ortasında. Seni benden kimse kurtaramayacak."

Bacağıma soğuk bir şey çarptığında sıçradım. Su. Artık kıyıdaayım, arkamda bir adanın denizi ve önümde bu duygusuz adam.

Ve hangi seçeneğı tercih edeceğimi tam olarak biliyorum. Suyun olduğı yöne doğru koşuyorum.

"Yapma," diye bağılıyor sesi arkamdan.

Ama dişlerimin takırdamasına ve tuzlu suyun acısına rağmen konuşmaya devam ederken dinlemiyorum.

"Annika, dur." Sesindeki otoriterlik bir zamanlar beni dizlerimin üzerine çöktirtirdi.

Şimdi başka şeyler tehlikede, o yüzden bunu görmezden geliyorum.

Su belime ulaşıyor ama ben ilerlemeye devam ediyorum.

"Annika! Bu tarafta derin bir şey var..."

Bir adım daha atıp kum bulamayınca sözleri yarıda kesildi. Ani bir çığlıkla suya düşüyorum.

Saniyeler içinde tamamen suya daldım. Yukarı doğru yüzmeye çalışıyorum ama sanki görünmez bir el beni

hiçliğin derinliklerine çekiyormuş gibi.

Ağızımdan baloncuklar çıkıyor ve yüzeyin altında panik patlıyor. Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmadım ve

havuzda her zaman bir şamandıraya tutundum ki, okyanusu seçtiğimde bunu düşünmeliydim

.

Bacaklarımı suyun altında tekmeliyorum ve ellerimi yukarı kaldırıyorum ama ne kadar çok itersem o kadar

aşağıya batıyorum.

Yukarıdan gelen ışık koyu maviye dönüşüyor ve görüşüm kararıyor.

Eğer bunun son olacağını bilseydim, farklı bir şey yapardım.

Ben...

Bir el beni dirseğimden yakalayıp yüzeye çekiyor. Öksürüyorum ve tükürüyorum, havayı ciğerlerime yeterince

hızlı alamıyorum.

Bulanık görüşüm saçlarım tarafından yarı kamufle ediliyor ama beni belimden tutan adama odaklanmayı

başarabiliyorum. Tek eliyle ve cesur vuruşlarıyla bizi kıyıya doğru yüzdürüyor.

Elbiseleri ıslanmış, saçları alnına yapışmış ve çenesindeki bir kas kasılıyor.

Ölümcül derecede muhteşem görünmesi haksızlık. Hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan vahşi erkekliği

damlatıyor.

Benimle bağlarını kesmesi için elimden geleni yaptığım halde buna izin verilmemeli.

Dizlerimize kadar gelen sığ suya girdiğimizde kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Beni bırakmamakla kalmıyor,

aynı zamanda suyun ortasında durup beni önüne çarpıyor.

Öfkeli gözlerine bakarken nefesim ciğerlerimden dışarı çıkıyor. "Creighton..."

"Kapa çenenin, Annika. Tamamen çıldırmaya çok yakınım. Beni sına." "

"Şimdi senin sorunun ne?"

"Benimle ilgili sorun ne? Bilmiyorum. Sen söyle. Madem derin sulara atlamanın harika bir fikir olduğunu

düşünüyordun."

Tenimi bir ürperti haritası kaplıyor ve bunun havayla hiçbir ilgisi yok; daha çok sesindeki kirpikle, içindeki

endişeyle, muhtemelen göstermek istemediği ilgiyle ilgili.

Sesim yumuşadı. "Bu kadar derin olduğunu bilmiyordum."

"Sana durmanı söyledim mi, söylemedim mi?"

"Şey..."

"Lanet soruya cevap ver."

"Yaptın," diye fısıldadım alışkanlıkla, sonra da dik dik baktım. "Ama sen beni engelliyordun. Gidecek hiçbir yerim yoktu."

"Ve asla yapamayacaksın." Dudakları benimkilere çarptı ve bir anlığına hayrete düştüm.

Bir an için yeniden o zalim rüyanın pençesine düştüğümü ve Creighton'ın dolgun dudaklarının benimkilerde

olduğunu hayal ettiğimi düşünüyorum.

Dilini içeriye soktuğunda bu düşünce çok geçmeden dağılır. Bir eli ıslak saçlarıma yumruk atıyor, diğeri ise

beni belimden kendine doğru itiyor.

Creighton beni sadece öpmüyor, aynı zamanda beni mahvediyor ve yutuyor. Bu, dişlerin, dudakların ve dillerin

çatışmasıdır. Bu bana her zaman ona ait olduğumu hatırlatmayı amaçlayan hayvani bir iddia.

Her iki avucumu da göğsüne koyuyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, tüm gücümle bu çılgınlığa bir son

vermeye çalışıyorum.

Ama o daha derine iniyor, beni daha sert öpüyor, bir daha asla mümkün olmayacağını düşündüğüm şekillerde

benimle ziyafet çekiyor.

Ve onunla savaşamam.

Fiziksel, duygusal veya zihinsel olarak.

Yine de derin nefesler alarak geri çekilmeyi başardım. "Yapma... Creighton..."

"Neyi yapma?" Saçlarımla daha sıkı kavıyor ve diğeri eliyle şeffaf elbisenin içinden göğüslerimi kavıyor ve acı

verici derecede sert göğüs uçlarımla sıkıyor. "Sana dokunmak? Benimmişsin gibi sana sahip olmak mı?

Bana dokunduğu yerden başlıyor, bacaklarımla arasında bitiyor.

Çok uzun zaman oldu. Ve kendime ne kadar dokunursam dokunayım, yüzünü ve acımasız dokunuşunu kaç

kez hayal etsem de hiçbir şey bana yalnızca onun tetikleyebileceği sınırsız coşkuyu getiremez.

"Ne yapıyorsan bırak." Parmaklarımı kapşonlusunun içine soktum. "Eve gitmeme izin ver."

"Yani annenle babanın mükemmel küçük bebeği olabilirsin ve senin için seçtikleri kişiyle evlenebilirsin?"

"Yaparsam ne olur? Bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmez?" Sesi gözleriyle uyumlu olarak kararıyor. Yıldızsız bir gecenin saf taklidi gibi artık

sönükleştiler.

Meme ucumu o kadar sert bir şekilde döndürüyor ki nefesim kesiliyor ama orada durmuyor. Elbisemin

fermuarını çekiştirip üzerimden çekiyor ve ardından sütyen de onu takip ediyor. Elleri hızlı, titiz ve o kadar vahşi

ki, keyfim kaçıyor.

Elbisem ve sütyenim kıyıya atıldı ama külotum aynı kaderi paylaşmıyor. Neredeyse hepsini parçalıyor ve

katledilen parçaların okyanusa dağılmasına izin veriyor.

Hassas meme ucumu tekrar çimdiklediğinde ten tene, et ete bir temas oluyor ve öyle bir emir veriyor ki eriyip

gidiyorum. O kadar başım dönüyor ki dalgaların bacaklarıma vuruşu sallanmama neden oluyor.

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendiriyor." Kot pantolonunun fermuarını açmak ve sert sikini çıkarmak için saçımı

serbest bıraktı. "Bittiğini düşünmüş olabilirsiniz ama bitmedi. Ne münasebet."

Ellerini kalçalarımın altından geçirip beni kaldırdı, böylece bacaklarımı beline dolayıp bir eliyle boynunu daire

içine almaktan başka çarem kalmadı.

Gözlerine baktığım an tek seferde içime giriyor. Başım, boğulma sesiyle birlikte, bunun şiddetiyle omzunun

üzerine düşüyor.

Sadece bir ay oldu ama sanki bir yılmiş gibi geliyor.

Bir süre orada kalıyor, biz birbirimize nefes verirken, bir anlığına hareketsiz kalıyor, sessizliğimize kapılıyor.

Parmaklarımızı her birine batırırken, hem gerçek hem de mecazi olarak, çarpan dalgaların sesi etrafımızda

yankılanıyor. Tam o anın içine düştüğümde, ben fiziksel olarak sarsılana kadar içeri doğru itti.

Sonra bunu tekrar tekrar yapıyor, aletini acımasız bir ritimle içime sokuyor, beni beceriyor, bana sahip oluyor.

Beni cezalandırıyorsun.

Başım öne doğru düştü ve tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Onun benim dünyamı yerle bir etmesi kadar onu incitmek de işe yaramaz bir girişim. Bunun olmasına izin

vermekten başka seçeneğim kalmayacak kadar emir ve kararlılıkla beni beceriyor.

Onu beni deli edecek kadar büyük bir arzuyla istiyorum. Onun beni istediği kadar ben de onu çılgınca

istiyorum.

"Bu amcık benim. Sen benimsin Annika. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu değiştiremeyecek. Baban değil. İtme.

"Kardeşin değil." İtme. "Sen bile."

O bir deli gibidir. Onu durduracak hiçbir şey yok ve kesinlikle onunla mantık yürütecek bir şey yok. Daha önce

hiç hissetmediğim bir güçle içime giriyor ve bir şekilde her zaman yoğun olduğu için bu bir şeyler söylüyor.

Bu sefer acı vermesine bile gerek yok. O, zevkle dolup taşan acıdır.

Karanlığın ortasındaki ışık hüzmesi.

O hem gündüz hem de gece ve benim onun yörüngesinden kaçışım yok.

"Creighton..." Elimi göğsüne doğru iterek inledim. "Yavaş ol... Bunu kaldıramam."

"Yapabilirsiniz. Her zaman öyle yaptın."

"Bu çok fazla."

"Ne çok fazla biliyor musun? Seni sahiplendikten sonra zavallı bir pislikle evlenebileceğini düşünüyorum. Sana

lanet işaretimi koyduktan sonra. Çenemi kavramak için elini yukarı kaydırды, geriye doğru eğdi ve boğazımı

ısırdı. Zor. O kadar sert ki nefesim kesiliyor. "Gitmene izin vereceğime inanmak."

"Ama sen ailemden nefret ediyorsun," diye hıçkırarak ağlıyorum beni rahatsız eden, bu zevki berbat eden

sözler.

"Seni hala sikebilirim." Dili dışarı fırlıyor ve gözyaşlarımı yalayarak fısıldıyor:

"Bunu unutma Annika. Benim

olmadığın bir gün bile olmadı."

Sonra o kadar derine gidiyor ki hassas noktama defalarca vuruyor.

Ve bitti.

Dişleri yeniden boğazımın hassas etini bulduğunda, güçlü bir orgazm bana çarpıyor ve etrafımdaki tüm

canlıları rahatsız edecek kadar ses çıkarıyorum.

Creighton yavaşlamıyor, işi kolaylaştırmıyor ve kesinlikle durmuyor.

Yıkıma eğilimli bir makine gibi yoluna devam ediyor. Kıcımlı sikiyor ve tokatlıyor.

Saçımı çekiyor ve boynumu,

omzumu, kremli göğüslerimin üstünü ulaşabildiği her yeri ısıtıyor.

O sertleşip içime döküldüğünde tükeniyorum.

Tamamen ve tamamen bitti.

"Benimki," diye hırslıyor dudaklarıma doğru, onları yeniden yerken, dişleriyle parçalıyor ve diliyle sikiyor.

Bu sahiplenici bir öpücük.

Vahşi bir iddianın ilanı.

Yanaklarımdan süzülen taze gözyaşlarına engel olamıyorum.

Beni yalnızca bir intikam aracı olarak gören adamı istediğim için kendimden nefret ediyorum.

Koşmak için daha fazla çabalamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Ama yapacağım.

Er ya da geç bu talihsiz ilişkiye son vereceğim. Bu sefer ailemi karıştırmadan.

35

CREIGHTON

Annika onu eve taşıdığımdan beri sessiz.

Onu düşün önüne koyduğumda ses çıkarmadı ama kapıyı suratıma kapattı.

O kapıyı kırıp onu vahşi bir hayvan gibi yere yatırma şansım yüzde yüze yakındı ama bu dürtüyü bastırdım.

Birincisi, gözlerindeki üzgün bakış hoşuma gitmedi.

İkincisi, kontrolden çıkıyorum.

Onu hissediyorum, havada kokusunu alıyorum ve göğüs kafesime çarptığını hissedebiliyorum.

Bu planı ilk aklıma getirdiğimde ona sahip olmayı, bedelini ödetmeyi düşündüm. Onu elimde tutarken

intikamımı alıyorum.

Ve bu plan hala geçerli ve çalışır durumdayken, bir şeyler değişti.

Onu tekrar göreceğimi düşünmüyordum. Onu gerçekten görmek.

Mor elbisesi, zarif ayakkabılarıyla güneş ışığına ve tek boynuzlu atlara benziyor. Onun menekşe parfümü beni

gafil avladı. Her zaman menekşe.

Menekşeler. Menekşeler. Ve daha çok kahrolası menekşeler.

Derimin altına sızıyorlar, tendonları parçalıyorlar ve kemiklerimin iliğine yerleşiyorlar.

Onun yumuşak sesini, inlemesini, yavaşlamam için yalvarmasını duymayı beklemiyordum.

Gitmesine izin vermek için.

Bu asla olmayacak.

Soyunup alt kattaki duşa adım atıyorum ve buz gibi soğuk suyun üzerime akmasına izin veriyorum.

Vücudumun her köşesi onun yumuşak derisinin dokunuşuyla, canavarıma ninniler söylemek gibi olabilecek

inlemelerinin sesiyle titriyor.

Ve menekşeler.

Lanet menekşeler havaya sızıyor, deniz kokusuyla çatışıyor.

Hastanede uyandığımdan beri onu çıplak ve bazen yatağıma bağlı halde hayal ediyorum.

Bir fantezi yüze, sonra bine dönüştü, üst üste bindi ve ben aklımı kaçırana kadar kontrolden çıktı.

Muhtemelen az önce onu bu kadar acımasızca becerdiğimde tam bir mağara adamı gibi davranmamın nedeni

de bu.

Ama susmayan, ayrılmaktan bahseden ve başka bir adamın düşüncesiyle eğlenen oydu.

Bir diğer. Lanet olsun. Adam.

Yumruğumu duvara vuruyorum, soğuk su alev alev yanan libidomu ya da kaynayan öfkemi dağıtmak için hiçbir

şey yapmıyor.

Sakinleşmek için birkaç nafile girişimden sonra duştan çıkıyorum, şort giyiyorum ve yukarı fırlıyorum.

Yatak odasının düğmesini çevirdiğimde kilitli olduğunu görüyorum.

Yumruğum lanet nesneyi sıkıyor ama kendimi tarafsız görünmeye zorluyorum.

"Kapıyı aç."

Hiç bir şey.

Ahşap yüzeye vuruyorum. "Beni duyabildiğini biliyorum Annika. Açıl."

Cevapsız.

"Bir kapının beni durdurabileceğini sanıyorsan..."

"Beni rahat bırak!" diye bağırıyor, sesi kırılmanlaşmadan önce kenarda. "Lütfen."

Sesi hoşuma gitmiyor.

Kalbimin her yerinde onun adının yazılı olduğu köşeyi çekiyor.

Annika'yı hiç bu kadar kırıldığını duymamıştım ama silahı bana doğrulttuğundan beri yavaş ama emin

adımlarla kıvılcımını, neşesini ve onu o yapan şeyi kaybediyor.

Artık sosyal medyada paylaşım bile yapmıyor ve paylaşım yaptığında artık o mutlu, güneşli, hayat dolu

fotoğraflar olmuyor. Daha çok bale çalışmaları, barınaklar ve diğerleri hakkındadırlar.

Evsizler ve onunla birlikte gönüllü olan insanlar hakkında paylaşım yapmakla daha çok ilgileniyor; buna

genellikle yanına yapışan yaşlı görünüşlü sıkık de dahil.

Ve aslında ona gülümsüyor.

Ve gönderilerinden birinde onu sığınağım olarak adlandırdı.

Onu ABD'den uçurmadan önce onu öldürmeyi düşündüm ama bu, bu planı engellerdi, bu yüzden öncelikli bir

konseptle yola çıktım.

Gerçi bu wanker hâlâ bok listemin başında.

"Ben kapıyı kırmadan önce kapıyı açmak için üçe kadar saymanız gerekiyor."

Sesim sert, soğuk ve tartışılmaz

geliyor.

Onu içeri almadan önce, rahatlıkla yok ettiği bir parçama sahip olmasına izin vermeden önce sahip olduğum

ses türü.

"Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye boğuk sesi diğer taraftan geliyor.

"Bir, iki..."

Tam omzumu kapıya çarpmak üzereyken kapı açılıyor ve kapı eşikte beliriyor.

Hepsi küçük ve kırık. Hepsi üzgün ve minyon.

Bornoz giyiyor, yüzü makyajsız, bu da onu daha genç gösteriyor ve yarı nemli saçları örtülü yuvarlak

göğüslerinin üzerine düşüyor.

Ve kolyem.

Doğum gününde ona verdiğim kolyeyi hâlâ takıyor. Onu uçakta tekrar gördüğümde neredeyse kaybediyordum.

Bazı nedenlerden dolayı benimle ilgili her anıyı silmeye çalışacağını düşünmüştüm ama belki de durum böyle

değildir.

En kötü ihtimalle öfke, en iyi ihtimalle kızgınlık bekliyorum ama parlak mavi-gri gözleri benimkilerle

buluştuğunda orada hiçbir şey yok. Amaçsız, sönük ve kesinlikle sessizdirler.

Çocukken o cehennem çukurundan ilk kaçtığım zamanki gözlerime ürkütücü derecede benziyorlar.

O zamanlar aylarca aynaya bakmamıştım çünkü orada gördüğüm yansıma bir canavardan farksızdı ve beni

fena halde sarsmıştı.

"Omzunu incitmemeye çalışman gerekmez mi...?" Görüşü bana verdiği hatıraya odaklandığında, tarafsız

sözleri silinip gidiyor.

Göğsümdeki yarayı incelerken dudakları titriyor. Annem ve büyükannemin estetik ameliyat olmamı önerdiği

kırmızı, çirkin bir delik.

Derhal reddettiğim bir öneri.

Başka bir şey olmasa da Annika'nın gözlerinde dans eden duygu kasırgası için bunu yaptığım için mutluyum.

Artık duyguları renk cümbüşüne büründüğü için artık uyuşuk, donuk ve cansız değil.

Titreyen eli yaraya uzandı ama ben bileğini yakalayıp onu yarı yolda durdurdum.

"Bana dokunmana kim izin verdi sana?"

Titriyor, titrerken dudakları itiliyor ve O harfi şeklinde düşüyor. "Ben..."

"Sen nedin? Bu sefer gerçekten beni öldürerek başladığın işi bitirmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni asla öldürmek istemedim. Eğer bunu yapsaydım çoktan ölmüş olurdun. Sana özlememediğimi

söylemiştim ama doğru dürüst düşünemediğim zamanlarda bile denedim." Boğazından bir hıçkırık çıkıyor.

"Sadece seni durdurmak istedim."

Bileğini tutarak onu geri itiyorum, göğsüm sert nefeslerle yükselip alçalıyor.

Annika geriye doğru tökezledi ve yüzünü buruşturdu, ayağını yerden kaldırırken yüzü buruştu.

Duruyorum ve onun üzerine salmayı planladığım tüm öfke, çok daha belirgin bir duyguya dönüşüyor.

Onu koruma ihtiyacı.

Benim sorunum mu var? Beni vurdu ve tek istediğim onu inciten her şeyi ortadan kaldırmak. Tek istediğim onu

dünyadan korumak.

Ama kendimden değil.

Baldırının üzerinde duran ayağını inceliyorum. "Nedir?"

"H-hiçbir şey."

"Annika, benimle dalga geçme. Sorun nedir?"

O kadar büyük ve acı dolu yuvarlak gözleriyle bana bakıyor. "Sanırım daha önce ayağımı kestim ama çok da

önemli değil..."

Gelin tarzını yatağa taşıdığım da sözleri bir çılgınlıkla bitiyor. Onu yatağa bıraktığım anda tekrar ayağa kalkıyor.

"B-ben gerçekten iyiyim."

"Otur şuraya."

Emrim üzerine kendini yatağa bırakıyor ve ben de o sırada banyoya gidip bir ilk yardım çantası alıyorum.

Onu tam bıraktığım pozisyonda, gözleri banyo kapısına odaklanmış halde bulduğum da tuhaf bir duygu beni

ele geçirdi.

Önünde diz çöktüm ve ayak tabanını incelemek için bacağını uyluğuma koydum. Elbette bazı kanlı kesikler var

ve çok derin olmasalar da kesinlikle engel teşkil edecekler.

Annika, bale tutkusundan dolayı ayaklarının incinmesine asla, yani asla izin vermez. Bana onu her yere

kırbaçlayabileceğimi ve şaplak atabileceğimi söyledi ama ayakları yasaktı. Onlara en yakın olabildiğim şey

ayak bileklerini bağlamaktı.

Bu yüzden onu bu kadar umursamaz görmek beni katil yapıyor.

Bir şişe oksijenli su alıp her iki ayağındaki kesikleri temizliyorum ve ardından merhem sürmeye başlıyorum.

"Bir daha kendine zarar verdiğinde, yemin ederim ki..." Sesimin gergin tınısıyla sustum.

Ona ne kadar çok dokunursam, acı ve kahrolası öfke beni o kadar hızlı tüketiyor.

Yumuşak sesi kulaklarımı doldurmadan önce vücudundaki titremeyi hissettim.

"Öyle demek istemedim. Ben

sadece..."

"Kaçmak," diye bitiriyorum onun adına. "Bu kesinlikle mümkün olmayacak."

"Babam benim için gelecek," diye mırıldanıyor ama bu bir tehdit gibi görünmüyor, daha çok bana gerçekleri

bildiriyormuş gibi. "Beni ve seni bulacak ve bulduğunda bunun sonu kötü olacak."

"Bu ada haritada yok ve ben senin tüm eşyalarını Amerika'da bıraktım. Seni bulamayacak."

Ben ona bakmadan kremayı kesiklerinin üzerine sürmeye devam ederken sessizlik beni etkiliyor.

Bir süre sonra, zarif, melodik ve benim için yapılmış yumuşak sesi tekrar bana ulaştı. "Benimle ne yapmayı

planlıyorsun Creighton?"

"Tutmak."

"Ve daha sonra?"

"O zaman yok."

"Beni ne kadar tutmayı düşünüyorsun?"

"Süre sınırı yok."

"Yani hayatımızın geri kalanını adada mı yaşayacağız?"

"Gerekirse."

"Bunu yapamazsın." Sesi paniğe kapılır. "İkimizin de hayatları, aileleri, arkadaşları ve bir geleceği var."

"Başka biriyle evleneceğin bir gelecek olmayacak Annika." Kafamda çılgınca hücum eden karanlık düşüncelere

göre hareket etmeden önce ayağa kalkıp kendimi serinletmek üzereyken ilk yardım çantasını kapattım.

Nazik bir avuç içi göğsüme düşüyor, iyileşmiş kurşun yarasını okşuyor, dokunuyor, titriyor, keşfediyor. "Acıtır

mı?"

"Öyle." Elini tutup yanındaki gürleyen orga vuruyorum. "Tam burada."

"Ben çok üzgünüm." Yüzü bana dönük olacak şekilde kendini eğdi ve yanaklarından süzülen acı dolu

gözyaşlarıyla karşılandım. "Söyleyeceğim hiçbir şeyin olanları geri alamayacağını ve hiçbir mazeretin bunu

haklı çıkaramayacağını biliyorum ama o zamandan beri her gün kendimden nefret ettiğimi bilmeni isterim.

Düzgün uyuyamadım, yemek yiyemedim ya da nefes alamadım ve şu ana kadar ancak senin güvende

olduğunu öğrendikten sonra hayatta kalabildim. Çok çok üzgünüm Creighton."

"Özür dilemek yeterli değil." Parmaklarımı elinin arkasına batırıyorum.

"Hayatının geri kalanında bunu bana

telafl etmek zorundasın."

Ağır bir şekilde nefes alıyor, ses havada yankılanıyor. "Eğer yaparsam, kinini bırakacak mısın?"

"Bunun için endişelenme."

Gözleri o sinir bozucu meydan okumayla parlıyor. "Öfkenini istediğin kadar benden çıkarabilirsin ama ailemi

çökertmek için beni kullanmana izin vermeyeceğim."

"Başka seçeneğin yok."

Ayağa kalkmaya başladı ama onu sırtını yatağa yasladım.

O hareket etmeden önce yan sehpanın çekmecesini açtım ve onun için özel olarak hazırladığım ipleri ve özel

oyuncaklarımı çıkardım.

Annika'nın gözleri irileşiyor ve bana karşı mücadele ediyor ama nafile.

"Cezalandırılacak hiçbir şey yapmadım"

"Neyi yanlış yaptığını sayalım. Beni vurmanın yanı sıra gittin." Ellerini yatağın direğine bağladım. "Sen kalktın ve

ortadan kayboldun, beni ölüme terk ettin."

Mücadelesi yavaş yavaş sönüyor. "Ben istemedim. Beni babam yaptı."

"Babandan bıktım ve yoruludum." Ayak bileklerine doğru gidip onları yatağın ayakucuna bağladım.

Halatları test ediyor ama sadece gerginleşecekleri için onları çekmemesi gerektiğini biliyor. "Bu yüzden mi bu

kadar kırgınsın? Çünkü gittim? Aslında seni ziyaret etmeme izin verilmedi ama istedim Creighton. Eğer bana

kalsaydı, senin yanından asla ayrılmazdım. Bu yüzden hapse atılmış olsam bile."

"Bu yüzden mi babanın senin için seçtiği ilk orospu çocuğuyla evlenmeye hazır olarak Amerika'ya döndün?"

Yatağın ayakucunda durup bir oyuncağı parmaklarım ve sonra onu açarım. "Her zaman gülümsediğin ve

sığınak dediğin yaşlı herif o mu?"

"Ne? Hayır..." Oyuncağı amanın derinliklerine soktuğumda ve vibratörün uzantısını klitorisine doğru ittiğimde

sözleri bir inlemeyle son buldu.

Benim işlerim yüzünden bornozunun kemeri çözülüyor. Yataktan fırlıyor ve ipler onu aşağıya çekiyor. Pembe

bir baştankara kumaşın altından dışarı çıkıyor, meme ucu dikkat çekmek için büzülüyor ve sıkılıyor.

Ancak bu görüntü yeterli değil.

Bu kıza gelince hiçbir şey yeterli değil.

Kendimi onun derisinin üstüne ve altına damgalama ihtiyacından dolayı sıkıntı çekiyorum, bu yüzden beni

hissetmeden nefes alamıyor.

Bu yüzden ben olmadan nefes alamıyor.

Ben orada olmazsam var olamıyorum.

Uyandığımda ve gittiğini öğrendiğimde hissettiğim acıyı onun da hissetmesini istiyorum.

Fişi alıyorum ve iplere karşı mücadele ederken gözleri irileşiyor. Amından fışkıran sıvılara karşı onu kaplarken

hareketlerim metodiktir.

Oyuncakları ağrıyan sikimle değiştirmemek benim için her şeyi gerektiriyor. Ama olacak.

Zamanında.

"Bahse girerim kıcına şaplak atılmayı özlemiştir, küçük mor."

Fişi arka deliğine soktuğumda aldığım tek tepki bir inilti oldu. Sırf onunla dalga geçmek için onu içeri ittiğimde

ses bir iniltiye dönüşüyor.

Nefesi kesildiğinde ve orgazm hazırlığı için cildi pembeleştiğinde oyuncacı bırakıyorum. "Gelme."

Siparişimi kıcına bir tokatla kazıdım, sonra gardıroba gidiyorum.

Annika kıvranıyor, konumu nedeniyle daha fazla sürtünme yaratmaya çalışıyor ama başaramıyor ama bakışları

beni takip ediyor.

Parmaklarım deri bir kemerin etrafında geziniyor ve yavaşça yatağa doğru yürürken kemeri yavaşça

yumruğumun etrafında gezdiriyorum. Annika'nın mücadelesi sona erdi, dudakları nesneye doğru açıldı ve teni

kırmızıya büründü.

"Bu kadar kolay devam edebileceğini mi sanıyorsun? Sana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Onun şımarık

göğüslerini ortaya çıkarıyorum ve kemeri sert uçlara indiriyorum.

Halatlar tarafından tutulmadan önce kasılarak kasılıyor.

"Ack..." Anlamalı gözleri benimkilerle buluştu; yalvarıyor, yalvarıyor, yalvarıyordu.

"Yapma...Creigh..."

"Bana öyle deme." Art arda iki kırbaç göğüslerine ve amına iniyor, bu da onun ciyaklamasına ve hıçkırmasına

neden oluyor. "Bana öyle deme hakkını kaybettin."

Delikleri açılıp kapanırken, esneyip oyuncaklara yalvarırken bile yanaklarından gözyaşları akıyor. Yatağın her

yerinde onun boşalmasını görmenin tadını çıkaran yoğunluğu arttırıyorum. Bütün gücü bitene kadar çarşafı

ıslatmasını sağlayacağım.

Onu vibratörle ritimle kırbaçlıyorum ve orgazm onu çekip alırken çığlık atıyor.

"Bunu hak etmedin ama sana bununla işkence edeceğim." Onu kedinin üzerinden vurdum ve vibratörün hızını

arttırdım.

Ne zaman bir orgazm kopsa, hıçkırarak ağlıyor, kıvranıyor ve porselen cildindeki bağların sıkılaşmasına neden

oluyor.

Benim izlerimle dolu bir cilt, tamamen kırmızı, kızgın ve bana ait.

Yüzü kızarmış, gözyaşları ve boynundan aşağı yuvarlanan ve vücudunu kaplayan terden çizgiler oluşmuş.

Her orgazmda uyuşuklaşıyor, aşırı uyarımla ağzına kadar pompalanıyor. Ne zaman artık gelemeyeceğini

düşünsem, hafif bir inleme ve kalçalarını sallama sesiyle geliyor.

Ama bir kez bile durmam için bana yalvarmadı. Her ahlaksız parçasını alıyor. Hatta ne zaman onu kırbaçlayıp

orgazm olmaya zorlasam gözleri arzuyla parlıyor.

Bu kız benim için yaratılmıştı. Onun itaatkarlığı şimdiye kadar özlemini çektiğim her şeydi. İstedğim her şey.

Ama gözlerindeki bir şey beni rahatsız ediyor. O üzücü duruma, tamamen sönük ve cansız duruma geri

döndüler.

Bağlarını çözüyorum ve tenim onunkiyle her buluştuğunda ürküyor. Ondan aldığım orgazmların sayısını

düşünürsek, her dokunuş şimşek gibi geliyor olmalı.

Annika yatağa yığılıyor, dudakları aralık ve kuru. Kesinlikle susuz kalmış. Cansız olmasının nedeni bu mu?

Oyuncakları kapatıp ondan alıyorum.

İnliyor ama hareket etmeye çalışmıyor, kendi uyarılma birikintisinde boğuluyor.

Hatalı olduğunu kabul ettirerek ve bu sefer beni seçeceğini söyleyerek bu işi bitirmeyi planladım ama içimden

bir ses bunun için doğru zaman olmadığını söylüyor.

"Tamam mısın?" kısık ve çiğ bir sesle fısıldıyor.

"Daha yeni başlıyorum."

"Bu çılgınlığa son verin."

"Dilenmek."

"Lütfen." Burnunu çekiyor.

Kaslarım geriliyor ve iyileşen kurşun yarası yanıyor. "Yanlış nedenlerle yalvarıyorsun. Benim için yalvarman

gerekirken ailen için yalvarıyorsun."

"Kendimi onlardan öylece soyutlayamam."

"Yapabilirsiniz. Bunu gerçekleştireceğim."

Çenesi titriyor ve yanaklarından taze gözyaşları akıyor. "Bu benim tanıdığım Creighton değil. Aşık olduğum

adam bu değil."

Hüzünle söylediği sözler ve bunların ardındaki ıstırap boynuma bir ilmik doluyor.

Beni sevdiğinden ya da sevdiğinden nefret ediyor. Ve fikrini değiştiren kişinin kanında yıkanmak istiyorum.

Ona göğsüme bıçak, daha doğrusu kurşun saplayan kişiyi.

"Tanıdığın Creighton senin tarafından vurularak öldürüldü."

"Creigh..."

"Sana bana böyle seslenmemeni söylemiştim."

"Ama..."

“Kapa çeneni ve iyi dinle Annika. Beni bir daha vurmadığın sürece benden asla kurtulamayacaksın. Ama bu

sefer doğrudan kahrolası kalbe nişan aldığından emin ol.”

Daha çok ağlıyor.

Onu nemlendirirken, yemek yedirirken, yıkarken ve göğsümde koza içinde uyuyakalmasına izin verirken,

gözyaşları beni etkilemiyormuş gibi davranıyorum.

Komidindeki bir bıçakla. Her an kapıp beni gerçekten öldürmek için kullanabileceği bir bıçak.

Eğer öyleyse, öyle olsun.

Çünkü bunu kastetmiştim. Beni ondan uzak tutacak tek şey ölüm.

36

ANNIKA

Bir hafta geçti.

Sadece ikimizin olduğu bir adada bir hafta boyunca mahsur kalmak.

Bütün bir hafta boyunca Creighton tarafından işkenceye maruz bırakıldım, dizlerime çöktürüldüm, oyuncaklarla doldurulduğum ve orgazma zorlandım. Orgazm reddedildi.

Hepsini.

Bütün bir hafta boyunca kavga ettim, müzakere ettim ve yalvardım. Onu mantık yürütmeye, sadece annemle babamın değil, onun da endişeli olduğunu anlatmaya çalıştım.

Tekrar taşaklarına diz çöktürüp koşmaya çalıştım ama bu sadece orgazm olurken ağlayana kadar kırbaçlanmama neden oldu ve sonra o beni becerdi.

Beni cezalandırdı ve yapabileceğim tek şeyin onun adına inlemek ve kendimden nefret etmek olduğu bir uçurumun kenarına getirdi.

Tamamen. İyice.

Kendimden nefret ediyorum çünkü ne kadar ayrılmak istesem de kalmak da istiyorum.

Onun kollarında koza gibi uyumak istiyorum, onun tarafından delirecek kadar sikilmek istiyorum. Tamamen

ağrılı ve işaretli bir şekilde uyanmak istiyorum.

Ondan bu işaretleri üzerime koymasını ve sonra da dikkatlice merhemle sürmesini istiyorum. O da onları

öpüyordu, bu da beni hem zevkten hem de kendimden nefret etmekten ürpertirdi.

Çünkü yeniden başlamanıza şiddetle karşı çıkan bir adamın arkadaşlığından nasıl keyif alabilirim?

Muhtemelen ailem bundan dolayı acı çekerken ben bu durumdan nasıl zevk alabilirim?

Dün gece annemin ruhsal sorunlarının azaldığına dair bir kabus gördüm ve bir daha uyuyamadım.

Ben fırlatıp döndükten sonra Creighton uyandı ve beni tekrar uyutmak için becerdi.

Adaya geldiğimizden beri doyumsuz bir canavar oldu. Ne yaparsam yapayım, bir seks iblisinin dayanıklılığına

sahip bir sapık gibi nefesini boynumdan aşağı indirecekti.

Sabahları kıyıda koşarsam yanıma katılıyor ve en yakın kayanın üzerinde beni beceriyor.

Yemek pişirmeye kalkarsam Azrail gibi yanımda durarak beni fena halde sinirlendiriyor ve yemekten sonra

beni mutfak masasında yiyor.

Bazen bu, yemek yapma sürecinde olur.

Formumu korumak için bale yapmaya çalıştığımda karşımda oturuyor ve her hareketimi şahin gibi izliyor.

Sonra taytımı yırtıyor ve beni yere yapıştırıyor.

Bu en hayvani olanı oluyor, sevimli mor tülüm parçalanıp yere saçılıyor.

Eşyalarımı buraya nasıl getirdiğine dair hiçbir fikrim yok ama onları kesinlikle İngiltere'den almıştı. Brighton

Adası'ndan ayrıldığımda her şeyi toplamamıştım.

Bir parçam geri döneceğimi umuyordu.

Bu kısım bu ahlaksızlığı asla hesaba katmadı.

Yemin ederim kızlara fantezimin kaçırılmak olduğunu söylerken kastettiğim bu değildi.

Ya da belki öyledir.

Ama nedenleri ağzımın arkasında acı bir tat bıraktı.

Parlak denize bakan veranda masasına kuzu çorbasını, Creighton'un yaptığı balık ve patates kızartmasını

koyuyorum, o da salatamı getiriyor.

Farklı koşullar altında rüya gibi görünen bu evcilleştirilmiş rutinin içine düştük.

Sabah koşularımızı veya yüzmelerimizi bazen tamamen çıplak olarak birlikte yapıyoruz. Kayanın yanında balık

tutuyor ve ben yardım etmeye çalışıyorum ama sonunda durumu daha da kötüleştiriyorum. Sonra birlikte duş

alıyoruz. Beni antrenman yaparken izliyor, öğle yemeği hazırlıyor ve ardından adanın dağlarında her günün bir

maceraya dönüştüğü noktaya kadar yürüyüş yapıyoruz. Her şey hakkında konuşuyoruz, ya da daha çok benim

yaptığım gibi ve o da karşılık veriyor. Aramız iyiiken olduğu gibi okulu, hayatı, sanatı tartışıyoruz ama ona geri

dönüp dönmeyeceğimizi sorduğumda tamamen kapatıyor.

"Bir ara yemek pişirebilirim, biliyorsun." Karşısına oturuyorum ve kışımındaki rahatsızlıktan dolayı ürküyorum.

Artık onu içimde hissetmeden hareket etmem imkansız.

Üst dudağının hafif seğirmesini göz önünde bulundurarak fark ettiği ve takdir ettiği bir gerçek. "Ben yemek

pişireceğim."

"Nasıl yapılacağını bilmediğini sanıyordum."

"Bu bir ay önceydi. Nasıl yapılacağını öğrendim."

Başımı salladım ve salatamdan bir ısırık aldım. "Biraz patates kızartması alabilir miyim?"

"Cips mi?"

"Cips. Patates kızartması, her neyse."

"Sormana gerek yok." Bütün tabağı önüme itiyor.

"Vay. Aslında yemeğinden vazgeçmişsin. İlk tanıştığımızda, bir tat istediğim için neredeyse beni öldürüyordun."

Bu olay sanki yıllar önceymiş gibi geliyor. İlk görüşte Creighton'a aşık olmuştum. Sessizdi, metanetliydi ve

kalbimi harekete geçirmek için mükemmel bir tarifti. Kara kara düşünmesine rağmen, içinde gizlenen adamı

ortaya çıkarmayı arzuluyordum.

Pençelerimi derisine batırmayı ve gizli kısmı çekip çıkarmayı çok istiyordum.

Ama belki de onun ve diğer herkesin uyarısını dikkate alıp uzak durmalıyım.

Belki şu anda içinde bulunduğum

durumda olmazdım.

Bir avuç dolusu patates kızartmasını alıp adeta salatamın üstüne koyarken, "O zamanlar bir yabancıydın" diyor.

"Artık değilsin, dolayısıyla yemeğimi istediğin zaman yiyebilirsin."

Özellikle de yemeği ne kadar sevdiğini ve kardeşi ve Remi de dahil olmak üzere kendisine en yakın insanlara

bile kesinlikle yemekten vazgeçmediğini bilerek, dokunulmamaya çalışıyorum ve başaramıyorum.

Boğazımı temizleyerek şunu söylüyorum: "Bunların hepsini yiyemem. Eğer daha iyisini bilmeseydim, beni

şişmanlatmak istediğini söylerdim."

"Kilo vermişsin."

"Buraya geldiğimden beri yok." Uzun bir iç çekiş bırakıyorum. "Nasıl oluyor da hiçbir zaman eşyalarımız

bitmiyor?"

Sessizliğini koruyor, yemeğiyle meşgul gibi görünüyor ama bana cevap vermek istemiyor.

"Biri malzeme mi getiriyor? Ne zaman?"

Sessizlik.

"Uyuduğumda mı?"

Daha fazla sessizlik.

"Creighton!"

Çatalını ve bıçağını hâlâ elinde tutuyor, yavaşça çiğnerken başını kaldırıyor. Bakışı sinir bozucu, bazen o kadar

boş ki, onun gizlediği derinliklerden korkuyorum.

Bazen bana sanki yanından ayrılmama asla izin vermeyecekmiş gibi bakıyor ve eğer denersem işler

çirkinleşecek.

Gizli bir yanımdan hoşlanıyor. Çok fazla. Bu beni korkutuyor.

"Evet?"

"Gelecek biri var mı?"

"Henüz değil. Bize birkaç ay yetecek kadar yiyecek stoğum var. Ama bitse bile endişelenmene gerek yok.

Söylemeye gerek yok, eğer kaçma planınız varsa bunlardan vazgeçmek isteyebilirsiniz."

Ağzıma hiçbir şey götürmeden çatalımı salataya sapladığımda ciğerlerim uzun bir nefesle sönüyor.

"En azından annemi arayıp iyi olduğumu söyleyebilir miyim?"

"Yani baban aramayı takip edebilir mi?"

"O zaman ona mesaj atacağım."

"HAYIR. Burada telefon yok."

Hayal kırıklığı dolu bir inleme bırakıyorum. "Ya birimiz yaralanır ya da hastalanırsa ve yardım çağırmak zorunda

kalırsak?"

"Bunu olduğunda düşüneceğim." Kendine bir kadeh şarap dolduruyor. Şaka değil, şarap içiyor. Lanet yirmi

yaşında.

Yemin ederim bazen yaşlı bir adama benziyor.

Ama bir içkiye hayır diyemiyorum, o yüzden bana bir bardak doldurduğunda ben de bir yudum alıyorum.

Mülayim şeyler üzerimde büyümeye başlıyor. Ya da belki de ailesi sadece kaliteli şarap tutuyordu çünkü şu

ana kadar bundan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Creighton sandalyesinde arkasına yaslanıp şarap kadehini döndürüyor ve hafif bir gülümsemeyle beni izliyor.

Yüzümü salatayla dolduruyorum. "Neden kendinden bu kadar memnun görünüyorsun?"

"Neden yapmayayım?"

"Vay canına, bilmiyorum. Beni kaçırdığın için mi?"

"Burayı seviyorsun."

"Öyle yapıyorum ama hayatımın geri kalanında bu yerde sıkışıp kalmak istemiyorum."

"Dış dünya ile çevrili olmaktan daha iyi."

Ah.

O zaman aklıma geliyor.

Bizi ayıran şey dış dünya, onun kökenleri ve ailemin katılımı hakkındaki gerçektir, bu yüzden Creighton bilinçli

olarak bize ulaşamayacakları bir yer seçti.

Bu gerçek karřısında etkilenmem mi yoksa dehřete dűřmem mi gerektiđini bilmiyorum.

"Peki ya annen ve baban?" Fısıldıyorum. "Seni zlűyor olmalılar."

"Anlıyorlar. Babam bu planı teşvik etti."

"O ne?"

Creighton tezahűrat řeklinde kadehini kaldırıyor. "Yılın En İyi Babası dűlű Aiden King'e gidiyor."

"Vay. Konuřtuđumuzdan beri aklını kařırmıř olabileceđini dűřűnműřtűm ama artık eminim."

Kaşlarından biri kalkıyor. "Sen konuştun?"

"Daha çok beni tehdit ediyor gibiydi, ama babam da onu tehdit etti, aslında neredeyse onu ldűrűyordu, bu

yűzden bayılıyormuş gibi yaptım ve babamın beni geri almaktan başka seçeneği yoktu. Ancak performansıma

kesinlikle inanmadı." İ ekiyorum. "Tekrar karřılařırlarsa bir tűr dűnya savařının çıkmasından korkuyorum."

"Bu da geri dönmemek için bir neden daha."

"O zaman sadece koşuyor olurduk."

"Ne olmuş?"

Hayal kırıklığı dolu bir nefes bırakıyorum. "Bunu öylece yapamayız Creighton. Evde bir hayatımız var. Bizi

bekleyen insanlar. Bizi seven insanlar."

Sessizce yemeğini yiyor ve sanırım beni kovdu ki konuyu değiştirmek istediğinde kullandığı yöntem budur.

Ben de yemek yıyorum, kalbimin gğsűműn içinde buruřtuđunu ve ldűđűnű hissediyorum.

Gerçekten kinini görmezden gelmeyecek. Onun kim olduğu zaten şekillendi ve onu bundan ne kadar

kurtarmaya çalışırsam, ona tutunması o kadar zorlaşıyor.

"Onun adı ne?" Alçak bir ses tonuyla sorduğu soru beni hazırlıksız yakaladı.

"DSÖ?"

"Her zaman yanınızda olan, sizden iki kat daha yaşlı görünen ve gülümsediğiniz siyahlı adam. Sürekli."

Kaşlarımı çattım. "Yan?"

Tam gelişmiş hesaplama onun özelliklerini kapsar. "Yan. Rusça sanırım?"

"Evet, ondan daha önce bahsetmemiş miydim? Çok yakınız ve o tam bir baş belası. Seçkin Rus Özel

Kuvvetlerinin eski bir üyesi, birinci sırada yer alan ve Bratva'daki en acımasız suikastçılardan biri."

"Onu öldüresiye dövdüğümde ne kadar güçlü olduğunu göreceğiz."

Bunu fark ettiğimde dudaklarım aralandı ve gülmeye başladım.

Onu kıskanıyor.

Creighton, Yan'ı kıskanıyor.

Eşsiz okyanus gözlerinde karanlık bir bakış kapanıyor. "Neye gülüyorsun?"

"Üzgünüm ama bu çok komik," diyorum, hâlâ kahkahalarımın kalıntılarıyla mücadele ediyorum. "Yan, babamın

ikinci komutanı."

"Ve? Bu bilgi neden komik? Aksine, bu Yan'ı hayatına soktuğu için babandan daha çok nefret etmemi sağlıyor."

"Çaykovski'm, sen gerçek misin?"

"Sana o ölü adama tapmayı bırakmanı söylemiştim."

Gülümsemeyi bastırıyorum. "Yan benim en sevdiğim amcam gibi; Kolya ve Boris'ten kesinlikle daha cana

yakın."

"Daha fazlası mı var?"

"Koca bir koruma ordumuz var. Ama merak etmeyin, onlarla hiçbir zaman o anlamda ilgilenmedim. Birincisi,

çok daha yaşlılar. İkincisi, babam canlı canlı derilerini yüzerdi. Ayrıca Yan'dan büyük bir tutkuyla nefret ediyor."

"Neden?"

"Çünkü o annemin en iyi arkadaşı ve bundan pek hoşlanmıyor. Yan yine de onu bu konuda kıskırtmayı

bırakmıyor, bu yüzden tüm durumu izlemek çok eğlenceli."

"Eğer baban ondan bu kadar hoşlanmıyorsa neden ondan kurtulmuyor?"

"Çünkü babam annemin bir arkadaşına ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyor."

Sırıyorum. "Sana söylüyorum, Yan

hem senin hem de babasının onu kıskandığını anlayacağı bir gün geçirecek."

"Kıskanç değilim."

"Evet, doğru. Dur bir dakika, Yan'la paylaştığım fotoğrafı nasıl gördün?"

Sessiz kalıyor ve şarabından içerek beni açıkça görmezden geliyor.

"Sosyal medyanız yok. Remi'nin hesabını falan kullanarak beni takip mi ettin?"

"Denedim ama o bunu öğrendi ve beni herkesin önünde süper dramatik bir şekilde ifşa etti."

Güldüm. "Bunu hayal edebiliyorum. Eğlenceli olsa gerek."

"Hayır değildi. Ve Remi o kadar da komik değil."

"O çok komik. Kıskanç olmayın."

Gözlerini kısarak bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Peki beni nasıl takip ettin? Tek alternatif diğerlerinin hesaplarını kullanmaktır, ama kendin bir hesap

açmadığın sürece sana telefonlarını vereceklerinden şüpheliyim?"

Sessizlik.

Oturduğum yerden fırlayıp masanın etrafından dolaşıp onun yanına geliyorum.

"Yaptın!"

"Otur ve yemeğini bitir."

"Hayır bu çok daha önemli. Herkes bir çeşit sosyal medyanız olduğunu biliyor mu? Kulp ne? Profil resmin? İlk

mesajınız mı? Biyografi mi? Her şeyi bilmek istiyorum..."

Beni bileğimden yakalayıp oturmaya zorladığında sözlerim boğazımda donup kalıyor. Bu sefer uyluklarından

birine biniyorum, böylece neredeyse ona biniyorum.

Külotumun kot pantolonuyla buluştuğu yerde sıcaklık parlıyor ve cildimin her yerine yayılıyor.

Hafifçe kirli çenesi yanağıma sürtünürken kara sözcüklerle fısıldıyor: "Otur ve ye dedim."

"Eğer yaparsam bana kolunu söyler misin?" Sesimdeki kalınlığı tanımıyorum.

"Ayrılmadığımızı düşünürsek bu artık önemli değil."

"Ya da öyle düşünüyorsun."

Bir zamanlar düşmüş bir meleğe ait olduğundan emin olduğum o muhteşem gözleri, yarıklara dönüşüyor.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Ah hiç birşey."

"Annika." Uyarısının titreşimini duymadan önce hissediyorum ve bana yardım et Çaykovski, onun otoriter sesi

çok tahrik edici.

"Ben sadece söylüyorum." Omuz silkiyorum ve bir kızartma alıyorum.

Yaptığım son şey olsa bile, onu kininden vazgeçmeye ikna edeceğim.

Ve eğer başarısız olursam, bu yapacağım son şey olsun.

"Bana söylemek için üçe kadar sayıp bana yardım et Tanrım..."

Kucağından fırlayıp eve doğru fırlıyorum. Kedi fare oyunu oynama düşüncesi damarlarıma adrenalin

pompalıyor.

"Önce beni yakala."

Creighton'ın gözleri akıl almaz hayvani bir güçle doluyor. İlk etapta ona aşık olmamı sağlayan güç türü.

Bu benim Creighton'ım.

Hüküm sürmesine izin verilmesi gereken tek Creighton.

İkimizi de yok etmeye kararlı olan diğer kişi tam bir pislik ve benim onu yenmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

"Bir av oyunu oynamak istediğine emin misin küçük mor? Ben her zaman kazanırım."

"Ve asla kaybetmem."

Kendinden emin ses tonuma rağmen o karanlık ifadeyle bana doğru yürüdüğü anda damarlarımda heyecan

verici bir korku dolaşıyor.

Bağırıyorum, sonra arkamı dönüp koşuyorum.

37

ANNIKA

Her adımında omurgam dikleşiyor.

Yavaşlar ve ölçülüler ama kısa sürede bana yetişiyorlar.

Belim tarafından yerden kaldırıldığımda oturma odasına bir adım bile atamadım.

"Siktirdin, küçük mor" diye fısıldadığında sıcak nefesi kulaklarımı gıdıklıyor.

Kırmızı lav vücudumdan geçiyor ve içimdeki her şeyle savaşıyorum. Çelik kollarından kaçmaya çalışarak

kıpırdandım.

Aynı zamanda onların içine düşmek isterken.

"Beni ne kadar zorlarsan, seni o kadar sert cezalandırırım." Beni kanepeye doğru fırlatıyor. "Soyun."

Nefesim parçalanıyor ve kanepenin derisi üzerinde buğulanıyor ama omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Olağanüstü fiziğine ve bunun ardındaki acımasız erkekliğe.

O benim hayallerimin erkeği ve ondan hoşlanmadığım bir gün asla olmayacak.

Tişörtünü başının üzerine kaldırdı ve ben uzun parmaklarımla damarlı ellerini tuttum ve onun dalgalı kaslarının

ve tanrısal fiziğinin görüntüsüne daldım.

Kurşun yarasını görünce içimde bir acı belirdi; ona verdiğim ve ikimizin de hayatımızın geri kalanında

unutamayacağı bir yara.

Çünkü onu incitmek kendimi incitmekten daha kötüydü.

Çünkü yara ona intikamı ne kadar istediğini hatırlatacaktır.

“Eğer kendimi bir kez daha tekrarlamak zorunda kalırsam, işler senin için iyi bitmeyecek.”

Arkamı dönüyorum, dirseklerimin üzerinde duruyorum ve onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bencil

olmalıyım çünkü şu anda tek istediğim kaybolmak. "Beni yap."

Üzerime gelmeden önce ağzından hafif bir homurtu çıkıyor. Parmakları boğazıma yapışıyor ve bunu beni

yukarı çekmek için kullanıyor, neredeyse havaya kaldırıyor.

Tutuşu tehdit edici değildi ama kontrol ediyordu ve benim ona bakıp kaybettiğimi sandığım o gözlerde

boğulmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Söylediğim gibi. Soyun," diye tekrarlıyor. "Ve bu da on."

Dudaklarım aralanıyor. "Bu pozisyonda soyunmamı mı istiyorsun?"

“Şimdi yirmiye gelmesini istemiyorsun, değil mi?”

Titreyen parmaklarım elbisemin fermuarını çözdü ve elbise haliye çarpana kadar askıları ittim.

Creighton'ın bakışları dantel sutyenime ve külotuma düşüyor ve homurdanıyor. "Lanet mor."

Onu ne kadar etkilediğimi seviyorum.

Bana sanki hiç kimseye aynı şekilde bakmayacakmış gibi bakıyor.

Beni bolluk içinde istiyor ve onun ötesindeki hiçbir şeyi görmeyi reddediyor.

"Hepsini Annika."

Kısmen dengesiz ellerimden, kısmen de onun aç bakışlarından dolayı
sutyenimin kopçasını çıkarmam birkaç

dakikamı alıyor.

Külotumu çıkarmak için gerekenden fazla zaman harcadığımda, malzemeyi
avucunun içinde topluyordu.

"Hayır, Simone değil!"

Çenesindeki bir kas kasılıyor ama duraklıyor. "Simone de kim?"

"Simone Pérèle. İç çamaşırı markası. Onu yırtma." Elini itip görevi tamamlamaya
çalışıyorum.

Zalim onu parçalara ayırıyor.

"Creighton!"

"Sana bir tane daha alacağım." Çıplaklığımı uzun uzun tararken bakışları karardı.

Vücudumun onun ilgisi altında canlanması çok çılgınca. Her şey nasıl da yerli
yerine oturuyor.

Bu geri dönüşü olmayan aidiyet hissini uyandırmak için bana dokunmasına
gerek yok.

Bittiğimizi düşündüğümde bile onundum.

Devam etmeye çalışırken ben onundum.

Her zaman onun olacağım.

Tıpkı onun her zaman benim olacağı gibi.

Serbest eli gergin göğüs uçlarımı okşuyor, inlememi sağlıyor, sonra da şehvetli
bir gaddarlıkla bir tanesini

çimdikliyor. Avucu, karnımın üzerinde bıraktığı solgun kırmızı kirpiklerin üzerine
doğru kaydı. Onlara baskı

yaptığında tıslıyorum ve sonra kışkırdaki el izlerine gidip beni kucaklıyor.

Hem donuk bir acı hem de tamamen sahiplenmenin heyecanı nedeniyle parmak
uçlarıma yükseldim.

Bu sabah kıcıma soktuğu popo tı kacını oynattı, ben de dudağı mı ısır dım.

"Bahse girerim bu delik tamamen geniş letilmiştir ve benim onu talep etmem için hazır dır, değı l mi?"

Parmaklarını kıcı mın yanağı ndan bacakları mın arasındaki zonklayan ıslaklı ğa doğı ru kayd ırdı ğında diş lerim
dudağı ma daha da gö müldü.

Amıma atılan tokat o kadar hızlı ve hiçbir uyarı vermeden geliyor ki, ciyaklayıp ona doğı ru daha da itiyorum.

"Şşşt, daha başlamadık bile." Bana tekrar tokat attı ve aynı anda üç parmağı nı içime soktu.

Acıdan kaynaklanan sürtünme, ayak uyduramadı ğım baş döndürücü bir ritim yaratıyor. Bana dokundu ğu

yerden başlayıp tüm tenime yayılan bir duygu kasırgası.

Boğ azı mı tutması beni hareketsiz tutuyor, böylece ne isterse yapabilir.

Dengeye ihtiyacım oldu ğu için değı l, daha çok doğı ştan gelen ona dokunma ihtiyacı nedeniyle pazılar ını

tuttum. Onun benim için oldu ğu kadar ben de onun için çaresizim.

Ona ait olmak istiyorum.

Sadece onu.

"Kıcının parmakları mı ne kadar yuttu ğunu hissediyor musun küçük mor? Beni eve davet ederken çıkard ı ğı o

berbat sesi duydun mu?" Ritmi yoğunlaşıyor. "Çünkü burası benim evim, sen benim evimsin ve senin oldu ğunu

kabul ettirece ğim."

Verdi ğim tek cevap inilti. İçimde zevk patlamaları meydana geldi ğinde, beni inşa ederken, yükseltirken ve

mahvederken konuşmak biraz zor oluyor.

"Benden başka evin olmayacak." Parmaklarını kıvrıp itiyor. "Benden başka kimseye ait olmayacaksın, anlaştık

mı?"

Gözlerim kısılıyor ve sadece onun acımasızlığının getirebileceği orgazmın, hazzın peşinde koşuyorum.

"Anlaştık mı, Annika?" diye tekrarlıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta ve parmakları çıldırtıcı ritmini durduruyor.

Sert nefes alıyorum ama hâlâ şunu mırıldanacak kadar beyin kapasitem var:

"Benim evim olmanın yolu bu

değil, Creighton."

"Yanlış cevap." Gözleri koyulaşıp mavinin koyu bir tonuna dönüştü; o kadar korkunç bir gölgeydi ki, olduğum

yere çakıldım.

Parmaklarını benden çekti ve dışarı çıkmaya çalışan hayal kırıklığı yaratan sese direndim.

Daha sonra boğazımı tutarak beni geri itti. Baldırlarım kanepenin kenarına çarptı ve geriye doğru tökezledim

ama yastığa çarpmadan önce beni kenara çekip döndürdü.

Dizlerimin üzerine düştüğümde ve ağrıyan göğüslerim derinin soğuk yüzeyiyle buluştuğunda çığlık atıyorum.

Creighton'ın eli ensemdedir, beni olduğum yere sabitliyor. Onu görmüyorum ama varlığının büyüdüğünü,

tamamen korkutucu hale geldiğini hissediyorum.

Vücudum gevşiyor ve bunun hayatta kalma içgüdüm yüzünden mi, yoksa tamamen dengesiz bir beklentiden

mi kaynaklandığından emin değilim.

Popo tıkaçı, o onu serbest bırakmadan önce sarsılıyor ve benim keskin bir inlememi zorluyor.

Ve sonra ıslaklığımın karşısında sert bir şey hissediyorum. Onun siki. Benim uyarılmamla sikini

kayganlaştırıyor ve bunu neden bu kadar ateşli bulduğumu bilmiyorum. Benden daha fazla sıvı akıp onu ve

uyluklarımın iç kısmını kapladı.

Creighton iki parmağını arka deliğime sokarak kanepenin üzerinden geçmeme neden oldu. O kadar gerginim ki

nefes alamıyorum ya da düşünemiyorum.

“Sen her zaman çok sıkıydın, çok küçük ve kırılabilirdin. Bu deliğe ne kadar oyuncak ve tkaç sokarsam

sokayım, zar zor esniyor.” Sözlerini arka deliğime acımasızca vurarak ve sikini kıvrımlarıma doğru yukarı aşağı

hareket ettirerek vurguluyor, açıklığımla alay ediyor ama geri çıkmadan önce neredeyse içeri kaymıyor.

Yukarı.

Aşağı.

İtme.

Aşağı.

Yukarı.

Yukarı—

sanırım bu işkence hissinden tek başıma kurtulacağım. Merkezimdeki sığ saldırılar, başım dönene kadar arka

deliğimdeki acımasız saldırılarla örtüşüyor.

Odaklanabildiğim tek şey o. Temiz kokusu, geniş varlığı ve sıcaklığı.

Bu onun eli, damarlı ve güçlü. Onun aleti sert ve içimde hasara yol açmaya hazır.

Onunla ilgili her şey.

Creighton acımasız, erotik ritmi sürdürüyor. İtiyor, kayıyor, vuruyor ve tokatlıyor. Beni mecazi bir şekilde

yakalıyor ve ben kalçalarımı kırıyorum, kıvraniyorum, nefes nefese kalıyorum ve sızlanıyorum.

Beni götürmesini talep ediyorum.

Beni sahiplen.

Onun bildiği tek yolla beni canlı hissettir.

Parmaklarını çekiyor ve arka arkaya üç kez kıcıma tokat atıyor. Hafif acıya zevk karışınca içimden bir inilti

çıkıyor.

Ve tam geleceğimi düşündüğüm sırada, sikini bakire deliğime sokuyor.

Daha önceki zevkim dayanılmaz bir acıya dönüşürken dünya duruyor. Beni buna hazırlaması ya da deliğimi

genişletmek ya da kendini yağlamak için çok zaman harcaması önemli değil.

Gerçek şu ki, Creighton çok büyük ve aletinin arka girişlerin yakınında olmaması gerekiyor.

Acıyor, yanıyor ve resmen boğuluyor.

İnsanlar neden anal seviyor? Bu bir işkence.

Kıvranıyorum, nefesim kesiliyor ve onun üzerimdeki vahşi tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum.

Creighton içime girmiyor ama dışarı da çıkmıyor. Parmakları ensemin etine batıyor. "Rahatlamak. Beni dışarı

itmeyin."

"Yapamam." Ben ıkındıkça göz kapaklarıma yaşlar doluyor. "Acıtıyor. Bu kadar."

"Şşşt. Benimle kavga etme. Kalçamı yakalayıp yan tarafıma, sonra karnıma, sonra da sırtıma doğru okşayarak

sakinleştiriyor. Boynumdaki parmakları rahatlatıcı daireler çiziyor, hepsi nazik ve şefkatli.

Onun için alışılmadık bir özellik. Evet, şefkatli olabilir ama yalnızca seksten sonra, sırasında değil.

Bir keresinde kendisi bana nasıl alınacağını bildiğini ve nasıl verileceğini bilmediğini söylemişti, bu yüzden

ilişkileri asla düşünmedi.

Bunun bilgisi mi, bana bu kadar doğal bir şekilde ilgi göstermesi mi yoksa yatıştırıcı dokunuşu mu olduğuna

dair hiçbir fikrim yok ama kendimi rahatlarken buluyorum ve kaslarım gevşeyerek yavaş yavaş alışıyor. Beni ne

kadar doyurduğuna odaklanmayı seçiyorum.

Yani çok dolu.

"Ne kadar iyi bir kız." Creighton'ın derin sesi beni de etkiliyor olabilir. Ya da belki o kelimedir çünkü

bacaklarımın arasından su damlıyor.

Yan tarafımı okşayan eliyle ensemini tutuyor ve klitorisimle dalga geçmek için diğer eliyle aşağı indiriyor.

Daha önce ortadan kaybolduğunu düşündüğüm heyecan, yıkıcı bir güçle geri dönüyor.

Kalçalarını sallamaya başladığında, kasıklarının kıcıma vurduğu tokatın içine, homurdanma, inleme, inleme

seslerine düşüyorum. Tokatlıyor, tokatlıyor ve tokatlıyor.

Tenim terle kaplandı ve ben onun dokunuşunda, onun varlığında eridim.

"Bu kadar." Ritmi yavaş ve zevkli. "Sikimi çok iyi alıyorsun. Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı. Yani benimki."

Boğazımdan bir inilti çıktı ve az önceki tüm gerginlik yok oldu. Bacaklarımın arasında ham, kumlu zevk

havuzları var ve daha fazlasını talep ederek kalçalarımı sallıyorum.

"Seni daha sert sikmemi mi istiyorsun? Günlerce oturamayacak duruma gelene kadar kıcını alıp bakire deliğine

sokmamı ister misin?" diye sordu, hamleleri derinleştikçe sesi karanlık bir şehvetle sızıyordu. "Seni parçalayıp

benim olduğunu iddia etmemi mi istiyorsun? Çünkü sen her zaman böyle olacaksın Annika." İtme. "Beni vurup

kaçabilirsin. Beni itip gidebilirsin." İtme. "Ama sen benim kızsınsın ve kahrolası anne babana rağmen benim

kızım olarak kalacaksın." İtme. "Sahip olacağın tek ev benim. Yatağım, uyuyabileceğin tek yataktır, bu yüzden

bir dahaki sefere benim evim olduğunu söylediğimde, sen de benim evim olduğunu söyleyeceksin."

Onun uyandırdığı duygu yükünü kaldıramadığım için nefesim kesiliyor, sızlanıyor ve inliyorum.

Şehvet, umutsuzluk ve üzüntü.

Kemiklerime saplanan mutlak üzüntüyü tamamlıyorum ama onun yerine şehvete kapılmayı seçiyorum.

Onun bana tamamen sahip olduğu hissine kapılmayı seçiyorum.

Beden, kalp ve ruh.

Zevk, birleştiğimiz yerden, klitorisime işkence ettiği yerden başlayarak dalgalar halinde içimde fıskırıyor ve tüm

vücuduma yayılıyor. Sert göğüs uçlarımın deriye sert bir şekilde kayması onu patlama noktasına kadar

yükseltiyor.

Ensemimi tutması, istesem bile bununla mücadele etmemi engelliyor, hayvani bir zevk duygusu katıyor.

"Bana kalacağını söyle." Etin ete çarptığı tokatlar havada yankılanırken arkamdan homurdandı.

Kıçımdaki izlere her darbe, onun eline damlamama neden oluyor.

Her nefes alışım onun, benim ve seksin kokusuyla dolu.

Bizim.

Yine de elinin izin verdiği ölçüde başımı yavaşça salladım ve Creighton klitorisime tokat attı.

Darbe o kadar ani oldu ki, uzun bir... lanet sel gibi geliyorum.

Gözlerim genişledi. Lütfen bana kendime işlediğimi söyleme.

Creighton, içimden dökülen ve hayvani bir güçle içeri giren ıslaklık karşısında vahşileşiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kalçalarımı sallayarak ve onun ritmine uyum sağlayarak orgazmı kovalıyorum.

"Benim" diye hırlayarak içimin derinliklerine geliyor.

Ancak işi bitmiş gibi görünmüyor. Dışarı çıktıktan sonra sanki tüm dünyanın görmesi için beni işaretliyormuş

gibi kıcımları ve uyluklarımı meni ile kapladı.

Sonunda ensemimi bıraktığında arkama dönüp aynı pozisyonda kalıyorum.

Hatta keşke dünya açılıp beni

yutsa.

"Annika?"

Yüzümü deriye gömüyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Beni yalnız bırakın."

"Bana bak."

Kalbimin büzüşme ve ölme sürecini görmezden gelmeye çalışarak kanepede başımı salladım.

"Bir dahaki sefere kendimi tekrarlamayacağım. Bana bak."

Yavaş yavaş yapıyorum, utanç ve gözyaşları gözlerime yapışıyor. "Kendime işediğim gerçeğiyle baş etmem

için beni yalnız bırakamaz mısınız?"

Kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"

"Tam şimdi sen... Ugh...bana bir dakika ver." Yavaş bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor ve o kadar muhteşem

görünüyor ki ona tokat atmak istiyorum. "Neye gülümsüyorsun?"

"İşemedin, fışkırttın ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi."

Yanaklarım ısınıyor. "Ah."

Onun bana şimdiye kadar gördüğü en çekici şey dediğini duymak bende bunu yeniden yapmak istememi

sağlıyor. Ama belki de bu sadece güçlü orgazmlarda olur.

Beni kollarının arasına aldığı anda içimden hafif bir inleme çıkıyor. "Şimdi bir duş alalım da seni tekrar

sikebileyim."

"Ama çok ağrım var."

"Kıçta değil."

Büyük adımları merdivenlere kadar olan mesafeyi kapladığında uzun bir nefes verdim. Huzurlu ana rağmen, bir

şeyler hala beni rahatsız ediyor.

Ciddiydim Creighton. Ben kalmıyorum."

Çenesi kasılıyor ama çok geçmeden yüz hatlarına alışıyor. "Seni aksi yönde ikna edeceğim."

Vücudum onunkine karşı gevşedi. "Buraya geldiğimizden beri benim de yapabileceğimi düşündüğüm şey bu.

Geçmiş geçmişte bırakmaya seni ikna edebileceğimi düşündüm ama bu mümkün değil, değil mi? Bu noktada

ikimiz de kendimizi kandırmıyor muyuz?"

"Kapa çeneni."

İki kelime. Sadece iki kelime ama yine de o kadar etkili oluyorlar ki kollarının arasında titriyorum.

"Lütfen..." yanağını kucaklıyorum, şakağını, ruhani gözlerini, düz burnunun kenarını, dudaklarının dolgunluğunu,

ağzımın bulabildiği her yeri öpüyorum. "Lütfen kinini bırak Creighton. Kendin Yap. O küçük çocuğun gitmesine

izin verin ve geçmişte sıkışıp kalmayı bırakın.

Hiçbir şey söylemiyor, beni kabul bile etmiyor ve ben ağlamak istiyorum.

Çünkü biliyorum, sadece onun fikrini değiştiremediğimi biliyorum ve şimdi kendimizi yok etme yolundayız.

"Şu anda senden nefret ediyorum" diye mırıldandım.

"Umurumda değil."

"Keşke seni hiç sevmeseydim. Keşke zamanı geriye alıp seni sevmeyi bırakabilseydim."

Dudaklarında acımasız bir sırıtış beliriyor. "Ama yapamazsın. Beni seviyorsun Annika. Hiç durmadın."

"Bu doğru olabilir ama durmanın bir yolunu bulacağım." Kollarımın kucağıma düşmesine izin verdim. "Aileme

zarar vermeye niyetli bir adamı asla sevmeyeceğim."

38

CREIGHTON

Annika onu kanepede becerdiğimden beri kendini benden uzaklaştırdı. Elimi ensesine doladım ve aletim arka

deliğini yırttı.

Bu iki gün önceydi.

İki gün süren sürekli sessizlik ve soğuk omuzlar.

O zamandan beri benimle bir cümle bile konuşmadı ve aldığım en iyi şey tek heceli yanıtlar oldu.

Benimle sahilde koşmadı.

Kutsal balesini bile yapmadı.

Onu yemeye zorlamadığım sürece yemeğe dokunmadı.

Sessiz muamele.

Ama bu, konuşmadığım zamanlardan tamamen farklı. Bu benim karakterimin bir parçasıydı ama Annika'nın

uygulamayı seçtiği şeyin onun kişiliğiyle hiçbir ilgisi yok.

Hiç kimse onun gibi sinir bozucu derecede neşeli bir insanı sessiz olmakla suçlamaz ama son birkaç gündür

tam olarak böyleydi.

Yavaş ama emin adımlarla benim ulaşamadığım karanlık bir tünele düşüyor.

İç çekişler onun imza dili haline geldi ve kayıp bakış onun standart görünümü oldu.

Ne zaman onunla konuşmaya çalışsam yüzünü başka yöne çeviriyor. Onu cezalandırmakla tehdit ettiğimde

bana 'Nasıl istersen öyle yap' dedi.

Ne zaman ona dokunsam beni uzaklaştırıyor ve artık ona elimi sürmememi söylüyor.

Artık bu numarayı yapmaması gerektiğini bildiği için adımı haykırana kadar onu becermeyi o kadar çok

istiyordum ki ama bir şey beni durdurdu.

Yüzünde tiksinti ve umursamazlık karışımı bir ifade vardı.

Son zamanlarda daha çok kayıtsızlığa doğru yöneliyor.

İnsanlar çoğu zaman nefretin en iğrenç duygu olduğunu söylerler ama bunun nedeni hiçbir zaman ilgisizliğe

maruz kalmamış olmalarıdır.

Dünyamı avucunun içinde tutan kişi hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davrandığında.

Ben yokmuşum gibi.

İlk başta ona yer verdim, onu fazla zorlamamaya çalıştım ve sonunda kendine geleceğini düşündüm.

Genellikle Annika'nın konuşmayı bırakmasının hiçbir yolu yoktur. Bu onun kim olduğunun bir parçası ve ilk

etapta beni etkilemesinin nedeni.

Ama ona ne kadar çok zaman veririm o kadar içine kapanıyor.

Ve buna bir son vermem gerekiyor.

Tam da bunu yapma niyetiyle gözlerimi açıyorum. Bugün, çok sert yöntemlere başvurmak zorunda kalsam

bile, onu başından savacağım ve konuşturacağım.

Ondan gerçek cümleler çıkarmak için ne kadar ileri gitmem gerektiği önemli değil.

Yanımdaki noktanın izini sürdüm ve elim soğuk çarşafarla buluştuğunda donup kaldım. Gözlerim hızla açılıyor

ve tabii ki Annika hiçbir yerde görünmüyor.

Başlangıçta yanımda uyumak için mücadele etmeye çalıştı ama ben buna dayanamıyordum, o yüzden dimdik

yanımda yatıyordu. Ya öyleydi ya da onun etrafında kıvrılıp uyuyacaktım.

Bu rutini her gece sürdürdük. Ama o şu anda burada değil.

Yataktan fırladım, şortumu giydim ve odayı tararken onu bulmak için bir tişört giydim. Menekşe kokusu burun

deliklerime işliyor ama onun kollarımda olduğu zamanki kadar güçlü ya da belirgin değil.

"Annika?" Sesleniyorum ve alt kata mutfığa, koridorda bale çalıştığı yere, sonra da bazen kitap okuduğu, daha

doğrusu, kendisi yapmaya tembel olduğu için bana kitap okuduğu küçük kütüphaneye gidiyorum.

Ancak ondan hiçbir iz yok.

Vücudum kasılıyor ve boğazımın arkasını keskin bir tat dolduruyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en yakın

şeydi... paniğe.

O zamanlar, annem tavandan sarktığında ve aç ciğerlerime hava alamadığım zamanlarda bile panik

hissetmedim. Nefes almak konusunda dünya dışı bir kararlılığım vardı.

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Bu yüzden süründüm, süründüm ve süründüm.

Şimdi koşuyorum, caddeden aşağıya ve sahile. O burada değil.

Kahretsin.

Adanın diğer ucundaki küçük havaalanına araba olmadan gitmesi mümkün değil. Ve ilk etapta nerede

olduğunu bile bilmiyor.

Tabii... ayrılmak için başka bir yol seçmediyse.

Bir anlık çaresizlik anında okyanusa koştuğu anılar aklıma çarptığında kanım giderek daha hızlı pompalanıyor.

Hayır, hayır...

Bulutlar gökyüzünde yoğunlaşıyor ve ruh halimle tam uyum içinde koyu griye dönüyor.

Nefesim derinleşiyor, daha az kontrollü ve tamamen kaotik hale geliyor.

"Annika!" Bağırıyorum ama sesim şiddetli rüzgar tarafından çalınıyor ve kırılıyor.

Ne kadar çok koşup onu çağırırsam, onu bulma şansım o kadar azalıyor gibi görünüyor.

Yağmur damlaları, uygun şekilde yağmadan önce mesafeyi kaplıyor. Dev dalgalar okyanusun öfkesini

sergileyerek kıyıya çarpıyor ve parçalanıyor. Tropik ada bir saniyede ıslanıyor, ben de öyle.

Ama koşmayı, rüzgarla mücadele etmeyi ve her köşeyi bucak taramayı bırakmıyorum.

Onu gördüğümde onu aramak için ölümcül dalgalara doğru yüzmek üzereyim.

Annika kayalık kıyının tepesinde duruyor, kolları iki yana açık ve başı geriye dönük. Yağmur, son iki gündür

giydiği siyah elbisesini sırlıslam etmiş ve rüzgârın salladığı minyon vücuduna yapıştırmıştı.

Kafamda dönen en kötü senaryoların heyecanıyla ona doğru hücum ediyorum. Bir anlığına şiddetle

sallanırken, ben ona ulaşamadan rüzgârın onu alıp götüreceğini sandım.

Düşüp boğulacağını ve onu tamamen kaybedeceğimi.

Onu zaten kaybettin. Beynimin içinde yaşayan kahrolası bir piç, bunu kabul etmeyi reddediyorsun, diyor, ama

ben onu daha sonra öldürme planlarıyla onu dışarıda bıraktım.

Ben onun iki metre kadar gerisinde kaldığım anda aniden arkasını döndü.

Saçlarının şeritleri solgun boynuna yapışıyor, yanakları renksiz, dudakları çıplak ve gözleri o kadar soluk ki,

eğer onlara renk sıçratmak anlamına gelse birini öldürürdüm.

Ben dahil.

Yağmur onu sırlıslıkla yapıyor, o kadar şiddetli yağıyor ki neredeyse bulanık görünüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben ileri bir adım atıyorum, o da bir adım geri gidiyor.

Lanet kenara doğru.

Tekrar yapıyorum ve o da aynısını yapıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Kendimi zorladım, kelimeler neredeyse ses tellerimi parçalayacaktı.

Hiçbir şey söylemiyor ve uzanıp onu boğmamak için birkaç kez nefes alıp vermek zorunda kalıyorum.

"Neye üzülüyorsan onu konuşabiliriz." Sesimi, şartlar altında yumuşatabildiğim ölçüde yumuşatıyorum.

"Buraya gel küçük mor."

Dudakları titriyor ve aşağı itilmeden önce gözlerinin derinliklerinde bir ışık parıltısı yükseliyor.

Başını sallıyor.

"Sikeceğime yemin ederim, Annika..." Sözümü kestim ve hissetmediğim sabrı çağırarak uzun bir nefes verdim.

"Ne istiyorsun?"

Kolayca, iddialı bir şekilde, "Eve gitmek istiyorum" dedi. Günlerdir söylediği ilk cümle kahrolası ebeveynlerine

ithaf edilmişti.

"Bundan başka bir şey."

Bir adım daha geri gidiyor. Bu sefer gözleri o kadar cansız ki tabutun içindeymiş gibi görünüyor.

"Annika, dur!"

"Sen dur!" diye bağırdı. "Yorgunum. Bundan, senden çok sıkıldım. Sen benim tanıdığım Creighton değilsin. Sen

beni güvende ve sevilmiş hissettiren Creighton değilsin, bana sevdiğim şeyin peşinden gitme cesaretini veren

Creighton değilsin. Creighton beni asla böyle incitmezdi, ona durması için ne kadar yalvarırsam yalvarayım

kalbimi tekrar tekrar paralamazdı. Sanki bir sahtekarın elinde sıkışıp kalmışım gibi ve bundan nefret

ediyorum. Bundan o kadar nefret ediyorum ki."

Arka dişlerimi birbirine gıcırdatıyorum ve çenemi o kadar sıkıyorum ki hiçbir tendonun kopmamasına

şaşırıyorum.

"Bu yüzden mi benimle konuşmayı ya da sana dokunmama izin vermiyorsun? Çünkü benim bir sahtekar

olduğumu düşünüyorsun?"

Başını sallıyor.

Dnyamın paramparça olmasının yıkıcı sesini duyabiliyorum. Parçalar o kadar küçük ki onları bırakın yeniden

birleştirmeyi, asla bulamayacağım.

Annika'yı bu adaya ilk getirdiğimde bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi bulacağımızı düşünmüştüm. Evet,

benimle biraz kavga etti ama aynı zamanda güldü ve dalga geçti. Benim için dans etti, flört etti ve kollarımda

memnuniyetle i çekti. Onun için kitap okuduğumda başını kuağıma koymayı ve yüzüme bakmayı ve daha

fazlasını talep etmeyi seviyordu.

Sanki beni hâlâ seviyormuş gibi hissettim.

Beni vurduğu için özür dilediğinde ona inandım.

Bir seçim yapması gerektiğine inanıyordum ama acı gerçek şu ki, ailesi yerine beni asla semeyecek.

Ona bunu yaptırmak muhtemelen benim için haksızlık ama o sefer kardeşini seçtiği gibi beni de seçmesini

istedim.

Benim olmasını istedim.

Takıntımın ve bizi yakınlaştırma planımın bizi daha da uzaklaştıracağını hiç düşünmemiştim. Onun ışığını

çalacağımı ve onu bu kırık insan olarak bırakacağımı hiç düşünmezdim.

Benim Annika'ma hiç benzemiyor.

Neşesinden, gözlerindeki sürekli yaramazlık ve masumiyetten, gözeneklerinden fışkıran enerjiden eser yok.

Beni fiziksel olarak vurmuş olabilir ama ben onu öldürdüm.

Ve onu hayata döndürmenin tek bir yolu var.

Karşılığında kendimi feda etmek anlamına gelse bile.

Tamam, diye fısıldıyorum.

Kaşları kırışıyor. "Tamam aşkım?"

"Seni eve bırakacağım."

"Sen... yapacak mısın?"

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

Çılgınca başını salladı, ışığın bir kısmı gözlerine geri sızdı. Yavaş ama istikrarlı bir şekilde.

Kahretsin.

Neredeyse onun ruhunu kırığımı bilmek bende kendimi vurma isteği uyandırıyor ve bu sefer bir daha

uyanmamak istiyorum.

Bu, ufalanan içimin sesini duymaktan ya da onun bensiz yaşamasına tanık olmaktan daha iyi olurdu.

Bu beni paramparça ederdi.

"Şimdi kenardan aşağıya inin." Ona elimi uzatıyorum ama o ona şüpheyle bakıyor.

Bir süre öyle kaldık, bakışları yüzümden elime, sonra tekrar yüzüme kayd.

"Annika."

"Evet?"

"Yağmur yağıyor."

"Biliyorum."

"Benimle dans et."

Gözleri irileşiyor, mavi ve gri hakimiyet için çatışıyor. Saçı ve kıyafetleriyle ilgili sürekli dırdır etmesine rağmen

Annika yağmurda dans etmemizi seviyor. İlk buluşmamızın ve öpüşmemizin anılarını canlandırıyor. Onun

sonsuz kadar benim olacağına karar verdiğim andan itibaren.

Çenesi titriyor, sesi de öyle. "Ama sen dans etmiyorsun."

"Seninle işim var."

"Yağmuru sevmiyorum."

"Benim için yapıyorsun." Bu sefer uzattığım elimi işaret ettiğimde, o alıyor.

Onu o kadar güçlü bir şekilde çekiyorum ki göğsüme düşüyor ve küçük avuçları omuzlarıma düşüyor. Elimi

beline kavradım ve yağmurun sesine doğru yavaşça sallandık.

Birbirimize o kadar yakınız ki şu anda zamanı durdurmak istiyorum. Son zamanlarda ne zaman bu kadar

yakınlaştık, kendini geri çekiyor ya da mümkün olduğu kadar aramıza mesafe koymaya çalışıyor.

Ama şu anda bana beklenti dolu gözlerle bakıyor, gözleri o kadar ışıkla dolu ki, onu karanlığım ile lekelediğim

için kendimi tekmelemek ve bedenimi bir hendeğe atmak istiyorum.

Bu gözler sadece ışık içindir.

Yavaşça, nazikçe sallanmaya devam ediyoruz ve o bana bakmaktan vazgeçmiyor. Ne zaman gözlerine yağmur

yağsa, sanki dış görünüşümü açıp içime bakmak istermiş gibi beni yakından izlemek için gözlerini kırıştırıyor.

"Bu geçmişi unutacağın anlamına mı geliyor?" umutla, beklentiyle mırıldanıyor.

Bu umudu yok etmekten ya da yok etmekten nefret ediyorum ama ona yeni bir başlangıç vermek için yapmam

gereken şey tam olarak bu.

Onun hayatını karartmadığım bir yer.

Her zaman Annika Volkov'u kırmam gerekiyordu. Onun yerine kırılanın ben olacağımı bilmiyordum.

"Geçmişimi silemiyorum."

Her şey -çenesi, vücuğu, dudakları- sallanırken ayakları duruyor. "Peki ya şimdiki zamanın ve geleceğin?"

"Onları zaten kaybettim."

"Bu değil..."

Sahilin diğer ucunda bir kargaşa çıkınca sözleri yarıda kesildi.

Kaşlarımı attım.

Kimsenin burada olmaması gerekiyor. Bu ada Jonathan Büyükbaba'ya aittir ve tatile ihtiyaç duyduklarında

burayı yalnızca o ve babam kullanır. Ama ikisi de burada olduğumu bildiğinden buraya gelmezler.

Tabii davetsiz gelmeye karar vermedilerse. Belki annem ve Nanem onları buraya beni görmeleri için baskı

yapmışlardır?

Hayır.

Bunda bir sorun var.

Annika'ya "Burada kal" diyorum ve aşağı inmeye başlıyorum.

Kayalık kıyıya geri dönmediğinden emin olmak için arkamı döndüğümden onu çok ateşli buldum.

"Ne?" o soruyor. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Onu durdurmaya çalışmanın faydası yok ve zaten vaktimiz de yok. Sahile vardığımızda yağmur başladığı gibi

aniden durdu.

Siyahlı birkaç adam, bazı özel ajan askerleri gibi tüm bölgede devriye geziyor.

Ayak seslerini duymuyorum ama arkadan vurulduğumda Annika'nın çığlığını duyuyorum.

Ensemde bir ağrı patlıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Rus aksanlı bir ses "Yakaladım, Patron" diye

mırıldanırken bileklerim arkamdan büküldü.

Başımı kaldırdığımda çocukluğumu katleden, onun kanında yıkanan adamdan başkasını bulamıyorum.

Annika'ya hayat veren adam.

Adrian Volkov.

Ve şakağıma silah dayadı.

39

ANNIKA

Dünyanın birkaç dakika içinde alt üst olması çok tuhaf.

Birkaç dakika önce yeniden umut etmeye, acı çekmeye, Creighton'u kan davasından vazgeçmeye ikna etmenin

hayalini kurmaya başladım.

Ve bu, iki günlük kabus gibi, kasvetli teslimiyetin ardındandı. Onun tamamen katılığı nedeniyle kalbim

paramparça oldu. Tüm umudumu yitirdim ve eski benliğimin kabuğu oldum.

Onun sadece intikam gören bu kalpsiz insana dönüşeceği düşüncesi beni paramparça ediyordu ve işkenceye

dayanamıyordum. Sonunda dinlediğinde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edin.

Orada durdu ve beni dinledi.

Bana düşmanlık yapmaya çalışmadı. Hatta... korkmuştu. Gözlerindeki o korkuyu ilk kez görüyordum.

Ona silah doğrulttuğumda bile korkmuyordu. Daha çok istifa etmiş gibiydi.

Eve gitmeme izin vereceğini söyledi.

Beni güvenli kollarıyla kucakladı ve yağmurun altında benimle dans etti.

Bir yere gidiyorduk ama artık gitmiyoruz.

Şimdi arkasında bir duvar gibi dururken Kolya'nın devasa eliyle tutuluyor ve babası alnına silah doğrultuyor.

Ve en kötü yanı, onu öldürmeye hazır görünüyor ve sadece normal bir şekilde değil, hayır. Bu, babamın

mesafeli, öldürücü yüzüne ikinci kez tanık oluşum. İlk kaçırma girişimim sırasındaydı. Yüzü asık, dudakları

inceltilmiş ve gözleri o kadar koyu ki ışığı yansıtmıyor.

Babamın insanları öldürdüğünü her zaman biliyordum ama onu ilk kez katil olarak görüyorum.

Soğukkanlı, acımasız bir katil.

Hepsi uzun boylu, siyah giyinmiş ve göğüslerinin üzerinde saldırı tüfekleri asılı olan adamları metodik bir

stratejiyle etrafımızda dönüyor. Sanki sıradan bir üniversite öğrencisini değil, rakip bir organizasyonu yok

etmeye çalışıyorlar.

Her yüzü araştırıyorum ama Yan ya da Boris'den hiçbir iz yok; benim tarafıma gelebilecek tek ikisi.

Muhtemelen annemi korumak için geride bırakılmışlardı.

"Kızımı kaçırmaya cesaretin var mı?" Babamın sakın sözleri kasvetli havada yankılanıyor ama yüzeyin altında

köpüren öfke beni nefes nefese bırakıyor.

Creighton doğrudan yüzüne bakıyor, muhteşem yüz hatları keskinleşiyor, geri adım atacağına dair hiçbir ipucu

yok.

Yetişkin erkekler onun durumunda yalvarır ve yalvarırlar, özellikle de Adrian Volkov'un kim olduğunu ve neler

yapabileceğini biliyorlarsa.

Creighton paniğe kapılmamakla kalmıyor, aynı zamanda görünüşe göre bir ölüm dileği de var. Çünkü diyor ki,

“Tıpkı senin onu ilk etapta benden alma cüretini gösterdiğin gibi.”

Babası ona silahın dipçığıyle vuruyor, yüzünü yana doğru uçuruyor ve dudaklarından kan fışkırıyor.

"Baba!" Darbe bana yöneltilmemiş olabilir ama bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum ve Creighton'a

koşarken bunu düşünmüyorum.

Onu yalnız bırakmayı reddeden, iblisleri olan muhteşem bir perili adama.

“Geride dur, Anuşka.” Babam silahı hâlâ Creighton'ın alına dayayarak bana bakıyor.

Bana bakışı dünyaya bakışından farklı. Şu anda duygusuz bir katil değil. Erimiş gözleri ve sert duruşu olan

endişeli bir baba.

Nerede olduğumu bilmedikleri süre boyunca onun, annemin ve Jeremy'nin neler yaşadığını ancak hayal

edebiliyorum.

"O sana zarar verdi mi?" yavaşça, tehditkar bir şekilde soruyor.

“Hayır baba. Lütfen onu bırakın.”

“Bunu, hayatının bir santimine kadar işkence gördükten sonra yapacağım. Seni ailenden alabileceğini

düşündüğü her gün için onu tavana asacağım ve derisini kırbaçlayacağım.

Tüm vücudumu saran bir ürperti uzuvlarımı kesiyor ve ayakta kalabilmek için içimdeki her şeyi tüketiyor.

“Baba, lütfen... yapma.”

"Yap." Creighton hırlayarak kanlı dişlerini gösteriyor. “Bana işkence et. Beni öldür. Beni öldüresiye bıçakla,

sonra da babama yaptığın gibi cesedimi kesmeye devam et. O zamanlar beni canlı bırakmamalıydın ama

şimdi bu hatayı düzeltme şansın var. Eğer beni öldürmezsen tekrar tekrar gelirim ve tekrar sikişirim.”

"Ne halt diyorsun? Kapa çeneni!" Uzuvarım titriyor ve içimden bir ürperti geçiyor ve bunun ıslak elbiselerimle

pek ilgisi yok.

Babam silahı daha sıkı kavradı, muhtemelen önce ona işkence etmek mi yoksa sadece öldürüp bu işi bitirmek

mi istediğini düşünüyordu.

"İstediğin bu değil miydi?" Creighton benimle konuşuyor ama soğuk bakışları babasının kilere kilitlenmiş

durumda. "Önemli olan tek şey aileniz değil mi? Senin için işleri kolaylaştırıyorum."

O zaman aklıma geliyor.

Farkına varma o kadar şiddetli ki bir adım geri çekildim, parmak arası terliklerim kuma battı.

Bunca zaman, tüm bu sözler, tüm bu işkence benim onun yerine ailemi seçtiğimi düşündüğü içindi.

Her zaman onun yerine ailemi, onun çocukluk sefaletinin ardındaki insanları seçeceğimi. Ya onu bunları kabul

etmeye zorlayacağım ya da onunla kalmayacağım.

Onu geçmişten kurtarma çabalarım nasıl oldu da şimdi tam tersi bir noktaya geldi?

"Bu değil..." Sesim boğazımın gerisinde kalıyor. Her şey hakkında konuşmayı ve hiçbir şey hakkında konuşmayı

her zaman kolay bulmuşumdur, ama şimdi şaşkına dönmüş durumdayım.

İçimde dönen patlayıcı duyguları aktaracak doğru kelimeleri bulamıyorum.

"Biyolojik baban bir pislikti ve bir pislik gibi öldü. Açıkça onu koruması emri verildiği halde karıma saldırdı, ben

de onu öldürdüm," dedi babam soğuk bir tavırla ve beni ürpertecek kadar soğukkanlı bir tavırla. "Biyolojik

annen de aynı türdendi. İkisi de bu kadar hak etti ve üvey babanıza da söylediğim gibi ailemi koruduğum için

özür dilemeyeceğim. Ancak sen sadece bir çocuktun ve onların yaptıklarının sonuçlarına katlanmayı hak

etmedin, bu yüzden senin iyi bir aileye evlat edinilmesini sağladım."

Creighton'ın çenesi gevşedi ve benimki açıldı.

"Baba, sen... bundan emin oldun mu?"

"HAYIR." Creighton başını salladı. "Bilmiyordun."

"Tabi ki yaptım. Richard'ın ailesinin çöküşünü, o öldükten çok sonra bile takip ettim. Evinizi izleyen, annenizin

başsavcıcı, bir İtalyan mafya liderini, bir banka çalışanını, onu beladan kurtarabilecek herkesi baştan

çıkarmaya yönelik çaresiz girişimlerini kaydeden adamlarım vardı. Bütün umudunu kaybettiği, intihar ettiği ve

seni öldürmeye çalıştığı gece ben de oradaydım."

"Kapa çenenizi." Creighton'ın sesi o kadar sert çıkıyor ki onu tutmak istiyorum.

"Seni ön kapının yanında bayılmış halde buldum, yüzün morarmıştı ve kusmuk tüm yüzüne yayılmıştı. Sana

kalp masajı yaptım ve küçük vücudunu hastaneye taşıdım. Sen iyileşince seni Rai'ye emanet ettim ki o seni

Amerika'dan çıkarsın ve anne babanın kendileri için kazdığı kanlı çukurdan kurtarsın. Şu an sahip olduğunuz

aileye bu şekilde evlat edinildiniz. Geçmiş hayatını almış olabilirim ama sana yeni bir hayat verdim. Yani kininiz

olsa bile peşimden gelmeliydiniz ama çocuklarımla peşine düşen bir korkaksınız ve bunun için sizi

affetmeyeceğim."

Creighton ağır nefes alıyor, göğsü ölümcül bir ritimle inip kalkıyor. Sanki yıllardır içinde biriken kasvetli bulutu

dışarı atmaya çalışıyor.

Sanki yeterince sert nefes alamıyor ya da içinde köpüren enerjiyi yeterince hızlı temizleyemiyormuş gibi.

Ben de onunla uyum içinde titriyorum, açıklamaları onun bakış açısından görmeye çalışıyorum.

Onu vurduğumda ya da gerçeği öğrendiğinde olduğundan çok daha fazla yıkılmış durumda. Tüm kalbiyle

nefret ettiği adamın, yani babamın, ona şu anda bildiği değerli aileyi ve hayatı veren adamla aynı olması onu

paramparça ediyor.

Onu kollarıma almayı isteyerek, buna ihtiyaç duymadan, biraz daha yaklaştım ama babama yönelik soğuk

sözleri beni durdurdu.

"Öldür beni," diye tükürüyor. "Eğer yapmazsan, asla durmayacağım."

"Aptal korkak." Babam şarjörünü yerine tıklıyor ve tepki vermek için saniyelerim olduğunu biliyorum.

Korumanın yan kılıflarından birinden silahı alırken bunu düşünmüyorum. O kadar hızlıyım ki onu yakaladığımda

beni durduracak zamanı yok.

Creighton'ın bakışları nihayet bana yöneldi; gözleri hayattan, geri istediğim o sessiz ama şefkatli Creighton'dan

yoksundu.

Onu geri almak için hayal bile edilemeyecek mesafelere giderdim.

Bakışlarımı onun üzerinde tutarak silahı şakağıma doğrulttum.

"Ne yapıyorsun Anuşka?" Babamın sakin sesi maskelenmiş bir öfke taşıyor.

"Bırak gitsin," diye fısıldıyorum, kendime inanacağım kadar kararlı bir tavırla.

Karar verdiğinizde her şeyin bu kadar basit ve kolay hale gelmesi tuhaf. Huzurlu da. Her zaman olması

gerektiği gibi.

Rüzgar soğuk tenimi okşuyor, artık beni sallamıyor. Beni kucaklıyor, parmağımı tetiğe tutuyor ve şakağıma

yapıştırılmış namluyu ısıtıyor.

"Annika... silahı bana ver." Yakın zamana kadar babamın uyarı sesi bana her şeyi yaptırırdı.

Bugün değil.

"Bırak onu, yoksa yemin ederim kendimi vururum." Sıkıntılı gibi görünmüyorum ama kendime daha çok

güveniyorum çünkü bunu yapardım.

Artık aralarında seçim yapmayacağım. Bundan sağ çıkamayacağım.

Babam yavaşça geri çekiliyor, silahı hâlâ yanında. "Dediğini yaptım, artık bu çılgınlığa bir son ver."

"Ona artık zarar vermeyeceğine söz ver."

"Sana yaptıklarından sonra bunu yapamam."

"Bu onunla benim aramda. Müdahale edecek yeriniz yok. Artık çocuk değilim. Ve onu bir ömür boyu yeterince

incittin. Artık bunu durdurmanın zamanı geldi."

Dudaklarını büzüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Bana söz ver baba."

"Tamam, söz veriyorum. Şimdi buraya gel Anuşka."

Başımı sallıyorum.

Creighton, uçurumun tepesindeyken bana baktığı korkunun aynısıyla bana bakıyor.

Ancak şimdi o kadar belirginleşti ki, tadını deniz tuzuyla tattım.

"Silahı bırak," diye fısıldıyor, sesi gergindi.

“Bana ailemle tekrar karşı karşıya gelirsen neyi seçeceğimi sordun.” Silahı şakağıma daha da sapladım. “Bu

benim cevabım Creighton. Ben kendimi seçerdim.”

Kolya'nın tutunmasına karşı koymaya çabalıyor ve babamın yardımcısı onu yere ittiğinde babasına

homurdanıyor: "Bırak beni gideyim!"

Babam muhafızlarına başıyla selam verdi ve onu serbest bıraktığında Creighton neredeyse bana doğru

koşmaya başladı.

Geri çekiliyorum. "Daha fazla yaklaşma."

Vücudu kaskatı bir halde olduğu yerde duruyor ve onu ilk kez bu kadar çaresiz görünürken görüyorum.

“Anoushka, onu zaten serbest bıraktım. Bunu yapma.” Babamın sesi derinleşiyor. "Annemi, kardeşini düşün.

Ben."

"Yapamam..." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve bulanık görüşle Creighton'a bakıyorum. “Senin öfke ve

acıyla dolu olduğunu bilerek yaşayamam. Bana her şeyi veren ebeveynlerimden her zaman nefret edeceğimi

bilerek yaşayamam. Bunu görmektense ölmeyi tercih ederim. Belki bunu yaparsam, sonunda kininden

vazgeçersin.”

"Beni dinle Annika." Sesi soğuk havada bir kırbaç gibi yayılıyor. “İçime ulaşan, çirkin, çürümüş kısımlarını gören

ama yine de kalan tek kişi sensin. Ne kadar boş olduğumu bilmene rağmen bana kendini verdin. Hatta beni

sonsuz enerjinle, mor renginle ve kahrolası menekşelerle doldurdun. Ben kendimi sevmezken senin beni

nasıl sevdiğini, ilgisizliğime rağmen bana normal şeyler yaşatmak için nasıl mücadele ettiğini anlamadım.

Çocukluğumla ilgili gerçeği öğrendiğimde beni üzen tek şey artık seninle
olamayacağımı bilmektir. Ve sen beni

seçmeyip o tetiği çektiğinde, ölüm arzusu olan acı bir mastürbasyoncuya
dönüştüm. Sen yanımda olduğun

sürece ne olduğu umurumda değildi, bu yüzden seni buraya getirdim. Ama
şimdi bunun yapılacak doğru şey

olmadığını anladım, bu yüzden gitmene izin vermeyi seçtim. Senin yaptığın da
doğru bir şey değil. Sen bensiz

yaşayabilirsin ama ben sensiz bir gün bile hayatta kalamayacağım, yani senin
ölümün hiçbir şeyi çözmeyecek.

Eğer o tetiği çekersen, sözlerime dikkat et, ben de senin peşinden gelirim."

Bir duygu saldırısı beni ele geçirirken parmaklarım titriyor. "Geçmiş
bırakmaktansa ölmeyi mi tercih edersin?"

"Sensiz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim." Göğsü şiddetli bir gaddarlıkla inip
kalkıyor. "Beni

tamamlamıyorsun, sen benim bir parçamsın. Eğer gidersen bu seninle birlikte
beni de silmekten farklı değil."

Sözleri kemiklerimin iliğine işliyor ve kanıma karışıyor. "Böyle olmak zorunda
değil Creighton. Geçmiş geride

bırakmaya çalışacağına söz verersen ikimizin de ölmesine gerek yok. Senin için.
Benim için. Bizim için."

"Bunu yaparsam beni tekrar sever misin?"

Silahı indirip muhafızlardan birinin eline verirken kararlı adımlarla ona doğru
yürürken dudaklarımda küçük bir

gülümseme var.

Yarı yolda benimle buluşuyor, kollarım onun boynuna dolanırken güçlü elleri
belime sarılıyor. "Seni sevmekten

hiç vazgeçmedim aptal."

Gözleri yavaşça kapanıyor ve göğsünden uzun bir nefes çıkıyor. Tekrar açtığında
açık mavi renkte

görünüyorlar.

İstifa.

"Sen kazandın küçük mor."

"Kazandım mı?"

"Her şeyim. Kalbim, bedenim ve ruhum senin. Benim kinim de sanadır, dilediğini yap."

"Onun yanından geçmek de dahil mi?"

"O da dahil." Eli kalçama düşüyor ve yavaşça okşuyor. "Uzun zaman önce sana karşı kaybettim. Seni

seviyorum Annika. Seni, sensiz karanlığı ve yalnızca seninleyken ışığı görebilecek kadar seviyorum. Sen benim

sığınağımsın ve beni bütünleyen tek kişisin."

Bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Creighton'dan tek istediğim bu; güvendiği kişi olması, içindeki her

şeyi göstereceğine güvendiği kişi olması.

Çünkü o benim için o.

Ben bunu fark etmeden çok önce oydu.

Boğazımı temizlemem beni durdurduğunda onu öpmek üzereydim.

Bok.

Babamın ve diğerlerinin başından beri burada olduğunu unutmuşum.

Yavaş yavaş Creighton'ı bırakıyorum ama o elimi tutuyor ve babamla yüzleştığımızda parmaklarımı kendi

parmaklarının arasına geçiriyor.

Bu sefer Jeremy'nin bizi bulduğu zamanki gibi kaçmaya ya da saklanmaya çalışmıyorum. Bu sefer onun

yanında duruyorum ve hareket etmeyi reddediyorum.

Creighton'la "Kızımı almana izin vereceğimi düşünecek kadar cesursun" diyor ama en azından silahı gözlerden

saklanıyor.

Creighton, "Ayrılmayacağım," diye açıkça duyurdu.

"İsteyerek" diyor Papa. "Gitmeni sağlayacak yöntemler bulabilirim."

"Baba!"

"Eve gidiyoruz Anoushka" diye duyurdu.

"Siktir-"

"Bizimle geliyorsun," diye sözünü kesti babası.

"N-neden?" Kekeledim. Lütfen bana söz verdiği gibi onu öldürmek için geri götürdüğünü söyleme.

"Eminim annen onunla tanışmak ister."

"Ah... Ah!" Gülümseyerek tekrar söylüyorum. "Bu bizi onayladığın anlamına mı geliyor, baba?"

"Hayır" diyor açıkça. "Ama ben bu küçük sikiğin gözetim altında olmasını tercih ederim böylece komik bir şeye

kalkışmadan önce onu öldürebilirim."

Hemen karşılık veren Creighton'a dik dik bakıyor. Sanki bu bir tür meydan okumamış gibi.

İşler kolay olmayacak ama savaşmaya hazırım.

Onun için.

Bizim için.

40

ADRIAN

BİR AY SONRA

Kızımı elimden alan haşereden kurtulma çabalarım can sıkıcı bir çıkmaza girdi.

Zamanla gençlerin aşk sisinin yavaş yavaş kaybolacağını ve güneş ışığına geri döneceğimizi umuyordum.

O sümüksü herif sadece onu çalmak için değil, aynı zamanda onu kendine o kadar derinden aşık edecek kadar

cüretkardı ki, ne zaman biri ona yumruk atmaya çalışsa, onun atanmış savunma avukatı haline geldi.

Eğer onu on yedi yıl önce o gün kurtarmasaydım bu durumda olmayacaktık, ama gerçek şu ki o o zamanlar sadece bir çocuktı ve eğer onu kurtarmasaydım hayatımdaki diğer önemli kadını da üzebilirdim. onu ölüme terk etseydim.

Bunun yerine onu gezegenin içinden sürünerek çıkamayacağı başka bir köşeye gönderebilirdim.

Bahsettiğimde eşimin güldüğü bir seçenek.

Yeni günleri sabırsızlıkla beklememi sağlayan o yumuşak gülümsemesiyle bana "Kaderi durduramazsın

Adrian" dedi.

"Hala deneyebilirim," diye yanıtladım ve o sadece başını salladı.

Ciddiydim. Sadece denemekten vazgeçmeyeceğim, aynı zamanda kazanacağım. Her ne şekilde olursa olsun.

Bu yüzden kardeşliğin yakın çevresi ile olan görüşmemi yarıda kesip eve döndüm.

Kızım ve onun kesinlikle erkek arkadaşı olmayan biri bugün ziyarete geliyor. Birlikte.

Adadaki o saçmalıktan sonra Annika üniversiteye Birleşik Krallık'ta devam etmeyi seçti. Baleyi bırakmadı ama artık bunu bir tutku olarak ele alıyor; onun bir parçası olan ve mutlaka profesyonel yola başvurmasına gerek olmayan bir şey.

Lia'yı mutlu eden bir karar. Başlangıçta Annika'nın yapacağı her seçimi destekleyeceğine söz vermiş olsa da, Annika ne zaman dans etse karımın geçmişindeki şeytanların kızımıza ziyafet çektiğini biliyorum.

Onu ne kadar aynı hikayeyi paylaşmayacaklarına ikna etmeye çalışsak da o buna inanmadı.

Yani Annika'nın isteyerek ilgi odağı olmaktan uzak durmayı seçmesi, kızımızın baleyi bir tutku olarak seçmeye

karar vermesinden önce sürekli olarak sahip olmadığı iç huzuru ona verdi.

Arka girişten gelen kahkaha sesiyle eşiğin yakınında durdum.

Annika geldiğinden beri benim ve Lia'nın hayatında değışmez hale gelen neşeli gürültüye doğru ilerliyorum.

Jeremy sessiz bir çocuktı ve belki de bu, benim ve annesinin mücadelesine tanık olduğı tüm şeytanlarla

ilgilidir. Bebekliğinden itibaren bütün evi yerle bir eden, emektar eski Spetsnaz muhafızlarımı küçük bir

çocukken onun peşinden kovalayıp kaybeden ve beni, annesini ve erkek kardeşini saran küçük cehennem kız

kardeşı kadar enerjik değildi. serçe parmağının etrafında.

Gerçekten de arka bahçeye ulaştığımda kızımı orospu çocuğunun yanında otururken, eli onun elinde, Yan'ın

söylediğı bir şeye gülerken buldum.

Bakışlarım kendisi gibi gülen, yüz hatları parlak ve davetkâr olan güzel kadına kaydı.

Onu her gördüğümde ciğerlerimden derin bir nefes çıkıyor. Bu rahatlama ve sefil özlemin bir karışımı.

O kadınla yirmi dört yılı aşkın süredir evliyim ve hâlâ içimde büyüyen kaosu dizginleyebilen tek kişi o.

Uğruna her şeyi feda etmeye hazır olduğum tek kadının böyle özgürce gülümsediğini görmek zorundayım.

Bunun yerine kızımı bırakmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Lia, o gün onu yanımıza aldığımızda Creighton'dan açıkça özür diledi. Karımın o çarpık anılarını çekip çıkardığı

için o sümüksü piçin taşaklarına tekme atmak istedim.

Böyle berbat bir çocukluk ve ebeveynleri geçirdiğı için üzgün olduğunu ve bunda rol oynadığı için pişman

olduğunu söyledi.

Onu inciten adamın biyolojik oğlu olduğu için özür dilemesi beni şaşırttı.

Annika çok gururlu görünüyordu. Bir plan, gizli bir amaç bekleyerek gözlerimi kıstım ama yüzünde ikisinden de

eser yoktu.

O zamandan beri Lia onu üçüncü çocuğu olarak evlat edindi. Kolayca ona aşık oldu ve hatta ne zaman gelse

en sevdiği yemekleri yapmaya başladı.

Geçen gün aptal bir tarif hakkında mesajlaşıyorlardı. Kızımın söylediğine göre kendi arkadaşlarından ve

ailesinden gelen mesajlara cevap vermiyor.

Görünüşe göre bunu karımla yapmaktan çekinmiyor.

Lia'nın sessiz, büyüleyici bir enerjisi olmasına rağmen hiç çaba harcamadan herkesin kalbini fethedebilir. Bu

yüzden onu bir zamanlar dünyadan korumak için elimden geleni yaptım.

Hala onu kilitlemek istiyorum ki benden başka kimse göremesin, burada o benim olduğu kadar ben de onun

dünyasıym ama orada olmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

Benim ödülüm onun her gece isteyerek bana geri dönmesi, isteyerek kollarıma sığınması ve isteyerek yalnız

vakit geçirmek istemesidir.

Bu alabileceğim en güzel hediye.

"Bunu dene Creigh. Ben yaptım." Annika mezeye benzeyen bir şeyi alıp ağzına yaklaştırıyor.

Ödünç alınan zamanı kullanan herif aslında dudaklarını açar ve yemek yer. İfade değişikliği olmadan.

Bakışlarını paylaşan Yan ve Lia irkildi.

"Ne düşünüyorsun?" kızım beklenti dolu bir neşeyle soruyor.

İfadesini en ufak bir şekilde değiştirirse onu yere yıkmaya hazırım ama o başını salladı. "Oldukça iyi."

"Biliyordum!" Yan'a dik dik bakıyor. "Görmek? Sana birisinin yemeğini sevdiğini söylemiştim. Her şey

perspektifle ilgili."

"Gerçekten iyi misin, dostum? Ambulans çağırmamı ister misin?"

"Yan!" eşim azarlıyor.

"Hayır, çocukta bir sorun var Lia. Aslında sizin yemek teröristiniz olan kızının pişirdiği şeyleri yiyor."

"Ölmek istemek?" kızım öldürücü bir ifadeyle soruyor.

Bunu benden aldı.

Creighton, "Ona yiyecek teröristi deme," dedi ve Annika'nın geniş bir sırıtışını, eşimin ise anaç bir

gülümsemesini kazandı.

"Boom," diyor Annika, övünen ifadesini gizleyemiyor. "Mikrofon bırak."

"Kusura bakma herif yemeğinin gerçekte ne kadar berbat olduğunu göremeyecek kadar aşık. Dinle evlat, gıda

zehirlenmesi nedeniyle acil servise götürüldüğünde aşk seni kurtaramaz.

Annika, "Seni öldüreceğim," diye duyurur ve onu mezelerle doldurmaya çalışır, ancak Creighton onları kapar ve

hepsini yemeye başlar.

Tanrım.

Sonuçta küçük pisliğin ölüm arzusu olabilir. Bu evde Annika'nın yemeğini yemiyoruz, yoksa kesinlikle bir çeşit

gıda zehirlenmesi yaşanacak. Veya mide ağrıları. Ya da sadece basit rahatsızlıklar.

Baharatlı yiyeceklerle bal veya deniz ürünleriyle birlikte bazı besinler gibi, sağlık açısından faydalı olduğunu

düşündüğü şeyleri bağlam dışında kullanma eğiliminde. Ve herhangi bir tabağa ne kadar tuz koyması gerektiği

konusunda hiçbir fikri yok.

İyi niyetli olduğunu biliyoruz, bu yüzden Lia, Jeremy ve ben ona genellikle yemek yapmamasını söyleriz. Kolya

ve diğer gardiyanlar da bu konuda diplomatik davranmaya çalışıyor.

Sadece o pislik Yan ona gerçeği doğrudan söyledi ve uzun zamandan beri onu gıda teröristi olarak etiketledi.

Creighton King, yemeğini isteyerek yiyen ve hatta bunun için ona iltifat eden ilk kişidir.

Ancak bu davranışından dolayı kendisine ısınmayı reddediyorum. Ya da Annika'nın o adada sahip olduğu

intihar düşüncelerinden vazgeçmesini sağlayanın kendisi olduğu gerçeği.

Lia'ya bu olaydan bahsetmedim ve herkese de söylememesini emretmiştim. Kızımızın zihnine karanlık

düşüncelerin girdiğini ve onu neredeyse kaybettiğimizi bilmek onu mahveder. Ama yapmadık.

Çünkü Creighton oradaydı ve onu hiçliğin kıyısından çekmeyi başardı.

Kızımı hâlâ tek parça halinde tutuyor olmamın büyük bir kısmı onun sayesinde. Ama aynı zamanda onun

sayesinde bu duruma geldi, bu yüzden bu olayı tarafsız değerlendireceğim.

"Bu kız nasıl?" Lia, Creighton'a sorarken Annika, Yan'ı bir çiçekle kovalar çünkü Yan ona yiyecek teröristi

demeye devam eder.

"Kız?" boğazı boğuk bir sesle yankılanıyor; kesinlikle iddia ettiği kadar yemekten etkilenmemiş değil.

"Annika'yı nereye götürdüğünü bize söyleyen kişi."

"Cecily mi?"

Eşim başını salladı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Biraz daha yaklaşıyor, yumuşak yüz hatları kırışıyor. "Neden? Ne oldu?"

"Jeremy'nin bu bilgiyi ondan iyi bir arkadaş olarak almadığının farkındasın, değil mi?"

Eşim yutkunuyor. "Ben de bu kadarını düşündüm. O... soğukkanlı olabilir, bunu babasından alıyor ama her şeyin

altında bir kalpleri var, söz veriyorum.”

"Annem de kardeşim hakkında böyle söylüyor ve en kötüsü de buna inanıyor ama hepimiz onun işleyen bir psikopat olduğunu biliyoruz."

“Jeremy bir psikopat değil.”

"Yaptığına bakılırsa muhtemelen daha kötü durumda."

"Ne yaptı?"

“O benimkinden uzak durursa onun yolundan çekileceğime ona söz verdim ve bu ateşkesi korumak istiyorum.

Kendi çıkarım için değil, Annika'nın iyiliği için. Çatışmalarımızdan hoşlanmıyor."

Lia anlayışla başını salladı ve ben de oğlumu okyanusun diğer tarafından geri çekip, onu başından savmak istedim.

Ne tür bir anlaşma yaparlarsa yapsınlar Creighton'ı bu kadar kolay veya hızlı bir şekilde kabul etmemesi gerekiyor.

Annika onu kurtarmak için Creighton'ı vurduktan sonra, onun onaylamaması yavaş yavaş azalıyordu.

Birbirimizi son görüştüğümüzde bana, "Onun gidişini görmekten nefret ediyorum ama belki de bu kez

Annika'nın seçimini yapmasına izin vermeliyiz, baba," demişti.

Bunun nedeninin bu küçük pislikle yaptığı anlaşma olduğu açık.

Küçük pislik ayağa kalktı, Annika'ya Yan'la olan tuhafliklarını duymak için duraklattığı bir şeyler fısıldıyor, sonra

ona genişçe gülümsüyor.

Eve doğru yürüyor ve muhtemelen yüzünü yıkamak ya da ona verdiği her şeyi kusmak için banyoya girerken

ben de saklanıyorum.

Ortaya çıktığında saklanmaya gerek duymadım ve bahçeye doğru ilerlemeden önce durakladım.

Yolunu kapatıyorum, o da tek kaşını kaldırarak duruyor. "Bu benim hoşgeldin mi? Yoksa beni tehdit edecek bir

yere sakladığın bir silahın mı var?"

"Bugün çok konuşkansı." "

"Ve sen de şüpheyle bakılırsa beni bedensel zarar vermekle tehdit etmiyorsun."

"Birkaç dakika içinde bu noktaya geleceğiz."

"Elbette. Hadi bu sıkıcı işi bir kenara bırakalım."

"Bu alaycılık mıydı?"

"Öylemiydi? Annika bana sürtünüyor."

Bu küçük pislik, yarın karım ve kızım uyanana kadar altı metre derine gömülecek.

Bana doğru bir adım atıyor, yüzündeki kayıtsızlık kayboluyor. "Ne tür tehditkar bir sapıklık yapıyorsan, bu

konuda sana müsamaha göstermekten mutluyum ve bunu Annika ya da Lia'ya söylemeyeceğim, ama sana şu

anda söylüyorum ki, beni benim olandan uzaklaştıramayacaksın. ."

"Sen az önce ne dedin?"

"Bana ait. Annika benim ve bu gerçeği kimse değiştiremez, sen bile."

"Annika eninde sonunda seni unutacak."

"Hayal kurmaya devam et Adrian, sen bunu yaparken ben de damadın olacağım. Sizlere güzel torunlar vermek

için çok çalışacağız."

"Eğer bundan önce bir şekilde ölürsen hayır. Peki bana isimle hitap etmene kim izin verdi?"

"Bay Volkov'u sevmiyorum. Çok uzun."

Ya bu herif çok cesur ya da hayatı zerre kadar umurunda değil. Ya da muhtemelen her ikisi de.

"Ayrıca, eğer bu kadar bölgesel davranıyorsan, neden hâlâ onun hakkında bir şey yapmadın?"

Arkamı dönüp ikimizin de bahçedeki manzaraya bakmasını sağladım. Annika suya tükürüyor ve Lia, Yan'ın

söylediği bir şeye gülerek eğiliyor ve Yan bir aptal gibi sırtıyor.

"O, haddini bilmeyen kahrolası bir palyaço," diye mırıldandım alçak sesle.

Creighton aynı derecede hoşnutsuz bir ses tonuyla, "Bunu ona uzun zaman önce öğretmeliydin," dedi.

"Denemedim mi sanıyorsun? Tek amacı beni kızdırmak olan bir parazit gibi geri sıçradı."

"Annika, onu sık sık Rusya'daki Özel Kuvvetlere göndermekle tehdit ettiğinizi söyledi. Olmamasının bir nedeni

var mı?"

"Şu kadını görüyor musun?" Başımı eşime doğru eğiyorum. "Sebebi bu."

"Bunu şimdi de yapabilirsin."

"O çok yaşlı."

"İdari bir göreve atanabilir mi?"

"Muhtemelen." Anlayışlı olmanın ilk bakışını küçük pislikle paylaşıyorum. En azından ikimiz de Yan'a

dayanamıyoruz.

Daha doğrusu oradaki iki kadına ne kadar yakın olduğu.

Birlikte sahneye çıktığımızda Yan ayağa kalkmaya bile tenezzül etmiyor ve Oglan'ın onlar için hazırladığı

kokteyli yudumlamaya devam ediyor.

Beni hâlâ erkek arkadaşı olmayan ve onu en yakın hendeğe atmakla tehdit etmeyen kişiyle görünce ifadesi

havai fişek gibi parıldayan Annika.

Adadan beri onun sözcüsü, yöneticisi ve halkla ilişkiler uzmanıydı ve ona ısınmam için her türlü numarayı

kullandı.

Mesela koruyucu dönemlerinden bahsetmek ve onun ben ve Jeremy'nin toplamından daha kötü olduğunu

söylemek gibi. Ya da onun yorulmasını istemediği için yemek yapmayı nasıl öğrendiğini, daha çok onun

yemeğini tüketmenin işkencesini yaşamak istemediğini.

Ya da Birleşik Krallık'ta edindiği arkadaşlarına, eğer onu suçlarsa onu da kaybedeceklerini söyleyerek yavaş

yavaş ilişkilerini nasıl düzelttiğini.

Hala ona cehennemi yaşatmayı planlıyorum. Her ne kadar derinlerde bir yerde ona gerçekten değer verdiğini

bilsem bile.

Kızım sandalyesinden fırlayıp kollarıma koşuyor. "Baba! Seni özledim."

Beni sımsıkı sıktığında saçlarının üst kısmını okşadım. Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de Annika,

sağımdaki herif hayatına girdiğinden beri sorumluluk sahibi bir yetişkine dönüştü.

Bu saflıktan kurtulmak ve gerçekten kendi kişiliğine dönüşmek için kaybın acısına ve gerçek yaşam

deneyimlerine ihtiyacı vardı.

"Emin misin?" Ne zaman ayrılacağımızı soruyorum. "Çünkü artık bana neredeyse hiç mesaj atmıyorsun."

"Ah, lütfen. Mesaj atmaktan bile hoşlanmıyorsun baba ve ben de annemi çalmaya geldiğinde seninle her

zaman FaceTime yapıyorum.

Lia'nın yanına koşup ona sarılıyor. "O aynı zamanda benim de annem, biliyorsun."

"Önce eşim."

"Üzgünüm, senin aksine ben onunla kan bağım var. Bu bana daha fazla ayrıcalık sağlıyor." Biraz cesaretli biri

gibi sırtıyor.

"Kes şunu, Anni." Lia gülüyor ama o da ona sarılıyor. O küçük şımarık velet her zaman annesinin kızıydı. Yan

yana olduklarında anne-kız yerine kız kardeş gibi görünüyorlar.

Homurdanarak oturuyorum ve Yan'a dik dik bakıyorum.

"Ne?" ağzını açıyor.

"Seni öldüreceğim."

"Her neyse için?"

"Az önce sergilediğin küçük gösteri."

"Kimseye dokunmuyordum."

"Hala sayılır."

"Benim büyüleyici niteliklerimi ve sen güldürürken benim Lia'yı güldürebildiğim gerçeğini kıskanmayı bırak,

huysuz yaşlı adam," diye mırıldandı ve ben onu boğmadan önce hızla ayağa kalktı.

Ayrıca Lia'nın muhtemelen Ogla'ya herhangi bir konuda yardım edip edemeyeceğini görmek için içeride

ortadan kaybolması da onu kurtardı.

Mutfığa ulaşmadan önce ona yetişip dirseğinden çekiştiriyorum.

Eşim nefes nefese bana saldırıyor. O kocaman, kesinlikle büyüleyici gözleriyle bana baktığında aletim

zonkluyor.

O gözlere yansımayı, onun benim dünyamın yörüngesi olduğu kadar benim de onun dünyasının merkezi

olmamı seviyorum.

Bana sanki hiç ayrılmak istemiyormuş gibi baktığında.

"Adrian..." nefesini veriyor. "Nedir?"

“Eve hoş geldin öpücüğümü alamadım. Artık Annika ve o küçük pislik burada olduğuna göre beni unuttun mu, karım?”

“Cesaret edemem.” Beni ceketimin yakasından tutup aşağıya çekerken sesi alçalıyor, parmaklarının ucunda yükseliyor ve dudaklarını benimkilere sürtüyor.

Lia'nın öpücüğü nazik ama yalvarıyor ve tutkulu.

Bu benim acımasız iddiamın yanından bile geçemez ama buna bir davetiyedir. Karım, onun yumuşaklığından

ve içime sızıp onu kırmamı istediği bilgisinden hoşlandığımı çok iyi biliyor.

Her gece.

Her fırsatta.

Dudakları benimkileri çok erken bırakıyor ve tekrar ayağa kalkıyor, alt dudağını yalıyor, beni daha da

zorlaştıracak şekilde zevkimin peşinde koşuyor. "Evine hoş geldin Adrian. Seni özledim."

"Dışarıdaki iki pislikle gülerken böyle görünmüyordun."

"Bunca yıldan sonra hâlâ Yan'ı kınadığına inanamıyorum."

“O kışkırtıcı bir orospu çocuğu ve bunu biliyorsun.”

“Çünkü o seninle uğraşmaya çalışıyor ve sen de ona izin veriyorsun.”

Ceketimdeki görünmez kırışıklığı

düzeltiliyor. “Creighton'a gelince, mantıksız davranıyorsun. Ona haksızlık ettik ama o kızımızı tüm bunların

peşini bırakmayacak kadar seviyor. Hayali kininizi de bırakmanız gerekiyor.”

"Ben de öyle yapacağım. O piç beni damadım olacağı ve bana torun vereceği tehdidinde bulundu.”

Güler. Karımın başı geriye doğru eğiliyor, solgun boğazını taşıyor, kulaklarım onun kahkahasının keyifli sesiyle

doluyor.

"Bunların neresi komik?" Sert görünmeye çalışıyorum ama onun kahkaha sesini deli olamayacak kadar çok seviyorum.

"Görünüşe göre o da seninle nasıl uğraşacağını öğrenmiş. Onun için iyi. O çocuğu gerçekten seviyorum."

"Bu da onu daha da az sevmeme neden oluyor."

"Ah, kes şunu Adrian. O, Anni'nin başına gelen en iyi şey ve eğer bu kadar ön yargılı olmasaydın sen de bunu bilirdin."

Homurdanıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Lia parmaklarını kaşlarımın üzerinde gezdirirken sesi alçaldı. "Hepinizin üzgün olmasından nefret ediyorum.

Seni nasıl daha iyi hissettirebilirim kocam?"

Karnını büyüyen ereksiyonuma sürttüğünde içimden bir inilti dökülüyor.

"Onu tekrarla."

Tekrar, "Kocacığım," dedi ve ürperdiğini hissederek kalçasını daha sıkı tuttum.

"Üst katta. Şimdi."

"Ama çocuklar burada."

"Bekleyebilirler."

Tereddüt ettiğinde onu gelin usulü kollarımda taşıyorum. Lia kolları boynumu sararken bile bağırıyor.

Parmakları ensemdeki kısa tüyleri okşuyordu. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"HAYIR."

"Sanırım bu sabah yaptım."

"Unutmuş olmalıyım."

"Seni seviyorum Bay Volkov" diye fısıldarken sırıtıyor.

"Ben de sizi seviyorum Bayan Volkov."

Kızımı kısmen kaybetmiş olabilirim ama karım her zaman yanımda olacak.

Beni kötü adamı olarak kabul eden ve buna rağmen bana aşık olan kadın.

Sonsöz - ANNIKA

Otoparktaki arabaların arasına saklanıp derin derin nefes alıyorum.

Eğer geri döneceğimizi bilseydim, oyumu dersleri atlayıp bütün hafta ailemle kalmayı tercih ederdim.

Ama hayır, Creighton'ın yapacak önemli bir işi vardı.

Bugünkü maç gibi.

Kardeşime karşı.

Ringe atladıklarında birbirlerini yok etmeye hazır kas duvarlarından hiçbir farkı olmayan tehditkar bakışlarını

hatırladığımda irkildim.

Ve bu, mevcut şampiyonanın en çok beklenen finali olduğundan, hem REU hem de TKU öğrencileri tezahürat

yaparak, bağırarak ve kana susamış halde salonu dolduruyorlar.

Hem Jeremy'nin hem de Creighton'ın kanı.

Ahh.

Saatime bakıyorum ve kulüpten kaçtığımdan bu yana sadece on dakika geçtiğini fark ettiğimde inliyorum.

Yani hayır, onların birbirlerinin boğazına gitmelerini izlemeyecektim. Her ikisine de bunu durdurmaları ya da

birinin kaybetmesi için yalvardım ama ikisi de pes etmiyor.

Ayrıca Jeremy, eğer onu yenemezse kız kardeşini koruması için kimseye güvenemeyeceğini söyledi.

Creighton'ı dövüşe daha da kızdıran bir şey vardı.

Erkekler ve onların testosteronu benim ölümüm olacak.

İşte buradayım, yapayalnız saklanıyorum, çetin sınavın bitmesini bekliyorum.

Glyndon da bana eşlik ediyordu çünkü o da şiddetin tezahürlerinden hoşlanmazdı. Katılma konusundaki

itirazlarımıza rağmen hepimiz Ava tarafından sürüklenmiştik; o tamamen kavgalardan yanaydı ve muhtemelen

biz konuşurken Creighton'a var gücüyle tezahürat yapıyordu.

Creighton'ı vurduğum için beni affetmesi biraz zaman aldı ve birkaç alışveriş gezisine çıktı, üstelik sadece

birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu bildiği için.

Glyndon grubun en iyi üyesiydi ve üniversiteye döndükten hemen sonra benimle konuştu. Sevgilim olduğu için

benimle kaçmayı tercih etti ve bana son resimlerini göstermekle meşguldü. Ama ne yazık ki Killian birkaç

dakika önce sözümüzü kesti ve onu Tanrı bilir nereye kaçırdı.

Onu uzaklaştırırken bana "Onu ağılattığın için seni hâlâ affetmiyorum" dedi.

O psikopat düzeltilemez. Creighton dışında en bölgesel olanı o.

Aslında Creighton başlı başına bir ligde. Sadece ne zaman göğsüme yatsa Tiger'a dik dik bakacak kadar bana

sahip çıkmakla kalmıyor, aynı zamanda bu konuda o kadar tutarlı ki hiçbir erkek onun gazabından korktuğu

için yanıma yaklaşmıyor.

Eşcinsel olan, Creighton'a aşık olan ve onun hayran kulübünün lideri olan Harry bile kıskançlık dolu

kırbaçlardan kurtulamaz.

Arabama yaslanıp sosyal medyada gezinmeyi tercih ediyorum. Creighton'ın hesabında gördüğüm fotoğrafa

durakladım.

Aslında Remi ve benim onun için uzun zaman önce oluşturduğumuz şifreyi kullanıyordu ama şifreyi falan

değiştirdi çünkü Remi kendi sayfasında 'tuhaf şeyler' paylaşmayı planlıyordu.

Creighton'un profil resmi ilk gönderisiyle aynı. Benim farkında bile olmadığım bir zamanda çektiği bir selfie.

Kucağında uyuyorum, başımı göğsüne sokuyorum, böylece benim yüzüm görünmüyor, onun sadece yarısı görünüyor.

Damarlı eli sahiplenici bir tavırla belimi kavlıyor ve başlıkta şöyle yazıyor:

Kızım. Benim kadınıam. Bana ait.

Bu ay ayrı kaldığımız aydı. Beni o adaya kaçırmamasından tam bir gün önce.

Ne kadar romantik.

Olumsuz.

İkinci fotoğraf üniversiteye döndükten sonra çektiği bir başka selfie. Bir eliyle kırımın altında beni taşıyor,

bacaklarım onun çıplak beline dolanmış ve kafam onun omzuna gömülü.

Onun tamamen bana ait olduğunu söylemiş miydim?

Üçüncüsü (şu anda bakmakta olduğum ve nefes almamı zorlaştıran) az önce paylaştığı fotoğraf.

Dövüşten önce, onu Jeremy'ye karşı gelmekten caydırmak için son bir girişimde bulunmak üzere soyunma

odasına süzıldüm.

Büyük hata.

Bana sadece aç bir yırtıcı gibi bakmakla kalmadı, aynı zamanda vahşi bir adrenalin salgıladı.

Söylemeye gerek yok, hiç şansım yoktu.

Creighton boğazımı ısırp bana şaplak atarken beni önce bankta önce vajinadan sonra kırımdan beceriksizce

becerdi.

Bu hatırlatma karşısında karın kaslarım zonklıyor ve kırımdaki izler acı veriyor. Zevkten zevk aldığım kadar

acıdan da zevk aldığım için çılgına dönmüş olmalıyım ama bunu kendim ve bizim hakkımızda kabul etmeyi

öğrendim.

Bizi biz yapan şeyin ne olduğunu kabullenmeyi öğrendim çünkü bu kadar farklı kişiliklere rağmen bu kadar

uyumlu olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu fark ettim.

Bir bulmaca gibi, iyi ve kötü parçalar birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor.

Paylaştığı fotoğraf, işimiz bittikten hemen sonra beni öptüğünde boynumdan yukarısı. O, tüyler ürpertici bir

sahiplenme duygusuyla kameraya bakarken benim gözlerim kapalı, onun gözleri açık.

Hatırlatma: O benim.

İçimde bir karıncalanma dalgalanıyor ve omurgamın dibinde dans ediyor.

O kesinlikle imkansız.

Yine de resmi beğeniyorum. Ne? Benim de bir iddiada bulunmam gerekiyor. Bir dahaki sefere onunla flört eden

bir kız yakaladığımda onu Instagram hesabına yönlendireceğim.

Benim için yaptığı şey.

Şaka değil, geçen gün şöyle dedi: "Bir Instagram hesabı açarsam tüm erkekleri takip etmeyi bırakacağını

söylememiş miydin? Yap."

Ona beni takip etmek için sosyal medyaya sahip olması gerektiğini söylediğimi, beni dünyadan koparacağını

değil ama bunu yapmadığını hatırlattım.

Neyse, benimle alay ettiğinde bunu Harry'ye ve onun sürekli büyüyen hayran kulübüne göndereceğim.

"Bunu durduramaz mısın?"

Birkaç sıra ilerideki çok tanıdık ses süzülüyordu. Telefonumu elbisemin cebine koydum ve arabaların arasında

gizlice ilerledim.

Gerçekten de Cecily gölgelerin arasında duruyor, telefonunu sımsıkı tutarken gümüş rengi saçları rüzgarda uçuşuyor.

İşin garibi, gömleği üzerinde hiçbir tırnak işareti olmayan sade siyah bir gömlek. Anlamıyorsun. Bunu yapamam," diye fısıldıyor titrek bir sesle ve ben de uzanıp ona sarılmak istiyorum.

Bir süredir sıkıntılıydı ve Glyn bile geçen gün bu konudaki endişesini dile getirdi.

Ona yaklaşmaya çalışırken ses çıkarmam gerekiyor, çünkü telefonu kulağından çıkarıp kiminle konuşuyorsa

telefonu kapatmadan önce farların arasında geyik gibi bir bakışla bana bakıyor.

"Annika?" Sesi soğuk, biraz yanlış, sanki tanıdığım Cecily ile aynı değilmiş gibi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ah, kardeşimle erkek arkadaşımın kavga etmesini izleyemedim. Hele ki aralarında bir kin varken." Son

kelimeyi aktarıyorum.

"Ah anlıyorum." Sesi yumuşadı.

Herhangi bir ani hareketin kaçmasına neden olacağından korkarak ona yavaşça yaklaşıyorum. "İyi misin Ces?"

Sessizce başını salladı.

Jeremy, Cecily'nin Creighton'ın beni kaçırmasına yardım ettiğini öğrendiğinden beri dayanılmaz bir durumda

olsa da ona karşı kin beslemiyorum.

Birincisi, bilmiyordu ve gerçekten onun sadece uçaktan atılmadan önce benimle konuşmak istediğini

düşünüyordu.

İkincisi, Jeremy yüzünden yeterince acı çekti. Kardeşimin ne kadar sert olabileceğini biliyorum ve o Cecily'den

hiçbir zaman hoşlanmadı.

Karşılıklı ama yine de.

Ve bazen onları, anlayamadığım bir şekilde birbirlerine bakarken yakalıyorum.

"Konuşmak istersen her zaman buradayım" diyorum ona yumuşak bir sesle.

"Jer'le ilgili olsa bile."

Uzuvlarında gözle görülür bir titreme var ve sanki bana güvenmesi gerekip gerekmediğini anlamaya

çalışıyormuş gibi sertçe bana bakıyor.

Sanırım yapabileceğine karar verdi çünkü ileriye doğru bir adım attı. "Anni, bunu kimseye anlatamazsın."

"Kalbimi geç ve ölmeyi umut et."

Keskin bir şekilde nefes alıyor, gözleri yana doğru fırlıyor. "Korkunç bir hata yaptım ve bunu nasıl geri alacağımı

bilmiyorum."

Onu ilk defa bu kadar kaybolmuş, bu kadar korkmuş halde görüyorum. Cecily her zaman kendine en çok

güvenen, iddialı olan ve soruna ilk önce yaklaşan kişi olmuştur.

Ama kafası o kadar karışık görünüyor ki ona sarılmak istiyorum.

"Nedir? Söyle bana, belki yardımcı olabilirim."

"Bu..."

Arkamda bir varlık hissettiğimde sözleri yarıda kesildi ve ardından burun deliklerim onun adrenalin ve terle

karışık kendine özgü kokusuyla doldu.

Güçlü bir el belime sarılıyor ve vücut ısısının benimkine üstün geldiği yan tarafına çarptığım için ürperiyorum.

Arkadaşım, "Merhaba Creigh," diye mırıldandı ve üzgün dikkatini bana çevirdi.

"Geri döneceğim."

Arkasından, "Cecily, bekle," diye seslendim ama o çoktan gitmişti.

Creighton'ın muhteşem yüzüne, kalın kaşlarına ve patlak dudaklarına bakıyorum ve ona kızmak çok zor. "Ces

bana bir şey söyleyecekti ama sen her şeyi berbat ettin."

"Cecily ne istediğini bile bilmiyorken onun işine karışma." Rüzgârın yüzüme çarptığı saçlarımı kulağımın

arkasına itti. "Saklanıyor muydun küçük mor?"

"Sizi kavga ederken görmek istemedim." Ben yutarım. "Kim kazandı?"

"O bir çizimdi."

"Tanrıya şükür." Bir nefes bırakıyorum.

"Gelecek hafta rövanş maçımız olacak"

"Cidden?"

"Bir dahaki sefere saklanma, yoksa daha fazlasını ortaya çıkarırım." Alnımı alaycı bir şekilde salladı ve ben de o

noktaya masaj yaparak ona baktım.

"Ahh. Ve yine saklanacağım.

"Velet olma."

"Ah, lütfen, velet olmamı seviyorsun."

"Görünüşe göre daha önceki meze sana bir ders vermemiş."

"Bu... sadece bir meze miydi?"

"Az çok."

"O zaman ana yemek nedir?"

"İyi bir kız olup olmadığını anlayacaksın."

Sesindeki vaat karşısında külotum sıırıslıklam oldu. Planları hakkında beni bilgilendirmesini ve sonra kendimi

hayatımın bir santimine kadar bağlanmış ve sikilmiş bulmamı seviyorum.

Ya da bana işkence edebilmek için üretildiğine yemin ettiğim yeni oyuncakları tanıttığında.

"Bu sefer de bir fotoğraf çekip IG'de yayınlayacak mısın?"

"HAYIR. Sadece iki hafta kadar sonra kendilerine hatırlatılması gerekiyor."

"Çok abartılısın ama seni hâlâ seviyorum," diye fısıldıyorum. "Çok fazla, bu delilik."

"Güzel, çünkü senin de beni her zaman benim seni sevdiğim kadar sevmeni sağlayacağım."

Sonra beni belimden tutup öpüyor.

Sonsöz -

Bir Yıl Sonra CREIGHTON

Buraya gelmemiz kimin fikriydi?

Doğru, kardeşimin.

Masanın karşısından ona dik dik bakarken, o da kocaman gülümserken, hatta küçük bir salak gibi göz

kırpırken, neden suratına yumruk atmadığımı merak ediyorum.

Mesele şu ki, babam ve annemle birlikte bir aile yemeğindeyiz. Yemeğimizi bitirdik ama hâlâ tatlı var.

En kötü yanı? Bu sadece ilk sezon. Yarın, bu aile destanının ikinci bölümünde, spor uğruna çekişmeyi seven üç

büyükbabam, Nan, Levi Amca ve Astrid Teyze de aramıza katılacak. Tatil olduğu için ikizler ve Glyn de

katılabilir.

Eğer Glyn, Killian'ı da beraberinde getirirse, elimizde kahrolası bir sirk olur. Birincisi, Lan ona hâlâ dayanamıyor,

Levi Amca ona zar zor tahammül ediyor ve Büyükbaba Jonathan onu hâlâ sevimli torununu elinden alan hırsız

olarak görüyor. İkincisi, Kill ve Eli biraz yakınlaştılar, ebeveynlerin onları ayırma çabalarını boşa çıkardılar ve bu

nedenle her zaman sorun çıkarıyorlar.

Kesinlikle sirk başlamadan önce Annika'yı buradan kaçıracağım.

Annemle babamın davetini bu kadar çabuk kabul etmeseydi biz burada olmazdık.

Sorun şu ki, çekim bölümünden sonra ailemin ona tamamen ısınmasını sağlamak zor oldu. Annem

başlangıçta biraz zordu çünkü birinin beni incitmesi düşüncesine dayanamıyordu.

Annika aslında aylarca ona rüşvet vererek, onu arayarak ve onunla hem her şey hem de hiçbir şey hakkında

konusarak geçirdi. Hatta üniversitede ona atanmış casus olmayı bile teklif etti.

Öte yandan babası onun geçmişini göz önünde bulundurarak ondan şüpheleniyordu. Onun ya da babasının

bana zarar vermeyeceğine inanmıyordu. Babamla Adrian'ın tam olarak iki kez buluştuğunu ve odadaki

herkesin birbirlerini öldürmelerini engellemek zorunda kaldıklarını söylemeye bile gerek yok.

Gerçek şu ki, adadan döndükten sonra babam, istediğim şeyin peşinden gittiğim için gurur duyduğunu söyledi,

çünkü bu işleri yapmanın doğru 'Kral' yoluydu.

Ancak annem ve babam ne kadar zorluk çıkarırsa çıkarsın, kızım yine de neşeli kişiliği ve herkesle empati

kurabilme yeteneğiyle onları kazanmayı başardı.

Üstelik benden hoşlanmıyormuş gibi davranan -ama içten içe seviyormuş gibi- davranan babasının aksine, ben

mutlu olduğumda ailem de mutlu oluyor. Soru sorulmadı.

Başımı yana eğdim ve annemin masayı temizlemesine yardım etmesini izledim. Personelimiz var ama annem

'ev gibi' bir deneyim istediği için bugün onları işten çıkardı. Bu sefer babam yemek yaptı, çok şükür.

Bakışlarım bir tüy zarafetiyle hareket eden Annika'yı takip ediyor. Mor-beyaz çiçekli bir elbise giyiyor ve saçları,

düz ayakkabılarıyla uyumlu, kabarık mor bir kelebekle at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Annika her zaman kıyafetlerini yırttığımdan şikayet ediyor ama açmam gereken bir hediye gibi görüldüğünde

dayanamıyorum. Ve bunu doğru dürüst yapamayacak kadar sabırsızım, bu yüzden bedelini onun kıyafetleri

ödemek zorunda.

Onu ne kadar çok izlersem sikim kot pantolonuma o kadar sert baskı yapıyor. Kendimi ihtiyatlı bir şekilde

yeniden ayarladım ve bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya zorladım.

İşte o sırada biri kafama vuruyor. "Kırbaçlanmış."

Kardeşıme dik dik bakıyorum. "Bunu söylemek istediğine emin misin?"

Gözleri karardı ama çok geçmeden ifadesini düzeltti ve parmaklarını çenemin altında gezdirdi. "Son

zamanlarda çok tatlı olduğunu söylemiş miydin?"

Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bazen onun bir parazitten hiçbir farkı olmuyor. Eli'yle olan ilişkiyi ve

onun her zaman yanımda olmasını çok takdir ediyorum ama onun istediği zaman mastürbasyon yapmasına

alışamıyorum.

Babam tuvaletten çıkıp masanın başına otururken, "Kardeşini rahat bırak," diye azarlıyor.

Eli yüzümü parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "Onun sevimli yanaklarına bakın."

"O artık bir bebek değil."

"Maalesef." Eli sıkılmış bir şekilde iç çekerek beni serbest bıraktı ve ardından babamıza odaklandı. "Ve sakın

kıskanma baba."

Ona boş bir bakış attı. "Neden?"

"Güzel ilişkimiz."

Babam kıs kıs gülüyor ve Eli'nin gözleri kısıyor. "Bu ne içindi?"

Babam hiçbir şey söylemiyor.

"Bu ne içindi?"

"Yine mi tartışıyorsunuz?" Annem Eli'nin saçını okşuyor ve yanağıma dokunuyor, ardından babamı

dudaklarından öpüyor. "Yapamaz mıyız? Sadece bu gece için?"

Babam kollarını onun beline dolayarak onu kendine doğru çekiyor. "Daha sonra ödül alacak mıyım?"

"Baba!" Protesto ediyorum.

"Cidden?" Eli tekrarladı.

"Ne?" Bize masumca bakıyor. "O benim eşim."

"Ve annemiz," diyorum.

Eli, "O görüntüye ihtiyacımız yoktu" diye mırıldanıyor.

"Belki de sorun bende değil sendedir. Bu görüntüyü aklınızdan çıkarın evlatlar," diyor babam bize sanki konu

tamamen normalmiş gibi.

"Aiden, kes şunu." Annem gülümsüyor ve kurtulmaya çalışıyor. "Gidip Annika'ya tatlı konusunda yardım

edeyim."

"Eli ya da Creighton bunu yapabilir. Bu gece çok çalıştın."

Kardeşim kaçmaya hazır ama o gözünü bile kırpmadan ben yerimden kalktım.

"Beni terk ettiğine inanamıyorum, seni küçük pislik!" arkamdan bağırıyor.

"Bir randevu getirmeliydin!" Gülümsedim ve o beni başından savdı.

Annika'yı mutfakta dondurma yerken buluyorum.

"İşim bitmek üzere!" diye seslendi ve ben de onu dirseğinden tutup küçük bedenini geriye doğru çektim.

Annika nefesini tuttu, dondurma bardağını göğsüme çarptı ve üzerime döktü.

"Sen."

"Ben." Sesim alçalıyor ve o da anlamını gayet iyi anlıyor çünkü başını sallıyor.

"Burada değil, Creigh."

"Neden?"

"Herkes tatlıyı bekliyor."

"Herkes gelip kendisi alabilir."

"Onlar hemen dışarıdalar."

"Kafaları meşgul."

Onu arkamdan depo odalarından birine çekiyorum ve onu masaya itip elbiseyi kalçalarına fırlattığımda

havlıyor.

"Her zaman çıkarılmak için yalvaran sevimli küçük elbiselerle dolaşıyorsun." İç çamaşırını çekiştirip yırtıyorum.

"Ve beni amımdan uzak tutan bu lanet şeyler."

Aldığım tek cevap iniltiydi ve elinden dondurma bardağını aldığımda ne kavgaya ne de itiraz etti. Ben bunu

amının her yerine dökene kadar nefesi kesildi ve şoktan dolayı masadan hafifçe eğilerek bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" gözbebekleri büyürken bile sızlanıyor.

"Tatlı yemek." Ve sonra onu yutuyorum. Kıvrımlarından düşen her dondurma damlasını yalıyorum ve onun

uyarılmasıyla karışan çikolata tadını yutuyorum.

Annika kıvranıyor, pantolonunu çekiyor ve parmakları saçlarımda kaybolurken daha fazlasını istiyor. Kıçına ara

sıra tokat atarken her damlayı yalamayı bitirdiğimde, çözülüyor ve ağzıma doğru fıskırtıyor. Bu sefer yüzümü

ıslatırken ne duraklıyor ne de saklanıyor.

Ona benimle yaşadığı zevkten asla utanmamasını, her şeyi ve daha fazlasını alabileceğini öğrettim.

Tıpkı beni emdiğinde her damlamı yaladığı gibi, ben de onu içiyorum, adımı söylerken aletim taş gibi

sertleşiyor.

Sonra hala orgazmını yaşarken onu yukarı çekip oturacak şekilde çekiyorum ve kasıklarım onunkine çarpana

kadar kendimi kabzasına kadar ona gömüyorum. Ben homurdanıyorum ve o da benim uyarılmamla aletimi

doldururken inliyor.

Başı geriye doğru eğilmiş, gözleri yarı kapalı. Bir elim kalçasında, diğer elimle çenesini yakalayıp birleştığımız

yere yönlendiriyorum. "Bak seni nasıl beceriyorum. Amının benim için nasıl yapıldığını görüyor musun? Benim,

değil mi?"

"Seninki..." diye sızlanıyor, benim onu becermemi büyük bir hayranlıkla izliyor.

Ve yemin ederim ki, o bu sesleri çıkardıkça ve beni içine almak için kendini ayarlamaya çalıştıkça aletim daha

da sertleşiyor.

Hala bazen benim bedenim ile mücadele ediyor çünkü o çok küçük ve ben de çok büyüğüm, ama benim için

her türden oyuncagım var Onun da bundan benim kadar keyif almasını sağlamak için onu hazırlayın.

Artık oyuncak yok ve tamamen kayganlaştı ama hafif ağrı onun afrodizyakıdır. O acıya karşı obur Annika'm,

tıpkı benim acıya neden olma konusunda obur olduğum gibi.

Bu yüzden boğazını ısıriyorum. "Böyle iyi bir kız. Benim için gel."

O da sikimi parçalıyor, sağıyor ve bana sürtüyor.

Birkaç vuruş daha yapıyorum; hızlı, sert ve kesinlikle hayvani. Onu sikimle kırıyorum ama o, yediğim her şeyi ve

daha fazlasını alıyor. Sonra beni mahveden sözler bir ilahi gibi dökölüyor dudaklarından.

"Seni seviyorum Creigh, seni seviyorum."

Sonra sert, uzun ve kapının diğer tarafındaki herkesin duyabileceği derin bir homurtuyla geliyor.

İçini boşalttıktan sonra onu kendime doğru çekiyorum ve "Ben de seni seviyorum" diye fısıldıyorum.

Boynuma doğru iç çekiyor, nefesi benimde dalgalanıyordu ve bize bir saat gibi gelen bir süre boyunca öyle

kaldık.

Ayrıldığımızda, spermimi tekrar onun amına sikmesine, onun sızlanmasına ve yumuşak inlemelere neden

olmasına karşı koyamıyorum.

"Bir gün benimle evleneceksin ve bu amcığı bebeklerimle doldurmama izin vereceksin, değil mi Annika?"

Elime doğru sallanırken nefesi kesiliyor, heyecanı beni kaplıyor. "Evlilik için hâlâ çok genciz."

"Yaş sadece bir sayıdan ibaret ve sen benimle evleneceksin Annika. Evleneceğin tek kişi benim, değil mi?"

İçini çekiyor. "Sen."

"İyi." Sırıttıyorum. "Babana yönelik tehdidimi gerçeğe dönüştürmemin zamanı geldi."

"Çok Kötüsün." Yanağımı okşuyor ama gülümsüyor. "Ama benim açımdan kötü."

"Ve sen benim çok iyi kızımsın."

Bunu duyunca ürperdi ve ben onun dudaklarını öperek geleceğimizi mühürledim.

Daha sonra tüm dünyaya hatırlatma olsun diye bir fotoğraf çekiyorum.

SON

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)